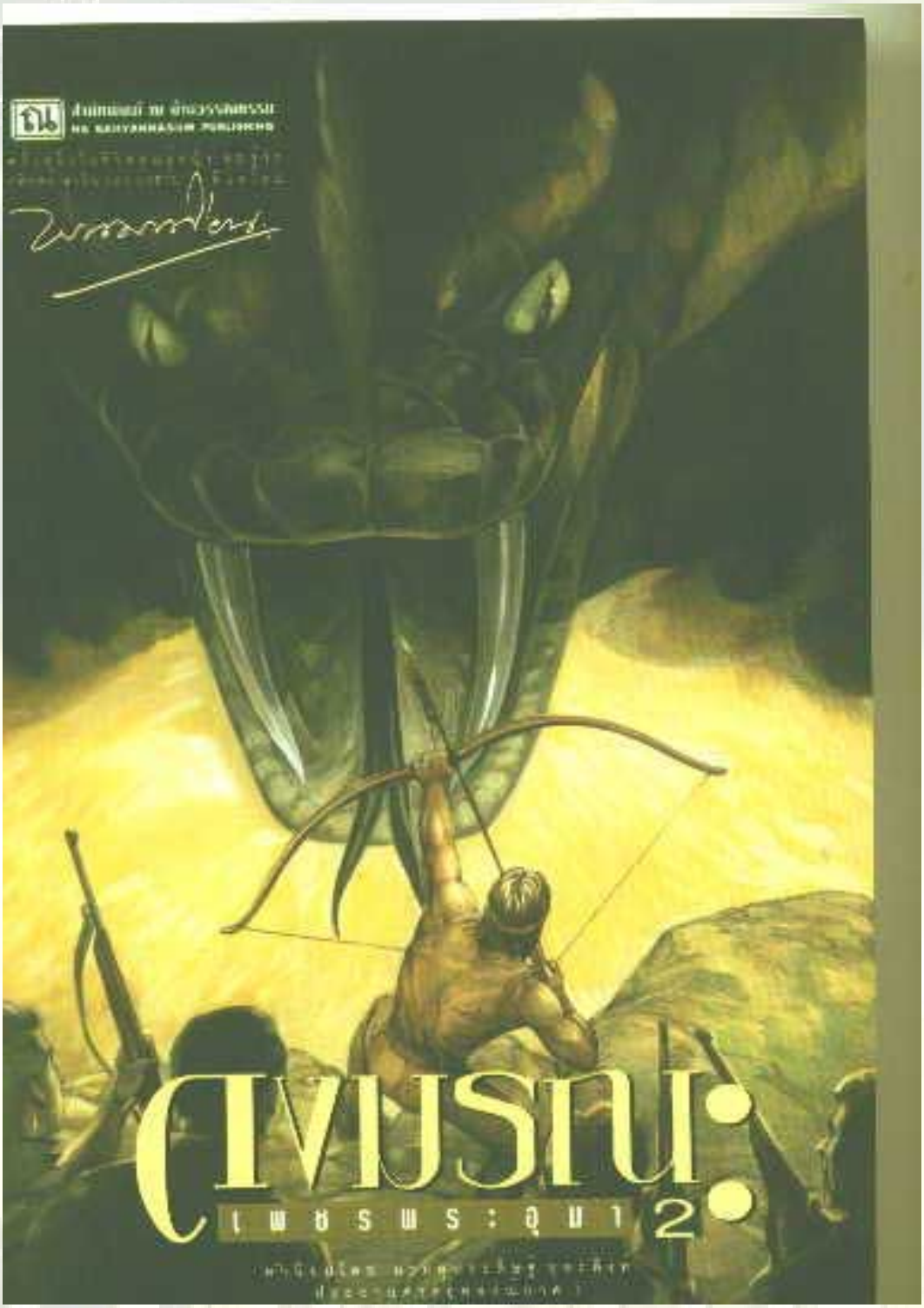

[E-book] เพชรพระอุมา by SonyaLee (evol_oon@hotmail.com)

44

ทั้งหมดเดินเข้าขบวนในลักษณะเรียงเดี่ยวอีกครั้ง สืบเท้าซ้ำรอยกันไปอย่างระมัดระวัง โดยทิ้งระยะเท่ากับความห่างของเชือกที่ผูกมัดเอาไว้ แงซายส่องทางไปเฉพาะร่องเดินข้างหน้า แต่ รพินทร์และไชยยันต์กวาดลำไฟฉายส่องสำรวจไปตามผนังทั้งสองด้าน ตลอดจนบริเวณแววล้อมที่ก้าวผ่านไป

ครั้นแล้ว ไม่กี่อึดใจต่อจากนั้นเอง หลังพ้นจากทางเดินอันขรุขระและแสนลื่น ทุกคนก็เริ่มสำเหนียกชัดว่า กำลังเดินไต่ชิดผนังด้านซ้าย ซึ่งมีช่องทางสำหรับเดินกว้างเพียงเมตรเดียว ซึ่งมีลักษณะเป็นขอบเหวนี้ คืออากาศอันว่างเปล่ามืดมิด

แสงไฟฉายที่รพินทร์กับไชยยันต์ส่องกราดลงไป ไม่สามารถจะส่งลงไปถึงกันอันสุดหยั่งนั้นได้ นอกจากเหลี่ยมและแง่ของหินผาที่ผุดอยู่ระเกะระกะลดหลั่นกันลิบลิ่วลงไป

การเดินเริ่มช้าลง จนกลายเป็นค่อยๆ ไต่ไป เสียงรพินทร์เตือนนายจ้างเขามาเบาๆ กำชับให้คอยก้าวและหาหลักที่ยึดตามที่เขาได้ทำตัวอย่างไว้ก่อนแล้ว แม้อากาศภายในจะเย็นเยือกสักเพียงใดก็ตาม แต่บัดนี้ ทุกคนเหงื่อผุดเต็มใบหน้า จังหวะเดียวเท่านั้น...ที่พลาด มันหมายถึงการไถลลื่นหลุดลงไปจากทางเดินมหาวิบากนั้น ซึ่งทำนายไม่ได้ว่า อนาคตอยู่ที่ไหน

“รพินทร์ คุณแน่ใจหรือว่าช้างมันจะผ่านทางแบบนี้ไปได้”

เสียงไชยยันต์ร้องถามเบาๆ ขณะที่ใช้เท้าหยั่งทางอันเทลาดเป็นลอนสูงต่ำเพื่อหาความมั่นใจ ก่อนจะก้าวเหยียบลงไปอย่างระมัดระวัง มือก็เกาะยึดหินงอกริมผนังไว้แน่น

“เชื่อเถอะครับ ว่ามันไปได้”

เป็นคำตอบสั้นๆ ของจอมพราน แล้วจากนั้น ความเงียบก็ปกคลุมเหมือนเดิม นอกจากเสียงหายใจหอบๆ และเสียงอุทานพึมพำอยู่ในลำคอของใครบางคนในบางเวลา

ดารินเหยียบก้อนหินไถลลื่นครั้งหนึ่ง แต่คะมำไปเกาะยึดแง่ริมผนังไว้ได้ ก้อนหินที่หล่อนเหยียบ พลัดจากขอบเหวหลุดร่วงลงไป เสียงมันกระทบกับแง่ที่โผล่ยื่นออกมาจากริมขอบแล้วกระดอนต่ำลงไปสู่เบื้องล่าง ดังสะท้อนก้องลงไปเป็นลำดับ ฟังแสยงวูบไปถึงขั้วหัวใจ ทุกคนหยุดชะงักการเคลื่อนไหว นิ่งอยู่กับที่ไปในบัดนั้น

“น้อย เป็นยังไงบ้าง?”

ไชยยันต์ร้องลั่นขึ้นอย่างใจหาย พร้อมกับฉายไฟไปที่เพื่อนสาวผู้อยู่เบื้องหน้า

ทุกคนเห็นนักมานุษยวิทยาคนสวย นอนพังพาบเกาะแง่หินนิ่งอยู่เช่นนั้นอึดใจหนึ่ง ก็ค่อยๆ เหนี่ยวกายทรงตัวขึ้น ส่วนเท้าข้างหนึ่งของหล่อนพ้นขอบเหวออกไปลอยอยู่ ไม่สามารถจะใช้ยันกับอะไรได้

"ระวัง! อย่าเพิ่งพรวดพราดเข้ามาที่ฉัน ตรงนี้ลื่น ทางเทลาดมาก!"

หล่อนกลับเป็นฝ่ายเตือนเขามาเบาๆ ด้วยเสียงเป็นปกติ เมื่อเห็นไชยยันต์ขยับตัวจะผลีผลามตามเข้ามาช่วยพยุงตรงตำแหน่งนั้น

พรานใหญ่ซึ่งเป็นคนถัดไปจากหล่อนทางเบื้องหน้า และบัดนี้อยู่ในระหว่างซอกหินที่มีความมั่นคงกว่า ตวัดสายเชือกส่วนที่ทิ้งระยะในระหว่างเขากับหล่อน คล้องพันติดกับแง่ตอนหนึ่งอย่างมั่นคง ตนเองยึดปลายไว้อีกข้าง แล้วร้องบอกมาว่า

"เอาละครับ คุณหญิงจับสายเชือกไว้ เหนี่ยวตัวขึ้นมา"

ไชยยันต์ผู้เป็นสายโซ่อีกด้านหนึ่งของดาริน ก็จัดการพันเชือกเข้ากับหินงอกอีกก้อนหนึ่งเป็นการช่วยยึดตรึงอีกแรง พอพรานใหญ่ร้องเตือนมาอีกครั้ง หญิงสาวก็ปล่อยมือจากแง่หินที่จับไว้คว้าสายเชือกที่มัดติดเอว ทันทีที่มือหลุดออกจากหลักยึด ร่างของหล่อนก็ไถลลื่นไปตามทางอันเทลาดนั้น หลุดพ้นขอบเหวลงไปในพริบตา แต่ก็ติดค้างอยู่ตรงบริเวณปากขอบนั่นเอง เพราะสายเชือกยึดไว้ หญิงสาวจับสายเชือกเหนี่ยวตัวขึ้นมาอย่างยากเย็น ในขณะที่รพินทร์และไชยยันต์ออกแรงยึดไว้อย่างเต็มที่ อึดใจต่อมาก็พ้นขอบขึ้นมาได้ และไต่เข้าไปยืนหาหลักมั่นคงได้ใกล้ๆ กับรพินทร์ ทุกคนผ่อนลมหายใจที่สะกดกลั้นไว้ออกมาอย่างโล่งอก

ตำแหน่งอันเกือบจะเกิดอุบัติเหตุนั้น ทำให้คณะทั้งหมดต้องหยุดรอช่วยเหลือกันอยู่ตรงนั้นอีกครู่ใหญ่ การเสียหลักของดารินเป็นตัวอย่างเตือนให้เห็นอยู่แล้ว ดังนั้นไชยยันต์ เส่ย เกิด และจัน อีกสี่คนที่จะผ่านไปตามลำดับ จึงต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ โดยมีพวกที่ผ่านไปได้ก่อนแล้ว คอยเตรียมป้องกันช่วยเหลือในวิธีเดียวกันกับที่ได้ช่วยดารินมาแล้ว

เกือบครึ่งชั่วโมง ที่คณะทั้งหมดไต่ปากขอบเหวที่เรียบชิดติดผนังอุโมงค์ด้านซ้ายไป ต่อมาก็พบหนทางมหานรกในลักษณะเดียวกันเข้าอีก แต่คราวนี้...เหวย้ายไปอยู่ทางด้านขวาบ้าง การคืบหน้าเต็มไปด้วยความล่าช้าเสียเวลาอย่างยิ่ง เพราะกว่าจะก้าวไปได้แต่ละก้าว ต้องหยั่งแล้วหยั่งอีก เพื่อให้แน่ใจว่าเท้าที่เหยียบลงไปจะเหนียวแน่นมั่นคงอยู่กับพื้น โดยไม่เสียหลัก แม้จะเต็มไปด้วยความระมัดระวังกันเช่นไรก็ตาม เส่ยก็พลาดหลุดลอยลงไปแขวนต่องแต่งอยู่กลางอากาศอีกคนหนึ่ง ทำเอาไชยยันต์ผู้เดินเผลอตัวอยู่เบื้องหน้า ถูกแรงถ่วงกระชากให้ล้มลง และไถลลื่นจะหลุดตามลงไปด้วยอีกคน หากแต่อดีตนายทหารปืนใหญ่ ไหลลงไปติดแง่หินตอนหนึ่งไว้เสียก่อน สายเชือกจึงยึดรั้งร่างของเส่ยให้แขวนอยู่เพียงแค่นั้น และเกิด ซึ่งเป็นคนถัดจากเส่ยไปทางด้านหลัง ก็สาวหิ้วเพื่อนขึ้นมา

"เสียดายจริง หัวหน้าคณะของเราไม่ได้เล่นกายกรรมบนปากเหวใต้บาดาลกับเราด้วย ป่านนี้นอนสบายใจเฉิบอยู่ในแค้มป์"

ไชยยันต์เปรยออกมาท่ามกลางความตึงเครียดของนาทีวิกฤติ นายพันตรีหนุ่มนอกราชการ มักจะเห็นอะไรในแง่ครึกครื้นขบขันอยู่เสมอ ซึ่งช่วยให้บรรยากาศดีขึ้น คำพูดของเขา ทำ

ให้รพินทร์ยิ้มอยู่ในเงามืด นึกอยู่ในใจว่า บุรุษผู้นี้เป็นมิตรที่ดีสำหรับคนทุกคน นับเป็นโชคอย่างยิ่งที่การเดินทางครั้งนี้ มีบุคคลอย่างไชยยันต์ร่วมมาด้วย ยิ่งเห็นกันไปนานก็ยิ่งรักใคร่ในอัธยาศัยใจคอ

"เราจะเดินไต่ปากเหวอย่างนี้ไปนานสักเท่าไหร่?"

รพินทร์ร้องถามไปทางแงซาย ก็เห็นใบหน้ามืด แต่ดวงตาสว่างแจ่มใสนั้น หันมาพร้อมกับฟันขาวตามเคย

"ข้างหน้ามีเหวอยู่อีกตอนเดียวเท่านั้นครับ ผู้กอง"

เสียงห้าว แต่แผ่วเบาตอบมา

"ทางเดินจะกว้างกว่านี้เล็กน้อย แต่เหวอยู่ทั้งสองด้าน เราเดินไปบนสันที่เหมือนสะพานทอดข้าม"

พรานใหญ่หัวเราะออกมานิดหนึ่ง

"ดูแกคล่องหนทางในถ้ำนี่เหลือเกินนะ"

ไม่มีคำตอบใดๆ จากแงซาย

หนทางเป็นไปอย่างที่แงซายได้บอกไว้ พอพ้นจากทางเดินเลียบเหวด้านขวา ก็ผ่านที่ราบกว้างเดินสะดวกขึ้นตอนหนึ่ง ระยะสั้นๆ แล้วต่อจากนั้น ทุกคนก็ต้องคืบไต่กันไปอย่างหายใจไม่ทั่วท้องอีกครั้ง หนทางเหมือนสะพานหิน กว้างประมาณ 3 เมตร ทอดคดเคี้ยวไปในระหว่างปากเหวทั้งสองด้าน บนเพดานเต็มไปด้วยหินย้อยที่ยื่นลงมาแลพราวตาไปหมด เมื่อแสงไฟส่องไปกระทบ จากความปลอดเปลี่ยวสงบเงียบ ไม่มีวี่แววของสัตว์มีชีวิตใดๆ ให้พบเห็นเลยตลอดระยะทางที่ผ่านมานั้น บัดนี้ทุกคนเริ่มสัมผัสกับเสียงบินพึบพั่บของค้างคาวและลมปีก ตลอดจนกลิ่นสาบสางของมันที่ฉลาโฉบเฉี่ยวเข้ามาใกล้ พร้อมกับส่งเสียงร้องแซด

อีกชั่วโมงเต็มๆ ที่งมกันไปชนิดระวังตัวแจ ครั้นแล้วก็ผ่านพ้นหนทางอันเต็มไปด้วยอันตรายหมิ่นเหม่นั้น เข้าสู่พื้นที่อันขรุขระธรรมดา อันพอแก่การที่จะเคลื่อนไปด้วยความสะดวกใจขึ้น

ณ ที่นั้น ต่างเริ่มสัมผัสกับอากาศที่พัดโชยสวนเข้ามาปะทะอย่างเบาบาง เป็นกลิ่นไอของอากาศบริสุทธิ์ ไม่อับทึบข้นหนักเหมือนที่ผ่านมาแล้ว หนทางเริ่มกว้างขวาง และแยกแยะออกไปเป็นหลืบคูหาคล้ายเขาวงกตอีก ไม่นานนักก็มองเห็นแสงสว่างรางๆ ปรากฏอยู่ที่ช่องทางข้างหน้า ยิ่งใกล้เข้ามาแสงสว่างนั้นก็ปรากฏชัดขึ้นทุกขณะ มันตรงตามที่รพินทร์คาดคะเนไว้ไม่มีผิด นั่นก็คือ หนทางเดินในอุโมงค์ใต้ภูเขา ไม่ได้มุดไปใต้ภูเขาตลอด หากแต่ทะลุบรรจบกับก้นเหวบางตอนที่มีปากอยู่บนส่วนใดส่วนหนึ่งของขุนเขาใหญ่เบื้องบน พอที่แสงสว่างในเวลากลางวันส่องลอดมาได้ และนั่นคือช่องทางระบายของอากาศไปในตัว

ทุกคนโผล่ออกมาพบกับแสงสว่างอีกครั้ง พร้อมกับสูดลมหายใจเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าไว้เต็มปอด ตำแหน่งที่โผล่ออกมานั้น...เป็นบริเวณหนึ่งของก้นเหว อันไม่สู้จะกว้างใหญ่นัก มองเห็น

สูงชัน คอตั้งบ่าขึ้นไปเบื้องบนซึ่งเขียวครึ้มไปด้วยพุ่มไม้และเถาวัลย์ ซึ่งขึ้นปกคลุมอยู่ตามผนังบางส่วน

"ไอ้ที่เรายืนกันอยู่นี่ มันก็ก้นเหวแล้ว"

ไชยยันต์ว่า แหงนมองขึ้นไปเบื้องบน

"แต่ในก้นเหว ก็ยังอุตส่าห์มีเหวซ้อนลึกลงไปอีกชั้นหนึ่งอย่างที่เราผ่านกันมาแล้ว อยากรู้เหลือเกินว่า นี่ถ้าเราสามารถไต่เหวขึ้นไปข้างบนได้ มันจะเป็นส่วนไหนของเขานาง"

"ผมก็งงอยู่เหมือนกันครับ"

พรานใหญ่ตอบเบาๆ แหงนมองตาม หรี่ตาคิด

"แต่ยากจะเดาว่ามันควรจะเป็นสันเขาตอนใดตอนหนึ่งทางตะวันตกเฉียงใต้ของเทือกเขานาง มันเป็นปล่องเหวที่ลึกแล้วก็ชันเหลือเกิน นอกจากสัตว์มีปีกแล้ว เห็นจะไม่มีสัตว์ชนิดใดขึ้นลงได้เป็นอันขาด เราเองก็ไม่มีทางปีน เส้นทางที่เดินกันได้ มันเป็นถ้ำใต้ภูเขาแท้ๆ ถึงได้มีก้นเหวบนยอดเขาลึกลงมาชนบรรจบเช่นนี้ ผมสงสัยแต่แรกแล้ว ถ้าไอ้แหว่งใช้ถ้ำนี้เป็นทางเดิน มันก็ต้องมีอากาศพอที่จะหายใจได้ ถ้าไม่มีปล่องถ่ายเทอากาศเสียเลยทีเดียว สัตว์มันก็อาศัยเป็นทางเดินเข้าออกไม่ได้ เพราะไม่ใช่ระยะทางสั้นๆ"

"ถ้างั้นหนทางเดินในถ้ำนี่ก็ต้องบรรจบกับก้นเหวอีกหลายแห่งทีเดียว คงไม่ใช่ที่นี่แห่งเดียวหรอก"

ดารินเอ่ยมาบ้าง

"ควรจะต้องเป็นเช่นนั้นแหละครับ"

แล้วเขาก็หันไปทางแงซาย มองจ้องด้วยตาคมกริบ ทว่าหนุ่มชาวดงผู้ลึกลับไม่ยอมมองสบตาด้วย แต่เขาก็ไม่เอ่ยถามคำใดทั้งสิ้น

มันจริงดังว่าทุกอย่าง ทะลุเข้าไปในโพรงถ้ำใต้ก้นเหว ซึ่งก็เป็นหนทางในระดับเดียวกันกับที่พบอีกสองสามแห่ง และบางแห่งกว้างแต่ลึกชัน แลสูงลิ่วขึ้นไปชนิดที่หมดหนทางที่จะใช้ความพยายามไต่ขึ้นไปให้ถึงปากเหวบนยอดเขาได้ หากว่ามีความจำเป็นขึ้นมา ทุกครั้งที่โผล่ออกมาบรรจบกับก้นเหวก็พบกับพุ่มไม้ พงเถาวัลย์และใบไม้แห้ง ที่หล่นลงมาทับถม ลักษณะเหมือนบนพื้นดินตามป่านอกสักครั้ง พอบุกเข้าซอกถ้ำต่อไป ก็พบกับหินดานอีกสลับกันอยู่เช่นนั้น เว้นไว้แต่ว่าไม่ชื้นแฉะเหมือนบริเวณที่ใกล้ปากทางน้ำตกที่ผ่านเข้ามาในตอนต้น

รอยเท้าช้าง สังเกตเห็นได้ชัดอีกครั้ง มันผ่านหนทางที่แงซายนำไป อย่างไม่มีอะไรจะต้องเคลือบแคลง น่าพิศวงอยู่อย่างเดียวเท่านั้นคือ รอยเลือดของไอ้แหว่งอันตรธานหายไปอย่างเด็ดขาดเสียแล้ว ทั้งๆ ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้

ในที่สุด เป็นเวลาร่วมสองชั่วโมงเต็มๆ ที่ต่างงมกันมาในอุโมงค์ใต้ภูเขาทั้งลูก แงซายก็นำทะลุออกยังปากถ้ำอีกด้านหนึ่ง ทางฟากตรงข้ามกับที่เข้ามา ไม่มีปัญหา มันคือปากทางที่ทะลุออกหุบหมาหอน

ตำแหน่งปากถ้ำที่โผล่ออกมานั้น เป็นบริเวณป่าทึบ ตีนเนินเขาตอนหนึ่ง สูงกว่าระดับป่าเบื้องล่างประมาณ 30 เมตร มีทางด่านแคบๆ ซ่อนเร้นวกเวียนขึ้นมาจากป่าล่าง ซึ่งถ้าอยู่เบื้องล่างแล้ว จะไม่มีสายตาใดเฉลียวคิดได้เลยว่า ตำแหน่งนี้มีปากถ้ำซ่อนอยู่ เพราะหมู่ไม้ที่ขึ้นปิดบังไว้อย่างมิดชิด มันถูกอำพรางลึกลับ ไม่ผิดอะไรกับปากทางด้านตรงข้ามที่มีกระแสน้ำตกเป็นม่านบังอยู่

ขณะนั้น เป็นเวลาเก้านาฬิกาเศษ แดดในยามสายกำลังสว่างใส ส่องผ่านใบไม้ลงมาอากาศกำลังอบอุ่น พอพ้นปากถ้ำออกมาได้ ทุกคนก็ลงนั่งพัก และแกะเชือกที่ผูกติดเอวกันไว้เป็นพรวนออก รพินทร์กวาดสายตาสำรวจไปรอบด้านอย่างพิเคราะห์เพียงครู่เดียว เขาก็สามารถจะบอกได้ในทันใดว่า มันเป็นบริเวณส่วนใดของเขานางด้านที่ติดกับหุบหมาหอน

“เห็นยอดเขาทางซ้ายมือสูงลิบ ที่มีแต่ก้อนหินเป็นกำแพงชันโน่นไหมครับ”

เขาชี้ให้ไชยยันต์ดู พลางพูดแผ่วต่ำ อดีตนายทหารปืนใหญ่แหงนมองตามแล้วพยักหน้าแต่ยังไม่เข้าใจความหมาย พรานใหญ่หัวเราะแค่นๆ ในลำคอ มองไปทางแงซายแล้วก็บอกต่อมาว่า

“เมื่อเราติดตามขบวนเกวียนของเรา ซึ่งตั้งรออยู่ที่ป่าหวาย เราไต่กันไปบนสันเขานั่นแหละครับ หวังว่าคุณไชยยันต์คงจะจำได้ดีว่า เราต้องเสี่ยงไต่หน้าผาสูงลิบนั้นกันไปด้วยความลำบากยากเย็นสักขนาดไหน ไหนจะเสี่ยงต่อชีวิต ไหนจะเปลืองเวลา ทั้งๆ ที่ทางลัดและสะดวกกว่ามันก็อยู่ใต้ภูเขา อันเป็นเส้นทางที่เราโผล่กันออกมานี่แหละ วันนั้นเจ้าแงซายก็ไต่เขากับเราด้วย โดยเย็บปากของมันเสียอย่างสนิท ไม่ยอมบอกว่าด่านลับที่เชื่อมอยู่ระหว่างหุบหมาหอนกับป่านอกอยู่ตรงนี้ ถ้ามันบอกเสียวันนั้น เราก็อาศัยเส้นทางใต้ภูเขานี่ตัดออกป่านอกได้อย่างสบายไปแล้ว มิหนำซ้ำเรายังสามารถที่จะตามไอ้แหว่งได้ทันการ ไม่ปล่อยให้ล่าช้ามาจนถึงเดี๋ยวนี้

ไชยยันต์หันไปมองทางแงซาย ผู้บัดนี้กำลังก้มสำรวจรอยช้างห่างออกไป พลางยักไหล่หัวเราะออกมาจืดๆ

“จริงของคุณ ไอ้หมอนี่มันมีอะไรลึกลับยังไงพิกล อย่าว่าแต่คุณเลย ผมเองก็อดฉิวมันไม่ได้เหมือนกันในเรื่องนี้ หมอเป็นคำพิลึกๆ อยู่ บางทีหมออาจถือคำสั่งปฏิบัติแบบเถรตรงก็ได้ นั่นก็คือคุณเป็นผู้นำคณะ ส่วนหมอถือว่าเป็นเพียงผู้ตาม และถือว่าตนเองเป็นเพียงแค่คนใช้ ไม่ต้องการอวดฉลาดหรือสู่รู้เพื่อหักหน้าคุณ ถึงอย่างไรก็ตาม ผมอยากขอร้องให้คุณลืมเสียเถอะ อย่าไปคิดอะไรอยู่อีกเลย แม้จะมีอะไรแปลกๆ น่าโมโห หมอก็พิสูจน์ชัดแล้วว่าเป็นประโยชน์แก่คณะของเราอย่างยิ่ง ลักษณะของหมอถ่อมตน และก็ซ่อนคมอย่างร้ายกาจ ซึ่งก็ดีกว่าการคุยโวโอ้อวด”

“ครับ มันเป็นลักษณะที่ดีประจำตัวของหมอเอง แต่คุณไชยยันต์คิดบ้างไหมว่า ไอ้คนลักษณะชนิดนี้แหละ ถ้ามันซื่อสัตย์กับเราตลอดไป เราก็ได้คนที่มีสมรรถภาพเยี่ยม ควรแก่การนอน

หลับได้ทีเดียว แต่ลงถ้ามันจะคิดหักหลังทรยศเราขึ้นมาเมื่อไหร่ กว่าเราจะตามมันทัน เราก็คงเสียท่า”

ไชยยันต์อึ้งไปครู่ ในที่สุดก็ยิ้มออกมากว้างๆ ตบไหล่พรานใหญ่

“ก็น่าคิดอย่างที่คุณพูดเหมือนกัน แต่เราหวังในทางดีไว้ก่อนก็แล้วกัน รพินทร์ ผมเชื่อว่าแงซายไม่มีวันที่จะพ้นสายตาหรือความรอบรู้ของคุณไปได้หรอก คุณตามทันหมออยู่ทุกขณะแล้ว”

ดารินสังเกตเห็นสองชายซุบซิบอะไรกันอยู่ ก็เดินตรงเข้ามาด้วยความสงสัย แต่รพินทร์กับไชยยันต์เปลี่ยนเรื่องพูดกลบเกลื่อนเสีย หล่อนจึงไม่ทราบว่าทั้งสองพูดอะไรกัน

พักกันเพียงชั่วหายใจได้คล่องขึ้น พรานใหญ่ก็โบกมือเป็นสัญญาณกับแงซายผู้ล่วงหน้าไปรออยู่ก่อนแล้ว ยังปลายหนทางที่ลาดลงต่ำนั้น ให้ออกเดินนำต่อ ตนเองสืบเท้าตามหลังไป ทิ้งระยะห่างพอสมควร อ่านรอยไปทุกระยะอย่างรอบคอบระมัดระวัง ไรเฟิลของทุกคนที่สะพายอยู่กับไหล่ในขณะที่เดินอยู่ในถ้ำ บัดนี้ถูกปลดลงมาถือไว้ในมือพร้อม

ดารินเดินเคียงไหล่เรียงสองคู่ไปกับไชยยันต์ ทอดระยะห่างจากหลังของรพินทร์ประมาณ 7-8 ก้าว ติดตามด้วยพรานพื้นเมืองทั้งสาม ซึ่งก้มๆ เงยๆ สำรวจร่องรอยเหล่านั้นมาอย่างสงบ โดยไม่มีใครปริปากพูดคำใด

ที่ตีนเนิน ก่อนจะลงสู่ป่าถล่ม อันเปรียบเสมือนเชิงบันไดของทางด่าน ที่นำขึ้นสู่ปากถ้ำนั่นเอง ทุกคนเห็นแงซายหยุดรีรอแหงนสำรวจไปที่ซุ้มเถาวัลย์ทึบริมทางตอนหนึ่ง รพินทร์ก็เคลื่อนกริบเข้าไป คนคู่นั้นไม่ได้พูดจำคำใดกัน นอกจากจะใช้สายตากวาดหาอย่างระแวงภัยไปรอบๆ แล้วก็เงยขึ้นไปจ้องยังพุ่มไม้ตอนนั้นอีก ไชยยันต์กับดารินจรดฝีเท้าเข้าไปถึง เป็นเวลาเดียวกับที่แงซายและรพินทร์ พากันทรุดตัวลงนั่งยองๆ กับพื้น

สิ่งที่นายจ้างทั้งสองเห็นโดยไม่จำเป็นต้องมีการซักถาม หรือคำอธิบายใดๆ เลยก็คือ เถาเครือตรงพุ่มไม้ใหญ่นั้น มีรอยหักทิ้งลงมากิน ยอดไม้บางส่วนยังหล่นเกลื่อนอยู่กับพื้น เป็นรอยใหม่สดเหลือเกิน สังเกตได้จากยาง

เพียงแค่พรานใหญ่ยกนิ้วขึ้นแตะริมฝีปาก ทั้งสองก็สามารถเข้าใจเหตุการณ์ได้ทันที อันเนื่องมาจากความเคยชิน นักมานุษยวิทยาสาวมือสั่นน้อยๆ อีกครั้ง นัยน์ตาลุกวาว ไชยยันต์ถูมือทั้งสองกับขากางเกงให้แห้งสนิทจากเหงื่อที่ออกซึม แล้วปลดเซฟ .600 ไนโตรฯ คู่มือ

ป่ารอบด้านเงียบกริบ ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงนกหรือจักจั่นสักตัวเดียว ลมยามนั้นสงบนิ่งอยู่กับที่ ไม่อาจสำรวจทิศทางได้แน่นอน

แงซายยกมือขึ้นป้องหู แล้วทอดกายลงพังพาบกับพื้นดิน เอาหูแนบพื้นนิ่งไปนาน ในขณะที่รพินทร์ค่อยๆ กอบฝุ่นข้างตัวขึ้นมาโปรย เพื่อพยายามจะหาทางลมให้ได้

“ไม่น่าเชื่อว่ามันจะป้วนเปี้ยนอยู่แถวนี้ อย่างน้อยมันก็ล่วงหน้าเรามาก่อนตั้งคืนหนึ่ง”

ดารินกระซิบกับเพื่อนชายเบาที่สุด เพราะสงสัยในอาการของพรานใหญ่กับแงซาย

“ฉันก็คิดอย่างเธอ แต่รอยหักกิ่งไม้ใหม่เหลือเกิน สดๆ ร้อนๆ ทีเดียว”

ไชยยันต์กระซิบตอบ พลางเขม้นมองไปทางรพินทร์และคนใช้ชาวดง เพื่อจะอ่านความหมายโดยอาศัยอากัปกิริยาของทั้งคู่เป็นเครื่องบอก

แงซายภายหลังจากเอาหูฟังกับพื้นอยู่อึดใจใหญ่ ก็เงยหน้าขมวดคิ้ว สั่นหน้า รพินทร์เองก็อยู่ในอาการลังเลไม่แน่ใจในบางสิ่งบางอย่าง ทันใดนั้น ลมก็เริ่มพัดมาเบาๆ จากต้นเนินลงไปสู่ป่าเบื้องล่าง มนุษยเป็นฝ่ายอยู่เหนือลมสำหรับสัตว์ทุกชนิด หากอยู่ในละแวกดงทึบนั้น

ทุกสิ่งทุกอย่างยังคงเงียบสงัดอยู่เช่นเดิม นอกจากเสียงใบไม้ไหวกระทบกันเบาๆ

แงซาย เกิด จัน และเส่ย ผู้กำลังหยุดนิ่งระวังระไว สดับรหัสอยู่แทบไม่ยอมหายใจ ต่างก็พากันถอนใจยาวออกมา ลุกขึ้นยืนด้วยอาการเป็นปกติ ขยับจะออกเดินต่อ แต่พรานใหญ่ยกมือขึ้นโบกโดยเร็ว สั่งให้ทุกคนนิ่งอยู่กับที่อีกครั้ง แววตาของเขาเครียดขรึม เต็มไปด้วยอาการครุ่นคิดขนาดหนัก ทุกคนหันมองดูเขาอย่างสงสัย ก็เห็นพรานใหญ่ปาดมือทั้งสองออกไป เป็นสัญญาณให้พรานของเขากับแงซาย กระจายกันออกไป แล้วชี้ไปยังดงทึบเบื้องหน้า

อดีตนายทหารกองโจรกะเหรี่ยง จ้องเขาด้วยความฉงน จรดฝีเท้าเข้ามาใกล้

“มันต้องไม่อยู่ใกล้ๆ นี่แล้วครับ ผู้กอง ลมโชยแล้ว เราเป็นฝ่ายเหนือลม ถ้ามันอยู่ใกล้ๆ ป่านนี้ก็ต้องได้ยินเสียงเคลื่อนไหวของมัน”

“น่าจะเป็นอย่างแงซายพูด”

ดารินเสริมมาโดยเร็ว

“ลมพัดจากด้านเราไปทางมัน ถ้ามันซุ่มอยู่ในละแวกนี้จริง ก็มีอยู่สองนัยเท่านั้น หากไม่ผละหนี ซึ่งเราจะต้องได้ยินเสียงเคลื่อนไหว มันก็ปรี่ดิ่งเข้ามาแล้ว แต่นี่ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น มันล่วงหน้าไปแล้วละ”

เกิด เส่ย และจัน ก็พากันมองดูเขาอย่างประหลาดใจ รพินทร์ยกมือขึ้นลูบปลายคาง มองสบตาทุกคนที่พากันจ้องมายังเขาอยู่เงียบๆ แล้วเปลี่ยนไปจับที่แงซาย

“แงซาย แกเป็นคนมีฌานสังหรณ์ดีเป็นพิเศษ ถูกแล้ว ข้อวินิจฉัยของพรานทั่วไปบอกเราได้ว่า เวลาใดก็ตาม ที่เราอยู่เหนือลม สัตว์จะผละหนีทันที หรือมิฉะนั้นก็พุ่งสวนเข้าใสทันทีเหมือนกัน แต่สำหรับกรณีนี้ ฉันอยากจะให้แกใช้ฌานสังหรณ์ของแก แล้วบอกมาซิว่ามันอยู่ใกล้หรือไกลเราขนาดไหน”

แงซายอึ้งคิด แล้วเปิดรอยยิ้มกว้าง

“ผู้กองคิดอย่างไรหรือครับ?”

“ฉันไม่ได้คิด แต่สังหรณ์เตือนว่า มันกำลังจ้องมองเราอยู่ใกล้ๆ นี่เอง เพียงแต่ว่าเรายังไม่เห็นมันเท่านั้น”

“ผมไม่มีสังหรณ์อะไรในขณะนี้ และฌานสังหรณ์ของผมก็ไม่แน่นอนเสมอไปนัก รู้ตามหลักของพรานช้างอย่างเดียวว่า ถ้าเราอยู่เหนือลมมันเมื่อไหร่ เมื่อนั้นก็ต้องตามกันเหงื่อตก เดินกันอีกหลายเหนื่อยนัก ผมอาจผิดก็ได้”

คนใช้ชาวดงบอกห้าวๆ

พรานใหญ่แยกเขี้ยวยิ้ม แล้วพยักหน้า

“เอาละ ถ้างั้น แกนำต่อไป”

ดารินหัวเราะออกมานิดหนึ่ง ตบไหล่แงซายแล้วว่า

“ไป! เดินต่อเถอะแงซาย อย่าเสียเวลาอยู่เลย”

พอแงซายออกเดิน ม.ร.ว.หญิงคนสวย ก็แซงหน้าพรานใหญ่ เดินติดหลังคนใช้ชาวดงไป แต่ฝ่ามือหนักๆ ของรพินทร์ตะครุบไหล่ของหล่อน เหนี่ยวไว้พูดห้วนๆ

“อย่าออกหน้า ไปอยู่ข้างหลังผมตามเดิม”

หล่อนหันขวับมาอย่างฉุนเฉียว

“นี่ นายพราน คุณน่ะประสาทเสียไปเสียแล้ว ฉันคิดว่าทางที่ดี คุณนั่งสงบสติอารมณ์รอที่ปากถ้ำนั่นก็จะดีกว่านะ แงซายจะนำพวกเราไปเอง”

ไม่ทันจะขาดเสียงของดารินที่ตวาดเข้าใส่เขา ป่าเบื้องหน้าในระยะห่างเพียงไม่กี่ก้าว ก็แตกครืนขึ้นอย่างจู่โจมกะทันหัน พร้อมกับเสียงแปร๋นกึกก้อง

แงซายผู้ล้ำหน้าทุกคนออกไป เหวี่ยงไรเฟิลขึ้นบ่าแล้วลั่นไกเข้าใส่ร่างมหึมาที่ตะลุยรี่เข้ามานั้น ในระยะประจันหน้าเผาขน เสียงกระสุนระเบิดสะท้านดง **เลือดในกายของทุกคนในขณะนี้ ดูเหมือนจะจับเป็นก้อนแข็ง ในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า**

มันสวนเข้าใส่ควันปืนอย่างดุร้ายกระหายเลือด และเร็วเหมือนสายฟ้า!

อดีตนายทหารกองโจรกะเหรี่ยงโจนหวือพ้นหน้าของมันไปเพียงองคุลีเดียว ล้มกลิ้งกอดปืนอยู่ที่โคกใหญ่ริมทางใกล้ๆ

พลาดจากแงซาย ขุนเขาลูกนั้นก็ตะบึง แผ่นดินสะเทือนเข้ามายังดารินและรพินทร์ ผู้บัดนี้ยังอ้าปากโต้เถียงกันค้างอยู่ เพราะอยู่ในเส้นทางทันเดียวกัน

และในขณะนั้น ใกล้เข้ามาเพียงสองสามวาก็จะถึงตัว!

เป็นครั้งแรกในชีวิตของจอมพราน ซึ่งยอมสละปืนให้หลุดจากปืนไปโดยเจตนา ชีวิตของนายจ้างสาว...สำคัญกว่าอื่นใดทั้งสิ้น ปลอกแขนของเขาคล้องเข้าที่เอวกิ่วของดาริน และกระชากสุดแรงเท่าที่มีอยู่ทั้งหมด พร้อมกับถีบตัวเองออกจากที่มุ่งเข้าหาโคนไม้ขนาดใหญ่ที่ล้มขวางอยู่ริมทางไม่ห่างออกไปนัก หล่อนกระเด็นออกไปน็อกพื้นแน่นิ่ง จากกำลังเหวี่ยงสุดแรงเกิดนั้น รอดจากบาทาคชสารที่ตะลุยเข้ามาอย่างหวุดหวิด ส่วนตัวเขาเองก็กลิ้งล้มคว่ำคะมำหงายไปสามสี่ทอด แลเห็นโลกหมุนไปหมด การเคลื่อนไหวทั้งหมดนี้ เกิดขึ้นภายในพริบตาเท่านั้น

ระหว่างที่เขากลิ้งหมุนไปกับพื้น กำหนดทิศทางไม่ถูกอยู่นั้น หูทั้งสองก็ลั่นเปรี๊ยะ ปานจะดับไป รู้สึกแรงกดของอากาศวูบขึ้นใกล้ๆ ตัว นั่นคือเสียงคำรนของ .600 ไนโตรฯ ไม่มีปัญหาจากมือของไชยยันต์แน่ ไชยยันต์ผู้ที่เขาก็ยังกำหนดไม่ถูกว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง เพราะยืนอยู่ห่างจากเบื้องหลังเขาออกไป 4-5 ก้าวเท่านั้น เพียงแต่รู้จากเสียงระเบิดของปืนว่า อย่างน้อยที่สุดนักผจญภัยหนุ่มชาวกรุง ก็มีโอกาสลั่นกระสุนออกไปได้นัดหนึ่ง และเป็นนัดที่สองรองจากแงซาย ขณะที่ช้างร้ายพุ่งสวนหัวแถวเข้ามา

ตะกายขึ้นยืนทันทีที่ตั้งหลักได้อีกครั้ง ไชยยันต์กำลังวิ่งกระเจิดกระเจิง แต่ร่างใหญ่โตมโหฬารร้องโอ๊กยาวลั่นป่า กวดตามหลังอดีตนายทหารปืนใหญ่ไปได้สองสามก้าว ก็คู้เข่าหน้าฮวบลง ไชยยันต์หันกลับมาอีกครั้ง คราวนี้วิ่งเข้าไปใกล้ทางด้านซ้ายของมัน จ่อปากกระบอกปืนเข้าไปที่ช่องหู เสียงลั่นตูมขึ้นอีกนัด คชสารร้ายล้มตะแคงครืนลงไปราวกับถูกมืออันทรงพลังผลัก

ทางด้านเกิด เส่ยและจัน ซึ่งห่างออกไปทางเบื้องหลัง บัดนี้ก็กำลังสับสนอลหม่านขีดสุด ทั้งสามคนช่วยกันกระหน่ำไรเฟิลเข้าใส่อีกตัวหนึ่งสนั่นหวั่นไหวไปหมด พร้อมทั้งวิ่งแตกกระจัดกระจาย เพราะถูกกวดไล่เข้ามาอย่างบ้าเลือด รพินทร์กระโจนเข้าไปคว้าปืนของเขาที่ตกอยู่ แล้ววิ่งปราดออกไปสกัดหน้า ในขณะที่เส่ยตะเกียกตะกายเข้าไปติดอยู่ในพงเถาวัลย์ โดยมีไอ้ยักษ์ใหญ่แผดเสียงร้อง เลือดโทรมตัวแล่นเข้ามาอย่างกระชั้นชิด

รพินทร์ปล่อยนัดแรกในมือออกไปในขณะที่วิ่งเข้าใส่ โดยหนีบพานท้ายปืนไว้ในซอกแขน กระสุนนัดนั้นแล่นเข้าตัดซอกขาหน้า มันสะท้าน สั่นดิกไปทั้งตัว ส่งเสียงร้องลั่นป่า บ่ายหัวจากการที่มุ่งขยี้เส่ย แล่นตะลุยตรงไปยังทางด่านอันนำสู่ปากถ้ำอย่างปัดเป๋โซเซ เขากวดไล่หลังไปอีกอย่างไม่คิดชีวิต เกิดกับจันซึ่งแตกกระเจิงเข้าไปในพงสองฟาก ก็ถลันออกมา แล้วระเบิดกระสุนตามหลังไปอีกคนละนัด

มันยักแย่ยักยันอยู่ที่ทางด่านอันชันนั้น ถอยหลังลื่นไถลลงมาสองสามครั้ง แล้วพยายามจะปีนขึ้นไปอีก จังหวะนี้เองจันผู้อยู่ในทิศทางที่ใกล้กว่ารพินทร์ ก็กวดไล่หลังเข้ามาถึง จี้ปากกระบอก .375 แม็กนั่ม หมายไปที่ก้านคออันเป็นเป้าถนัดถนี่แล้วลั่นเปรี้ยง

ไอ้ยักษ์ก็พลันหมดฤทธิ์ หมอบคาอยู่ปากทางด่านนั่นเอง!

ท่ามกลางหัวใจอันเต้นไม่เป็นส่ำของทุกคน ป่าสงบเงียบลงตามเดิม ซากของช้างสารสองตัวที่กองพะเนินอยู่ เป็นสีดอขนาดใหญ่เต็มที่ทั้งคู่ ไม่มีเงาหรือวี่แววของไอ้แหว่ง จ่าโขลงของมันให้ค้นพบ เป็นเพียงสองตัวโดดๆ เท่านั้น ที่พรวดพราดออกมาโจมตีฝ่ายมนุษย์

“น้อยอยู่ไหน?”

ไชยยันต์ร้องขึ้นเป็นประโยคแรก ในทันทีที่ควันปืนจางและช้างทั้งสองตัวคว่ำไปหมด รพินทร์จึงนึกขึ้นมาได้ เขาเผ่นตรงไปที่ร่างกันหมดสติอยู่ใต้ซากของต้นไม้ของหล่อน ทั้งหมดก็พรู

ตามเข้ามา ไชยยันต์ปราดเข้ามาประคองเพื่อนอย่างตกใจ รพินทร์ยืนอึ้งทำอะไรไม่ถูก ปล่อยหน้าที่ปฐมพยาบาลให้กับไชยยันต์

ครู่ใหญ่หลังจากนั้น นักมานุษยวิทยาสาวก็ได้สติรู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้งด้วยอาการมึนงง หล่อนสะบัดหน้าอยู่เป็นครู่ใหญ่ เหมือนจะเรียกความทรงจำ แล้วลืมตาโพลงมองดูหน้าทุกคนที่แวดล้อมอยู่

“น้อย! เป็นยังไงบ้าง!”

ดารินยกมือขึ้นกุมต้นคอ อาการยังงงๆ อยู่เช่นเดิม จับต้นชนปลายไม่ถูก

“เกิดอะไรขึ้นนี่ ฉันหมดสติไปแล้วเหรอ แล้ว...”

หล่อนหันไปรอบๆ ขมวดคิ้ว

“ช้างล่ะ? มันโผล่พรวดพราดออกมาไล่พวกเราไม่ใช่หรือ?”

“ตายหมดเรียบร้อยแล้วทั้งสองตัว พวกเราปลอดภัยทุกคน เธอหมดสติไป สงสัยจะน็อกพื้นตอนที่รพินทร์กระชากหลบขณะที่มันวิ่งเข้าใส่”

ไชยยันต์บอกโดยเร็ว มองดูเพื่อนสาวอย่างเป็นห่วง

หญิงสาวคงนั่งนิ่งกุมต้นคออยู่เช่นนั้น รพินทร์ทรุดลงตรงหน้า มองดูหล่อนอย่างสงสารและรู้สึกเสียใจ พูดแผ่วต่ำ

“กรุณาอภัยให้ผมเถิดครับ คุณหญิงคงจะเจ็บมาก ผมกำลังตกใจในตอนนั้น เหวี่ยงคุณหญิงสุดแรงเกิดทีเดียว เพราะจวนตัวเหลือเกิน”

ดารินฝืนหัวเราะออกมากร่อยๆ แต่แววตาไม่ส่อว่าจะโกรธเคืองอะไร

“สุดแรงโมโหด้วยใช่ไหม ที่ฉันอวดดีไม่เชื่อคุณ คุณคงผิดหวังที่ฉันไม่คอหักตายไปเสียรู้แล้วรู้รอดอีตอนที่คุณเหวี่ยงมานั่นนะ อยากจะฆ่าฉันใช่ไหม?”

“โธ่ คุณหญิงครับ...”

พรานใหญ่ร้องออกมาเบาๆ ไชยยันต์ก็สอดมาโดยเร็วว่า

“แล้วกัน น้อย! รพินทร์ช่วยชีวิตเธอไว้แท้ๆ กลับไปกล่าวหาเขาเสียอีก เธอน็อกพื้นสลบไปชั่วครู่ ยังดีกว่าที่จะร่างกายแหลกเหลวไปด้วยบาทาช้าง ถ้าเขาไม่กระชากเธอแรงขนาดนั้น ก็คงหลบมันไม่ทันแน่”

“เป็นอันว่าฉันผิดอีกเช่นเคย ที่พยายามจะคัดง้าง ไม่เชื่อฟังคุณและผลแห่งการอวดดีนั้นฉันก็ได้รับโทษเจ็บตัวไปแล้ว คุณคงเลิกโกรธฉันนะ นายพราน”

รพินทร์ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก จ้องสบตานายจ้างหัวรั้นของเขานิ่ง ดารินยิ้มให้ กล่าวย้ำต่อมาเมื่อเห็นเขายังเฉยอยู่ ครั้งนี้น้ำเสียงอ่อนลงเจือไปด้วยกระแสวิงวอน

“ยังโกรธฉันอยู่อีกหรือ?”

พรานใหญ่ส่ายหน้าช้าๆ

“หามิได้ ผมตะหากที่ควรจะถามคุณหญิงเช่นนั้น ผมเสียใจเหลือเกินที่ทำให้คุณหญิงต้องบาดเจ็บ โดยไม่ได้เจตนาและดีใจที่คุณหญิงไม่ถือโทษ”

ดารินหัวเราะเสียงใส กระโดดลุกขึ้นยืนอย่างว่องไว

“เสียดายเหลือเกิน ที่ฉันน็อกพื้นหลับไปเสียก่อน เลยไม่ได้ร่วมเหตุการณ์ตื่นเต้นเมื่อกี้นี้ด้วย มันไปยังไงมายังไง หลังจากฉันหลับไปแล้ว”

ไชยยันต์เล่าให้หล่อนฟังคร่าวๆ ถึงนาทีฉุกเฉินที่สุดซึ่งทุกคนเผชิญร่วมกัน

“มันสองตัวก็จริง แต่พวกเราหวิดตายกันทุกคนนั่นแหละ ดีแล้วที่เธอสลบไปเสียได้ชั่วขณะ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้น”

เพื่อนชายบอกในตอนท้ายของการล่า

จากการสำรวจซาก พบว่ากระสุนนัดแรกของแงซาย ที่ยิงสวนหน้าออกไปทันทีที่มันโผล่พรวดออกมา ทะลุบริเวณส่วนบนของศีรษะอันเป็นส่วนโพรงอากาศ นั่นจึงเป็นคำตอบได้ชัดว่าเหตุใดมันจึงยังสามารถวิ่งสวนเข้ามาได้ จนเกือบถึงตัวรพินทร์และดาริน ส่วนลูกปืนของไชยยันต์ที่ลั่นเป็นนัดที่สองต่อจากแงซายนั้น เสยทะลุเข้าไปกวางหน้าอก และนัดที่ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ระเบิดผ่านหูทะลุขมองเลยออกอีกด้านหนึ่ง มันจึงคว่ำลงในทันที สำหรับเจ้าตัวหลังซึ่งหมอบคาอยู่ชายเนินนั้น ถูกกระสุนของใครต่อใคร ที่ประดังกระหน่ำเข้าใส่แทบจะปรุไปทั้งตัว นัดที่หยุดมันลงอย่างเฉียบขาด เป็นนัดสุดท้ายที่จันกรอกเข้าไปยังกระดูกคอต่อ

ยกเว้นจากดารินผู้หมดสติไปก่อนแล้ว อีกหกคนตกอยู่ในฐานะวิ่งกันป่าแตก ก่อนที่จะพิชิตมันทั้งสองตัวลงได้ แต่ละคนถูกหนามและกิ่งไผ่ได้แผลกันไปทั้งนั้น

ร่องรอยของมันที่ค้นพบภายหลังจากนั้น บอกได้ชัดว่า เจ้าสีดอทั้งสองตัวซุ่มเงียบคอยดักรอฝ่ายมนุษย์อยู่ก่อนแล้ว ด้วยเจตนาที่จะพุ่งเข้ามาขยี้ และมันจะเป็นอื่นไปไม่ได้ นอกจากเจ้าทหารเอกคู่ใจสองตัว ที่ช่วยกันประคับประคองไอ้แหว่งจ่าโขลงของมันหนีมา นับตั้งแต่ไอ้แหว่งจ่าโขลงถูกดารินยิงเมื่อบ่ายวาน

ปริศนาอันชวนมหัศจรรย์ใจที่สุดสำหรับทุกคนก็คือ ไอ้แหว่งอันตรธานไปไหน จึงเหลือแต่เพียงบริวารคู่ใจของมันสองตัวดักรอรับหน้าอยู่เช่นนี้

ระหว่างที่พรานใหญ่ยืนอึ้งอยู่นั้น แงซายก็เดินคอตกเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า เขามองดูเหมือนจะถาม คนใช้ชาวดงก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงกังวานห้าวหาญอันเป็นคุณลักษณะประจำว่า

“ผู้กองถูก แต่ผมผิด”

จอมพรานขมวดคิ้ว

“ในข้อไหนกัน”

“ผมอ่านว่า มันอยู่ใต้ลมเรา มันจะต้องผละหนีไปไกลแล้ว แต่ผู้กองอ่านว่ามันจะต้องซุ่มดักเราอยู่ และมันก็จริงอย่างผู้กองว่า เราเกือบตายกันทุกคน ขณะที่มันโผล่ออกมา ผมยังยิงพลาดเสียอีก ทำให้มันแล่นสวนเข้ามาได้ คราวนี้ผมผิดถึงสองข้อ อ่านใจมันผิด แล้วก็ยิงนัดแรกผิด”

พรานใหญ่ยิ้มกร้านๆ

“ไม่มีใครถูกเสมอไปหรอก แงซาย ถึงฉันเองก็ผิดมาเสียนักต่อนัก สำคัญแต่เพียงว่า ถ้าแกผิด ฉันถูก และเมื่อฉันผิด แกก็จงถูก เราอย่ามาผิดในเวลาเดียวกันก็แล้วกัน ลืมมันเสียเถอะ มาช่วยกันคิดดีกว่าว่า ไอ้แหว่งไปไหน”

“ตอนที่มันหลบเข้าปากถ้ำทางด้านโน้น ผมกองแน่ใจหรือไม่ว่ามันพากันเข้ามาสามตัว ไอ้แหว่งถูกสองตัวช่วยขนาบข้างมา”

“อ๋อ ไม่มีปัญหา รอยเลือดของมันก็บอกชัด”

“แล้วที่ปลักตะไคร่กลางน้ำ ก่อนจะถึงเหว รอยเลือดก็หายไปเสีย หายไปอย่างค้นไม่พบอีก แล้วเราก็ตามรอยทะลุออกทางปากถ้ำด้านนี้ พบเพียงสองตัวดักรอเราอยู่”

แงซายเอ่ยมาแช่มช้า ตาจับมองมายังเขานิ่ง รพินทร์เบิกตาโพลงขึ้นในบัดนั้น เหมือนจะเฉลียวคิดอะไรขึ้นมาได้ในคำพูดของแงซาย และแล้วก็หวนนึกได้ในทันทีนั้นเองว่า **ขณะที่รอยเลือดของไอ้แหว่งหายไป แงซายพยายามจะวนเวียนค้นหาอยู่ด้วยความสงสัย แต่เขาเอง...เป็นคนออกคำสั่งให้เลิกสนใจกับเรื่องรอยเลือดที่สูญหายไป และบังคับให้นำออกมาจากปากถ้ำทางด้านหุบหมาหอนนี้เสีย เขาน่าจะพลาดเสียแล้วในตอนนั้น พลาดเพราะมองข้ามในเรื่องรอยเลือดที่หายไปนั่นเอง!**

“แงซาย แกหมายความถึงว่า...”

พรานใหญ่ชะงักคำพูดไว้เพียงแค่นั้น จ้องหน้าแงซายเขม็ง

“มันเข้าทางปากถ้ำด้านโน้นมาสามตัว แต่โผล่ออกทางปากถ้ำด้านนี้เพียงสองตัว อีกตัวหนึ่งคือไอ้แหว่งหายไปไหน ไม่มีทางออกด้านอื่นอีกแล้ว นอกจากด้านนี้ด้านเดียว”

กะเหรี่ยงร่างยักษ์พูดมาอย่างเป็นปริศนา และระหว่างที่พรานใหญ่ยืนหรี่ตาคิดอยู่ แงซายก็ชี้ไปทางซากช้างอีกตัวหนึ่ง ที่ถูกจันยิงคว่ำคาตีนเนินอันจะนำขึ้นไปสู่ปากถ้ำ บอกต่อมาว่า

“ผู้กองนึกออกไหม ไอ้ตัวนั้นถ้าไม่ถูกยิงล้มเสียก่อน มันกำลังบ่ายหน้าไปไหน ทำไมมันไม่เตลิดหนีไปทางอื่น ทำไมจึงพยายามจะตะเกียกตะกายย้อนกลับไปทางปากถ้ำนั่นอีก และทำไมมันทั้งสองตัวล่วงหน้าผ่านปากถ้ำมาก่อนเราคืนหนึ่ง จึงยังหากินใกล้เคียงอยู่กับบริเวณนี้ ได้กลิ่นเราแล้วก็ยังไม่คิดหนี”

รพินทร์ไม่เอ่ยคำใดในขณะนั้นทั้งสิ้น เดินเข้าไปพิจารณาดูซากของช้างตัวที่หมอบตายอยู่คาเนินอีกครั้ง แล้วแหงนขึ้นมองไปยังปากถ้ำ ริมฝีปากของเขาเม้มเป็นเส้นตรง ใช้นิ้วเสยปีกหมวกขึ้น

“แกกับฉันเห็นจะผิดกันคนละครั้งเสียแล้ว ฉันผิดก่อนแก ที่อ่านว่าไอ้แหว่งจะต้องมุ่งออกมาทางปากถ้ำด้านนี้ ส่วนแกผิดที่อ่านว่ามันได้กลิ่นเรา มันจะต้องบ่ายหน้าหนีห่างไกลออกไป”

แล้วเขาก็ถอนใจยาว โคลงศีรษะช้าๆ มองไปทางนายจ้างทั้งสอง ซึ่งยืนล้อมอยู่ในขณะนี้ อย่างไม่เข้าใจในความหมายว่า เขากับแงซายหารืออะไรกันอยู่ บอกเสียแห้งว่า

“ไอ้แหว่งหลบฉาก ซุ่มอยู่ในถ้ำเสียแล้วละครับ”

เสียงไชยยันต์อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง เบิกตากว้าง

“คุณแน่ใจหรือ?”

“คำตอบมารู้เอาแน่ชัด อีตอนที่เราเผชิญหน้ากับไอ้สองตัวนี่แหละครับ หลักฐานสิ่งแวดล้อมพอจะทำให้สันนิษฐานได้อย่างนี้”

แล้วเขาก็อธิบายให้ทั้งสองทราบถึงข้อเหตุผลที่เขากับแงซายถกเถียงหารือกัน

“แปลว่าช้างบริวารของมันสองตัวเท่านั้น ที่ออกมาทางปากถ้ำด้านนี้ โดยตัวไอ้แหว่งเองยังซุ่มหลบอยู่ในถ้ำ”

ไชยยันต์ร้องถามย้ำอีกครั้ง

“ผมยอมรับว่า ผมตามความคิดของมันไม่ทันในขณะนั้น เพิ่งจะมารู้แน่เอาเดี๋ยวนี้เอง”

“ฉันก็สงสัยแต่แรกแล้ว ตอนที่รอยเลือดของมันขาดหายไป”

ดารินว่า มองหน้าพรานใหญ่กับแงซายสลับกัน

“ตอนนั้น ดูเหมือนแงซายก็มีทีท่าว่าอยากจะค้นให้ทั่ว แต่คุณเร่งให้เขานำออกมาทางปากถ้ำด้านนี้”

“ผมยอมรับว่าผมพลาดในข้อนั้น”

รพินทร์สารภาพแล้วสบถพึมพำสาปแช่งตนเอง หยิบชายผ้าขาวม้าที่เคียนเองไว้ขึ้นมาซับเหงื่อ ระหว่างที่ไชยยันต์หันไปสอบถามแงซาย ดารินก็กล่าวต่อมาว่า

“เห็นจะไม่มีปัญหาหรอก เราหลงกลถูกมันหลอกเอาอีกแล้ว ยิ่งคิดก็ยิ่งมองเห็นชัดขึ้นทุกที หลังจากที่รอยเลือดขาดหายไป พวกเราเดินไต่กันมาตามปากขอบเหวอันแคบจำกัด และทางเดินก็ลำบากมาก ไอ้แหว่งไม่มีทางที่จะเดินผ่านได้เลย เพราะมันเจ็บมาก ถ้าพยายามเดินมาก็มีหวังพลัดตกเหวตาย เราก็สันนิษฐานว่า การที่ไอ้แหว่งเคลื่อนไหวรุดหน้าไปได้ เพราะมีช้างใหญ่สองตัวคอยขนาบแซงพยุงช่วย แต่ทางที่ผ่านปากเหวนั้น ช้างเดินผ่านได้เพียงตัวเดียวเท่านั้น มันจะช่วยประคองกันไม่ได้เด็ดขาด นอกจากจะเดินเรียงเดี่ยวกันไป แล้วไอ้แหว่งจะผ่านไปได้อย่างไร”

เหตุผลของนักมานุษยวิทยาสาวยิ่งมีน้ำหนัก ช่วยให้คำตอบชัดเจนขึ้น

“จริงของคุณหญิง ผมก็โง่ ลืมนึกถึงไปในข้อนี้”

“ว่าแต่ในอุโมงค์ถ้ำ บริเวณที่ก่อนจะผ่านปากเหว ไอ้แหว่งจะหลบซ่อนอยู่ได้ยังไง มันมืดและอับทึบเหลือเกิน”

ไชยยันต์สงสัย

“ถ้าในเวลาปกติ ผมก็ไม่คิดเหมือนกันว่ามันจะซุ่มตัวอยู่ในบริเวณนั้น แต่เราก็ต้องไม่ลืมว่าไอ้แหว่งเจ็บมาก มันไปด้วยตัวมันเองไม่ไหวแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อหนทางผ่านปากเหวที่ล่อแหลมเช่นนั้น และอีกอย่างหนึ่งก็ตามที่เราได้เห็นกันแล้ว บริเวณนั้นเป็นคูหาแยกแยะออกไปมากมายกว้างขวางมาก อาจมีปล่องอากาศจากก้นเหวที่ใดสักแห่งหนึ่งลงมาบรรจบอีกก็ได้ เรายังตรวจกันไม่ทั่วบริเวณนั้น เพราะฉะนั้น ไอ้แหว่งจะต้องใช้เป็นที่ซุ่มพักตัวได้อย่างสะดวกทีเดียว บริเวณนั้นอาจเป็นที่พักซุ่มซ่อนตัวของมันในยามฉุกเฉิน ที่มันเข้าไปหลบอยู่เป็นประจำก็ได้”

พรานใหญ่บอก จันก็สอดมาว่า

“ไม่ผิดละครับ เจ้านาย ต้องเป็นอย่างที่พรานใหญ่ว่าแน่ๆ ลูกโขลงสองตัวนี่อาจออกมาหาอาหารให้จ่าโขลงที่กำลังเจ็บซุ่มตัวอยู่ของมันก็ได้ มันถึงไม่ได้ผละหนีไปไหนไกล ป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ปากถ้ำ ตัวสุดท้ายที่คว่ำอยู่ริมเนินนี่ ก็บอกท่าให้เห็นชัดแล้วว่า มันพยายามจะวิ่งหนีย้อนกลับเข้าไปในถ้ำอีก พญาของมันจะต้องหลบอยู่ในถ้ำนั่นเอง ม่ายงั้นมันจะพยายามย้อนกลับเข้าไปอีกทำไม”

“ถ้างั้นก็นับว่าเราโชคดีมากที่มาปะทะกับไอ้สองตัวนี่เสียก่อน และอ่านความจริงได้ทันการ ดีที่ไม่เดินหลบตามงมโข่งไปทางอื่น ถ้าพลาดหัวเลี้ยวหัวต่อตอนนี้ละก็เย็นใจ งมกันเหนื่อยเปล่าอีกหลายวันทีเดียว ดีไม่ดีไม่มีโอกาสเห็นเงาไอ้แหว่งอีกแล้ว”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ครางออกมา แล้วหันมาทางพรานใหญ่ พยักหน้าชวน

“ไป ย้อนกลับเข้าถ้ำ เอาตัวไอ้ผู้ร้ายสำคัญให้อยู่มือวันนี้แหละ”

รพินทร์นิ่งอึ้งไปอีกครั้ง ด้วยความคิดหนักหน่วง เขากำลังชั่งใจในบางสิ่งบางอย่าง ดารินก็เอ่ยมาช้าๆ อย่างกังวลว่า

“ว่าแต่ไอ้แหว่งจะยังหลบอยู่ในถ้ำนั่นอีกหรือเปล่าก็ไม่รู้ ระหว่างที่เราโผล่ออกมาทางด้านหุบหมาหอนนี่ มันอาจย้อนทางหนีกลับออกไปทางปากถ้ำด้านป่านอกแล้วก็ได้”

ไชยยันต์สั่นศีรษะ

“ถ้าข้อสันนิษฐานของเราทั้งหมดนี้ถูกต้อง ก็เชื่อได้แน่ว่า ไอ้แหว่งไม่มีทางที่จะย้อนกลับออกไปทางปากถ้ำด้านโน้น ลองคิดดู ถ้ามันยังมีแรงพอที่จะย้อนกลับออกไปได้ มันก็น่าจะเดินผ่านอุโมงค์ทะลุออกมาทางด้านนี้ พร้อมกับลูกโขลงของมันแล้ว”

“น่าจะเป็นอย่างคุณไชยยันต์ว่าครับ”

รพินทร์ลงความเห็นมาอีกคน แหงนหน้าขึ้นสำรวจอากาศ และเหลือบไปที่นาฬิกาข้อมือของอดีตนายทหารปืนใหญ่ มันยังเหลือเวลาอีกอย่างน้อยก็ไม่ต่ำกว่าสองชั่วโมงก่อนจะเที่ยง

“เป็นอันว่าเราจะบุกเข้าไปค้นมันในถ้ำอีก คุณไชยยันต์กับคุณหญิงพร้อมไหมครับ”

“ผมนะพร้อมเสมอ ว่าแต่น้อยเถอะ น็อกพื้นเมื่อกี้นี้ค่อยยังชั่วดีแล้วหรือยัง ถ้ายังไงละก็พักอีกสักชั่วโมงก็ได้”

ดารินเอี้ยวตัดคอไปมา แล้วยิ้มอย่างทรหดตาเป็นประกายวาว บอกมาหนักแน่นว่า

“ไม่ต้องห่วง ฉันเรียบร้อยดีแล้วละ อย่าเสียเวลาเลย”

รพินทร์พยักหน้าเป็นความหมายกับทุกคน แล้วออกเดินนำผ่านซากช้างตัวนั้น ไต่เนินกลับขึ้นไปสู่ปากถ้ำที่ออกมาเมื่อสักครู่นี้ ภายหลังจากสำรวจตระเตรียมกันพร้อม แงซายก็คว้าเชือกขึ้นมาผูกเอวอีกครั้ง แต่รพินทร์หรี่ตาคิด

“เราจะย้อนรอยกลับเข้าไปตามเส้นทางเดิม จนกระทั่งถึงตำแหน่งรอยเลือดครั้งสุดท้ายของไอ้แหว่ง”

เขาพูดอย่างใคร่ครวญ

“นอกจากบริเวณเหวที่เราผ่านมาแล้ว ตอนอื่นๆ มีเหวอีกไหม แงซาย?”

“จากปากถ้ำด้านนี้ เข้าไปจนกระทั่งถึงบริเวณเหวที่เราผ่านมาเป็นทางเดินสะดวก แต่เมื่อผ่านเหวตอนนั้นแล้ว และไปถึงตรงที่รอยเลือดครั้งสุดท้ายของไอ้แหว่ง หากเราพยายามค้นโดยเดินแยกไปทางอื่น บางแห่งก็มีเหว บางแห่งก็ไม่มี”

“ถ้างั้นแกเก็บเชือกนั้นไว้ก่อน เราจะผูกเอวติดกันอีกครั้งก็ต่อเมื่อถึงบริเวณตอนนั้น ขณะนี้ยังไม่จำเป็น แกนำไปให้ดีก็แล้วกัน”

แงซายสาวปลายเชือกตวัดใส่ไว้ในย่ามหลัง โดยมีปลายข้างหนึ่งมัดค้างติดกับเอวไว้ พรานใหญ่หันมาทางนายจ้างทั้งสองยิ้มให้ครั้งหนึ่ง พูดแผ่วต่ำว่า

“หวังว่าผมคงไม่ต้องเตือนอีกแล้วนะครับ การเผชิญหน้ากับไอ้แหว่งครั้งนี้ เป็นครั้งที่เสี่ยงอันตรายที่สุดยิ่งกว่าครั้งใดๆ ทั้งสิ้น ถ้าเราประจันกับมันในป่าข้างนอก ก็ไม่กระไรนัก แต่นี่ภูมิประเทศเป็นอุโมงค์ถ้ำอันแคบจำกัดและมืด เราไม่รู้ด้วยว่ามันหลบซ่อนบังเงาอยู่ตรงไหนแน่ นอกจากจะคลำสุ่มสี่สุ่มห้าเข้าไป ระยะที่พบ...หมายถึงชิดตัวกันทีเดียว และพวกเราก็ต้องย่องตามกันเข้าไปเป็นขบวน โดยมีเชือกร้อยผูกเอวไว้เสียอีกด้วย ทั้งเจ็ดชีวิตพวกเรานี่ จะกลายเป็นชีวิตเดียวกันหมด ถ้าเราเป็นฝ่ายพลาด ก็หมายความว่าเราตายกันหมดทั้งเจ็ดคน”

ไชยยันต์แยกเขี้ยวยิ้ม ตบไหล่พรานใหญ่หนักหน่วง แล้วบีบแน่น

“ผมกับน้อยเข้าใจดี รพินทร์ ถ้ากระสุนนัดแรกที่จะระเบิดขึ้นในถ้ำนั่น ไม่สามารถล้มไอ้แหว่งได้อย่างฉับพลัน พวกเราเจ็ดคนก็แหลกไปพร้อมๆ กัน แต่ก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น เหตุการณ์มันบังคับและท้าทายเราเหลือเกิน นี่มันเป็นวาระสุดท้ายแล้ว ที่จะชี้ขาดว่าระหว่างเรากับไอ้แหว่งใครจะอยู่ ใครจะไป”

กล่าวจบ นักผจญภัยหนุ่มชาวกรุงก็ก้มลงมองดู .600 ไนโตรฯ ดับเบิลไรเฟิลในมือ เคาะขึ้นลงอยู่สองสามครั้ง ก็ยื่นส่งมาให้รพินทร์ กล่าวเสียงหนักๆ ต่อมาว่า

“ศึกไอ้แหว่ง ถ้าเกิดขึ้นในป่าข้างนอก ปืนทุกกระบอกล้วนมีโอกาสที่จะใช้งานได้ทั้งสิ้น แต่ในถ้ำใต้ภูเขาที่เรากำลังจะบุกเข้าไปนี่ มันมีอยู่เพียงกระบอกเดียวเท่านั้น ที่จะใช้ได้คือ กระบอกที่จะลั่นขึ้นเป็นนัดแรกและนัดสุดท้าย เพื่อตัดสินทุกสิ่งทุกอย่าง พวกเราคนอื่นๆ ล้วนเดินตามหลัง

คุณกับแงซายไปทั้งนั้น เพราะฉะนั้นคนที่จะประจันหน้ากับมันเป็นคนแรก และได้โอกาสนี้ก็คือคุณหรือแงซาย กระสุนที่จะชี้โชคชะตาระหว่างฝ่ายเรากับมัน ควรจะเป็นกระสุนที่ประกาศิตเฉียบขาดที่สุดเท่าที่เรามีอยู่ เอ้า! ผู้กอง คุณเปลี่ยน .458 กระบอกนั้นมาให้ผมเสียเถอะ แล้วเอาไอ้นี่ไปแทน สองนัดที่อยู่ในลำกล้องซ้ายขวานี่ หมายถึงชีวิตของพวกเราทั้งเจ็ดคนเป็นเดิมพัน ซึ่งฝากไว้ในมือของคุณคนเดียว”

จอมพรานชั่งใจเพียงวิบตาเดียว ก็รับไรเฟิลแฝดขนาดใหญ่ที่สุดมาจากไชยยันต์ทันที โดยเปลี่ยนของเขาไปให้ เขาเห็นด้วยกับเหตุผลข้อตัดสินใจของอดีตนายทหารปืนใหญ่ ซึ่งอยู่ในหลักการที่ถูกต้อง **แน่นอนที่สุด...ในภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมดังกล่าวนี้ กระสุนนัดเดียวเท่านั้นที่จะตัดสินทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งเขาก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่า จะมีโอกาสทันได้ระเบิดกระสุนนัดนี้หรือไม่**

โดยไม่ลืมจะหักลำกล้องออกตรวจดูกระสุน ที่บรรจุอยู่ทั้งสองนัดเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง รพินทร์หักลำกล้องคืนเข้าที่ แล้วตบหลังแงซาย ออกคำสั่งให้เริ่มนำ

ประสาทของทุกคนบัดนี้ เขม็งเกลียวเครียดหนักเสียยิ่งกว่าเมื่อขาที่เดินผ่านออกมาเที่ยวแรก ไม่มีใครอ่านความรู้สึกนึกคิดของใครถูก ท่ามกลางความเงียบสงัด ที่มีแต่เสียงฝีเท้าที่ย่องกริบเข้าไปในความอับทึบของโพรงถ้ำ และเสียงลมหายใจหนักๆ ของแต่ละคน การเดินย้อนรอย อยู่ในรูปเดิมเหมือนเมื่อขาเข้ามา แงซายนำไปเบื้องหน้า ถัดมาก็รพินทร์ ดาริน ไชยยันต์ และพรานพื้นเมืองอีกสามคนตามลำดับ ไม่มีใครเอ่ยคำใดออกมาอีกเลย

ก่อนจะถึงบริเวณที่เต็มไปด้วยหุบเหว ตรงที่ผ่านกันมาแล้ว แงซายเตือนให้ทุกคนผูกเอวไว้อีกครั้ง พอเรียบร้อยก็เคลื่อนหน้ากันต่อไปอย่างลำบากยากเย็น แต่ก็ยังดีกว่าขามา เพราะต่างพอจะรู้ทิศทางอยู่บ้างแล้ว ไม่มีใครพลาดหลุดลงไปแขวนอยู่ขอบเหวอีก

พ้นจากบริเวณเหว ก็บรรลุถึงปลักตะไคร่ที่เดิม อันเป็นตำแหน่งที่รอยเลือดของไอ้แหว่งขาดหายไป พรานใหญ่สืบเท้าเข้าไปชิดแงซาย ซุบซิบหารือกันแผ่วเบา พร้อมกับส่องไฟสำรวจดูบริเวณนั้นอย่างถี่ถ้วนชั่วขณะหนึ่ง กะเหรี่ยงร่างยักษ์ก็ออกเดินนำแยกไปทางซอกซ้ายมือด้านที่เคยพาเดินไปก่อนแล้วเมื่อเที่ยวขามา ทุกคนใช้ไฟฉายส่องกราดสำรวจไปมาอย่างระมัดระวัง อึดใจเดียวก็มาถึงตรงบริเวณที่แงซายหันหลังกลับเมื่อครั้งแรก

จากลำไฟฉายที่พวยพุ่งออกไป ทุกคนเห็นปากทางแคบๆ ตอนหนึ่ง ปรากฏอยู่ในระหว่างหลืบหินริมผนัง มองผาดๆ ว่ามันเป็นช่องทางแคบเล็กนิดเดียว แต่เมื่อเคลื่อนเข้ามาใกล้พ้นหลืบหินที่บังอยู่ก็มองเห็นเป็นโพรงลึก ขนาดกว้างพอที่ช้างจะผ่านไปได้ครือๆ ตัวดารินผู้ติดอยู่เบื้องหลังของพรานใหญ่ แทบจะร้องออกมาด้วยความตื่นเต้น เมื่อมองเห็นพื้นบริเวณปากทางด้านนั้น มีรอยของตะไคร่น้ำซึ่งติดกับเท้าช้างปรากฏอยู่ เอื้อมมือไปข้างหลัง กระชากแขนไชยยันต์โดยแรง นายพันตรีนอกราชการเบียดแทรกเข้ามาแล้วยืนขนลุกชัน

ทุกคนหันมาจ้องหน้ากันในความมืดอันคลุมเครือนั้นอยู่อึดใจหนึ่ง โดยไม่ได้ปริปากคำใด หัวใจเต้นแรง

อย่างเงียบกริบที่สุด แงซายจรดฝีเท้านำหน้าแถวไป รพินทร์ส่งไฟฉายในมือของเขาไปให้ดารินช่วยถืออีกกระบอกหนึ่ง สองมือกระชับไรเฟิลพร้อม ทิ้งระยะห่างจากแงซายออกมาพอที่จะวาดปากกระบอกปืนได้โดยไม่ติด พุ่งสายตาตามแสงไฟฉายที่อีกหลายคนช่วยกันสาดกราดอยู่ไปมานั้นตาไม่กะพริบ

ผ่านปากทางไปตามซอกคูหาแนวตรง ราวกับมีใครมาเจาะไว้นั้นเข้าไปประมาณ 30 เมตร ก็ทะลุออกในส่วนที่กว้างขึ้นเล็กน้อย อากาศในถ้ำที่เย็นเยือกมาโดยตลอด บัดนี้เริ่มอบอ้าวขึ้น ไอระอุชนิดหนึ่งโชยวูบวาบเข้ามาสัมผัสร่างกายเหมือนลมที่พัดผ่านเตาเผา เหงื่อของทุกคนเริ่มซึม มันร้อนอ้าวขึ้นทุกขณะเมื่อรุดหน้าผ่านไป รอยตะไคร่อันเป็นเครื่องนำทางนั้นปรากฏให้เห็นเป็นครั้งคราวและเบาบางลงเป็นลำดับ ต่อมาก็ได้ยินเสียงอะไรชนิดหนึ่งดังปุดๆ อยู่เป็นระยะ เหมือนวัตถุเหลวข้นที่เดือดอยู่ในกระทะ

จากแสงไฟที่ส่องออกไป มีม่านควันขาวมัวเหมือนหมอกลอยอยู่ตลบอบอวล ควันเหล่านั้นเริ่มหนาแน่นขึ้นทุกที และเสียงเดือดปุดๆ นั้นก็ยิ่งได้ยินถนัด อากาศข้นหนัก

“นึกแล้ว ทางไปนรกสันดาปแน่ๆ”

ดารินกระซิบกับไชยยันต์เบาที่สุด เพื่อนชาวสาวเท้าขึ้นมาประชิด คอยประคองหล่อนไว้ กลิ่นฉุนเหมือนกำมะถันปกคลุมไปทั่วจนแทบจะหายใจไม่ออก ออกซิเจนลดน้อยลงเป็นลำดับ แต่แงซายยังคงนำรุดหน้าไปราวกับหุ่นทองแดงที่ปราศจากชีวิตจิตใจ รพินทร์เองแม้จะทรหดสักเพียงใดก็ตาม บัดนี้เขาก็อยู่ในอาการกระสับกระส่าย ไม่ผิดไปกับคนอื่นๆ โดยไม่อาจคะเนได้ว่าหนทางเบื้องหน้ามีอะไรรอคอยอยู่ เกิดกับเล่ยเริ่มสำลักเบาๆ ทุกคนวิงเวียนและรู้สึกอ่อนเปลี้ยหมดแรงลง โดยเฉพาะดาริน หล่อนซวนเซจะล้มลงหลายครั้ง หากแต่ไชยยันต์คว้าพยุงไว้ได้

“เอ ถ้ามันจะไม่ชอบกลเสียแล้วมั้ง รพินทร์ กระทะทองแดงคอยเราอยู่ข้างหน้าหรือเปล่าก็ไม่รู้”

ไชยยันต์ร้องออกมาเบาๆ

พรานใหญ่เหนี่ยวไหล่แงซายไว้ ใช้สายตาเป็นคำถามก็เห็นนักพเนจรชาวดง ผู้ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ยิงฟันขาว

“ไอ้แหว่งไปทางนี้แน่ ผู้กอง”

“เรากำลังจะไม่มีอากาศหายใจ และไอ้ควันนรกนี่ก็แทบจะทำให้หมดแรงอยู่แล้ว ข้างหน้ามีอะไร ควันแล้วก็กลิ่นกำมะถันเหล่านี้มาจากไหน”

“บ่อโคลนเดือดอยู่ห่างจากเราไปข้างหน้านี่ไม่ไกลนัก”

เป็นคำตอบด้วนๆ พร้อมกับรอยยิ้มเช่นเดิม

“เราจะผ่านกันไปได้หรือ”

“มีทางเลียบชิดผนังถ้ำ กว้างสองวาให้เดินผ่านไปได้ทางเรียบเดินสบาย แต่ร้อนมากหน่อย ไอ้แหว่งผ่านได้เราก็ผ่านได้”

นั่นเป็นคำตอบที่ไม่จำเป็นต้องซักถามอะไรอีกแล้ว มันควรจะเป็นอย่างเจ้าหนุ่มแงซายพูด ลงถ้าช้างอันเป็นสัตว์เลือดอุ่นสามารถจะเดินผ่านไปได้ มนุษย์ก็น่าจะผ่านไปได้เช่นเดียวกัน

“คุณไชยยันต์กับคุณหญิงทนไหวไหมครับ ถ้ายังไงละก็ถอยไปพักรออยู่ที่ปากทางก่อนก็ได้ ผมจะให้เกิด จัน และเสย์รออยู่ด้วย ผมกับแงซายจะเข้าไปเพียงสองคน”

เขาหันมากระซิบถามหยั่งความเห็น

“น้อยไหวไหม?”

ไชยยันต์หันไปถามดารินด้วยความเป็นห่วง ท่ามกลางควันที่ลอยขาวมัวอยู่รอบด้าน

“มาด้วยกัน ก็ต้องไปด้วยกัน ลงนรกขุมไหนก็ให้มันรู้ไป”

นั่นเป็นคำตอบอย่างเด็ดเดี่ยวที่สุด จากนักมานุษยวิทยาคนสวย

“อดทนหน่อยนะครับ ผมเชื่อว่ามันคงไม่ถึงกับมีอะไรร้ายแรงนัก ข้างหน้าเรามีบ่อโคลนเดือด ผ่านตรงนั้นไป อากาศคงดีขึ้น พยายามเดินซ้ำรอยผม ทุกก้าว อย่าแยกห่างออกไป”

ขบวนเคลื่อนต่อไป อึดใจใหญ่หลังจากนั้น ทั้งหมดก็เดินเลียบผนังถ้ำเฉียดผ่านบริเวณปลักเลน ที่กำลังเดือดเป็นพรายพลั่กๆ อยู่ เสียงประหลาดที่ได้ยิน เป็นเสียงของเลนที่ปะทุเดือดอยู่ในปลักนี่เอง มันถูกความร้อนระอุจากเบื้องล่างดันโป่งนูนขึ้นมา แล้วก็แตกปะทุขึ้นลูกแล้วลูกเล่าเหมือนจะไม่มีวันจบสิ้น ส่งควันกรุ่นเหมือนของเหลวเดี่ยวอยู่ในกระทะ กลิ่นกำมะถันไหม้ระเหยออกมาพร้อมกับหมอกควันเหล่านั้น จนแทบสำลัก

ทุกคนไม่มีเวลาพอที่จะหันไปพิจารณามัน และไม่อยากจะคิดคำนึงด้วยว่าสาเหตุมันเกิดขึ้นจากอะไร จึงมีแหล่งบ่อโคลนเดือดอยู่ในถ้ำลึกใต้ภูเขาแห่งนี้ เพียงสายตาชั่วเหลือบในขณะที่กราดไฟฉายผ่านไป ก็เสียวูบบังเกิดความหวาดสยองมันเสียยิ่งกว่าใต้บาดาลที่ผ่านกันมาแล้วเสียอีก

แงซายนำผ่านไปอย่างรวดเร็ว ด้วยฝีเท้าอันหนักแน่นมั่นคงเหมือนเดิมประดุจเรือนำร่องครู่เดียวก็ทิ้งปลักอเวจีนั้นไว้เบื้องหลัง ม่านหมอกควันค่อยบางลง อากาศหายใจสะดวกขึ้น ในที่สุดก็เห็นแสงรำไรอยู่ยังปากหนทางเบื้องหน้าไม่ห่างออกไปนัก ไม่มีปัญหา นั่นคือส่วนของบริเวณก้นเหวตอนใดตอนหนึ่ง ที่ลงมาบรรจบกับอุโมงค์เบื้องล่าง อากาศโปร่ง สดชื่นทุกทีเมื่อคืบใกล้เข้ามา

ครั้นแล้ว ทันทีที่มั่งเข้ามาสู่แสงสลัวอันสันนิษฐานว่าเป็นแสงที่ส่องลอดลงมาจากปากเหวเบื้องบนนั้นเอง โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย ทั้งหมดก็โผล่เข้ามาสู่เวิ้งอันกว้างใหญ่ตอนหนึ่งในเนื้อที่ประมาณหนึ่งไร่ เพดานสูงเงื้อมในลักษณะกระทะครอบเต็มไปด้วยแก่งโขดหินกระทบกับแสงไฟฉายเป็นประกายเลื่อมพราย

ทุกคนช่วยกันเอาไฟฉายส่องกราดสำรวจไปรอบด้าน

ทันใดนั้นเอง จันผู้อยู่ท้ายขบวน ก็ร้องเฮ้วออกมาสุดเสียงอย่างตกใจขีดสุด ไฟที่ถือในมือหลุดลงกับพื้น ผงะหลังมาปะทะเกิดกับเส่ย พากันหกล้มกลิ้งลง รพินทร์หันขวับมา แต่เขาหมุนมายังไม่ทันครบรอบ ถ้าไม่ใช่ดาริน ก็คงเป็นไชยยันต์ถอยมาปะทะเขาเต็มแรง เสียหลักหงายหลังอีกคน สายเชือกที่ผูกเอวกันไว้พลอยกระชากให้แงซายคะมำหน้าลงด้วย

ทั้งเจ็ดคนล้มลุกปะทะกันชุลมุน ไฟฉายกระเด็นหลุดจากมือไม่รู้เหนือรู้ใต้ ท่ามกลางเสียงร้องลั่นไม่เป็นภาษาของพรานพื้นเมืองทั้งสามคน

วินาทีของหัวใจอันแทบจะหยุดเต้นนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ สำเหนียกตนเองว่านอนหงายอยู่กับพื้น รอบด้านมืดมิดไปหมด ไรเฟิลยังคงกระชับมั่นอยู่ในมือทั้งสองของเขา ความสว่างอันส่องจ้าออกไปกลางถ้ำนรกนี้ มาจากไฟฉายของใครคนหนึ่งที่หล่นอยู่กับพื้น และเปิดค้างอยู่ มันส่องจับไปยังสิ่งหนึ่งอย่างฉนัดตา สะท้อนภาพเข้ามาในจักษุประสาทอันตะลึงของเขา และทันทีที่เห็น... ประสาททุกส่วนดูเหมือนว่ากลายเป็นอัมพาตไปหมด

ความขาวโพลนเป็นประกายยามเมื่อกระทบลำไฟ คือแท่งงาอันมหึมางอนแหลม เจ้าของร่างยักษ์ปักหลั่นราวกับสัตว์ยุคดึกดำบรรพ์นั้น ยืนตระหง่านอยู่ในซอกโขดหินริมปากทางที่ทุกคนโผล่ผ่านเข้ามานั่นเอง หูใหญ่กางผึ่ง หัวขนาดตุ่มสามโคกก้มต่ำลงเล็กน้อย ดูราวกับว่าเตรียมจะพุ่งงาลงมาใส่

ไอ้แหว่งพญาคชสารร้ายยืนทะมึนค้ำอยู่เหนือร่างของกลุ่มมนุษย์ ที่กำลังล้มกลิ้งอยู่ในขณะนี้ ห่างเพียงไม่กี่วาเท่านั้น!!

เหมือนตกอยู่ในความฝันผีอำ รพินทร์งัดเสยปากกระบอก .600 ไนโตรฯ ขึ้น ทั้งๆ ที่ยังนอนหงายอยู่ จังหวะที่ปากกระบอกยกขึ้นจ้องไปทางศีรษะนั้น เขารู้สึกเหมือนกับว่ามันเชื่องช้าราวกับร้อยปีก็ไม่ปาน และมีอำนาจลี้ลับอะไรชนิดหนึ่งมาต่อต้านขัดขวางไว้

นิ้วของเขาแตะอยู่ที่ไก แต่คุณพระช่วย นิ้วของเขาไฉนจึงแข็งไปหมด มันไม่ยอมกระดิก ...

จักรพรรดิแห่งช้างป่า...คงยืนชะเงื้อมชนิดสนิทนิ่งอยู่เช่นนั้น ฝ่ายมนุษย์ที่ล้มคว่ำคะมำหงาย ก็ดูเหมือนจะหยุดลมหายใจกันไปชั่วขณะ เบิกตาโพลงจ้องนิ่งไปยังภาพนั้นราวกับถูกสะกด

เสี้ยววินาทีต่อมา สติสัมปชัญญะก็กลับคืนมาสู่รพินทร์โดยครบถ้วน เขาเขม้นจ้องร่างอันใหญ่โตมโหฬารนั้นตาไม่กะพริบ ประทับปืนมั่น ค่อยๆ พยุงตัวลุกขึ้นยืนอย่างเตรียมพร้อม นิ้วชี้แตะอยู่กับไกปืนของเขา บัดนี้มีความรู้สึกแล้ว มันพร้อมที่จะกระดิกส่งกระสุนไปที่ศีรษะใหญ่นั้นได้ทุกขณะ แต่เขารั้งไว้เอง เพราะความสนเท่ห์ใจบางอย่าง

งวงของมันห้อยตกเป็นเส้นตรงตั้งฉากกับพื้น ไม่ได้เคลื่อนไหวแม้แต่สักนิด และในขณะนั้น เขาลุกขึ้นเต็มส่วนสัดของร่างกายแล้ว พญาคชสารก็ยังไม่ติงกาย ดวงตาทั้งสองเบิกโพลงจ้องนิ่งสวนลำไฟมายังมนุษย์ราวกับแก้วสะท้อนแสง

ไชยยันต์กระดิกตัวได้เป็นคนต่อมา คว้าไรเฟิลที่ตกอยู่ขึ้นมาอย่างตะลีตะลาน แต่รพินทร์ตะครุบมือไว้

"หมดความจำเป็นเสียแล้วครับ ไอ้แหว่งของเราสิ้นแล้ว!"

ท่ามกลางความตะลึงพรึงเพริดของทุกคน รพินทร์ลดปืนในมือลงอย่างแช่มช้า หลับตาพร้อมกับถอนใจเฮือกและยืนนิ่งอยู่เช่นนั้น ต่อมาทุกคนก็พรวดพราดลุกขึ้นมาด้วยกลิ่นไอของความงงงวยเหลือที่จะกล่าว

"แน่ใจหรือ ว่ามันตายแล้ว"

ไชยยันต์ร้องออกมา ไม่ยอมลดปืน รพินทร์เดินเข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าพญาคชสารเอื้อมมือไปแตะที่ปลายงา พลางหันหน้ากลับมายังทุกคนผู้ยังไม่สร่างจากตะลึงงัน

"ครับ ตายแล้ว ยืนตายสง่าอยู่ในสุสานของมันแห่งนี้อย่างสมศักดิ์ศรีความเป็นราชาแห่งช้างทั้งหลายของมัน สมมติว่าถ้ามันยังไม่ตายและยืนคอยอยู่ตรงนี้ เราก็ตายกันหมดแล้วทั้งเจ็ดคน"

ทุกคนจ้องภาพนั้น เงียบงัน ประหนึ่งถูกสาปให้เป็นหินไปอีกครู่ใหญ่

"เกินความคิดฝัน!"

ในที่สุด เสียงดารินก็หลุดออกมาสั่นเครือ

"นี่เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่สุด มันไปยังไงมายังไงกันนี่"

จากการสำรวจอย่างละเอียดที่สุด พบว่ากระสุน .300 แม็กนั่มนัดหนึ่ง เจาะเป็นมุมทแยงสี่สิบห้าองศา จากท้องด้านซ้ายทะลุออกชายโครงขวาในตำแหน่งรักแร้แดง ทางเข้าของกระสุนเล็กนิดเดียว แทบจะมองไม่เห็นเพราะรอยย่นของหนังปิดไว้ แต่ทางออกปากแผลขนาดลูกมะนาว มีคราบตะไคร่น้ำปิดปากแผลเอาไว้เหมือนจะเป็นการห้ามเลือด แต่ถึงเช่นนั้นก็ยังมีเลือดไหลซึมเกรอะกรังเป็นสีดำคล้ำใต้ท้อง ตำแหน่งที่มันยืนพิงขัดอยู่ในระหว่างซอกหิน มีเลือดหยดอยู่อีกกองหนึ่ง **และนั่นเป็นเลือดจำนวนสุดท้ายก่อนที่ชีวิตมันจะปลิดปลงจากร่าง ไอ้แหว่งดับชีพมาแล้วกว่า 6 ชั่วโมง ซึ่งคงจะเป็นเวลากลางดึกของเมื่อคืนนี้เอง**

รพินทร์หันมามองดูหน้าทุกคนในคณะ และในที่สุดก็จับนิ่งอยู่ที่นักมานุษยวิทยาคนสวยผู้กำลังยืนงันอยู่เหมือนจะไม่เชื่อในสายตาจากภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า

"ผม และพวกเราทุกคน ภูมิใจแทนให้แก่คุณชายเชษฐาครับ ในข้อที่ว่าน้องสาวของคุณชายได้ปฏิญาณไว้ว่าจะแก้แค้นแทนให้แก่พี่ชาย และในที่สุดเธอผู้นั้นก็ทำได้เหมือนเช่นที่พูดจริงๆ"

"หมายความว่ายังไงกัน?"

ดารินร้องลั่นออกมา ลืมตากว้าง

“ก็หมายความว่า คุณหญิงดับไอ้แหว่งด้วยมือเองแท้ๆ โดยที่คุณหญิงก็ไม่รู้ตัว และคงไม่เชื่อมาก่อน อย่าประหลาดใจเลยครับ กระสุนที่ปลิดชีพมัน เป็นกระสุนเพียงนัดเดียวเท่านั้น คือ **.300** เวเธอร์บีแม็กนั่ม ที่คุณหญิงหลับตายิงเมื่อบ่ายวานนี้ ขณะที่มันงัดผมลอยขึ้นไป”

ราชสกุลสาวกายสั่นเทา ยกมือทั้งสองขึ้นวางไว้บนอก กำแน่น สั่นหน้าอยู่ไปมา

“โอ ไม่จริง...เป็นไปไม่ได้”

หล่อนร้องลั่นออกมาแทบไม่เป็นภาษา

ไชยยันต์ก้าวเข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้า จับไหล่ทั้งสองของเพื่อนสาวไว้

“น้อย! รพินทร์ไม่ได้หลอกเธอหรอก มันเป็นความจริง ไอ้แหว่งดับลงด้วยกระสุนที่เธอยิงส่งเดชนั้นแหละ มันเป็นกระสุนนัดฉกรรจ์ทีเดียว หลักฐานก็เห็นอยู่นี่แล้ว เพียงแต่ว่ามันไม่ได้ล้มทันทีอยู่กับที่เท่านั้น มันผละหนีมาได้แล้วซอกซอนมาหลบยืนตายอยู่ที่นี่เพราะทนพิษบาดแผลไม่ไหว บริวารของมันสองตัวช่วยกันประคองมันเข้ามาไว้ในนี้ ถ้าเราไม่ตามมันมาจนกระทั่งพบตัวคาหนังคาเขาเช่นนี้ เราก็จะไม่รู้เลยว่ามันตายเสียแล้ว”

หญิงสาวเดินเข้าไปพิจารณาซากของไอ้แหว่งจนใกล้ พึมพำอะไรอยู่ในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์ กัดริมฝีปากแน่น ลูบคลำอยู่ที่ปลายงางามนั้น แล้วหันมาโผเข้ากอดไชยยันต์แนบแน่น น้ำตาไหลซึมด้วยความตื้นตันใจเหลือที่จะกล่าว พูดอะไรไม่ออก

ไม่เพียงแต่หล่อนเท่านั้น ทุกคนก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน มันเปรียบไม่ผิดอะไรกับยกภูเขาออกจากอก

“ผมนึกว่าตายแล้ว ตอนที่สาดไฟไปพบมันเข้าจังหน้าห่างแค่สองวา”

จันเอ่ยขึ้น ในระหว่างที่บรรยากาศอันตึงเครียดคลี่คลายลง และทุกคนนั่งพักสนทนากันอย่างแช่มชื่น จันเป็นคนแรกที่สาดไฟไปพบ และตกใจหงายหลังผึ่ง พลอยพาให้ทุกคนในคณะล้มลุกคลุกคลานกันไปหมด

ดารินใช้เวลาอยู่นาน กว่าจะสงบสติอารมณ์และยอมเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้น บัดนี้หล่อนเดินไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าจอมพราน จูงมือแงซายเข้ามาด้วย พูดขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบาแต่หนักแน่น เปี่ยมไปด้วยความรู้สึก

“ฉันขอขอบใจพรานใหญ่ ที่นำเราตามจนได้ตัวมัน ขอบใจแงซาย สำหรับการนำทาง และขอบใจพวกเราทุกคนที่ร่วมคณะมาในครั้งนี้ ฉันเองเป็นแต่เพียงส่วนประกอบอันปลีกย่อยที่สุด และดูเหมือนจะเป็นอุปสรรคเสียด้วยซ้ำในการล่าไอ้แหว่งครั้งนี้ การพิชิตไอ้แหว่งลงได้คราวนี้ เป็นฝีมือของพรานใหญ่กับแงซายสองคนเท่านั้น และขอโทษอีกครั้ง ถ้าฉันทำอะไรผิดไปบ้างในระหว่างที่ร่วมคณะมาด้วย”

จอมพรานหัวเราะเบาๆ ก้มศีรษะลงคำนับให้แก่หล่อน ตอบเรียบๆ

“ขอบคุณครับ ที่กรุณายกย่องให้เกียรติผมในข้อนี้ แต่เดี๋ยวนี้มันก็พิสูจน์ชัดออกมาแล้วว่าคุณหญิงเป็น ‘มือพิชิต’ ที่ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งในคณะของเรา โดยที่ผมเองก็คาดไปไม่ถึง ใครจะนึกว่าสัตว์ร้ายอันตรายระบือชื่อกระฉ่อนไปหมดอย่างไอ้มหิงสาตัวนั้น และไอ้แหว่งของเราตัวนี้ ผมขอน้อมคำนับให้แก่คุณหญิงด้วยใจจริง คุณชายไอ้ทราบข่าวนี้คงจะถึงกับตะลึง และข่าวนี้กระจายไปถึงไหน ก็จะต้องลือกระฉ่อนไปถึงนั่น อาจเป็นข่าวของโลกชิ้นหนึ่งก็ได้ พรานอาชีพทั่วโลกจะพิศวงกันไปหมด และยอมรับนับถือคุณหญิง จัดทำเนียบให้เข้าอยู่ในขั้นพรานใหญ่ทีเดียว”

“เหตุการณ์ที่เกิดจากความฟลุ๊ก มันไม่ทำให้ฉันภาคภูมิในตนเองถึงขนาดไหนหรอก”

ดารินพูดด้วยอาการสงบ ปราศจากความยินดียินร้ายในคำพูดของเขา

“ตัวฉันเอง คุณ หรือพวกเราทุกคน ก็รู้ดีอยู่แล้วว่ามันเป็นเรื่องของความบังเอิญเท่านั้น ไม่ใช่ฝีมือเลยสักนิด เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นที่คุณหรือใครจะต้องสรรเสริญยกย่องฉัน สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ พวกเราทั้งหมดสามารถกำจัดไอ้แหว่งลงได้สำเร็จ นี่คือความปลาบปลื้มยินดี ไม่เพียงแต่พวกเราเท่านั้น แต่พวกชาวป่าทุกคน ที่ท่องเที่ยวหากินอยู่ในดงแถบนี้ทั้งหมดด้วย ที่จะพลอยอนุโมทนาสาธุ เราได้ทำอย่างที่ได้รับปากและประกาศกับพวกเขาไว้แล้วสมตามคำพูด ฉันดีใจที่สุด ดีใจจนไม่รู้จะกล่าวอย่างใดถูก ไม่ใช่ดีใจในข้อที่ว่าไอ้แหว่งตายด้วยกระสุนของฉัน แต่ดีใจว่าเรากำจัดมันได้สำเร็จแล้ว ภายหลังจากติดตามมันมาด้วยความยากลำบากแทบเลือดตากระเด็นเป็นเวลานาน หมดเปลืองทั้งเวลา ชีวิตคน และสิ่งของ และแม้กระทั่งหวุดหวิดจะเสียชีวิตของพี่ชายฉันเองไป เพราะฤทธิ์เดชอภินิหารของมัน”

แล้วหล่อนก็เดินแช่มช้า เข้าไปที่ซากอันยืนตระหง่านหมดลดปราณ แต่ยังเปี่ยมไปด้วยสง่าราศีชาติคชสารของไอ้แหว่ง ยิ้มให้ซากนั้นเศร้าๆ ยกมือขึ้นลูบแผ่วเบาอยู่ที่ปลายงา น้ำตาคลอพึมพำเบาๆ กับซากของมัน

“อโหสิ หมดสิ้นเวรกรรมต่อกันเสียเถิดนะพญาช้างสาร ชาติก่อนนี้ข้ากับเจ้าคงจะมีกรรมผูกพันกันมา ชาตินี้ขอให้สิ้นสุดกันเพียงแค่นี้ ขอให้เจ้าไปเกิดในภูมิที่ดีกว่านี้ กุศลใดๆ ก็ตามที่ข้าเคยทำไว้ ขอแผ่อุทิศไปให้แก่เจ้าในโลกหน้า วิญญาณของเจ้า ณ บัดนี้ล่องลอยอยู่ที่ใด จงมารับรู้ในคำขมาและกุศลจิตของข้าด้วย”

กล่าวจบราชสกุลสาวก็พนมมือขึ้นจบไหว้ซากนั้น

สิ่งมหัศจรรย์ที่สุดก็พลันปรากฏขึ้นต่อหน้าของทุกคนในบัดนั้น...

ซากของราชาแห่งช้างป่าผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งยืนทะมึนพิงผนังถ้ำไว้ด้านหนึ่ง และกลุ่มโขดหินงอกอีกด้านหนึ่งเริ่มเคลื่อนไหวน้อยๆ แล้วค่อยๆ ทรุดลงมาหมอบฟุบอยู่กับพื้นอย่างสงบราบคาบเป็นดุษณีตรงหน้า แทบเท้าของ ดาริน วราฤทธิ์

ทั้งหมดที่นั่งพักกันอยู่ทะลึ่งพรวดขึ้นยืน เสียงไชยยันต์ร้องออกมาลั่นถ้ำ ทุกคนขนลุกชันขึ้นทั้งตัวในปรากฏการณ์อันเป็นปาฏิหาริย์นั้น หญิงสาวเองบัดนี้ก็ยืนตะลึงตัวแข็งเย็นเฉียบไปทั้งร่าง

หล่อนมารู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อมืออุ่นของใครคนหนึ่งลอยมาแตะที่แขน พอหันกลับมาก็เห็นพรานใหญ่ยืนอยู่ข้างๆ กำลังมองจับมาที่หล่อนด้วยแววตาขรึม กระซิบ

“ชัยชนะเป็นของคุณหญิงโดยสมบูรณ์ที่สุดแล้วครับ ไอ้แหว่งยอมรับคำขมาและยอมล้มให้แก่คุณหญิงแล้ว เรากลับกันได้แล้วครับ หมดงานหนักในเรื่องนี้ สบายใจกันได้เสียที”

หญิงสาวถอนใจยาวอีกครั้ง เอื้อมมือไปลูบไล้ศีรษะอันใหญ่โตมหึมานั้นเป็นครั้งสุดท้าย แล้วกลับเข้ามารวมกลุ่ม จัดเตรียมตัวที่จะเดินทางย้อนออกไปจากถ้ำ

“ว่าแต่เราจะจัดการยังไงกับซากของมันต่อไปนี่”

ไชยยันต์เปรยถามขึ้น มองไปยังซากนั้นด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

“กลับแค้มป์ รายงานให้คุณชายทราบเสียก่อนเถิดครับ ถ้าไงแล้วค่อยส่งคนให้มาเอางาทีหลัง” พรานใหญ่ตอบ

ทันใดนั้นแงซายก็ก้าวเข้ามายืนอยู่ตรงหน้าของบุคคลทั้งสาม ในเงาสลัวของเวิ้งถ้ำใหญ่ แลเห็นใบหน้านั้นเป็นมันละเลื่อม

“อนุญาตไหมครับ ผมมีสิ่งที่จะบอกกับผู้กองและนายทั้งสองคน”

รพินทร์ ไชยยันต์ และดาริน จ้องหนุ่มชาวดงพเนจรอย่างประหลาดใจ ก่อนที่พรานใหญ่หรือไชยยันต์จะพูดเช่นไรนั่นเอง ดารินก็พยักหน้าตอบมาโดยเร็ว

“อนุญาต เธอมีอะไรหรือแงซาย?”

แงซายอึ้งไปอึดใจ มองสบตารพินทร์นิ่ง ทำท่าเหมือนจะลังเลอะไรอยู่ จนกระทั่งเขาพยักหน้ามาอีกคน

“ว่าไป แงซาย ฉันและนายทั้งสองกำลังรอฟังแกอยู่”

“ผู้กองจะต้องไม่โกรธผม”

“เอาละ ฉันรับรอง”

“ผู้กองเคยโกรธผมมาแล้ว ในเรื่องที่เก็บเรื่องด่านลับเชื่อมติดต่อระหว่างป่านอกกับหุบหมาหอนนี้ไว้ โดยไม่บอกให้รู้”

จอมพรานยิ้มแสยะ จ้องแงซายเขม็ง

“ฮือม์ ใช่ ฉันรับว่าอยากจะฆ่าแกเสียทีเดียวแหละ ในเรื่องนี้”

สีหน้าของแงซายเฉยเมยดูลึกลับอยู่เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

“แล้วผู้กองไม่คิดจะถามผมหรือว่า เหตุใดผมจึงนิ่งเฉยเสีย ไม่บอกทางด่านลับนี้ให้”

“มันเป็นการดีสำหรับแกแล้วแงซาย ที่ฉันไม่ถามแกในเรื่องนี้”

รพินทร์พูดพร้อมกับหัวเราะกร้าวๆ ในลำคอ มองไปทางไชยยันต์และดาริน แล้วตวัดกลับมาที่หนุ่มชาวดงพเนจรอีกครั้ง

"ถ้าไม่มีนายหญิงกับนายชายสองคนมาด้วย ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าระหว่างแกกับฉันจะเกิดอะไรขึ้น สำหรับเรื่องด่านลับที่แกปกปิดไว้เป็นเวลานานนี่ ฉันอยากจะลืมมันเสีย แล้วนี่แกยังบังอาจมารื้อฟื้นยั่วโทสะฉันอีกงั้นหรือ?"

แงซายไม่สนใจคำพูดอย่างเดือดดาลขุ่นใจของเขา

"ผู้กองต้องการจะถามผมไหมครับว่า มันเป็นเพราะอะไร?"

"เอาละ ไหนบอกมาซิมันเป็นเพราะอะไร แกถึงเล่นเหลี่ยมปิดบังด่านลับที่แกรู้นี้ไว้ ทั้งๆ ที่แกก็รู้ว่าพวกเรากำลังค้นหากันอยู่ และเป็นปัญหาสำคัญที่สุดระหว่างการติดตามรอยไอ้แหว่ง"

"ถ้าผมบอกเสียแต่แรก ในขณะที่ผมกับผู้กองตามมันมาคราวก่อน"

เสียงห้าวกังวานนั้นเอ่ยขึ้นอย่างแช่มช้า ชัดถ้อยชัดคำ

"คณะของเราทั้ง 6 คนครั้งนั้น ก็จะประจันหน้ากับไอ้แหว่ง เราจะยังไม่ได้ตัวมัน แต่ที่แน่นอนที่สุดก็คือ พวกเรา 6 คนจะต้องมีใครตายอีก อาจเป็นผมเอง อาจเป็นผู้กอง หรือนายทหารปืนใหญ่ เส่ย เกิด หรือจัน หรือมิฉะนั้นก็ทั้งหมด ข้อนี้ผมก็ไม่ทราบแน่ แต่ที่แน่ก็คือพวกเราต้องมีตายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผมรู้เช่นนี้ผมจึงไม่บอกผู้กอง"

"แกรู้ได้ยังไง?"

เสียงของเขาเกือบเป็นตวาด ดารินก็ขัดมาเย็นๆ ว่า

"อย่าลืมซิคะ รพินทร์ คุณสัญญากับแงซายไว้แล้วว่าจะไม่โกรธเขา"

พรานใหญ่ฝืนหัวเราะ พยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติ พยักหน้า

"เอาละ ตอบซิ แกรู้เรื่องนี้ได้ยังไง ว่าจะต้องมีพวกเราตาย ถ้าหากแกบอกทางด่านนี้ และเราเผชิญหน้ากับไอ้แหว่งในคราวนั้น ฉันดักคอแกเสียก่อนก็ได้ พระธุดงค์ในความฝันมาบอกแกอีกซิ?"

ประโยคหลัง รพินทร์พูดเยาะๆ

ทว่าแงซายคงมีสีหน้าตายอยู่เช่นเดิม ดวงตาเท่านั้นที่สว่างอยู่ในความมืด

"ครับ ผู้กอง พระธุดงค์องค์นั้นเข้ามาบอกผมในความฝัน"

"อ้าว! ก็แล้วตอนที่เรามาครั้งหลังนี่ แกดันมาบอกกับฉันถึงเรื่องด่านลับนี่ทำไมล่ะ"

"มันถึงเวลาที่ผมจะเปิดเผยด่านลับนี้แก่ผู้กองพอดี ผมจึงบอก"

"หมายความว่ายังไง?"

ไชยยันต์ซักมาแทน

"พระธุดงค์ท่านบอกผมไว้ว่า จะไม่มีพรานคนใดเลยที่จะฆ่าไอ้แหว่งได้ นอกจาก..."

แงซายหันไปทางดาริน กล่าวต่อมาว่า

"ผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น และผู้หญิงคนนั้นก็เป็นคนเดียวที่ร่วมอยู่ในคณะเดินทางของเราทั้งหมดนี่ ชะตาของไอ้แหว่งจะถึงการแตกดับไปตามวาระ ด้วยน้ำมือของผู้หญิงคนนี้ อันเนื่องมาจากบุพกรรมปางก่อน จะมีใครอื่นอีกในคณะของเราที่เป็นผู้หญิงนอกจากนายหญิงคนเดียว

เท่านั้น การติดตามสังหารไอ้แหว่ง ถ้าปราศจากนายหญิงคนเดียวแล้วจะไม่เกิดผลขึ้นเลย นอกจากความตายของพวกเรา ครั้งก่อน นายหญิงไม่ได้ไปด้วย อยู่ปางพักเพื่อพยาบาลนายใหญ่ ถ้าเราประจันหน้าไอ้แหว่ง เราตาย! แต่มาครั้งนี้บังเอิญมีนายหญิงมาด้วย เหตุการณ์ตรงกันกับที่พระธุดงค์ท่านบอก และนี่จึงเป็นเวลาที่ผมควรจะเปิดเผยเรื่องด่านลับให้แก่ผู้กอง แล้วเหตุการณ์มันก็เป็นไปตามคำทำนายของท่านทุกอย่าง ไอ้แหว่งตายด้วยน้ำมือของนายหญิง ผู้กองจะเชื่อผมหรือไม่ก็ตาม แต่นี่คือสิ่งที่ผมได้มาจากความฝัน”

ทั้งสามหันไปดูหน้ากัน งันไปครู่ใหญ่ด้วยความรู้สึกอันยากที่จะบอกได้ ในที่สุดรพินทร์ก็แค่นยิ้มออกมา

“ฮือม์ ดูมันช่างเข้าเค้าดีจริงนะ ไอ้เพื่อนยาก! แกนี่มันช่างเก่งเสียจริงๆ ในการสรรค์สร้างนิยายเข้ามาประกอบเหตุการณ์ให้เหมาะเจาะ เอาเถอะ ถ้าการบอกเล่าเรื่องนี้ของแก จะเป็นการกล่าวแก้ให้ฉันหายข้องใจ หายโกรธแก ในเรื่องที่แกเย็บปากไว้ แกก็สบายใจได้ ความจริงฉันก็ไม่ได้คิดจะเอาเรื่องอะไรกับแกอีกหรอก”

ครั้งนี้ ริ้วรอยกังวลฉายชัดขึ้นในดวงตาคู่นั้น ส่ายหน้าช้าๆ

“หามิได้ ผู้กอง ผมไม่ได้นำเรื่องนี้มาบอก เพื่อกล่าวแก้ความผิดที่ผู้กองเข้าใจ มันมีอะไรมากกว่านั้น โปรดฟังผมอีกสักนิด”

“ก็ว่าไปซิ”

“ผมพูดสิ่งนี้ขึ้นเพราะได้ยินว่า เราจะมาเอางาของไอ้แหว่งไป”

“ก็แกคิดว่าควรจะทิ้งเสียงั้นรึ?”

ชาวดงผู้ลึกลับมองไปทางไชยยันต์และดารินอย่างเร่าร้อนกระวนกระวาย แล้วเอ่ยขึ้นด้วยเสียงวิงวอนว่า

“ได้โปรดเถอะครับ โปรดเชื่อผม...อย่าแตะต้องกับงาของไอ้แหว่ง ปล่อยมันให้นอนตายอย่างสงบไม่มีอะไรรบกวนตรงที่ที่มันมาตายอยู่ เราฆ่ามันได้แล้ว นั่นเป็นสิ่งที่เราควรพอใจที่สุด”

“มันจะลุกขึ้นมาไล่เหยียบ หรือไล่แทงเราง้นรึ?”

“ถ้าเราเอางาของมันไป ความหายนะวิบัติจะมาถึงพวกเราทั้งคณะ ไม่เร็วก็ช้า แต่ในระหว่างการเดินทางข้างหน้าของเรานี่แหละ ทุกสิ่งที่พระธุดงค์ในฝันของผมทำนายไว้ตรงกับความจริงมาหมดแล้ว ถึงผู้กองหรือเจ้านายจะไม่เชื่อ ก็โปรดเห็นแก่ผม ละเว้นในสิ่งที่ผมขอร้องนี้สักครั้งเถิด”

ทั้งสามนิ่งอึ้งกันไปอีกครั้ง กระแสเสียงของแงซายหนักแน่น จริงจัง เปี่ยมไปด้วยความวิงวอนชนิดที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

“ทำไม? พระธุดงค์ของแกบอกไว้รึว่า ถ้าเราเอางามันไป พวกเราจะพบกับความวิบัติ”

ไชยยันต์ถามมาอย่างทึ่งๆ

“ครับเจ้านาย ได้โปรดเถอะ บอกความจริงนี้ให้แก่นายใหญ่ทราบด้วย และช่วยกันขอร้องวิงวอนนายใหญ่ไว้ อย่าให้คิดเอางาของไอ้แหว่งไปเลย ตลอดเวลามาแงซายไม่เคยพูดไม่เคยขอร้องอะไร นอกจากจะรับใช้และปฏิบัติตามคำสั่งซื่อสัตย์สุจริตประการเดียว แต่ในครั้งนี้แงซายขอท้วงสักครั้ง”

ไชยยันต์หันไปทางพรานใหญ่ เอ่ยขึ้นต่ำๆ

“น่าคิดนะรพินทร์ น่าคิดมากทีเดียวสำหรับคำพูดของแงซาย อะไรๆ เราก็เห็นชัดกับตาออกไปแล้ว ในวาระสุดท้ายจริงๆ แม้จะตาย ไอ้แหว่งก็ยังอุตส่าห์เข้ามาตายอยู่ในแหล่งอันมิดชิดของมัน เต็มไปด้วยสง่าและศักดิ์ศรี ยืนตายผิดไปกว่ามนุษย์หรือสัตว์ทั้งปวง ต่อเมื่อน้อยขอขมาและอโหสิต่อซากของมันนั่นแหละ ซากของมันจึงหมอบทรุดลง แม้ว่าเราจะไม่เชื่อความฝันของแงซายเลย เราก็ควรจะยกให้แก่สองสิ่ง โดยการละเว้นที่จะเอางาของมันเสีย สองสิ่งที่ว่านี่ก็คือ การขอร้องจากแงซาย ซึ่งไม่เคยขอร้องอะไรจากเราเลย นอกจากการรับใช้ที่มีสมรรถภาพเยี่ยม ส่วนอีกสิ่งหนึ่งก็คือให้เกียรติแก่ศัตรูผู้ยิ่งใหญ่ของเราเอง...ที่เป็นสัตว์เหนือสัตว์ มันพ่ายแพ้แก่เราก็จริง แต่มันแพ้อย่างเต็มไปด้วยเกียรติแบบนักรบชั้นอัศวินทีเดียว เราควรให้การคารวะต่อความเป็นเลือดนักสู้ของมันบ้างตามสมควร งาของมัน ถึงเราจะได้ไปก็ไม่มีความหมายอะไรหรอก ปล่อยให้มันติดคาซากเป็นอนุสรณ์สมศักดิ์พญาคชสารของมันอยู่ยังสุสานแห่งนี้เถิด”

ดารินเอื้อมมือมาจับแขนรพินทร์ไว้ กล่าวแผ่วๆ มาอีกคน

“ไชยยันต์พูดถูกแล้วค่ะรพินทร์ ฉันเองก็กำลังคิดอย่างเขาเหมือนกัน”

ภายหลังจากนิ่งคิดอยู่เป็นครู่ใหญ่ จอมพรานก็ยิ้มออกมานิดหนึ่ง มองไปยังแงซาย ซึ่งบัดนี้คงจ้องนิ่งมาที่เขาอย่างรุ่มร้อน เอ่ยขึ้นน้ำเสียงอ่อนลงว่า

“แงซาย แกคงจะรู้ดีว่าฉันไม่มีอำนาจอะไรที่จะตัดสินชี้ขาดเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง ในคณะเดินทางของเรานี่ อำนาจนั้นอยู่ที่นายใหญ่ แต่เอาเถอะ เมื่อพบนายใหญ่ ฉันจะเล่าสิ่งทั้งหมดที่แกบอกมา รวมทั้งที่ได้พบเห็นกับตนเองให้ท่านทราบ ต่อจากนั้นก็ปล่อยให้เป็นข้อวินิจฉัยของท่านเองว่าจะเอายังไง”

ดารินหันมายิ้มกับคนใช้ชาวดงอย่างปลอบใจ ตบไหล่เบาๆ กระซิบว่า

“อย่าวิตกไปเลยแงซาย ฉันรับรองว่านายใหญ่จะต้องทำในสิ่งที่เธอขอร้องนี้แน่นอน ภายหลังจากรู้เรื่องโดยตลอด จะไม่ให้ใครมาแตะต้องซากของพญาช้างตัวนี้ได้ นอกจากจะปล่อยให้มันนอนสงบอยู่ในสุสานแห่งนี้ตราบจนชั่วนิรันดร์”

แงซายพึมพำอะไรอยู่ในลำคอ ตาเป็นประกายแจ่มใสขึ้น ก่อนที่จะผละออกมาจากเวิ้งถ้ำนั้น รพินทร์เดินเข้าไปหยุดยืนนิ่งอยู่ที่หน้าซากของพญาคชสาร แล้วยกมือขึ้นแตะปีกหมวก คารวะให้แก่ร่างอันปราศจากวิญญาณของมัน

ทุกคนสงบนิ่งอยู่กับที่อีกอึดใจใหญ่ราวกับนัดไว้ เหมือนจะเป็นการไว้อาลัย ต่อจากนั้นก็พากันคลำทางย้อนกลับออกมาทิ้งซาก และสุนสานใต้ขุนเขานั้นไว้เบื้องหลัง

บ่ายโมงเศษเล็กน้อย ต่างก็มาถึงปากทางใต้ม่านน้ำตกที่เข้ามาเมื่อเช้านี้ แว่วเสียงสะเทือนกระหึ่มก้องคล้ายๆ ฟ้าร้องดังเข้ามาอย่างถนัด แสงสว่างของกลางวันที่สมควรจะส่องผ่านฉากน้ำตกอันปิดบังอยู่เข้ามา กลับมืดสลัวลงอย่างประหลาด แทบว่าจะสังเกตอะไรไม่เห็น มืดเสียยิ่งกว่าเมื่อตอนเช้าตรู่ที่ผ่านเข้ามาเสียอีก

“เอ รู้สึกว่าข้างนอกฝนจะตกนะ”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้น พร้อมกับยกนาฬิกาขึ้นสังเกตดูเข็มพรายน้ำ

“คงหนักด้วย ม่ายงั้นคงไม่มืดไปหมดอย่างนี้”

ดารินพึมพำ ส่องไฟฉายกราดไปยังม่านน้ำตกที่เป็นฉากบังอยู่ แต่มองไม่เห็นอะไรนอกจากสายน้ำหนาทึบ ที่กระโจนลงมายังแอ่งน้ำข้างล่างเสียงดังอยู่กึกก้องอื้ออึง

รพินทร์สั่งให้เกิดลุยน้ำฝ่าม่านน้ำตกออกไปสำรวจดูลาดเลาก่อน เกิดวางปืนและสัมภาระที่ติดตัวลงเดินลุยน้ำตัวเปล่า หายออกไปอึดใจใหญ่ก็โผล่กลับเข้ามา ร่างกายเปียกโชกหนาวสั่น ปีนขึ้นมายังบริเวณปากถ้ำที่ทุกคนกำลังรออยู่

“ทั้งฝน ทั้งพายุทีเดียวครับ มืดไปหมดทั้งป่า”

“ฮือม์ ประหลาด! ก็เมื่อตอนที่เราโผล่ออกไปทางด้านหุบหมาหอน ไม่เห็นวี่แววสักนิดว่าฝนจะตก”

ไชยยันต์บ่น

“เจ้าป่าไว้อาลัยให้แก่ไอ้แหว่ง”

พรานใหญ่บอกพร้อมกับหัวเราะอย่างมีอารมณ์ขันทีเล่นทีจริง

“ขืนโผล่ออกไปตอนนี้ก็ตากฝนกันแย่ ข้างนอกไม่มีที่กำบังด้วย ผมว่าเราหยุดพักรอให้สายฝนหายอยู่ในนี้สะดวกกว่า”

“ถ้าฝนตกไปจนถึงเย็น มิต้องติดกันอยู่ในนี้อีกคืนหนึ่งหรือ?”

ดารินเปรยขึ้นอย่างกระสับกระส่าย ใจหล่อนอยากจะกลับไปให้ถึงแค้มป์โดยเร็วที่สุด เพราะกะระยะทางถูกว่า เดินอย่างมากก็ไม่เกิน 4-5 ชั่วโมง ซึ่งถ้าไม่มีการหยุดเสียเวลาเลย ก็ควรจะถึงแค้มป์ก่อนค่ำวันนี้

“ผมคิดว่ามันคงตกไม่นานหรอกครับ รอดูอีกสักพัก หากมันยังไม่หยุดค่อยหารือกันใหม่ ขืนออกไปตอนนี้ก็ต้องเดินฝ่าฝนมุ่งกลับแค้มป์เลย โดยหาที่หลบที่ไหนไม่ได้ เห็นเกิดบอกว่าทั้งฝนทั้งพายุ”

“ผ่านม่านน้ำตกออกไป พวกเราก็ต้องเปียกกันอยู่แล้วไม่ใช่หรือ?”

หล่อนแย้งเบาๆ

“ครับ เราต้องเปียกแน่ แต่เปียกแค่สายน้ำตกก็ยังพอผลัดเสื้อผ้าชุดใหม่ได้ในกรณีที่ฝนไม่ตก นี่เราไม่เปียกเพียงแค่นี้เท่านั้น จะต้องเปียกโชกหนาวสั่นไปตลอดทางเพราะสายฝนจนกว่าจะถึงแค้มป์ มันไม่สนุกนักหรอก ดีไม่ดีเปลี่ยวดำจับตาย”

“เป็นยังไง ‘เปลี่ยวดำ’?”

“นิวมอเนีย”

หล่อนเงียบไป ไชยยันต์ก็ตัดสินมาว่า

“พักรอฝนหยุดก่อน จะรีบร้อนไปไหนกันนะน้อย เสร็จศึกไอ้แหว่งก็เย็นใจได้แล้ว ไม่เห็นมีอะไรต้องเร่งรีบ มีที่หลบฝนอย่างสบายๆ แล้ว ยังจะออกไปให้เปียกอีกหรือ”

“ตามใจ ฉันน่ะไม่ใช่อะไรหรอก ใจมันร้อน อยากจะกลับไปให้ถึงแค้มป์เสียวันนี้เท่านั้น ก็นึกว่าระยะทางเดินเพียง 3-4 ชั่วโมง เราพอจะกรำฝนกันไปได้ แต่ถ้าไม่เห็นด้วยก็แล้วไป”

ทั้งหมดถอยห่างจากบริเวณปากถ้ำเข้าไปเล็กน้อย พอให้พ้นจากละอองน้ำแล้วลงนั่งพัก จันเอาไต้ขึ้นมาจุดสว่างโชนปักไว้ริมผนัง เส่ยติดเตาฟู่ขึ้นต้มกาแฟ ในขณะที่เกิดกับแงซายช่วยกันเปิดอาหารกระป๋องตามคำสั่งของไชยยันต์ แจกจ่ายกันกินประทังความหิว นานๆ ครั้งจะได้ยินเสียงฟ้าผ่าแว่วผ่านม่านน้ำตกเข้ามา พายุฝนเบื้องนอกคงจะรุนแรงไม่ใช่น้อยทีเดียว

“หวังว่าภูเขาทั้งลูก มันคงไม่ถล่มลงมาทับเรานะ”

ไชยยันต์เอ่ยอย่างอดสนุกไม่ได้ ขณะที่เหลือบขึ้นไปมองดูเพดานถ้ำ

“ก็ไม่แน่นัก อย่าเห็นเป็นเรื่องเล่นไป”

ดารินตอบมาเบาๆ ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ แววตามีกังวล

“เมื่อคราวมหิงสาตัวนั้นล้ม จำไม่ได้หรือว่าฝนตกหนักอย่างนี้ แล้วคืนนั้นเราก็โดนน้ำป่าเล่นงานเกือบตาย มาคราวนี้ไอ้แหว่งล้ม ฝนก็เทเป็นฟ้ารั่วลงมาอีก มันจะเกิดอะไรขึ้นอีกก็ไม่รู้ ใจมันชักไม่ค่อยจะดีเลย”

“เหลวไหลน่าน้อย คราวนั้นมันเรื่องบังเอิญตะหาก เราดันไปพักนอนกันริมทางน้ำพอดี เสียแรงเป็นมือพิชิตไอ้แหว่ง ไม่น่าจะขวัญอ่อนขึ้นมาแบบนี้”

นักมานุษยวิทยาสาวถอนใจเบาๆ ใบหน้าสลดลง

“ฉันยอมรับว่าประสาทของฉันมันไม่มั่นคงอย่างไรพิกล ตอนที่ตามล่ามันก็เข้มแข็งดีอยู่ดอก แต่พอพบซากของมันยืนตายอยู่เช่นนั้น ใจหายยังไงบอกไม่ถูก รู้สึกไม่สบายใจเลย ความจริงไอ้แหว่งไม่น่าจะมาตายด้วยมือของฉัน มันควรจะตายด้วยมือของคนอื่น ซึ่งฉันคงจะสบายใจกว่านี้มาก”

“รักจะเป็นนักล่าที่ดี ต้องฝึกประสาทให้มั่นคงเสมอต้นเสมอปลาย”

เสียงพรานใหญ่บอกมาด้วยน้ำเสียงปลุกปลอบ

“สัตว์ใหญ่ดุร้าย มีอิทธิพลอยู่ในตัวของมันเองเสมอ แม้ว่ามันจะตายไปแล้ว นี่แปลว่าตบะของมันกำลังจะมีอำนาจอยู่เหนือกำลังใจของคุณหญิง พรานหน้าใหม่ที่ใจอ่อนทุกคน มักจะเป็นเช่นนี้ มันไม่มีอะไรมากไปกว่าอาการหลอนของประสาทคิดเสียอย่างเดียวว่า คุณหญิง

จำเป็นต้องฆ่ามัน แล้วก็อย่าไปนึกกังวลอะไรอีก เท่านั้นคุณหญิงก็สบายใจได้ นี่ก็พิสูจน์ออกไปได้ชัดแล้วว่า ต่อให้ไอ้แหว่งเก่งกาจสักเพียงไหน มันก็ทานลูกปืนไปไม่ได้"

ดารินฝืนยิ้มมองไปทางผู้พูดด้วยความรู้สึกที่อบอุ่นขึ้น คิดอยู่ในใจว่า **ชายผู้นี้เป็นครูฝึก เป็นพี่เลี้ยง รวมทั้งหลักประกันอันมั่นคงสำหรับหล่อนในชีวิตกลางป่ามาตลอด ยังพิศวงอยู่จนเดี๋ยวนี้ว่า ถ้าปราศจากเขาผู้นี้เสียแล้ว หล่อนจะตกอยู่ในฐานะเช่นไร ครั้นแล้วชั่ววูบหนึ่ง หล่อนก็บอกกับตนเองว่า ไม่มีอะไรที่หล่อนจะต้องสะทกสะท้านอีกแล้วในอาณาจักรพงไพร ตราบใดก็ตามที่มีคนชื่อ รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้นี้อยู่เคียงข้าง**

"จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ฉันยังไม่อยากเชื่อเลยว่า ลูกปืนที่ฉันหลับตายิงส่งเดชด้วยความตกใจนัดนั้น จะเป็นนัดที่ปลิดชีวิตมันทั้งที่หัวกระสุนก็เล็กนิดเดียว ปาฏิหาริย์แท้ๆ"

"ผมบอกมาหลายครั้งแล้วว่า ลูกปืนเล็กใหญ่ไม่สำคัญเท่ากับตำแหน่งเป้าหมายที่กระสุนเจาะเข้าไป มีรอยแผลจากปืนขนาด .458 นัดหนึ่ง ทะลุตะโพกด้านซ้ายของมันแผลใหญ่มาก แต่ไม่ถูกกระดูกและอวัยวะภายใน ไอ้แหว่งไม่สะเทือนเลย เดินออกตัวปลิว แต่ .300 แม็กนั่มลูกเล็กๆ ของคุณหญิงนัดนั้น ร้อยพวงมัน ทำลายระบบเครื่องในพินาศไป ถึงแม้จะผละหนีมาได้ในครั้งแรก มันก็มาพบกับวาระสุดท้ายจนได้ อย่างที่เห็นอยู่แล้ว ชะตาของไอ้แหว่งต้องมาดับกับมือของคุณหญิงอาจเป็นอย่างแงซายว่าก็ได้"

"เป็นยังไง คราวนี้เห็นฤทธิ์เจ้าเวเธอร์บีกระบอกนี้ของฉันแล้วยังล่ะ ไม่อยากถือบ้างล่ะ จะฟาดกับต้นไม้หักทิ้งบ้างล่ะ ถ้าไม่ใช่ .300 แม็กนั่มกระบอกนี้ ไอ้แหว่งก็ยังไม่ตาย"

เพื่อนชายได้ทีว่ามา ม.ร.ว.สาวยิ้มจืดๆ ลูบคลำไรเฟิลกระบอกที่ประจำมืออยู่

"เอาละ กลับไปถึงแค้มป์จะตั้งบูชาติดทองให้เลย ปืนเธอกระบอกนี้"

"เชษฐาและพวกเราทุกคนที่แค้มป์คงจะดีใจมาก ถ้ารู้ข่าวเข้า คงไม่นึกด้วยซ้ำว่าพวกเราจะได้ตัวมันรวดเร็วถึงอย่างนี้ ในการออกตามครั้งสุดท้าย เฮ้อ! โล่งอกไปที ไอ้แหว่งตัวเดียวที่เอาพวกเราย่ำแย่ แผนการต่างๆ คลาดเคลื่อนเสียหมด"

เกิดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ พูดมาอย่างกะลิ้มกะเหลี่ยว่า

"เจ้านายอย่าลืมเลี้ยงฉลองให้มโหฬารนะครับ เวลาเรากลับไปถึงแค้มป์"

ไชยยันต์หัวเราะลั่น ตบไหล่เด็กหนุ่มพรานพื้นเมืองของรพินทร์

"รับรองตาเกิด พวกเราเป็นได้เมากลิ้งกันหมดทุกคนแหละ ฉลองกันให้สนั่นป่าเลย เจ้าป่าเองก็คงจะครึกครื้นไปด้วย เพราะรับบนไว้เยอะ"

"หวังว่าไอ้แหว่งคงไม่มีน้องชายหรือพี่ชายโผล่ขึ้นมาทำศึกแก้แค้นกับเราอีกนะ"

ดารินพูดปนหัวเราะกร่อยๆ ท่าทางของหล่อนแทนที่จะร่าเริงภาคภูมิใจในโชคชัยและฝีมือของตน ที่พิชิตไอ้แหว่งลงได้กลับเงียบขรึมเศร้าซึม พรานใหญ่ลอบสังเกตอยู่เงียบๆ **เขารู้ว่าหล่อนไม่ใจแข็งอะไรนัก ถึงอย่างไร ผู้หญิง...ก็คือผู้หญิงนั่นเอง**

“ขอสัมภาษณ์พรานสาวผู้ยิ่งใหญ่หน่อยเถอะ เล่าให้ฟังละเอียดหน่อยซิ เธอยิงไอ้แหว่งได้ยังไงตอนนั้น”

ไชยยันต์ถามยิ้มๆ ในการสนทนาฆ่าเวลาตอนหนึ่งระหว่างนั่งรอฝน

“ก็อย่างที่บอกแล้ว”

หล่อนตอบเนือยๆ

“มันวิ่งผ่านหน้าฉันตรงเข้าแทงพรานใหญ่ สีข้างของมันห่างจากฉันเพียงสองสามวาเท่านั้น ฉันหันปืนตรงเหนี่ยวไกออกไปอย่างตะลีตะเหลือก ยังไม่ทันประทับด้วยซ้ำ มันร้องลั่นแล้วก็วิ่งตะลุยไปข้างหน้าอย่างเร็วทีเดียว เข้าไปดูก็เห็นเลือดทะลักกองอยู่เป็นหย่อมๆ ฉันวิ่งตามหลังมันไปสองสามก้าว จะยิงซ้ำแต่กระสุนหมดชุดพอดี กว่าจะบรรจุใหม่มันก็หายไปแล้ว รู้ว่านัดที่ยิงไปนั้นถูกแน่ แต่ไม่คิดว่าจะทำให้มันถึงตาย อย่างดีก็นึกว่าทะลุผ่านช่องท้องไปเท่านั้น ตอนที่ตามรอยเลือด แงซายเข้ามากระซิบบอกฉันว่า ไอ้แหว่งอยู่แน่ ฉันยังไม่เชื่อ”

“แปลว่าฟลุ้กจริงหรือนัดนั้น”

“ใช่ ฟลุ้กอย่างที่สุด เพราะไม่ได้เล็งเลย เหนี่ยวไกออกไปส่งเดชด้วยสัญชาตญาณเท่านั้น แล้วก็ไม่คาดฝันด้วยว่า มันจะได้ผลถึงเพียงนี้ ตอนนั้นเธอก็ยังต่อว่าฉันว่า ถ้าฉันยิงให้ประณีตสักหน่อย ไอ้แหว่งก็ควรจะกองอยู่กับที่แล้ว”

“ฮือม์ จริงซินะ นี่ก็เป็นความจริงว่า เธอล้มมันด้วยกระสุนนัดนั้นโดยไม่รู้ตัวเลย”

“เราไม่มีโอกาสจะเห็นตัวมันก่อนหน้านี้เลยครับ คุณไชยยันต์”

รพินทร์บอกมาอีกคนหนึ่ง ด้วยเสียงเรียบๆ อันเป็นปกติของเขา

“พอเห็นมันก็ถึงตัวเสียแล้ว จังหวะที่จะยิงแทบไม่มีเหลืออยู่เลย โชคดีที่สุดแล้วที่มันจู่เข้าเล่นงานผม เปิดโอกาสให้คุณหญิงยิงเอาได้ มันคงคำนวณแล้วว่าในระหว่างผมกับคุณหญิง มันควรจะต้องฆ่าผมก่อน คงคิดไปไม่ถึงว่ามนุษย์ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่มันมองข้ามไปเสียก่อนนั้น ที่แท้คือมัจจุราชสำหรับมัน”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาเบาๆ มองไปยังนักมานุษยวิทยาสาวด้วยสายตาไม่วายสนเท่ห์

“แต่ผมก็สังเกตมาหลายครั้งแล้ว รู้สึกว่าคุณหญิงจะมีลักษณะพิเศษอะไรประจำตัวอยู่สักอย่างหนึ่ง โดยที่ตนเองก็คงไม่รู้ตัว นั่นคือดวงในการทำบาปขึ้นดีเหลือเกิน สัตว์มักจะบังเอิญมาเข้าทางปืนให้เสมอ และยิงออกไปแล้วเป็นได้ตัวทุกที ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม ดวงแบบนี้ถ้าคิดจะเป็นพรานอาชีพกันละก็เป็นได้อย่างสบาย เท่าที่เราตามสัตว์ร้ายมาแล้วทั้งสองชนิด ไม่ว่าจะเป็นมหิงสาหรือไอ้แหว่ง พวกเราหลายคนมันไม่ยอมเข้าทางปืนของใครถนัดเลย แต่กลับไปยอมเป็นเป้าให้คุณหญิงเสร็จไปทั้งสองตัว เรื่องนี้มันเป็นเรื่องแปลกที่ไม่เกี่ยวกับการยิงปืนแม่นหรือไม่หรอกครับ แต่เป็นลักษณะประจำตัวของแต่บุคคลออกไป ทีนี้เมื่อมาประกอบกับฝีมือยิงปืนที่แม่นยำเป็นทุนเดิมอยู่ก่อนแล้วของคุณหญิง ก็ยิ่งศักดิ์สิทธิ์ขึ้นอีก”

“จริง อย่างผมงี้ สัตว์มันไม่ค่อยจะเข้าทางปืนให้เลย”

ไชยยันต์ยอมรับอย่างเห็นด้วย

“เป็นอันว่าวันนี้เราหลงตามกันเสียแทบแย่ โดยหารู้ไม่ว่าที่แท้ไอ้แหว่งตายเสียแล้วตั้งแต่เมื่อคืนนี้ ดีที่คุณอ่านเหตุการณ์ถูก ย้อนกลับเข้ามาตามจนพบซากของมัน ถ้าไม่พบละยุ่งทีเดียว เราก็เข้าใจกันอยู่นี่เองว่า มันคงยังมีชีวิตอยู่ แล้วก็ไม่ต้องคิดทำอะไรต่อไปละ นอกจากคอยตามมันเก้ออยู่นี่เอง เสียเวลาตายเลย”

“รู้สึกเป็นยังไงบ้างครับ ตอนที่โผล่พรวดพราดเข้าไปพบมันยืนตระหง่านอยู่ริมทางที่พวกเราผ่านเข้าไป”

รพินทร์ถามพร้อมกับหัวเราะ อดีตนายทหารปืนใหญ่กระเดือกน้ำลายลงคอ จุ๊ปากเบาๆ โคลงศีรษะ

“เจ้าประคุณเอ๋ย อย่าให้บอกเลย ผมบรรยายความรู้สึกตอนนั้นไม่ถูกหรอก ก็คิดอย่างเดียวว่าพวกเราต้องตายหมดแน่แล้ว มันจู่โจมกะทันหันเหลือเกินนี่ แต่คุณก็ใจเย็นสติดีเหลือเกินนะ ยังอุตส่าห์พิจารณาดูจนรู้แน่ว่ามันตายเสียแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องยิงให้เปลืองกระสุน”

“ไม่ใช่ใจเย็นหรือสติดีอะไรหรอกครับ”

พรานใหญ่สารภาพ

“ผมเองก็ตัวแข็งไปหมดเหมือนกัน นิ้วกระดิกไกไม่ออก จังหวะนั้นถ้าไอ้แหว่งยังไม่ตายและดักคอยเราอยู่ละก็ ผมยิงไม่ทันเด็ดขาด พอได้สติขึ้นมาอีกครั้ง ก็พอดีสังเกตเห็นได้ว่ามันตายเสียแล้ว พวกเราเองจึงเหมือนกับตายแล้วเกิดใหม่”

“ว่าแต่ไอ้พวกลูกโขลงของมันเถอะ รู้สึกว่ายังเหลืออยู่อีกหลายตัวไม่ใช่รึ”

“พญาของมันตายแล้วแบบนี้ พวกนั้นก็เห็นจะไม่มีฤทธิ์มีเดชอะไรหรอกครับ ความร้ายกาจต่างๆ ของช้างโขลงนี้ มันเกิดขึ้นเพราะอิทธิพลของไอ้แหว่งตัวเดียวเท่านั้น หมดมันเสียบริวารมันเหล่านั้นก็กลายเป็นช้างป่าธรรมดาไป และจะต้องเข็ด ไม่กล้ารังควานมนุษย์อีกแล้ว”

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป เสียงฟ้าที่คำรนก้องอยู่ตลอดเวลาเบื้องนอกเงียบหายสนิทไปแล้ว และบริเวณปากทางอันมีฉากน้ำตกกั้นอยู่ ก็พอมีแดดของยามบ่ายส่องลอดเข้ามา เกิดลุยน้ำออกไปสำรวจดูลาดเลาอีกครั้ง แล้วก็โผล่กลับเข้ามาบอกว่า ฝนเบื้องนอกขาดหายไปหมดแล้ว

รพินทร์สั่งเก็บของ เตรียมตัวออกเดินทาง ต่อจากนั้นอีกครู่เดียว ทั้งหมดก็ลุยน้ำฝ่าม่านน้ำตกออกมายังบริเวณเบื้องนอก ซึ่งบัดนี้ท้องฟ้าเริ่มจะโปร่งใสเหลือแต่เพียงละอองบางๆ อยู่ทั่วไป

“เราจะถึงแค้มป์ประมาณ 6 โมงเย็นนี้”

เขาบอกกับนายจ้างทั้งสอง แล้วออกนำบ่ายหน้า ตัดป่าอันกำลังเปียกชุ่ม มุ่งกลับค่ายพัก

45

ขบวนพิชิตไอ้แหว่ง กลับคืนค่ายพักใหญ่บนยอดเนินในเวลาโพล้เพล้เข้าใต้เข้าไฟ พวกลูกหาบที่กำลังก่อไฟหุงหากันอยู่เต็มไปด้วยความประหลาดใจ ทันทีที่ได้ยินเสียงกู่สัญญาณเรียกให้รู้เข้ามาล่วงหน้า ป้องกันการเข้าใจผิด พากันวิ่งพรูออกไปรับยังริมปากทางด่าน และส่งเสียงทักทายสอบถามลั่น ก่อนที่ฝ่ายเพิ่งกลับมายังไม่ทันจะไต่ทางขึ้นมาถึง

เชษฐากำลังนอนสูบกล้องอ่านหนังสืออยู่ในกระโจม ขมวดคิ้วเพราะได้ยินเสียงเอะอะเกรียวกราวเบื้องนอก ผงกตัวขึ้นมาจากเก้าอี้ผ้าใบ มองหน้าบุญคำผู้กำลังสูบลมตะเกียงเจ้าพายุอยู่

"เอ๊ะ! พวกข้างนอกตื่นเต้นอะไร?"

ยังไม่ทันจะขาดเสียงของเขา ก็ได้ยินเสียงโห่ร้องแสดงความปีติยินดีของพวกลูกหาบอึงคะนึงไปหมด บุญคำเผ่นพรวดไปที่ประตูเต็นท์แล้วร้องลั่นออกมา

"นายครับ! พรานใหญ่กับพวกเราทุกคนกลับกันมาแล้ว คงได้ตัวไอ้แหว่งแน่ เสียงพวกลูกหาบโห่ร้องดีใจใหญ่"

อดีตทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์แทบจะลืมบาดแผลที่ขาของเขาผุดลุกขึ้นโดยเร็ว คว้าไม้ยันเดินเขยกออกมา บุญคำก็ปราดเข้ามาประคอง เมื่อโผล่พ้นประตูเต็นท์มองเห็นคณะล่าไอ้แหว่งทั้งเจ็ดคนกำลังเดินตรงเข้ามาห้อมล้อมมุงหน้ามุงหลังด้วยพวกลูกหาบ ไชยยันต์เดินนำหน้าเคียงคู่มากับดาริน ส่วนพรานใหญ่ตามมารั้งท้าย เชษฐาตะโกนถามออกไปเต็มเสียงด้วยความตื่นเต้นระคนร้อนใจ

"หมดห่วงได้แล้ว เรียบร้อยทุกอย่าง!"

ไชยยันต์ร้องบอกมาปนหัวเราะร่าก่อนที่จะถึงตัว

หัวหน้าคณะหน้าแดงเรื่อ บีบแขนบุญคำแน่น พึมพำออกมาด้วยเสียงอันระงับความปีติไว้ไม่ได้

"พรานใหญ่ของนายไม่เคยทำให้ฉันผิดหวังเลยสักครั้ง บุญคำ"

ผู้ที่เข้ามาถึงตัวเชษฐาคนแรก คือนักมานุษยวิทยาผู้เป็นน้องสาวโผเข้ากอดพี่ชายไว้แน่น ใบหน้าแช่มชื่นสดใส ก่อนอื่นใดทั้งสิ้น หล่อนสำรวจดูอาการยืนทรงตัวของเชษฐา ซึ่งเห็นได้ชัดว่าบาดแผลทุเลาลงเป็นลำดับ สุขภาพสดชื่นแข็งแรงขึ้นยิ่งทำให้หล่อนยินดี ไชยยันต์เข้ามาโอบกอดเขาไว้อีกคนหนึ่ง และจะพูดเช่นไรบ้างเชษฐาไม่ได้ยิน เพราะมัวแต่ตื่นตะลึงในข่าวดีนั้นอยู่ สายตาของเขากราดสำรวจไปยังทุกคน แล้วมาหยุดนิ่งอยู่ที่รพินทร์ผู้ก้าวเข้ามาถึงคนสุดท้าย

"รพินทร์ หวังว่าผมคงไม่ได้ฝันไปนะ งานล่าตัวไอ้แหว่งของพวกเราสำเร็จลงแล้วใช่ไหม?"

พรานใหญ่ยิ้มอย่างสำรวมตามลักษณะเดิมของเขา ก้มศีรษะลง

“ครับคุณชาย เราล้มมันได้สำเร็จแล้ว เป็นความจริง”

ครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น เชษฐาก็ได้รับทราบเหตุการณ์ในระหว่างการติดตามล่าพญาคชสารร้ายโดยละเอียดที่สุด

เชื้อพระวงศ์หนุ่มใหญ่หัวหน้าคณะงงงันไป เมื่อทราบว่าไอ้แหว่งสิ้นชีพด่าวดิ้นลงด้วยน้ำมือของน้องสาวเขาเอง ซึ่งเป็นสิ่งเกินความคาดฝันมาก่อน อย่างไรก็ตาม เขาไม่แสดงอาการตื่นเต้นอะไรนักนอกจากยิ้มน้อยๆ หันไปมองดูดารินด้วยสายตาพิศวง แล้วว่า

“ไอ้แหว่ง มีกรรมกับน้อยมาก่อนแน่ๆ ถึงได้มาเลือกตายด้วยลูกปืนของน้อย อย่างไรก็ตาม พี่ขอแสดงความยินดีกับน้อยด้วยในโชคชัยครั้งนี้ น้อยทำได้สมกับที่ตั้งใจไว้ทุกอย่าง”

สำหรับเรื่องซากของไอ้แหว่งที่ตัวมันเองเลือกเข้าไปหลบตายอยู่ในถ้ำใต้ภูเขา หลังจากไชยยันต์กับน้องสาวช่วยกันเล่าให้ฟังว่า แงซายได้พูดขอร้องไว้เช่นไร เชษฐาก็นิ่งเงียบไปครู่ใหญ่ใคร่ครวญอย่างลึกซึ้ง แล้วพยักหน้าเรียกแงซายเข้ามา

“เป็นความจริงหรือ แงซาย?”

“จริงครับ นายใหญ่ แงซายไม่โกหก”

กะเหรี่ยงร่างยักษ์ตอบห้าวๆ

ดารินช่วยพูดขอร้องมาพร้อมทั้งยกเหตุผลขึ้นประกอบ เพื่อให้พี่ชายยอมปฏิบัติตามคำขอร้องของคนใช้ชาวดง เชษฐามองไปทางไชยยันต์เหมือนจะหยั่งความเห็น สหายรักของเขาก็บอกมาต่ำๆ ว่า

“มันน่าคิดไม่ใช่น้อยเหมือนกันแหละในข้อนี้ ถ้าจะพิจารณาดูตามถ้อยคำของแงซาย และพฤติการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วทั้งหมด”

เชษฐายกมือขึ้นลูบปลายคาง ส่งสายตาไปทางพรานใหญ่ผู้นั่งสงบอยู่ ถามความเห็นเป็นครั้งสุดท้าย

“คุณคิดว่ายังไง รพินทร์?”

พรานใหญ่ยิ้มนิดหนึ่งตอบเสียงเรียบๆ ว่า

“ผมไม่มีความคิดอะไรทั้งสิ้นในเรื่องนี้ครับ ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับคุณชายเท่านั้น”

อดีตท่านทูตทหารบกหันไปจ้องแงซายอีกครั้ง แล้วยิ้มให้ ดวงตาอันชาญฉลาดรอบคอบของเขาเป็นประกาย

“แกเป็นคนพูดน้อย แงซาย ฉะนั้นเมื่อแกพูดออกมา ฉันจึงคิดว่าเราควรรับฟังแกไว้บ้างอีกประการหนึ่ง เท่าที่ร่วมทางกันมา แกก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า แกมีคุณค่าแก่คณะของเรา มีความดีไว้กับฉันเป็นส่วนตัว เอาละ! เป็นอันว่าฉันยินยอมให้เป็นไปตามคำขอร้องของแก เราจะไม่ไปแตะต้องกับซากของไอ้แหว่งอีกเลย”

แสงแห่งความปีติปราโมทย์ผ่านแวบไปในดวงตาใหญ่งามคู่นั้น เสียงห้าวกังวานดังตอบมาว่า

"นายใหญ่เป็นผู้ที่ควรแก่การเคารพยิ่ง"

แล้วร่างตระหง่านนั้นก็ก้มลงโค้งคำนับ พลางถอยห่างออกไป

"ปัญหามันมีอยู่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น"

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นอย่างกังวล

"ชาวป่าในละแวกนี้ทั้งหมด กำลังรอฟังข่าวการติดตามล่าไอ้แหว่งของคณะของเราอยู่อย่างเอาใจช่วย ทุกคนต้องการกำจัดมัน ต้องการรู้ให้แน่ชัดออกไปว่ามันตายแล้ว พวกเขาจะได้โล่งใจนอนตาหลับ เดี๋ยวนี้เราปราบมันอยู่มือแล้วก็จริง แต่จะเอาอะไรไปแสดงหลักฐานให้พวกนั้นเชื่อได้ อาจหาว่าเราหลอกให้ก็ได้"

"ข้อนั้นไม่สำคัญหรอก"

ม.ร.ว.หญิงคนสวย รีบขัดขึ้นโดยเร็ว มองไปทางพรานใหญ่

"พวกชาวป่าทุกคนเคารพนับถือศรัทธา และเชื่อฟังพรานใหญ่อยู่แล้ว ถ้าเขาบอกพวกนั้นเพียงคำเดียวว่า ไอ้แหว่งตายแล้ว ทำไมพวกนั้นจะไม่เชื่อ อีกอย่างหนึ่ง ความจริงมันก็หนีความจริงไปไม่พ้น ต่อไปนี้จะไม่มีโขลงของไอ้แหว่งไปสำแดงอิทธิฤทธิ์รังแกรังควานพวกบ้านป่าอีกแล้วอย่างนั้นใช่ไหมผู้กอง?"

ประโยคหลังหล่อนถามเขาพร้อมกับรอยยิ้ม

รพินทร์เหลือบตาขึ้น ก็เห็นดวงตางามเป็นประกายพราวใสจับมาก่อนแล้ว เขาหัวเราะต่ำๆ ก้มศีรษะให้หล่อนนิดหนึ่ง

"ผมไม่ทราบว่าพวกบ้านป่าเหล่านี้ จะเคารพนับถือศรัทธา หรือว่าเชื่อฟังผมสักขนาดไหน แต่เหตุผลอีกข้อหนึ่งที่คุณหญิงว่า ดูจะศักดิ์สิทธิ์กว่า...นั่นคือ ความจริงที่หนีความจริงไปไม่พ้น ไอ้แหว่งมันตายไปจริงๆ แล้ว มันไม่ไปสร้างความเดือดร้อนให้ใครอีก นับวันพฤติการณ์ของมันก็จะเงียบหายไปเหมือนคลื่นกระทบฝั่ง พวกเขารู้กันเองว่ามันได้ตายแล้วจริงๆ"

คำตอบอันถ่อมตน และระมัดระวังตัวแบบทางการเช่นนั้นของเขา ทำให้เห็นค้อนนิดๆ มาจากตาคู่นั้น เป็นค้อนที่ทำให้คนถูกค้อนสุขใจอยู่เงียบๆ

ค่ำคืนนั้น ตลอดทั้งแค้มป์สว่างไสวไปด้วยกองไฟและเสียงสรวลเสเฮฮาร้องรำทำเพลงของพวกลูกหาบตลอดจนพรานพื้นเมือง เชษฐาสั่งให้นำเหล้าออกมาเลี้ยงพวกนั้นอย่างเต็มที่เป็นการฉลองชัย มันเป็นคืนแรกที่คึกคักเบิกบานที่สุดนับตั้งแต่เดินทางเข้าป่ามา บรรยากาศเต็มไปด้วยความแช่มชื่นยินดี

ดาริน วราฤทธิ์ กลายเป็นราชินีของพวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองทุกคน ทั้งหมดพากันพร่ำพูดสรรเสริญถึงหล่อน เต็มไปด้วยความเลื่อมใสศรัทธาและยำเกรงยิ่ง ไม่เป็นปัญหา...ข่าวไอ้

แหว่งล้มลงด้วยฝีมือของหล่อน จะต้องกระจายออกไปทั่วตลอดทั้งละแวกป่าใกล้และไกล ภายหลังจากที่คนเหล่านี้ได้แยกย้ายกันออกไปแล้ว พวกเขาจะเล่าลือกันไปอย่างไม่มีวันจบสิ้น...**นายผู้หญิงผู้สวยราวกับเทพธิดา ดับพญาคชสารร้ายสมญากระเดื่องที่พรานทั้งหลายติดตามล่ามาเป็นเวลาช้านาน ลงด้วยกระสุนประกาศิตเพียงนัดเดียว การล้มมหิงสาของหล่อนในครั้งแรก คนเหล่านี้ก็ยังไม่กระตือรือร้นสนใจมากมายนัก ต่างคิดแต่ว่ามันอาจเป็นการบังเอิญ แต่การล้มไอ้แหว่งซ้ำสอง มันขจัดความสงสัยทั้งมวลของพวกเขาออกไปหมดสิ้น**

หล่อนคือ 'เจ้าแม่' ของพวกเขาโดยแท้!!

ในกระโจมพักหลังอาหารค่ำ ทุกคนตกอยู่ในอารมณ์ของความสุขผิดไปกว่าทุกคืน ดารินผุดผาดสะคราญอยู่ในเสื้อคลุมสีก้านมะลิ ปล่อยผมสยาย มันเป็นคืนแรกที่หล่อนปล่อยตัวปล่อยใจอย่างสบายเหมือนกับอยู่ในคฤหาสน์ของตนเองนับตั้งแต่รอนแรมมา ใบหน้าสุกปลั่งราวกับผิวมะปรางกระทบแสงไฟเป็นยองใบด้วยฤทธิ์บรั่นดี

พรานใหญ่ผู้ผละออกไปรวมกลุ่มกับคนของเขาเมื่อตอนหัวค่ำ และถูกเชษฐาให้คนไปเรียกเข้ามาสนทนาด้วยอีกครั้ง โผล่เข้ามาเห็นภาพของนักมานุษยวิทยาสาวด้วยอาการงงงัน อดที่จะพิศวงไม่ได้ว่า **สตรีสาวสะคราญโฉมผู้นี้นะหรือ ที่คลานลากไรเฟิลเคียงคู่กับเขา บุกป่าฝ่าหนามมุ่งเข้าหาโขลงช้างร้ายเมื่อวานที่แล้ว หวนคิดถึงภาพตอนนั้นแล้วทำให้แทบจะเชื่อเสียมิได้...ความงดงามอันน่าทะนุถนอมดังเช่นที่เห็นอยู่ในขณะนี้ มันช่างค้านเป็นตรงกันข้ามกับความบึกบึน กร้าวแกร่งเทียมอกสามศอก จากพฤติการณ์ที่ผ่านมาราวกับจะเป็นคนละคนกันทีเดียว**

หล่อนครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่บนเตียงผ้าใบ ทอดปลีน่องอันเปล่าเปลือยผุดผ่องให้แงซายผู้นั่งอยู่บนม้าเตี้ยปลายเตียง นวดเฟ้นประคบน้ำร้อนอยู่ พอเห็นเขาแหวกประตูกระโจมโผล่เข้ามา ก็สะบัดชายเสื้อตัวยาวอันงามระยับคลุมน่องไว้ พยักหน้ากับแงซายเป็นความหมายให้หมดหน้าที่ไปได้ ผุดลุกขึ้นยืนคลายสายรัดเอว เลิกคิ้วนิดหนึ่งเมื่อเห็นเขาจ้องมองมาที่หล่อน

"ขออนุญาตนอนให้สบายในชุดอย่างนี้หน่อยนะ นายพราน เชื่อว่าคงไม่มีเหตุฉุกเฉินอะไรเกิดขึ้นอีก สำหรับที่นี่"

รพินทร์ชิดเท้าตรงก้มศีรษะให้ เดินเข้าไปที่โต๊ะสนาม อันมีเชษฐากับไชยยันต์รอคอยเขาอยู่แล้ว ทั้งสองกำลังศึกษาแผนที่โดยสังเขปของเส้นทางเดินจากหล่มช้าง ไปยังเทือกเขาพระศิวะที่เขามอบไว้ให้ก่อนแล้ว

"เสร็จศึกไอ้แหว่งโล่งอกไปเสียที ต่อไปนี้ก็มุ่งเข้าแผนการเดิมของเราได้แล้ว"

เชษฐาพูดยิ้มๆ มองจับอยู่ที่ใบหน้าพรานใหญ่

"พรุ่งนี้เราพักกันอยู่ที่นี่อีกสักวัน พอมะรืนก็เคลื่อนย้ายมุ่งหล่มช้างเลย"

"สุดแล้วแต่คุณชายเถิดครับ ว่าแต่การเคลื่อนย้ายเดินทาง จะเป็นอันตรายอะไรกับบาดแผลของคุณชายหรือไม่เท่านั้น แม้จะนั่งไปในเกวียน มันก็สะเทือนมากเหมือนกัน"

"เรื่องนี้ผมหารือน้อยแล้ว เขาบอกว่าไม่เป็นไร ความจริงแผลของผมก็ค่อยยังชั่วมากแล้วและดีขึ้นทุกที ผมอยากให้ไปถึงจุดเริ่มต้นของเรา คือที่หล่มช้างนี่เสียก่อน แล้วไปพักรออยู่ที่นั่นจนกว่าผมจะเรียบร้อย เราจึงเริ่มเดินทาง ยึดหล่มช้างเป็นที่พักฟื้นไปในตัว"

"ถ้างั้นก็ตกลงครับ ทางผมไม่มีอะไรขัดข้อง อันที่จริงถ้าไม่ห่วงเรื่องบาดแผลจะอักเสบพรุ่งนี้ออกเดินทางเลยก็ยังไหว"

หัวหน้าคณะตบไหล่เขา ยิ้มละไม

"พักเสียอีกวันเถอะ เป็นการพักให้สำหรับคุณและพวกเราที่ไปสะบักสะบอมกรำหนักมาแล้ว เอาแรงไว้สักวันหนึ่ง เราไม่มีอะไรที่จะเร่งร้อนรีบด่วนกันเกินกว่าเหตุ การที่ปราบไอ้แหว่งลงได้สำเร็จ ทำให้ผมสบายใจมากที่สุด หมดเรื่องกังวล แล้วจะได้เริ่มงานแท้จริงของเราเสียที"

เขาก้มศีรษะลงแทนคำตอบรับ ไชยยันต์ก็สอดถามมาว่า

"ระยะทางจากนี่ถึงหล่มช้างเราใช้เวลากันกี่วัน?"

"ประมาณ 3 วันครับ หมายถึงไปด้วยขบวนเกวียนของเราทั้งหมด แต่ถ้าเดินกันแบบตัวเปล่าตัดทางขึ้นเขา ก็เพียงสองวันเท่านั้น เราค่อยๆ เดินกันไปตามสบายก็ได้"

"หมู่บ้านหล่มช้างหนาแน่น มีคนอยู่สักขนาดไหน?"

"ก็ประมาณสักสามสิบกว่าหลังคาเรือนครับ เป็นหมู่บ้านแหล่งสุดท้ายที่ผมเคยสำรวจพบห่างออกไปทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือของหนองน้ำแห้ง อันเป็นจุดเริ่มแรกของเรา จัดว่าเป็นหมู่บ้านใหญ่แห่งหนึ่งทีเดียว พวกนั้นฝังรกรากถาวรอยู่กันที่นั่นมานาน ไม่เคยปรากฏว่าร้างเหมือนหมู่บ้านอื่นๆ ผมเชื่อว่าเมื่อไปถึงที่นั่น เราอาจพบหลักฐานอันเป็นข้าวของคุณชายอนุชา หรือ ชด ประชากร ที่ทิ้งไว้ให้แก่พวกนั้นเพราะเอาติดตัวไปไม่ได้เหลืออยู่บ้าง ครั้งสุดท้ายผมยังเห็นเกวียนของคุณชายอนุชาอยู่ที่นั่นเลย"

การเอ่ยถึง ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ หรือนักแสวงโชคผู้ใช้นามปลอมว่า ชด ประชากร สร้างความเงียบงันให้แก่บรรยากาศภายในเต็นท์ขึ้น คณะนายจ้างของเขาทั้งสามพากันนั่งงันกันไปครู่ใหญ่ สีหน้าเศร้าหมองลงด้วยความปริวิตก ดารินทอดสายตาเหม่อลอยนั่งหักนิ้วเงียบขรึม เชษฐาถอนหายใจเบาๆ ส่วนไชยยันต์หยิบบุหรี่ขึ้นมาจุดสูบ แล้วกล่าวขึ้นขรึมๆ

"ที่หมู่บ้านหล่มช้างนี่ คุณพอที่จะเกลี้ยกล่อมให้พวกชาวบ้านไปเป็นลูกหาบไปกับเราด้วยได้ไหม ถ้าได้ก็จะสะดวกขึ้นอีกไม่ใช่น้อย ของจำเป็นของเรามีมาก ได้อีกสักสามสี่คนก็คงพอ"

พรานใหญ่นั่งคิด แล้วก็บอกว่า

"คุณชายอนุชาได้ลองพยายามดูก่อนเราแล้วครับ แต่ไม่สำเร็จ พวกนั้นไม่ยอมไปด้วยเลย แต่ผมจะพยายามลองพูดกับพวกนั้นดูอีกที เพราะถึงอย่างไรเราก็ต้องไปพักกันที่นั่นนานพอสมควรทีเดียว จนกว่าขาคุณชายจะหายเป็นปกติ"

"ถึงพวกนั้นจะไม่ยอมไปด้วยก็ไม่เป็นไร พวกเราบุกกันไปเก้าคนตามอัตราเดิมนี่แหละ"

หัวหน้าคณะพูดขึ้นรวมๆ พลางหัวเราะอยู่ในลำคอ

“ความจริงถ้าจะถือตามเคล็ด จำนวนคนของเราที่จะไปด้วยกันก็เป็นเลขมงคลอยู่แล้ว ฝ่ายรพินทร์ห้าคน พวกเราสามคน สมทบกับแงซายอีกหนึ่ง รวมเป็นเก้าพอดี เป็นตายร้ายดีอย่างไรไปรู้เอาข้างหน้า ว่าอันที่จริงแล้วทีมเก้าคนของพวกเราแข็งเปรี๊ยะ พอที่จะเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างได้ทั้งนั้น และก็เป็นกำลังคนที่พอเหมาะพอเจาะ ไม่มากไม่น้อย อนุชาเสียอีก เขาบุกแดนมรณะกับเพื่อนตายอันเป็นพรานพื้นเมืองเพียงสองคนเท่านั้น”

“แล้วผลของมันก็คือ อนุชากลายเป็นคนสาบสูญไปจนกระทั่งบัดนี้”

สหายของเขาพึมพำมาด้วยอาการเศร้าๆ ลุกขึ้นเดินไปวางมือลงบนไหล่ของอีกฝ่ายตบเบาๆ ส่วนตามองไปที่พรานใหญ่ พูดต่อมาว่า

“ของมันแน่นอนอยู่แล้วว่า ถ้าไม่ได้คนเพิ่มเติมจริงๆ เราก็ไปกันแค่เก้าคนนี่ แต่ถ้าบังเอิญมีคนอาสาสมัคร มันก็ยิ่งดีขึ้นอีกอย่างที่บอกแล้ว เกี่ยวกับสัมภาระ ลำพังพวกเราสามคนนั้น อย่างเก่งที่สุดก็เพียงแค่ย่ามหลังติดตัวกันคนละใบเท่านั้น ต้องคิดกันให้รอบคอบทีเดียว เกี่ยวกับน้ำหนักสัมภาระจำเป็นที่จะต้องเอาไปด้วย เรารอนแรมมันไปอย่างไม่มีกำหนดแน่นอน และไม่รู้แน่ว่าจะเผชิญกับอะไรบ้าง แต่ก็พอจะรู้ว่ามันมหาวิบากขีดสุดทีเดียว เพราะฉะนั้นสิ่งของที่จะนำติดตัวไปจึงเป็นเรื่องที่ต้องคำนึงถึงมันมากที่สุด ถ้ามันเกิดขาดแคลนขึ้นมา การเดินทางจะพบกับอุปสรรค”

เชษฐาอึ้งไปด้วยคำพูดอันรอบคอบของไชยยันต์ ระหว่างที่หัวหน้าคณะกำลังใช้ความคิด รพินทร์ก็บอกมาว่า

“ถ้าเราออกจากหล่มช้างตามทีมเดิมของเราเก้าคนนี่ ก็แปลว่าเรามีลูกหาบอยู่ห้าคนครับ พรานของผมสี่คน และแงซายอีกคนหนึ่ง ทั้งห้าคนนี่จะทำหน้าที่หาบหาม”

ดารินเคลื่อนช้าๆ เข้ามารวมกลุ่มการสนทนาหารือนั้น เมื่อรู้สึกว่าปัญหาหนักใจน่าคิดกำลังเกิดขึ้น หล่อนถามแทรกเบาๆ ขึ้นว่า

“คุณคำนวณไว้แล้วหรือยัง พวกพรานของคุณ รวมทั้งแงซาย อันจะทำหน้าที่เป็นลูกหาบนี้ คนหนึ่งจะแบกน้ำหนักได้ประมาณสักเท่าไหร่ ระหว่างการเดินทาง?”

“เต็มอัตราศึก ก็ไม่เกินคนละ 30 กิโลกรัม”

เขาตอบโดยไม่ต้องคิด

ทั้งสองมองดูตากันเอง ไชยยันต์ยกมือขึ้นลูบปลายคาง

“ห้าคน ก็เอาไปได้ประมาณไม่เกิน 150 กิโลกรัม เจอเอาข้าวสารอันเป็นเสบียงสำคัญ ก็มิปาไปกว่าครึ่งของน้ำหนักของทั้งหมดแล้วหรือ”

เชษฐาสั่นหน้า ยิ้มเกรียมๆ

“การเดินทางของเราในครั้งนี้ เรื่องเสบียงต้องถือเป็นเรื่องจำเป็นน้อยที่สุด ถ้ามัวไปคิดพึ่งข้าวสารอยู่ ก็ไม่ต้องไปกันเท่านั้น ข้าวสารจำนวนสักเท่าไหร่กัน จึงจะพอกินในจำนวนของคนเก้าคนที่เดินไปอย่างไม่รู้กำหนดเวลา และถ้าข้าวสารหมด มิแปลว่าการเดินทางของเราชะงักอยู่เพียงแค่นั้นหรือ เพราะฉะนั้นเราทุกคนต้องรับรู้ไว้ล่วงหน้าว่า เราจะหาอาหารประทังชีวิตไประหว่างทาง

ซึ่งแน่ละ เนื้อสัตว์ย่อมเป็นหลัก เสบียงของเราก็เอาไปบ้างเหมือนกัน แต่พอประมาณเท่านั้น จะใช้ก็ต่อเมื่อจำเป็นจริงๆ โดยหาอาหารอื่นไม่ได้ เมื่อเราตัดภาระเรื่องน้ำหนักของเสบียงไปเสียได้ ในจำนวน 150 กิโลกรัมที่เราจะเอาติดตัวไป ก็ไม่ใช่น้ำหนักที่น้อยเกินไปนัก สำหรับอุปกรณ์จำเป็นอื่นๆ”

“เอางั้นหรือ?”

ไชยยันต์หันไปถามพรานใหญ่

“คุณชายพูดถูกแล้วครับ เราจะมามัวคำนึงถึงเสบียงอยู่ไม่ได้ เพราะไม่ช้าก็เร็วจะต้องหมดลงแน่สำหรับการเดินทางไม่มีกำหนดของเรา เสบียงเป็นเรื่องที่จะหาเอาดาบหน้า น้ำหนักของข้าวสารจึงควรเปลี่ยนมาเป็นน้ำหนักของลูกปืน และเครื่องเวชภัณฑ์เป็นอันดับแรก”

“ถ้างั้นก็หายห่วง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่นักผจญภัยว่า แล้วหันมาตบแขนเพื่อนสาว ผู้เม้มริมฝีปากครุ่นคิดอยู่ อดไม่ได้ที่จะมีอารมณ์ขัน

“เย็นใจได้แล้วน้อย ต่อไปนี้เธอเห็นจะได้ลิ้มรสกิ้งก่า ตะกวดหรือม่ายก็งูแน่ๆ ไปหัดกินเสียที่หล่มช้างก่อนก็ได้ยังพอมีเวลาฉม”

นักมานุษยวิทยาสาวยิ้มจืดๆ แต่แววตาเด็ดเดี่ยวปราศจากแววพรั่นพรึง

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก บอกแล้วว่าเมื่อถึงเวลา ฉันทำอะไรทุกสิ่งทุกอย่างได้เหมือนพวกเราทุกคน”

พลางหล่อนก็ทอดสายตาไปทางรพินทร์ พูดเนิบๆ ว่า

“คำพังเพยเขากล่าวกันไว้ว่า ‘ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว’ ทีนี้ในป่าล่ะ จะมีเนื้อเสมอไปไหม?”

พรานใหญ่ยิ้มกว้างๆ **เขาอ่านข้อกังวลใจของหล่อนได้ถูก แม้ว่ามันจะแฝงอยู่ลึกล้ำจนสายตาผาดๆ ค้นไม่พบ...ผู้หญิงย่อมหนีนิสัยของผู้หญิงไปไม่พ้น นั่นก็คือมักวิตกกริ่งเกรงอยู่เสมอไม่ว่าจะก้าวแกร่งสักปานใด**

“เสมอไปครับ แต่มีข้อแม้ว่าเราจะพบมันหรือไม่ และก็บ่อยเสียด้วยขณะที่เราต้องการอาหาร ไม่มีสัตว์ชนิดที่ควรจะเป็นอาหารได้โผล่มาให้เห็นเลย แม้ว่าจะเดินหากันเป็นวันๆ อันนี้เองที่ฝึกนิสัยของนักเดินป่าให้รู้จักกินไม่เลือก เพื่อประทังชีวิตไว้พลาง ขออย่างเดียวเท่านั้น สิ่งที่กินทำให้อิ่มและไม่เป็นภัยแก่ชีวิต”

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า น้อย”

เพื่อนชายซ่อนยิ้ม สัพยอกมาอีกอย่างหน้าตาย

“รพินทร์เอย แงซายเอย ไหนจะพรานพื้นเมืองผู้ชำนาญอีกถึงสี่คน รวมเป็นมือดีตั้งหกคน เป็นพี่เลี้ยงไปด้วยอยู่แล้ว อย่างไม่ได้อะไรเลยก็ขอรับประกันให้ได้ล่วงหน้าว่าพอจะหาเขียดหรือกิ้งกือมาให้เธอขยอกได้ ไม่ต้องกลัวอด”

ทุกคนหัวเราะยกเว้นนักมานุษยวิทยาสาวคนเดียว หล่อนฟาดกำปั้นไปที่หลังของเพื่อนชายดังบึก แล้วเดินกลับไปนั่งบ่นอะไรอุบอิบอยู่ที่เตียงตามเดิม

เชษฐาชวนพรานใหญ่ร่วมดื่ม และสนทนาสอบซักถึงแผนการคืบหน้าพอเป็นสังเขปจนเวลาสี่ทุ่มเศษ จึงอนุญาตให้เขากลับไปพักผ่อนส่วนตนเองเตรียมเข้านอน

รพินทร์โผล่พ้นประตูกระโจมพักของนายจ้างออกมา ก็สวนกับดารินตรงหน้าเต็นท์หล่อนผละออกจากกระโจมพักไปตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบ คงจะออกไปเดินเล่นรอบบริเวณแค้มป์และสังสรรค์กับพวกลูกหาบที่ดื่มกินสนุกสนานกันอยู่ และเพิ่งจะกลับเข้ามา

พรานใหญ่ก้าวหลบไปเสียทางหนึ่งให้พ้นประตูกระโจมเปิดทางให้แก่หล่อน แต่หญิงสาวคงยืนนิ่งอยู่กับที่ มือทั้งสองซุกอยู่ในกระเป๋าเสื้อกาวน์ตัวงาม ลมเย็นเป่าเส้นผมสยายปลิวไสวเอียงคอนิดๆ

“อยู่ในไนท์กาวน์แบบนี้ คุณหญิงควรจะพักผ่อนอยู่ในเฉพาะกระโจมเท่านั้น ไม่ควรออกไปเดินข้างนอก”

เขาเป็นฝ่ายพูดขึ้นเบาๆ

หล่อนไม่สนใจกับคำติงนั้น กลับบอกมาเนิบๆ ว่า

“เสร็จศึกไอ้แหว่งกลับมาถึงค่ายพักแล้ว เมื่อไหร่จะถาง ‘ป่า’ ใต้คางออกเสียที มันรกลูกตาเหลือเกิน”

เขาเกือบสะดุ้ง ยกมือขึ้นลูบปลายคางอันสากครึ้มไปด้วยหนามโดยไม่ตั้งใจ แล้วหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ต้องขออภัย ผมไม่มีเวลาจะคำนึงถึงมันอยู่ ถ้ามันทำความรำคาญให้ ‘นายหญิง’ ก็จะถางมันออกเสีย แต่ขอผลัดเป็นพรุ่งนี้”

ราชสกุลสาวเลิกคิ้ว แย้มริมฝีปากออกมาน้อยๆ กวาดตาดูร่างขะมุกขะมอมแข็งแกร่งที่ยืนตรงหน้า คล้ายจะสำรวจตรวจสอบให้ตลอดทั้งกาย ครั้นแล้วก็มาสะดุดนิ่งอยู่ที่ข้อมือของเขา คิ้วขมวดเล็กน้อย รอยยิ้มจางหายไปกลายเป็นความเคร่งขรึม

“เอ๊ะ! ผ้าของฉันที่พันไว้ให้ หายไปไหนแล้ว?”

พรานใหญ่ก้มลงที่ข้อมือด้านนั้น ซึ่งบัดนี้มีผ้ากอซพันอยู่หนาแน่นแล้วเหลือบขึ้น ก็พบดวงตาสีดำสนิทจ้องเป๋งมาโดยไม่กะพริบ

แทนคำตอบ เขาบรรจงแก้ปมผ้ากอซที่ผูกเอาไว้ออกช้าๆ คลี่ให้พ้นออกไป พอมันหลุดออกมา หล่อนก็เห็นแพรพันคอสีรุ้งที่ตนเองเป็นคนพันไว้ให้แก่เขาในคืนหนึ่ง ยังคงกระชับติดอยู่ที่ข้อมือด้านนั้นในลักษณะเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ที่หล่อนไม่เห็นแต่แรกก็เพราะผ้ากอซผืนนั้นพันทับหุ้มไว้อีกชั้นหนึ่งเท่านั้น

แววตาเคร่งเครียดมืนตึงคู่นั้น ระรื่นพราวใสขึ้นตามเดิม แต่ยังคงปั้นหน้าขรึม

“นึกว่าแกะทิ้งไปเสียแล้วอีก ทำไมจะต้องเอาผ้าพันแผลทับไว้อีกชั้นหนึ่งด้วย?”

“ของมีค่าก็ควรจะต้องทะนุถนอมไม่อยากให้เปรอะเปื้อน ขะมุกขะมอมเสีย”

“พันหุ้มไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่นี่?”

“วันรุ่งขึ้นของคืนที่เจ้าของผ้ากรุณาพันไว้ให้คืนนั้น ความจริงเจ้าของผ้าน่าจะสังเกตเห็นตั้งนานแล้ว แต่บางทีคงเป็นเพราะ...”

“เพราะ? อะไร? ทำไมไม่พูดให้จบ”

“เพราะหลังจากพันไว้ให้แล้ว ก็ไม่ได้สนใจอะไรด้วยอีก ลืมไปเลย แต่สำหรับผู้รับ แน่ละ ...จำตลอดไปไม่มีวันลืม”

หล่อนนิ่ง ริมฝีปากเผยอเหมือนจะพูดอะไรออกมา แต่แล้วก็กระซิบมาเพียงสั้นๆ ว่า

“ราตรีสวัสดิ์”

แล้วก็หันหลังเดินผละเข้าประตูกระโจมไป

มันเป็นราตรีอันราบคาบสันติสุข ภายใต้แสงเงินยวงของสกาวจันทร์ที่อาบแอร่มลงมาทั่วเหลี่ยมไศลไพรพนา ขณะที่ทอดร่างลงนอน ทอดสายตาทอดมองลอดวงล้อเกวียนขึ้นไปยังเดือนที่ลอยคว้างเจิดแจ่มกลางเวหา **โสตของเขาแว่วเสียงทุ้มลึก กังวานแผ่วในท่วงทำนองรักของลำนำเพลงชาวเขา ดังลอยมาจากที่ใดที่หนึ่ง แม้จะไม่เห็นที่มาของเสียงก็จำได้...**

แงซาย เจ้าหนุ่มพเนจรผู้ลึกลับ!

รุ่งขึ้นเป็นวันแห่งการพักผ่อนตลอดทั้งวัน ตามคำสั่งของหัวหน้าคณะ

พอถัดมาอีกวัน แค้มป์อันปลูกสร้างเป็นระยะเวลายาวนานกว่าอาทิตย์ ก็ถูกรื้อถอน ขบวนเกวียนเริ่มเคลื่อนย้ายจากป่าหวายมุ่งตะวันตกเฉียงเหนือต่อไป การเดินทางเป็นไปตามสบาย ไม่มีอะไรเร่งร้อน เชษฐาผู้ตกอยู่ในฐานะพิการชั่วขณะ โดยสารไปในเกวียนโดยมี ม.ร.ว.หญิงดารินนั่งเป็นเพื่อนอยู่ด้วย ส่วนไชยยันต์นั้นลงมาเดินอยู่เคียงคู่กับรพินทร์ในบางครั้งบางคราว พอเมื่อยเข้าก็กลับขึ้นไปนั่งบนเกวียนกับเพื่อนทั้งสอง สลับกันอยู่เช่นนั้น

รอนแรมผ่านทุ่งโล่งดงทึบ ขุนเขาลำเนาห้วยกันไปเป็นระยะ ท่ามกลางภูมิภาพอันสวยงามตื่นตาระคนกับความน่าสะพรึงกลัว ไม่พบพานหมู่บ้านหรือวิ่แววของมนุษย์ในระหว่างทางให้เห็น นอกจากสัตว์ป่าขนาดเล็ก ซึ่งนานๆ จะปรากฏผ่านหน้าขบวนเกวียนให้เห็นสักครั้ง

บางขณะก็ตัดไปในท่ามกลางละอองฝน ที่เป็นม่านปกคลุมทึบอยู่ทั่วไป และบางขณะ ก็กรำกันไปกลางแดดอันแผดเปรี้ยงอบอ้าว พวกพันธุ์ไม้และสัตว์ประเภทนกเริ่มจะมีลักษณะแตกต่างออกไปจากเท่าที่เคยผ่านมาแล้ว ทิวเขาที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน ก็มีสัณฐานเป็นรูปประหลาดน่าพิศวง บางลูกแห้งแล้ง มองเห็นโล่งโล้นมีแต่ก้อนหิน และบางลูกก็ปกคลุมหนาทึบเขียวชอุ่มไปด้วยต้นไม้ พอตกค่ำก็ปลดเกวียนตั้งแค้มป์ชั่วคราวขึ้นพักนอนแรมคืน ครั้นรุ่งขึ้นก็ออกเดินทางต่อ

ไม่มีเหตุการณ์ร้ายใดๆ เกิดขึ้นอีกเลย นับตั้งแต่ไอ้แหว่งถูกพิชิตราบคาบลง การเดินทางคืบหน้าเป็นไปอย่างสะดวกดายปลอดโปร่งยิ่ง บางเวลาขณะที่ขบวนเกวียนตัดผ่านทุ่งโล่ง จะ

มองเห็นฝูงวัวดำวิ่งขนานกับขบวนเกวียนฝูงใหญ่ในระยะห่างๆ อยู่เป็นเวลาอึดใจใหญ่ ก่อนที่จะแยกตัวหายเข้าดงไป บางทีละมั่งและฟานอันเป็นสัตว์ประเภทที่หาดูได้ยากกระโจนตัดหน้าผ่านให้เห็น

และครั้งหนึ่งในเวลาโพล้เพล้ก่อนที่จะถึงตำแหน่งหยุดพักวางแค้มป์ ขบวนเกวียนทั้งหมดเดินสวนทางกับช้างโขลงหนึ่ง ประมาณสิบกว่าตัว ระหว่างที่เดินลงจากเนิน ทำเอาเกิดปั่นป่วนอลหม่านไป ทุกคนเตรียมพร้อมที่จะรับมือ แต่ก็เป็นโชคดีสำหรับสัตว์ป่าและมนุษย์ด้วยกันทั้งสองฝ่าย เจ้าคชสารที่นำฝูงโดยแม่แปรกเป็นฝ่ายหลีกทางให้แก่มนุษย์ หนีแยกหลบเข้าป่าข้างทางไป เชษฐาออกคำสั่งห้ามเด็ดขาดไม่ให้ยิงสัตว์ป่าชนิดใดทั้งสิ้นโดยไม่จำเป็น

ภาพของชีวิตสัตว์ที่ได้พบเห็น มันท่องเที่ยวหากินกันอยู่อย่างเสรีตามธรรมชาตินั้น เป็นความตรึงตราประทับใจแก่คณะนายจ้างทั้งสามอย่างยิ่ง เดี๋ยวนี้ไม่มีใครคิดที่จะล่ามันอีกแล้ว นอกจากพะวงถึงการเดินทางอย่างเดียว

เย็นของวันต่อมา ขณะที่ผ่านทุ่งแฝกสลับไปกับหญ้าคา เลาะเลียบไปตามตีนเขาลูกหนึ่ง คาราวานเกวียนก็ผ่านเข้าไปในไร่ ซากเหลือร่องรอยพอให้สังเกตเห็นได้ว่า ครั้งหนึ่งมันเป็นแหล่งเพาะปลูก แต่ถูกทอดทิ้งให้รกร้างว่างเปล่า ขณะนั้นตะวันต่ำลงทุกขณะ แดดผีตากผ้าอ้อมโรยลงมาอาบบริเวณไร่ร้าง ซึ่งอยู่ในระหว่างป่าโปร่งและดงไผ่นั้น แลเห็นใบไม้เป็นสีแสดแสบตาไปหมด เสียงหมาป่าเห่าหอนเยือกเย็นวังเวงมาเป็นระยะ

พรานใหญ่ผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้า หยุดยืนชะงักเล็กน้อย กวาดสายตาไปรอบด้านพร้อมกับควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ เขายืนรอจนกระทั่งเกวียนคันที่คณะนายจ้างนั่งเคลื่อนเข้ามาถึง

“ถึงพุเตยที่เราจะหยุดพักกันคืนนี้แล้วไม่ใช่หรือ?”

เชษฐาผู้ตลอดเวลามีแผนที่หยาบๆ ศึกษาอยู่ในมือ ร้องถามมา

จอมพรานเสยปีกหมวกที่หลบหน้าอยู่ให้ขึ้นไปกองอยู่กลางศีรษะ คว้าชายผ้าเคียนเอวขึ้นซับเหงื่อ หัวคิ้วขมวดอย่างครุ่นคิดพิศวงเร้นลับ

“ครับ ที่นี่แหละพุเตย”

“หนองน้ำอยู่ทางด้านโน้น แล้วก็หมู่บ้านพวกกะเหรี่ยงล่ะ?”

ไชยยันต์ดึงแผนที่จากมือเชษฐาไปดู แล้วลุกขึ้นยืนบนแอกเกวียน พยายามกวาดสายตาไปรอบๆ

“หมู่บ้านอยู่ทางด้านขวามือนั่นครับ ในระหว่างดงไผ่ห่างปากทางเข้าที่เห็นออกไปประมาณกิโล ส่วนหนองน้ำอยู่ในป่าแดงด้านซ้าย”

“ว่าแต่เราจะตั้งแค้มป์คืนนี้กันที่ไหน ในหมู่บ้านหรือว่าที่หนองน้ำ”

ไชยยันต์เปรยถามขอความเห็นรวมๆ เชษฐาก็ตัดสินมาว่า

“ใกล้น้ำไว้ก่อนดีกว่าสะดวกดี ระยะจากหนองน้ำกับหมู่บ้านไม่ห่างกันมากนัก ตั้งแค้มป์เสร็จเราค่อยเข้าไปเยี่ยมพวกในหมู่บ้าน หรือจะให้คนไปเชิญนายบ้านมาคุยกับเราที่แค้มป์ก็ได้ เข้า

ไปตั้งแค้มป์ในหมู่บ้าน รบกวนพวกเขาเปล่าๆ อย่างน้อยเขาก็ต้องต้อนรับเราเอิกเกริกยุ่งยากสำหรับเขาใช่ที่"

รพินทร์นิ่งเหมือนจะคิดอะไรอยู่อีกอึดใจ ก็ป้องปากตะโกนบอกเกวียนคันหน้า แล้วโบกมือทำสัญญาณให้รู้ว่าให้นำเกวียนมุ่งไปทางป่าแดง อันเป็นตำแหน่งที่ตั้งหนองน้ำ โดยคำสั่งของหัวหน้าคณะ พลางตนเองก็เร่งฝีเท้าผละจากเกวียนของนายจ้าง ตามหลังเกวียนคันหน้าไป

"สังเกตหรือเปล่า ท่าทีของพรานใหญ่มีอะไรเป็นกังวลพิกล"

เชษฐาผู้รอบคอบเอ่ยขึ้นเบาๆ กับสหายของเขา ไชยยันต์หน้าตื่น

"ทำไมหรือ?"

"ก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน รู้สึกเพียงแต่ว่ารพินทร์กำลังคิดอะไรอยู่บางอย่าง ลักษณะของหมอแบบนี้ไม่อะไรก็อะไรสักอย่างจะต้องเกิดขึ้นเสมอเท่าที่สังเกตมา"

"ฉันไม่เข้าใจ มันจะเกิดอะไรขึ้นทำนองไหน"

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน"

"แกคิดไปเองมั้ง ถ้ามีอะไรรพินทร์ก็น่าจะบอกกับเราแล้ว"

ดารินนั่งฟังสองชายพูดอยู่เงียบๆ หัวเราะออกมาเบาๆ เอ่ยแทรกขึ้นว่า

"อยากรู้ไหมล่ะ อะไรเป็นความคิดความอ่านของพรานใหญ่อยู่ในขณะนี้"

พี่ชายและเพื่อนหันมามองดูหล่อนอย่างแปลกใจ

"ทำไม เธออ่านความคิดเขาออกงั้นหรือ?"

ไชยยันต์ถามโดยเร็ว

"ฉันน่ะอ่านไม่ออกหรอก แต่คนอ่านออกมี คนคนนี้จะเป็นกระจกเงาสำหรับเราอย่างดีทีเดียว ที่จะส่องสะท้อนให้เราเห็นความคิดและแผนการของรพินทร์ เพียงแต่เราจะใช้เขาหรือไม่เท่านั้น"

ว่าแล้วหล่อนก็ผิวปากแหลมยาว แงซายผู้เดินสงบอยู่ข้างเกวียนหันขวับมา ก็เห็นนายหญิงกระดิกนิ้วเรียก

คนใช้ชาวดงยิ้มยิงฟันเดินเข้ามาชิดเกวียน

"แงซาย ท่าทางพรานใหญ่ของเราไม่ค่อยสบายใจ มีอะไรหรือ?"

กะเหรี่ยงร่างยักษ์นิ่ง กวาดตามองไปยังไร่ซากที่ขบวนเกวียนกำลังตัดเคลื่อนผ่านไป แล้วจับไปยังร่างของรพินทร์ผู้เดินดุ่มอยู่เบื้องหน้า

"ไร่เหล่านี้เป็นของกะเหรี่ยงพุเตย แต่ทำไมมันจึงถูกปล่อยให้รกร้าง แงซายกำลังคิดอยู่เหมือนกัน"

ทั้งสามหันมองดูตากันเมื่อได้ยินคำพูดลอยๆ ของแงซาย แล้วจ้องมองไปยังความรกร้างรอบด้านอีกครั้ง

"พวกนั้นย้ายถิ่นอพยพไปเสียแล้วกระมัง ถึงได้ปล่อยไร่พวกนี้ร้างไว้"

เชษฐาร้องบอกมา ไชยยันต์เสริมมาอีกคนว่า

“ก็ไม่เห็นแปลกอะไรนี่ ถึงพวกนั้นจะย้ายไปแล้วก็ตาม เราไม่ได้หวังพึ่งพาอะไรพวกเขา ไม่มีอะไรที่จะต้องกังวลสักนิด”

“กะเหรี่ยงลงแรงทำไร่ ปลูกบ้านที่อยู่ถาวรขึ้นแล้ว จะไม่อพยพทิ้งถิ่นไปง่ายๆ อะไรเป็นต้นเหตุให้พวกนั้นร้างไป ผู้กองคงกำลังคิดอยู่ เขารู้จักชอบพอกันมากกับผาเอิง หัวหน้าของที่นี่”

“อ๋อ เท่านั้นเองหรอกเหรอ”

ดารินคราง ออกมาพร้อมกับหัวเราะ

“ไอ้แหว่งของเราเสียละมั้งที่เป็นตัวการ ให้พวกนี้ย้ายถิ่นไป แต่ก็ไม่เห็นมีร่องรอยว่าช้างจะลงรังควานไร่พวกนี้เลยนี่”

ขณะนั้นแสงสนธยากาลที่อาบอยู่ตลอดแนวไร่ มืดสลัวมัวมนลงไปอีก อากาศเริ่มเย็นเยือกลงเป็นลำดับ เสียงหอนของหมาจิ้งจอกดังโหยหวนอยู่ไม่ขาดระยะ สลับไปกับสำเนียงคราง ต่ำของนกทึดทือบนยอดไม้สูง พอใกล้ทางแยกที่จะตัดขึ้นหมู่บ้าน โสตประสาทของดารินก็แว่วเสียงคล้ายๆ คนพูดกันงึมงำแว่วตามลมมา ต่อมากก็เป็นเสียงกระบอกไม้ไผ่แกว่งกระทบกัน และเสียงคล้ายๆ ครกตำข้าวดังอยู่เป็นระยะขาดๆ หายๆ

“ไหนแงซายบอกว่าพวกนั้นย้ายกันไปแล้วยังไงล่ะ ยังอยู่กันออกคึกคักนั่น”

เชษฐาและไชยยันต์พลอยหัวเราะออกมาเบาๆ

“โล่งอกไปเสียที พรานใหญ่ของเราคงหายห่วงแล้ว แต่ให้ตายซิ! ฉันไม่ชอบเสียงหอนของไอ้หมาจิ้งจอกพวกนั้นเลยแถวนี้ถ้าจะชุมมาก ฟังแล้วมันเย็นไปหมดทุกขุมขน ยังไม่ทันค่ำเลยหอนเสียแล้ว”

ไชยยันต์ว่า

แงซายไม่กล่าวคำใดอีก นัยน์ตาเป็นประกายวาวประหลาด แหงนหน้าส่ายจมูกร่อนไปมาในอากาศเหมือนจะสำรวจอะไรสักอย่าง แล้วเดินห่างเกวียนของนายจ้างออกไป

ลมโชยอ่อนๆ จากดงไผ่มาวูบหนึ่ง กลิ่นสางๆ ลอยผ่านเข้ามาสัมผัสกับนาสิกประสาทของทุกคนอย่างเบาบาง ชั่วอึดใจเดียวมันก็หายไป เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน สัมผัสกับกลิ่นชนิดนี้พร้อมกัน แต่ไม่มีใครสนใจนัก คงนั่งสนทนากันอยู่เป็นปกติ

พรานใหญ่หยุดชะงักลงอีกครั้ง บุญคำเดินตามขึ้นมาทัน ทั้งสองมองดูหน้ากันเงียบๆ ขณะเดินเคียงข้างกันไป

“นายได้กลิ่นอะไรไหม?”

บุญคำกระซิบ

“ฮือม์”

เขาครางต่ำๆ ในลำคอ ไม่ได้เอ่ยคำใดอีก

“ไอ้พวกพุเตยมันอยู่กันยังไง เราเดินเกวียนผ่านท้ายบ้านมันห่างแค่นี้เอง ไม่เห็นมีใครรู้ตัวโผล่หัวออกมารับ”

เสียงบุญคำบ่นอุบอิบต่อมา

อีกครู่ใหญ่ ขบวนเกวียนก็ตัดแยกเข้าป่าแดง และไม่นานนัก ในระหว่างตะวันชิงพลบนั่นเอง ก็ถึงหนองน้ำกว้างประมาณร้อยตารางวาในวงล้อมของป่ารวกและพุ่มไม้เตี้ยๆ น้ำเป็นสีดำสนิทเหมือนนิล อันคงจะเนื่องมาจากสีของพื้นดินข้างล่าง

ก่อนเกวียนจะเดินเข้ามาถึง รพินทร์ได้ล่วงหน้ามาถึงก่อนแล้ว และออกตรวจไปรอบๆ บริเวณใกล้เคียง พอหยุดเกวียนจะปลงสัมภาระลงวางแค้มป์ พวกลูกหาบก็ปราดเข้าหาหนองน้ำเป็นอันดับแรก ด้วยความร้อนระคนกระหาย เพราะกรำหนักมาทั้งวัน

ทันใดนั้นเอง ทุกคนก็ต้องสะดุ้งขึ้นสุดตัว เสียงไรเฟิลนัดหนึ่งระเบิดกึกก้องขึ้นท่ามกลางความเงียบสงัด หัวกระสุนพุ่งลงมากลางหนองน้ำ ระเบิดน้ำแตกกระจายเป็นลำพุ่งขึ้นสูงไปในอากาศ พวกลูกหาบที่ทรุดคุกเข่าอยู่ริมหนอง กำลังจะวักน้ำเข้าใส่ปาก ผงะตะลึงพรึงเพริดด้วยความตกใจ

ก่อนที่ใครจะทันรู้สึกตัวทราบในสาเหตุนั่นเอง เสียงพรานใหญ่ก็ตะโกนก้องลงมา

“อย่าแตะต้องหนองน้ำนั่น! ใครหิวน้ำไปกินน้ำที่บรรทุกมาในเกวียน!”

ทุกคนเห็นเขายืนอยู่บนเนินตอนหนึ่ง พร้อมกับเสียงตะโกนนั้นก็โบกมือเป็นสัญญาณห้าม และไล่พวกลูกหาบให้ออกจากหนองน้ำ ไม่มีปัญหา ไรเฟิลนัดนั้นระเบิดจากมือของพรานใหญ่นั่นเอง เขาใช้เสียงปืนหยุดพวกนั้นไว้ได้อย่างกะทันหันหวุดหวิด ก่อนที่ใครจะทันวักใส่ปาก

“เกิดอะไรขึ้นรพินทร์?”

เชษฐากับไชยยันต์ตะโกนถามลำละล่ำละลักออกไปพร้อมกัน ก็เห็นพรานใหญ่กวักมือเรียก เขาอยู่ห่างจากขบวนเกวียนที่ขึ้นมาชุมนุมรวมกลุ่มกันอยู่ริมหนองน้ำนั้น ราวๆ 40 เมตรในพงรก

“แกอยู่นั่นแหละ เชษฐาอย่าพยายามลงมา”

ไชยยันต์ร้องบอกเพื่อนของเขาเร็วปรื๋อ แล้วคว้าไรเฟิลประจำมือ กระโดดลงจากเกวียนพร้อมกับดาริน ตรงเข้าไปหารพินทร์ทันที

บุญคำและพรานพื้นเมืองอีกสามคนออกวิ่งตามหลังเข้ามาเป็นพรวน ทั้งหมดพากันเข้ามาถึงตำแหน่งที่พรานใหญ่หยุดยืน เห็นเขายืนนิ่งสีหน้าเครียด ม่านตาหรี่ทอดมองลงไปยังบริเวณพื้นใต้พงไม้ตอนหนึ่ง ห่างออกไปเพียงสองวา

ไชยยันต์กับดารินหันมองตาม ก็แทบผงะร้องออกมาด้วยความตกใจ พวกพรานพื้นเมืองที่ตามเข้ามาทีหลัง พากันพึมพำแซด แล้วพรูกันเข้ามารายล้อมพิจารณาสิ่งนั้น

มันคือศพตายซากแห้งเกราะ ของหญิงกะเหรี่ยงผู้หนึ่ง นอนกงโก้ยู่บนกองใบไม้แห้ง ศพนั้นมีแต่เพียงท่อนเอวขึ้นมา ส่วนท่อนล่างหายไป หนังสีคล้ำรัดติดกระดูก บางแห่งมีรอยถูกสัตว์

แทะจนเหลือแต่กระดูกขาว เส้นผมอันยาวกระจายรุงรังปกคลุมอยู่บนใบหน้าอันแสนจะน่าเกลียดน่ากลัว แถบหนึ่งกลายเป็นกระดูกไปแล้ว เห็นกระดูกโหนกแก้มและกราม ส่วนอีกแถบหนึ่งยังมีหนังสีคล้ำๆ หุ้มอยู่ จมูกและนัยน์ตากลวงโบ๋ ขณะนี้เต็มไปด้วยมดและแมลงไต่กันขวักไขว่ กลิ่นศพไม่ถึงกับฉุนเฉียวรุนแรงนัก พอลมพัดหวนกรรโชก ก็มีแต่เพียงกลิ่นอับๆ สางๆ เท่านั้น

ดารินหน้าซีด กายสั่นน้อยๆ หล่อนตกใจอย่างกะทันหัน เพราะมาพบเห็นเข้าโดยจู่โจมไม่ทันรู้ตัวเตรียมใจมาก่อน จับแขนไชยยันต์ไว้แน่นแทบจะไม่หายใจ อดีตนายทหารปืนใหญ่กันเพื่อนสาวให้ออกไปยืนอยู่ห่างๆ แล้วก้าวเข้าไปพิจารณาดูโดยใกล้ เคียงข้างรพินทร์และพรานพวกนั้น

"หมายความว่ายังไงกันนี่ ศพนี่ถูกอะไรกัดตายแล้วลากมากินที่นี่กระมัง?"

ไชยยันต์พูดแหบๆ

พรานใหญ่เหลือบตาจ้องหน้าเขาอยู่เช่นนั้น ครู่ใหญ่ก็สะกิดให้ถอยห่างซากนั้นออกมา

"ศพที่ถูกสัตว์ร้ายกัดตายโดยเจตนาจะกินเป็นอาหาร ไม่มีลักษณะอย่างนี้"

จอมพรานกระซิบแผ่วต่ำ ปาดแขนขึ้นป้ายริมฝีปากแล้วมองไปทางดาริน ผู้บัดนี้กำลังพยายามสะกดกลั้นอารมณ์ลงให้เป็นปกติ

"สังเกตไหมครับ มันเป็นศพตายซาก ซึ่งคงจะตายมานานแล้ว และที่มาอยู่ตรงนี้คงเป็นพวกหมาป่าหรือหมาจิ้งจอกลากมาแทะ บางทีผู้ชำนาญทางนิติเวชอย่างคุณหญิงอาจให้การสันนิษฐานได้ใกล้เคียงขึ้นอีก"

นักมานุษยวิทยาสาวฝืนยิ้มสั่นหน้าช้าๆ

"ฉันคิดว่าฉันสันนิษฐานอะไรไม่ได้ดีกว่าคุณหรอกรพินทร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในป่าแถบนี้ ศพตายมานานแล้วจนแห้งเกราะมีแต่หนังหุ้มกระดูก มิหนำซ้ำยังมีรอยสัตว์แทะเนื้อแหว่งหายไปเกือบหมด ผู้เชี่ยวชาญทางนิติเวชคนไหนก็ไม่มีทางบอกได้ว่าศพตายด้วยอะไร แต่เท่าที่ดูผาดๆ นี่ฉันกะว่าตายมาประมาณเดือนเศษ คนตายจะต้องเป็นคนผอมแห้งเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกอยู่ก่อนแล้ว ถ้าไม่งั้นก็ควรจะขึ้นอืดเน่าเฟะเนื้อหนังหลุดไปหมด"

"ผมมีเหตุผลที่ยืนยันได้แน่นแฟ้นอีกข้อหนึ่ง ที่ว่าศพนี้จะต้องไม่ได้ถูกสัตว์ทำร้าย ตำแหน่งที่เราพบศพนี้อยู่ใกล้หนองน้ำห่างไม่กี่ก้าวนี่เอง และหนองน้ำแห่งนี้ก็ห่างจากหมู่บ้านออกไปไม่ไกลนัก ที่สำคัญที่สุดก็คือพวกกะเหรี่ยงพุเตยได้อาศัยน้ำในหนองนี้แห่งเดียวมาตักกันไปทุกวัน พวกนั้นจะต้องค้นพบในทันที ไม่ปล่อยให้เป็นซากทุเรศอยู่ใกล้แหล่งน้ำกินอย่างนี้"

"ก็แล้วพวกนั้นมาเอาน้ำในหนองนี่ทุกวัน ทำไมถึงไม่พบศพที่นอนอยู่นี่?"

พรานใหญ่สบตาเขา เสียงแผ่วลงอีก

"ก็นั่นนะซิครับ ข้อนี้แหละที่ผมกำลังคิด"

"ทำไมคุณสงสัยว่าน้ำในหนองนั่นจะไม่สะอาดพอใช่ไหม ถึงได้ห้ามพวกนั้นไว้"

ดารินถาม

“ครับ มีอะไรหลายๆ อย่างเหลือเกิน โดยเหตุผลส่วนตัวของผมทำให้อยากจะเชื่อว่า น้ำในหนองนั่นถ้าจะไม่ได้การเสียแล้ว และเท่าที่เห็นอยู่แน่ๆ นี่ก็คือ ถ้ามีซากตายอยู่บริเวณใกล้เคียงกับแหล่งน้ำ ก็เป็นการไม่เหมาะที่เราจะเสี่ยงใช้น้ำนั่นดื่มกินอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม อีกสักครู่ก็คงจะรู้กันออกไปแน่ชัดในปัญหาน่าคิดทั้งหมดนี่ กลับไปที่พวกเราเถิดครับ คุณชายตะโกนเรียกมานั่นแล้ว”

ประโยคสุดท้าย เขาพยักหน้าชวนนายจ้างทั้งสองแล้วโบกมือกับคนของเขาทั้งสี่ ให้กลับเข้าไปรวมกับกองเกวียน เมื่อเห็นเชษฐาตะโกนถามโหวกเหวกมา หัวหน้าคณะเต็มไปด้วยความสงสัย เพราะเห็นคนเหล่านั้นยืนมุงอะไรกันอยู่

ไชยยันต์อธิบายให้เชษฐาทราบในสิ่งที่พบเห็น และเหตุผลของรพินทร์ที่ไม่ต้องการให้ทุกคนในคณะใช้น้ำในหนองนั้น ภายหลังจากการสอบซักถึงเรื่องศพที่พบและนิ่งคิดอย่างใคร่ครวญอ่านแววตาของรพินทร์อยู่ครู่ อดีตท่านทูตทหารบกก็บอกมาว่า

“ถ้างั้นก็สั่งห้ามทุกคนเสียให้เด็ดขาดเลย น้ำที่เรามีสำรองอยู่พอเพียงสำหรับการหุงหาแล้วดื่มกินไปจนกระทั่งถึงพรุ่งนี้ เพียงแต่ต้องประหยัดกันหน่อยเท่านั้น ว่าแต่เราจะตั้งแค้มป์ที่ไหนทีแรกก็หวังจะมาอาศัยหนองน้ำตรงนี้ แต่เดี๋ยวนี้มันไม่มีประโยชน์เสียแล้ว”

“มืดลงเต็มทีแล้วครับ เห็นจะต้องพักกันที่นี่แหละ เพียงแค่อย่าไปแตะต้องน้ำในหนองนั่นก็แล้วกัน”

“ตกลง เอาตรงนี้ก็เอา”

หัวหน้าคณะพยักหน้ามาอย่างง่ายๆ

พรานใหญ่สั่งให้ปลดเกวียนตั้งแค้มป์ขึ้นทันที เรียกนายเมยหัวหน้าลูกหาบมากำชับสั่งความเรื่องน้ำ พอกระโจมพักของนายจ้างขึงเสร็จ ข้าวกำลังตั้งอยู่บนกองไฟก็มืดสนิทพอดี รพินทร์โผล่เข้ามาในกระโจม

“ผมจะเข้าไปดูที่หมู่บ้านสักประเดี๋ยวครับ จะกลับมาทันอาหารค่ำ”

เขารายงาน สีหน้าและแววตายังเต็มไปด้วยริ้วรอยกังวลลึกลับอยู่เช่นเดิม

“ผมว่ารอให้ข้าวสุก กินข้าวเสียก่อนไม่ดีกว่าหรือ ไม่ต้องรีบร้อนก็ได้”

เชษฐาว่า

“ระยะทางใกล้ๆ แค่นี้เองครับ ผมอยากจะพบกับพวกในหมู่บ้านให้เร็วที่สุด มีอะไรหลายอย่างที่ทำให้ผมร้อนใจยังไงพิกล”

“ศพที่เราพบใกล้ๆ นี่กระมัง?”

“ครับ นี่ข้อหนึ่งละ”

เชษฐาพินิจดูอาการกระสับกระส่ายของเขาอย่างสะกิดใจในบางสิ่ง แล้วยิ้มขรึมๆ พยักหน้า

"งั้นก็ไปซิรพินทร์ ถ้าพบผาเอิงชวนเขามาคุยกับเราที่นี่ด้วยก็ดี"

จอมพรานรับคำก่อนที่เขาจะลับกายออกมา ไชยยันต์ก็เรียกไว้

"เดี๋ยว! ผมไปกับคุณด้วยคน"

ว่าแล้วก็ฉวยได้เบราว์นิ่งกึ่งอัตโนมัติ บรรจุลูกซองห้านัด พร้อมไฟฉายประจำมือกระโดดตามเขาออกมา รพินทร์หันมายิ้มให้

"ผมว่าคุณไชยยันต์อยู่ที่นี่ไม่ดีกว่าหรือครับ"

"คุณจะไปที่หมู่บ้านนั่นคนเดียวไม่ใช่หรือ?"

"ครับ"

"สองคนดีกว่าคนเดียว!"

นักผจญภัยชาวกรุงบอกสั้นๆ

พรานใหญ่ไม่เอ่ยเช่นไรอีก ตะโกนสั่งความกับคนของเขาสองสามประโยค แล้วเดินออกจากบริเวณที่ตั้งแค้มป์ ย้อนรอยทางเกวียนที่ผ่านเข้ามาทะลุออกทุ่งแฝก โดยมีไชยยันต์เดินเคียงไหล่มาติดๆ เปิดไฟฉายส่องทางและกราดอยู่ไปมา

ไม่นานนักทั้งสองก็พบตนเองเดินไปในระหว่างทางเตียนแคบๆ ที่ตัดเข้าสู่ดงไผ่ ซึ่งหนทางนั้นเป็นรอยเดินของพวกกะเหรี่ยงพุเตยที่ใช้อยู่ประจำนั่นเอง เสียงหมาป่ายังคงหอนเยือกไม่ขาดระยะอยู่เช่นนั้น กอไผ่ถูกลมพัดเสียดสีกันดังเป็นสำเนียงประหลาดๆ นกแสกตัวหนึ่งส่งเสียงร้องแหลมและโฉบถลาเป็นเงาดำตัดหน้าทั้งสองไป ทำเอาไชยยันต์สบถออกมาปนหัวเราะ

"เอ บรรยากาศมันไม่ค่อยจะดียังไงพิกลแฮะ มันไม่น่าจะเป็นทางเข้าหมู่บ้านคนเลยนี่ รพินทร์ นี่ยังอยู่ห่างเท่าไหร่กว่าจะถึง"

"ใกล้ๆ ข้างหน้านี่เองครับ ไม่เกินสองร้อยเมตร"

เสียงรพินทร์ตอบมา ความมืดทำให้ไม่เห็นสีหน้าของกันและกัน

"ใกล้แค่นี้เอง ทำไมถึงไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย อย่างน้อยก็ควรจะเห็นแสงไฟบ้าง นี่มันก็หัวค่ำอยู่แท้ๆ"

ไชยยันต์พึมพำเหมือนจะพูดกับตนเอง รู้สึกหนาวเยือกเข้าไปถึงขั้วหัวใจอย่างประหลาดกลางป่าทึบในเวลากลางคืนอันดึกสงัด **เขาเคยเดินกับรพินทร์ในลักษณะเช่นนี้มาก่อนแล้ว แต่ไม่เคยมีความรู้สึกสะท้อนสะท้านเหมือนคราวนี้เลย มันบังเกิดความวังเวงเปล่าเปลี่ยวอย่างไรบอกไม่ถูกทั้งๆ ที่ควรจะอบอุ่นอย่างที่สุดเมื่อรู้อยู่ว่า หมู่บ้านคนรอคอยอยู่เบื้องหน้า**

จอมพรานไม่ได้ตอบคำใด นอกจากหัวเราะต่ำลึกอยู่ในลำคอ ไชยยันต์รู้สึกว่าเสียงหัวเราะนั้นแปร่งหูผิดกว่าเคย อย่างไรก็ตาม มืออันอบอุ่นมั่นคงลอยมาจับแขนเขาไว้ บีบเบาๆ

หนทางเดินแคบลักษณะเหมือนลำห้วยนั้น คดเคี้ยวไปมาในระหว่างพุ่มไม้ทึบสลับกอไผ่ ลักษณะการอยู่อาศัยของมนุษย์อันเป็นสิ่งแรกที่เห็น ก็คือซากเกวียนหักคันหนึ่งทิ้งอยู่ริมทางผ่านนั้น

ถึงกระนั้นทุกสิ่งทุกอย่างมันก็ยังเงียบเชียบ ไม่มีอะไรกระโตกกระตากเลย นอกจากลมพัดกิ่งไผ่ไหวอยู่ออดแอด และใบไม้พลิกกระทบกันซึ่งฟังเสียงเหมือนมีคนมากระซิบกระซาบอยู่รอบๆ กาย ขณะที่เดินผ่านไป บางทีก็แว่วเหมือนเสียงผู้หญิงหัวเราะต่อกระซิก ทันใดนั้นไชยยันต์ผู้เดินติดอยู่เบื้องหลังก็ฉุดแขนเขาไว้โดยแรง รพินทร์หันกลับมาเห็นอดีตนายทหารปืนใหญ่ส่องไฟฉายย้อนทางไปเบื้องหลัง และกราดไปยังป่าไผ่ริมทางทั้งสองด้าน

“อะไรหรือครับ?”

เขาถามเบาๆ

ภายหลังจากส่องไฟค้นหาไปทั่วอยู่ครู่ ไชยยันต์ก็ครางออกมา

“ฮือม์ แปลก จะว่าอุปาทานก็ใช่ที่ เมื่อกี้นี้ผมได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินตามหลังอยู่ตึ๊กๆ ส่องไฟดูก็ไม่เห็นมีอะไร เป็นอย่างนี้มาสองสามครั้งแล้ว บางทีก็เห็นเงาคนหลบวอบแวบอยู่ริมทางข้างหน้า ตอนที่คุณกราดไฟส่องทางไป คุณไม่สังเกตเห็นบ้างหรอกรึ”

“ผมไม่เห็นมีอะไรอย่างที่คุณไชยยันต์ว่าเลยนี่ครับ บางทีจะเป็นเงากิ่งไม้ แล้วก็เสียงฝีเท้าของเราเองก็ได้”

นักผจญภัยชาวกรุงผิวปากออกมาเบาๆ ยกมือขึ้นแคะหูแรงๆ แล้วพยักหน้าพูด พลางหัวเราะ

“ถ้างั้นก็เดินต่อไป แต่บอกตามตรง ผมรู้สึกว่ามันไม่สู้จะชอบกลเสียแล้ว”

ไม่เพียงแต่ไชยยันต์เท่านั้น แม้รพินทร์ ไพรวัลย์ เอง ยามนี้ก็ย่อมมีความรู้สึกเช่นเดียวกัน ประสาทสัมผัสมันเตือนให้ทราบชัดเจนว่า เขาไม่ได้เดินใกล้หมู่บ้านของมนุษย์เข้ามาเลย แม้จะรู้ว่าบริเวณนี้เป็นที่อยู่อาศัยของกะเหรี่ยงพุเตย ที่เขาเคยผ่านไปมาอยู่บ่อยครั้งจนเรียกว่าคุ้นเคย

ลมเย็นเฉียบกรูโกรยสวนทางเข้ามา กลิ่นสางๆ อันเป็นกลิ่นเดียวกับศพตายซากที่พบเหนือหนองน้ำ ฉุนกึกอบอวลเข้ามาแตะจมูกอย่างแรงวูบเดียวมันก็หายไป ไชยยันต์ทำจมูกฟุดฟิดพยายามจะสูดค้นหาไม่ปริปากพูดคำใด นอกจากจะสะกิดหลังเขาแรงๆ เหมือนจะเตือนบอกโดยอาการ

อึดใจของการเดินรุดหน้าโดยไม่พูดอะไรกันอีกเลย หนทางก็มาสิ้นสุดเอาที่ลานในเนื้อที่กว้างประมาณสี่ไร่ ซุกซ่อนมืดสนิทอยู่ในวงล้อมของทิวไผ่ ปากทางเป็นตะเคียนใหญ่คู่หนึ่ง ยืนตระหง่านสูงชะลูดประหนึ่งเสาประตูทางเข้า

ไฟฉายทั้งสองลำกราดสว่างจ้าออกไป

ภาพที่เห็นก็คือ เรือนกะเหรี่ยงที่ปลูกเรียงรายกันอยู่เป็นกลุ่ม อย่างไม่มีระเบียบนักประมาณ 10 หลังคาเรือน กลางลานมีโอ่งไหล้มกลิ้งอยู่อย่างปราศจากการเอาใจใส่ กระชุไม้ไผ่และเสื่อที่สานด้วยตอกหนาคล้ายจะม้วนพันอะไรไว้ข้างในเกะกะอยู่ตามใต้ถุนเรือน และบนแคร่ยกพื้น

รอบๆ ลาน บางเรือนยังคงสภาพอันสมบูรณ์ บางเรือนก็โย้เย้ตะแคงทรุด ลมค่ำพัดหลังคาแฝกและฝาขัดแตะไหวพะเยิบพะยาบ ปรากฏเสียงแสกสากวิเวกใจ

มองเข้าไปปราดเดียว สามัญวินิจฉัยก็บอกได้ทันทีว่า **ไม่มีมนุษย์คนใดอยู่ในหมู่บ้านนี้นอกจากความรกร้างว่างเปล่าอันชวนสยอง!!**

ทั้งสองหยุดชะงักอยู่ที่ปากทางเข้าสู่ลานนั้น กราดไฟฉายส่องสำรวจไปรอบด้านอย่างระมัดระวัง

“นรกจกเปรต! นี่มันหมู่บ้านร้าง!!”

เสียงกระซิบดังมาจากไชยยันต์ ห่อไหล่ลง บังเกิดความหนาวสะท้านขึ้นมาในบัดนั้น

พรานใหญ่ป้องปากตะโกนเรียกนามผาเอิง อันเป็นนายบ้านผู้คุ้นเคยชอบพอกับเขา ดังลั่นเข้าไปสองครั้ง เสียงของเขาสะท้อนก้องไปในความเงียบสงัดนั้น

ไม่มีสรรพสำเนียงของมนุษย์ใดๆ ตอบออกมาทั้งสิ้น นอกจากเสียงร้องแหลมอย่างตกใจของนกฮูกที่ถลาบินพึ่บพับออกมาจากชายคาของเรือนหลังหนึ่ง

ทั้งสองหันมามองดูหน้ากันอีกครั้ง

“ผมสังหรณ์แล้วไม่มีผิด”

พรานใหญ่ยกมือขึ้นลูบใบหน้า เม้มริมฝีปาก

“มันร้างเสียแล้วละครับ”

ไชยยันต์ตบหลังเขามาหนักๆ พลางพยักหน้าพูดอย่างห้าวหาญตามนิสัย

“ไป! รพินทร์ ไหนๆ เราก็เข้ามาถึงแล้ว เข้าไปดูเสียให้รู้ชัดเลย บางทีเราอาจพบหลักฐานต้นเหตุว่าทำไมมันถึงกลายเป็นหมู่บ้านร้างไป”

จอมพรานชำเลืองมองดูสหายร่วมทางของเขาอย่างนิยมในความกล้า ไม่กล่าวคำใดอีก ส่องไฟออกเดินนำหน้าตรงเข้าไปอย่างเตรียมพร้อม ไชยยันต์ก็สืบเท้าตามหลังมาติดๆ มือกระชับปืนโดยไม่ประมาท

ลำไฟของพรานใหญ่ส่องจับนิ่งไปที่ม้วนเสื่อตอกอันหนึ่ง ซึ่งกองอยู่บนแคร่กลางลานใต้ต้นพิกุลอย่างสงสัยในรูปร่างลักษณะของมัน พอใกล้เข้ามา กลิ่นสาบสางก็ยิ่งโชยรุนแรงขึ้น ก่อนที่เขาจะก้าวเข้ามาถึง ไชยยันต์ก็ใช้ปากกระบอกปืนกระทุ้งไปที่ม้วนเสื่อผืนนั้น มันกลิ้งขยายตัวออกแล้วหล่นตุบลงไปกับพื้น

“เฮ้ย! ศพ!!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว ยืนตะลึงเบิกตาโพลงขนลุกชันด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

อสุภศพซากหนึ่งถูกห่อไว้ภายใต้ม้วนเสื่อตอกที่กระจายออกผืนนั้น ส่งกลิ่นฉุนตลบรุนแรงขึ้นในฉับพลัน เมื่อสิ่งที่ปกคลุมหุ้มอยู่ได้ถูกเปิดออก ลักษณะเหมือนคางคกตายซากเพราะความผอมแห้ง ความสะเทือนที่กลิ้งหล่นลงมาจากแคร่ ทำให้ส่วนศีรษะอันน่าเกลียดน่ากลัวนั้น

หลุดออกจากบ่าเพราะความผุเปื่อย กลิ้งขลุกๆ ห่างตัวออกไปสองสามศอก ภาพอันชวนสยองขวัญนี้ปรากฏชัดอยู่เบื้องหน้าในระยะใกล้จากลำไฟฉายที่สาดจับมาทั้งสองท่อน

ลมเย็นพัดกระโชกมาเป็นระลอก เสียงหลังคาแฝกไหวตัวกระทบกันดังกรูเกรียวพึ่บพั่บอยู่ทั่วไป ตับแฝกบางอันหลุดจากที่มุงไว้ปลิวโครมครามลงมายังพื้นเบื้องล่าง จะกล้าหาญชาญชัยสักเพียงใดก็ตาม ในภาวะเช่นนี้ไชยยันต์มีความรู้สึกเหมือนกับศีรษะของเขาจะขยายโตขึ้นจากเดิมสักสามเท่า พยายามยืนสงบจิตข่มสติลงให้เป็นปกติ หันไปมองดู รพินทร์ ไพรวัลย์ เห็นร่างนั้นยืนนิ่งสนิทราวกับเสาหินอันมั่นคง ไม่มีอาการสะท้านสะเทือนใดๆ ทั้งสิ้น ช่วยทำให้นักผจญภัยชาวกรุงใจชื้นขึ้น **แน่ละ ถ้าพรานใหญ่สำแดงอาการขวัญเสียใดๆ ขึ้นมาเพียงนิดเดียว ไชยยันต์ก็ไม่รับรองกับตนเองว่า เขาจะไม่พลอยเสียขวัญไปด้วยหรือไม่**

ระหว่างที่ไชยยันต์ยังยืนขนลุกซู่ๆ อยู่นั้น รพินทร์กราดไฟในมือไปยังม้วนเสื่อตอกที่กลิ้งอยู่เกะกะเป็นแห่งๆ รอบด้านแล้วเหนี่ยวแขนอดีตนายทหารปืนใหญ่ ให้ก้าวหลบขึ้นไปอยู่เหนือทางลมของซาก ที่กำลังส่งกลิ่นชวนคลื่นเหียนนั้น

“ที่เห็นม้วนเสื่อกองอยู่เพ่นพ่านนั้น ก็เห็นจะไม่มีปัญหาหรอกครับ ศพทั้งนั้น”

“อะไรกันนี่ มันหมายความว่ายังไง เกิดอะไรขึ้นกับหมู่บ้านนี้หรือ ถึงได้ตายกันเกลื่อนกลาด ทิ้งศพไว้ในสภาพผิดวิสัยอย่างนี้”

สหายร่วมทางของเขาเอ่ยออกมาอย่างลำบากยากเย็น บังคับหางเสียงไม่ให้สั่น

พรานใหญ่กัดริมฝีปาก

“ลักษณะที่เราเห็นอยู่นี่ มันพอจะบอกได้ชัดแล้วว่าอะไรเป็นอะไร”

“พวกโจรเข้าปล้น ฆ่าตายกันทั้งหมู่บ้าน?”

“ไม่ใช่หรอกครับ ถ้าเป็นการตายธรรมดาหรือถูกฆ่าตาย พวกกะเหรี่ยงจะไม่ปล่อยทิ้งศพไว้อย่างนั้น พวกเขาจะต้องฝัง และโจรที่ฆ่าพวกในหมู่บ้านนี่ตายอย่างคุณไชยยันต์ว่า ธุระอะไรจะต้องห่อศพไว้ด้วย ร่องรอยการต่อสู้ก็ไม่มีเลย”

“แล้วอะไรกันละนี่?”

“โรคระบาดร้ายแรงครับ ถ้าไม่ใช่ทรพิษก็อหิวาต์ หรืออย่างที่พื้นบ้านเรียกว่าห่าลง คงจะมีการตายกันอย่างกะทันหันและมากที่สุด ส่วนที่เหลือก็ผละหนีอพยกทิ้งถิ่นไปเลย ศพจึงถูกทิ้งเกลื่อน โดยไม่มีการจัดการอย่างนี้ พวกนี้กลัวโรคห่าลงมาก เขาเชื่อว่าเป็นการกระทำของภูตผีปิศาจ ถ้าลงหมู่บ้านไหนเกิดโรคติดต่อร้ายแรงล้มตายกันมาก ก็มักจะเปิดหนีกันไปหมดแบบนี้ ไม่มีใครอยู่จัดการกับศพ นอกจากจะปล่อยทิ้งไว้”

เสียงไชยยันต์ครางอะไรออกมาด้วยความอเนจอนาถ ระคนขนพองสยองเกล้า รพินทร์กราดไฟฉายไปรอบๆ อีกครั้ง แล้วบอกต่อมาว่า

“ผมจะเดินขึ้นไปดูที่เรือนของผาเอิงสักหน่อย คุณไชยยันต์รออยู่ตรงนี้ก็ได้ครับ”

“ไปด้วยกัน!”

ไชยยันต์พูดสั้นๆ

ทั้งสองเคลื่อนออกจากที่ เดินตัดลานตรงเข้าไปที่เรือนใหญ่หลังหนึ่ง ซึ่งตั้งเป็นประธานอยู่ในระหว่างเรือนเล็กที่รายล้อม ระหว่างที่ผ่านใกล้เข้ามา กลิ่นเหม็นเน่าระเหยคลุ้งแทบจะทนไม่ไหว เสียงหมาป่าดูคล้ายๆ จะมาหอนกันอยู่ที่ท้ายหมู่บ้านร้างใกล้ๆ ออกไปนี่เอง ลมพัดยิ่งรุนแรงเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ แต่ละเรือนเหล่านั้นโยกไหวอยู่ออดแอดราวกับมีใครมาขย่ม

ไชยยันต์รู้สึกตะครั่นตะครอออย่างไรบอกไม่ถูก แต่แข็งใจเดินตามหลังพรานใหญ่เข้าไป

ที่หัวบันไดเรือนสูงลูกบันไดทำด้วยไม้กลมทั้งท่อน รพินทร์หยุดชะงักลงอีกครั้ง กราดไฟส่องขึ้นก่อน บนชานเรือนว่างเปล่าปราศจากสิ่งมีวิญญาณใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากเศษผ้าเก่าๆ สีดำคล้ำกองอยู่ เขาส่องสำรวจดูทุกมุมบ้าน ในขณะที่ไชยยันต์ยืนเงียบกริบอยู่เบื้องหลัง อึดใจหนึ่งก็เหวี่ยงไรเฟิลขึ้นสะพายไหล่ คงถือไว้แต่ไฟฉาย เอื้อมมือจับลูกบันไดขยับจะไต่ขึ้นไป

ทันใดนั้นเอง เสียงแหบๆ ต่ำพร่าเสียงหนึ่งก็ลอยแว่วออกมาจากความมืด อันคลุมเครือของห้องข้างในเบาๆ มันเป็นเสียงเหมือนคนร้องครวญครางใกล้จะตาย กระแสเสียงนั้นแทรกลึกเข้าไปจนถึงไขสันหลัง ทำให้ไชยยันต์ถึงกับชาดิกไปทั้งกาย

รพินทร์เองก็ชะงักไปอีกครั้ง ตะแคงหู มันเงียบหายไปอย่างลึกลับ ครั้นแล้วอีกอึดใจก็มีเสียงประหนึ่งคนกระซิบพูดกันในความมืด ฟากลั่นไหวเอียดเบาๆ

ไชยยันต์ขบฟันแน่น พยายามควบคุมสติมั่น ปลดเซฟปืนถือในท่าเตรียมพร้อม แต่ก็เห็นพรานใหญ่คงอยู่ในอาการปกติ เขย่าลูกบันไดเบาๆ สอบความมั่นคง จากนั้นก็ค่อยๆ ไต่ขึ้นไป อดีตนายทหารปืนใหญ่อ้าปากเหมือนจะร้องห้ามไม่ให้เขาขึ้นไป เขายืนนิ่งอยู่กับที่ไม่ได้ก้าวตามรพินทร์ขึ้นไปด้วย แต่ไฟฉายและปืนพร้อม

จอมพรานเดินหายขึ้นไปอึดใจใหญ่ ก็โผล่กลับออกมาสีหน้าอยู่ในอาการสยองสังเวชใจ ไต่บันไดลงมาบอกเรียบๆ

“เราไปกันเถอะครับ”

ไชยยันต์กระเดือกน้ำลายลงคอ จ้องเขาเหมือนจะถาม แต่พรานใหญ่ไม่พูดอะไร คว้าแขนเขาได้ นำเดินฝ่ากระแสลมที่พัดอยู่ตลบเป็นผงคลีขณะนี้ ย้อนกลับออกมายังปากทางตำแหน่งตะเคียนคู่ แล้วสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด เมื่อพ้นจากกลิ่นศพ ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ

เมื่อนั้น ไชยยันต์จึงเพิ่งมีเสียงหลุดรอดริมฝีปากออกมาได้

“ว่าไง พบอะไรบ้างบนนั้น?”

“ศพที่ขึ้นจนโทรมแล้ว สี่ศพ”

“ผาเอิง กับครอบครัวของเขา!?”

“ผมจำหน้าใครไม่ได้เลย กระดูกมากกว่าเนื้อ แต่มันเป็นเรือนของผาเอิง”

ไชยยันต์หันไปจ้องภาพหมู่บ้านร้างนั้นอีกครั้ง ความรู้สึกของเขายามนี้ อยากจะกระโจนออกไปให้เร็วที่สุด บ่ายหน้ากลับค่ายพัก ริมฝีปากหมุบหมิบแล้วเสียงกระซิบก็ดังออกมาเบาที่สุด

"รพินทร์! ผมสาบานได้ว่าก่อนที่คุณจะก้าวขึ้นไปบนเรือนหลังนั้น ผมได้ยินเสียงคนคราง เสียงซุบซิบพูดกัน คุณไม่ได้ยินหรอกรึ ผมเห็นคุณเงี่ยหูฟังอยู่เหมือนกัน"

ก็เห็นยิ้มขรึมๆ ปรากฏขึ้นที่ใบหน้าเคร่งเครียดนั้น มืออบอุ่นเอื้อมมาตบที่ไหล่เขา

"ได้ยินครับ แต่อย่าสงสัยอะไรไปเลย เสียงที่เหมือนครางเป็นเสียงของนกทึดทือที่เกาะอยู่บนไม้คร่าวในห้อง ส่วนเสียงคล้ายคนกระซิบเป็นเสียงหนูผีตัวเกือบเท่าแมว มันกำลังช่วยกันแทะซากอยู่"

"ไปให้พ้นจากหมู่บ้านผีดิบนี่เสียโดยเร็วเถอะ ผมรู้สึกว่าจะไม่สู้ปกติเสียแล้ว"

ไชยยันต์ระเบิดออกมาอย่างสำลัก

ทั้งสองเริ่มออกเดินย้อนกลับออกมาทางเก่า กลิ่นเหม็นสางคงติดตามมาเป็นครั้งคราวที่ลมหอบ แล้วค่อยๆ จางลงเป็นลำดับ เมื่อห่างไกลออกมา ลมที่พัดกระโชกอย่างรุนแรงทำท่าเหมือนจะเป็นพายุขณะที่ทั้งสองเข้าไปเดินสำรวจอยู่ในหมู่บ้าน ก็กลับเป็นปกติลงตามเดิม พอโผล่พ้นปากทางทะลุสู่ทุ่งแฝก อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็ถอนใจเฮือกออกมา หันกลับไปส่องไฟย้อนปากทางอีกครั้ง คล้ายๆ จะสำรวจดูว่ามีอะไรตามมาเบื้องหลังหรือเปล่า

"สวรรค์ทรงโปรด..."

เขาร้องคราง

"เป็นความรอบคอบของคุณเหลือเกินผู้กอง ที่ไหวทันสั่งห้ามไม่ให้พวกเราใช้น้ำในหนองนั่นได้ทันการ ไม่งั้นไม่รู้จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง มีอะไรหรือที่คุณเฉลียวคิดได้ล่วงหน้า?"

"จำได้ไหมครับ ก่อนที่จะลงทุ่งแฝกเราผ่านไร่ร้าง"

อีกฝ่ายก้มศีรษะรับ จ้องตาเขาไม่กะพริบ รพินทร์โอบไหล่ไชยยันต์เดินเคียงกันมา

"ผมสังหรณ์ใจตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่า พวกกะเหรี่ยงพุเตยจะต้องไม่ได้อยู่ที่นี่อีกแล้ว ไม่งั้นทำไมปล่อยให้ไร่รกร้างว่างเปล่าอย่างนี้ ครั้งแรกผมคิดว่าพวกเขาย้ายถิ่นเพราะไอ้แหว่งรังควาน แต่ก็ไม่เห็นร่องรอยของช้างเข้ามารบกวนอะไรเลย ต่อมา ขณะที่ผ่านปากทาง ผมก็ได้กลิ่นไม่ดีนัก มันเป็นกลิ่นซากเก่าๆ พอไปถึงหนองน้ำ ผมเริ่มสำรวจรอบๆ ก็ไปพบซากศพที่เราเห็นกันนั้น คุณไชยยันต์นึกออกหรือยังครับ ทำไมซากนั้นถึงไปอยู่ที่นั่น"

"เป็นซากของพวกที่ตายอยู่ในหมู่บ้าน แล้วสัตว์มันคาบมากินกระมัง?"

"ครับ ถูกต้อง และอย่างที่ผมได้บอกแล้วว่า ศพธรรมดาที่ตายลงไม่ว่าจะเนื่องมาจากอะไร พวกนี้จะต้องฝัง ไม่ปล่อยให้ศพถูกคาบเพ่นพ่านอย่างนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งใกล้ๆ กับหมู่บ้านที่อาศัยเสียด้วย ปัญหาที่ว่า เหตุไรพวกในหมู่บ้านซึ่งมาใช้น้ำที่หนองทุกวัน จึงไม่พบเห็นศพนี้ ทำให้ผมรู้สึกไม่ชอบกลขึ้น ก็เลยตามมาดูเสียให้หายสงสัยนี่แหละ และเราก็เห็นประจักษ์ตากัน

ออกไปแล้ว น้ำในหนองนั่น...จะเป็นพิษ จะมีเชื้อโรคหรือไม่ก็ตาม แต่มันเป็นน้ำที่พวกในหมู่บ้านซึ่งตายยับเยินด้วยโรคระบาดใช้ดื่มกินกัน ถ้าเราขืนล่อไปก็เดือดร้อนแน่"

ไชยยันต์ทำท่าเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ ลืมตากว้าง เขย่าแขนรพินทร์โดยแรง พูดละล่ำละลัก

"ผมนึกออกแล้ว!..."

"อะไรหรือครับ?"

"เมื่อตอนที่เราผ่านปากทางเข้าหมู่บ้าน ผม เชษฐา และน้อยยังพูดกันถึงเรื่องไร่ร้าง และเราก็สังเกตเห็นอาการไม่สบายใจของคุณอยู่เหมือนกัน แต่แล้วอะไรชนิดหนึ่ง ทำให้เราโล่งอกและไม่เกิดความระแวงใดๆ ขึ้นมาเลยว่าหมู่บ้านจะกลายเป็นหมู่บ้านผีดิบไปหมด"

พรานใหญ่ขมวดคิ้วมา จ้องหน้าอันตื่นเต้นกระหืดกระหอบของไชยยันต์

"ผมไม่เข้าใจ คุณไชยยันต์หมายถึงยังไง?"

"ผมได้ยินเสียงคนพูดกันแว่วๆ ดังมาจากดงไผ่ เสียงกระบอกไม้ไผ่แกว่งกระทบกัน แล้วก็ที่แน่นอนที่สุดก็คือเสียงตำข้าว! มันบอกชัดอยู่ทนโท่ว่ามีหมู่บ้านผู้คนอยู่ใกล้ๆ ตอนนั้นตะวันยังไม่ทันตกดินเลย ให้ตายดับไปเดี๋ยวนี้แหละ ผมได้ยินกับหูจริงๆ"

เสียงของไชยยันต์หนักแน่น จริงจัง ยืนยันมา

อีกฝ่ายสั่นศีรษะ

"หูฝาดนะครับ มันจะมีเสียงเหล่านั้นได้อย่างไร ในเมื่อคุณไชยยันต์ก็เห็นชัดกับตาเมื่อตะกี้นี้แล้วว่า มันเป็นหมู่บ้านร้าง มีแต่ศพ!"

"ประเดี๋ยวคุณกลับไปถามเชษฐากับน้อยได้เลยว่า ได้ยินเสียงอย่างว่านี่ไหม ธรรมดาคนเราหูฝาด มันคงไม่ฝาดไปพร้อมๆ กันหรอก"

"แต่ผมรับรองว่าผมไม่ได้ยินเสียงอย่างว่านี่เลย ได้ยินแต่เสียงลมพัดกิ่งไผ่เสียดสีกันอันเป็นธรรมดาของป่าไผ่ แล้วก็ได้กลิ่นศพ"

เสียงไชยยันต์สบถอะไรออกมาคำหนึ่ง แล้วหัวเราะออกมาแหบแห้ง

"โชคดีเหลือเกิน ที่คุณเป็นคนสติดีมั่นคง และเป็นหลักประกันที่ดีที่สุด ผมบอกตามตรงสิ่งทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี่ ถ้าเป็นลำพังผมเองไม่มีคุณอยู่ด้วย ป่านนี้วิ่งป่าแตกไปแล้ว ตั้งแต่เกิดมาเป็นผู้เป็นคน ผ่านโลกมาหลายซีกแล้ว ก็เพิ่งจะมาเจอเอาเหมาะๆ คราวท่องป่ากับคุณนี่แหละ"

เสียงหัวเราะจากรพินทร์ ช่วยปลอบขวัญของเขาให้ดีขึ้น เพราะมันเป็นอาการหัวเราะอย่างขบขัน เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

"ตรงกันข้าม สำหรับผมเห็นว่าคุณไชยยันต์เป็นคนมีสติดีที่สุด กล้าหาญ แล้วก็มีเหตุผล ไม่ได้พูดเพื่อยกยอหรือปลอบใจอะไรเลย บุกบั่นมาด้วยกันถึงเพียงนี้ ทำไมถึงจะไม่รู้"

"ขอบคุณมาก ผู้กอง ที่พยายามให้กำลังใจผม อีตอนเดินเข้าไปเห็นศพแรกในหมู่บ้านนั่นผมจะเผ่นตั้งหลายครั้งแล้ว ถ้าคุณขยับตัวนิดเดียว รับรองว่าผมโกยแน่บ"

แล้วทั้งสองก็หัวเราะออกมาพร้อมๆ กันลั่นทุ่ง

“อย่าลืมเสียซิครับ ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับสติและกำลังใจเท่านั้น มีอยู่สองสิ่งนี้เท่านั้น ถึงไหนถึงกัน ผมก็ต้องถือว่าโชคดีเหมือนกันที่คุณไชยยันต์กำลังใจดี ถ้าตอนที่เราบุกขึ้นไปบนบ้านผาเอิงนั่น คุณไชยยันต์ขวัญเสียคนเดียว ผมเองก็เห็นจะอยู่ไม่ได้เหมือนกัน ดีไม่ดีพากันวิ่งตับทรุด”

“ผมกะแล้ว อะไรมันไม่ชอบมาพากล ก็เป็นได้ซัดแหลกแล้วค่อยวิ่งกันทีหลัง”

รพินทร์และไชยยันต์เดินย่ำไปในทุ่งแฝก คุยกันไปพลาง เวลาผ่านไปตามลำดับ ท่ามกลางอากาศที่หนาวเย็นเพิ่มขึ้นทุกขณะ เสียงรพินทร์เงียบหายไป กราดไฟรอบๆ เมื่อบ่ายหน้าเข้ามาชิดชายป่าตอนหนึ่ง ไชยยันต์ก็เริ่มจะรู้สึกตัว เอะใจขึ้นในบัดนั้น ขามาครั้งแรก...เขากะระยะไว้ว่าจากบริเวณที่ตั้งแค้มป์จนถึงหมู่บ้านร้าง มันใช้เวลาเดินเพียงสิบกว่านาทีเท่านั้น แต่ในเที่ยวขากลับนี่ ใช้เวลากว่าครึ่งชั่วโมงเข้ามาแล้ว ยังมองไม่เห็นวี่แววตัดทุ่งแฝกทะลุเข้าป่าแดงอันเป็นทางที่ตั้งแค้มป์

ในความมืดและเงียบนั้น เขาเห็นจอมพรานหยุดยืนนิ่ง กลิ่นสาบสางโชยกรุ่นมาอีก หมาหอนวิเวกรอบด้านไปหมด นักผจญภัยชาวกรุงสาดไฟฉายสำรวจเบื้องหน้าออกไป พอมองเห็นภูมิประเทศได้ถนัด เขารู้สึกเย็นตั้งแต่เส้นผมลงไปถึงปลายเท้า

เบื้องหน้าของทั้งสองขณะนี้ คือปากทางริมป่าไผ่ด้านที่จะนำเข้าไปในหมู่บ้านร้างนั่นเอง!

“นี่เรากำลังจะบ่ายหน้ากลับแค้มป์ไม่ใช่หรือ?”

เขาร้องลั่นออกมา

“ครับ!”

“แล้วอะไรกันนี่ เดินไปเดินมา ทำไมถึงหวนมาเจอปากทางที่เราออกมาแล้วนี่เข้าอีก”

“ผมกำลังคิดอยู่เหมือนกันครับ”

“ฮ้า! เอาเข้าแล้ว รพินทร์ เจอะดีเข้าให้แล้ว!”

“เป็นความผิดของผมเองครับ ที่พาหลงย้อนทางกลับมาที่นี่อีก ใจเย็นๆ ไว้ครับ รับรองว่าอีทีนี้ไม่หลงแน่”

เสียงรพินทร์เอ่ยมาปนหัวเราะ แต่ไชยยันต์ย่อมรู้ทันว่า นั่นเป็นการพูดกลบเกลื่อนเพื่อปลุกปลอบเขา

“เมื่อผมมีคุณอยู่ด้วยอย่างนี้ ผมไม่แคร์อะไรหรอก แต่คิดว่าสหายผาเอิงของคุณ เล่นไม่สวยเสียแล้ว เสียแรงเป็นเกลอกับ รพินทร์ ไพรวัลย์ เดินป่าระยะทางห่างเพียงแค่ไม่ถึงสองกิโลเมตรแล้วหลง มันเป็นสิ่งที่เชื่อไปไม่ได้ เอารึ เดินย้อนกลับไปที่หมู่บ้านนั่น ถวายพระเพลิงเสียเถอะ”

“เสียเวลาครับ ป่านนี้คุณชายกับคุณหญิงรอแย่แล้ว”

จอมพรานตอบมาด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น แต่ไชยยันต์สังเกตเห็นเขาชักมีดโบวี่ออกมาจากเอวขึ้นสงบนิ่งอยู่อึดใจหนึ่ง มืออีกข้างลูบอยู่ที่คมมีดโบวี่นั่น โดยสาวจากโคนไปหาปลายสามครั้ง แล้วยกขึ้นกระหน่ำฟันกิ่งไม้ที่ทอดขวางหน้าขาดสะบั้นออก จากนั้นก็เก็บมีดเข้าฝักตามเดิม หันกลับมาพยักหน้ายิ้มให้

“ไปครับ ถ้าคราวนี้กลับไม่ถึงแค้มป์อีก คนที่เดินอยู่กับคุณไชยยันต์นี่ก็ไม่ใช่ รพินทร์ ไพรวัลย์ แล้ว”

เพียงสิบนาทีหลังจากนั้น เขาก็นำไชยยันต์กลับเข้ามาถึงที่ตั้งแค้มป์

ราชสกุลสองพี่น้องกำลังรอคอยทั้งสองอยู่ด้วยความกระวนกระวาย อาหารตั้งเตรียมพร้อมไว้แล้วบนโต๊ะสนาม ครั้นแล้ว ก่อนที่ดารินจะระเบิดความพิศวงร้อนใจออกมา ทั้งคู่ก็โผล่เข้ามาในกระโจม

ไชยยันต์ไม่เอ่ยคำใดกับใครทั้งสิ้น พอมาถึงก็คว้าบรั่นดีทั้งกระติกใหญ่ รินออกใส่ฝ่ามือยกขึ้นลูบล้างหน้า แล้วเทอักๆ เข้าปากราวกับน้ำเปล่า ทรุดตัวลงนั่งบนลังใบหนึ่ง ส่วนรพินทร์เดินเข้ามาในอาการปกติ วางไรเฟิลกับไฟฉายลง สองพี่น้องสังเกตดูสีหน้าของคนทั้งสองด้วยความประหลาดใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไชยยันต์ ผู้มีใบหน้าอันเผือดขาว ท่าทางลุกลน ผิดสังเกตไป

“ว่ายังไง พบผาเอิงหรือเปล่า?”

หัวหน้าคณะถามขึ้นรวมๆ

รพินทร์อึ้ง มองสบตาไชยยันต์ ต่างคนต่างพูดไม่ออกไปชั่วขณะ เชษฐากับดารินยิ่งประหลาดใจเพิ่มขึ้นในอาการแปลกๆ ของคนทั้งสอง ถามซ้ำมาอีก ไชยยันต์จึงพยักหน้ากับพรานใหญ่บอกเสียงแหบแห้ง

“คุณบอกเขาทีเถอะ ผมขอพักสงบสติอารมณ์สักเดี๋ยว”

“ไม่พบหรอกครับ หมู่บ้านนั้นไม่มีคนอยู่เสียแล้ว เป็นหมู่บ้านร้าง”

จอมพรานบอกมาเบาๆ ด้วยเสียงปกติ

“หมู่บ้านร้าง!!”

ดารินกับพี่ชายอุทานออกมาพร้อมกัน ลืมตากว้างอันอัศจรรย์ใจขีดสุด

“ครับ”

“ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยนี่ คุณแน่ใจหรือ?”

หญิงสาวร้องเสียงสูงมาเร็วปรื๋อ ขมวดคิ้ว

“ถ้าผมคนเดียวก็สงสัยว่าจะตาฝาด นี่มีสายตาของคุณไชยยันต์ด้วยอีกคู่หนึ่งครับ หรือถ้าคุณหญิงยังไม่เชื่อจะไปดูให้เห็นกับตาก็ได้ ไม่มีมนุษย์เหลืออยู่เลยสักคน มีแต่ซากศพตายคาบ้านเกลื่อน”

“คุณพระช่วย!!...”

ดารินหน้าเปลี่ยนสี มือทั้งสองกุมอยู่บนอก หันไปจ้องหน้าพี่ชาย และมองไปที่ไชยยันต์อย่างงงงันไปหมด เชษฐาหน้าขรึมลงในบัดนั้น ถามมาโดยเร็ว

“เกิดอะไรขึ้น เดาถูกไหม?”

“สงสัยจะอหิวาต์ระบาดครับ ลงเล่นงานทั้งหมู่บ้านเลย ที่เหลือตายก็คงมีบ้าง แต่ผละย้ายถิ่นหนีไปอย่างกะทันหัน ทิ้งหมู่บ้านไปเลย เหลือศพที่ปล่อยไว้เลอะเทะไปหมด”

“แปลว่าร้างเลยหรือ?”

หัวหน้าคณะถามย้ำมาอีกครั้งเหมือนจะไม่แน่ใจ

“ไม่มีเหลือแม้แต่สัตว์เลี้ยงสักตัวครับ”

ความเงียบปกคลุมภายในเต็นท์นั้น เชษฐาหันไปมองดูหน้าน้องสาวกะพริบตาถี่ๆ แล้วเปลี่ยนไปที่ไชยยันต์อีกครั้ง ก็เห็นสหายกรอกบรั่นดีเข้าปากอีกอึกใหญ่ ดารินเอื้อมมืออันสั่นเทาไปหยิบบุหรี่ขึ้นมาคาบ จุดอัดควันหนักหน่วง เค้าหน้าของหล่อนส่อความพิศวงประหลาดใจเหลือคณา ครางออกมา

“เอ ก็เมื่อตอนที่เราเดินเกวียนผ่านปากทาง ยังได้ยินเสียงคนเดินในหมู่บ้านอยู่นี่ มันจะร้างไปได้ยังไง”

ไชยยันต์หันไปมองหน้ารพินทร์

“เห็นไหม รพินทร์ผมบอกคุณแล้วน้อยก็ได้ยิน แกละเชษฐา แกได้ยินเสียงคล้ายๆ มีคนอยู่ในหมู่บ้านในดงไผ่นั่นหรือเปล่า?”

เชษฐาเม้มริมฝีปาก บรรจุกล้องยาเส้นช้าๆ

“อือม์ ได้ยิน แต่ก็ไม่แน่นะ หูเราอาจฝาดไปก็ได้ ในเมื่อรพินทร์ยืนยันอยู่ว่ามันเป็นหมู่บ้านร้าง แล้วเสียงที่เราได้ยินเหมือนมีคนอยู่จะมาจากไหน แกละ ไปดูมากับรพินทร์เห็นยังไงบ้าง”

“เห็นยังไง”

ไชยยันต์แค่นหัวเราะ พูดเสียงพร่า สอดมือกอดอกห่อไหล่ลง

“ก็เห็นว่ามันมีแต่ผีดิบทั้งนั้นนะซิ นอนเกลื่อนทีเดียว พูดแล้วขนยังลุกอยู่นี่”

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทั้งสองพี่น้องก็ได้รับทราบเรื่องราวทั้งหมดที่ทั้งสองไปพบเห็นมาอย่างละเอียด ไชยยันต์เล่าด้วยอาการขนพองสยองเกล้า เขาเล่าแม้กระทั่งเรื่องน่าอัศจรรย์ที่รพินทร์นำหลงทาง ย้อนกลับไปพบปากทางเข้าหมู่บ้านนั้นอีกครั้ง ภายหลังจากที่ได้พากันออกมาแล้ว

หัวหน้าคณะกับน้องสาวนั่งฟังด้วยอาการงงงัน และสอบซักไซ้โดยละเอียด

“เธอเคราะห์ดีนะ น้อย ที่ไม่ข้ามตามไปด้วยเมื่อตะกี้ ไม่งั้นคงแทบช็อกทีเดียว ถ้าไปพบกับสิ่งที่ฉันและรพินทร์พบมา” ไชยยันต์บอก

“ยังนั่งบ่นกับน้อยอยู่หยกๆ นี่เองว่า ทำไมถึงไปกันนานนัก ระยะทางก็แค่นี้เอง”

เชษฐากล่าวเสียงเครียด ไชยยันต์ก็บุ้ยปากไปทางพรานใหญ่ ผู้นั่งสงบอยู่

“ถามยอดชายเขาดูเองเถอะ ว่ามันเป็นยังไง”

“พอจะคะเนถูกไหมว่า มันร้างมานานสักเท่าไหร่แล้ว?”

ดารินถามเสียงสั่น

“ผมกะว่า คงประมาณสักเดือนเศษมาแล้ว”

“โธ่ อนาถเหลือเกิน”

หญิงสาวคราง ห่อไหล่ลงอย่างสยดสยอง

“ใช่แล้ว คงจะอหิวาต์นั่นแหละ แล้วนี่เราจะเอายังไง บรรยากาศมันไม่ดีเสียแล้ว”

“ก็คืนนี้คืนเดียวเท่านั้น พรุ่งนี้เราก็ไปแล้ว”

พี่ชายบอกต่ำๆ สีหน้าอาการของหัวหน้าคณะก็ไม่ปลอดโปร่งใจนักเมื่อรู้ข่าว หลังจากนิ่งกันไปครู่หนึ่ง รพินทร์ก็บอกแผ่วเบาว่า

“ผมต้องเรียนให้ทราบก่อนว่า เราจะต้องปิดข่าวนี้เป็นความลับ อย่าแพร่งพรายให้พวกลูกหาบทั้งหมดรู้เป็นอันขาดว่า หมู่บ้านพุเตยมีการตายด้วยโรคระบาดและกลายเป็นหมู่บ้านร้างไปแล้ว ไม่งั้นคืนนี้อลเวลแน่เกี่ยวกับขวัญและกำลังใจคนของเรา พวกนี้อย่างอื่นพอทำเนา แต่เรื่องภูผีปิศาจแล้วปลอบกันยังไงก็ไม่มีทางเอาไว้อยู่ พวกกะเหรี่ยงกลัวผีที่สุดในโลก ถ้ารู้เป็นเผ่นหมด”

“แล้วมีพวกลูกหาบคนใดรู้บ้างหรือเปล่า?”

“ยังไม่มีใครรู้เลยครับ แม้แต่พรานของผม”

“ถ้างั้นดีแล้ว รู้กันเองเฉพาะพวกเราก็แล้วกัน อย่าให้ข่าวกระโตกกระตากออกไป”

หัวหน้าผู้พิการชั่วขณะสั่งกำชับมา ดารินหันไปทางพี่ชาย

“เราจะปิดคนเหล่านี้ได้มิดชิดอย่างไรคะ ถึงไม่รู้คืนนี้ พรุ่งนี้เขาก็ต้องรู้กันหมด”

พรานใหญ่เป็นผู้ตอบหล่อนมา

“และเราก็ออกเดินทางจากที่นี่ไปแล้ว ถึงจะรู้ก็ไม่เป็นไร ขอเพียงอย่าให้รู้กันคืนนี้เท่านั้น พวกนี้รู้จักและคุ้นเคยกันดีกับกะเหรี่ยงพุเตยแทบทุกคน รู้ดีด้วยว่าระยะที่เราตั้งแค้มป์กันอยู่นี่ ความจริงมันก็เป็นเขตของหมู่บ้าน อยู่ใกล้ๆ กันแค่นี้เอง ถ้ารู้เสียเดี๋ยวนี้ว่าพวกพุเตยตายกันหมดทั้งหมู่บ้าน มีแต่ศพเกลื่อนกลาด เขาก็จะหวาดกลัวกันมากที่สุด ไม่เป็นอันทำอะไรตลอดทั้งคืน ดีไม่ดีพากันระส่ำระสายรบเร้าให้เราเคลื่อนย้ายแค้มป์เสียเดี๋ยวนี้ ไม่ก็ผละหนีกันหมด พรานของผมสี่คนน่ะรับรองว่าไม่เป็นไรหรอก สำคัญพวกลูกหาบ”

“พวกนี้นี่กลัวในสิ่งที่ไม่มีเหตุผลเลยนะ มิน่าล่ะ ถึงไม่ยอมตามเราไปเทือกเขาพระศิวะด้วย ทั้งๆ ที่ให้ราคาจ้างอย่างดีที่สุด”

ดารินบ่น ไชยยันต์ก็หันขวับไปจ้องหน้าแล้วกระซิบมาเบาที่สุด

“น้อย! อย่าทำเป็นพูดดีไป ไอ้สิ่งที่มนุษย์เจริญแล้วอย่างเราเรียกว่า ‘ไม่มีเหตุผล’ นี่แหละมันทำเอาเราจะแย่มาแล้วหลายครั้ง ถ้าอยู่ในภูมิประเทศสิ่งแวดล้อมและเวลาอันเหมาะเจาะสอด

คล้องของมันเข้า เดี๋ยวนี้ฉันรับสารภาพว่า ไม่กล้าประมาทสิ่งใดทั้งสิ้น เพราะโดนเข้าเองจังๆ มาหลายทีแล้ว เธอเองก็ลืมเสียแล้วหรือ”

นักมานุษยวิทยานิ่ง ยิ้มออกมาฝืนๆ เชษฐาก็ตัดบทมาว่า

“เอาละ กินข้าวเถอะ”

ทั้งสี่ร่วมรับประทานอาหารกันเงียบๆ และกินกันได้น้อยผิดไปกว่าทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งไชยยันต์ ไม่ยอมแตะต้องอาหารอันเป็นเนื้อแห้งย่าง ที่เคยโปรดปรานเลยแม้แต่คำเดียว เพราะจำภาพศพตายซากอันน่าสะอิดสะเอียนได้อย่างติดตา ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับเนื้อแห้งมาก ในความรู้สึกอันเต็มไปด้วยอุปาทานของเขายามนี้ เชษฐาดารินก็พลอยอิ่มเร็วตามไปด้วย เพราะความรู้สึกบางอย่างที่ทำให้ไม่ปลอดโปร่งใจนัก คงมีแต่รพินทร์คนเดียวเท่านั้นที่ไม่มีอะไรผิดปกติ เว้นแต่จะเคร่งขรึมไป บางทีจะเป็นเพราะฝ่ายนายจ้างไม่มีใครพูดคุย จึงทำให้เขาผู้ซึ่งเป็นคนพูดน้อยอยู่ก่อนแล้ว พลอยเงียบงันไปด้วย

ดื่มกาแฟหลังอาหารเพียงถ้วยเดียว พรานใหญ่ก็เตือนให้คณะนายจ้างของเขาเข้านอนแต่หัวค่ำ เพื่อเอาแรงไว้สำหรับการเดินทางพรุ่งนี้ ตนเองกลับออกมานอกกระโจม แล้วก็ประจันหน้ากับร่างสูงใหญ่ของแงซายยืนขวางอยู่เบื้องหน้า แววตาอันมีประกายยากจะหยั่งนั้นจับนิ่งประสานมาที่เขา พร้อมกับริมฝีปากที่เปิดยิ้มน้อยๆ

แม้จะไม่เอ่ยคำใด แต่รอยยิ้มและแววชนิดนั้น พูดความกับเขามากเสียกว่าที่จะเอ่ยออกมาเป็นถ้อยคำซึ่งคนอย่างรพินทร์ก็อ่านออก

เขามองตาเจ้าคนใช้ชาวดง และนิ่งอยู่เช่นนั้นเป็นครู่ใหญ่ จึงก้าวเดินออกจากที่ แงซายก็หลบถอย หลีกทางให้ แต่แล้วทันทีนั้นเอง ก่อนที่จะผ่านพ้นหน้าของแงซายไป ก็หยุดชะงักลงกล่าวขึ้นด้วยเสียงกระซิบที่ได้ยินเฉพาะสองต่อสอง

“สมมติว่าแกจะรู้แล้วว่า หมู่บ้านพุเตยร้างไปหมด ก็จงเย็บปากของแกเสีย อย่าพูดกับใครทั้งสิ้น”

ยิ้มนั้น สยายกว้างออกไป

“ผู้กองทราบดีอยู่แล้ว ปากของแงซายย่อมเย็บสนิทเสมอ”

คำตอบชนิดนั้น อันที่จริงก็ควรจะให้ความพอใจแก่เขาที่สุดแล้ว แต่ทันทีที่ได้ยินรพินทร์ ไพรวัลย์ เดือดปุดๆ อยู่ภายในอย่างหาเหตุผลแน่นอนไม่ได้...**ถูกแล้ว ปากของเจ้าแงซายเย็บสนิทเสมอ ไม่จำเป็นที่เขาจะต้องเตือนหรือขอร้องเลย...มันสนิทเสียจนกระทั่งบางขณะ เขาเองนั่นแหละต้องง้างออก**

จอมพรานหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ พอขยับตัวจะผละไปก็ต้องชะงักอีกครั้ง

“แต่ ผู้กองครับ...”

“ทำไม?”

แงซายหัวเราะด้วยสำเนียงประหลาด เงยหน้าขึ้นมองดูพระจันทร์ข้างแรมอันซีดสลัว ที่กำลังโผล่ขอบรูปเคียวขึ้นมาเหนือทิวเขา เสียงหมาป่าหอนเย็นมาเป็นสาย

“ถ้าผมเป็นผู้กอง ผมปิดข่าวไม่ให้พวกลูกหาบรู้ก็จริง แต่จะต้องบอกให้พรานอีกสี่คนรับรู้ไว้ด้วย”

“เพื่ออะไรกัน และมันจำเป็นอะไรนักเทียวหรือ?”

รพินทร์กระชากเสียงถามห้วนๆ

แงซายไม่ตอบ เพียงแต่หัวเราะเอื่อยๆ อยู่ในอาการเดิม ตาจับนิ่งอยู่ที่เดือนแรมดวงนั้น รพินทร์สะบัดหน้า เดินผละไปอย่างหงุดหงิด

แวบหนึ่งของอนุสติที่ผ่านเข้ามาอย่างกะทันหัน ขณะที่เอนตัวลงนอน คำพูดของแงซายแว่วอยู่ในหูของเขา และอะไรชนิดหนึ่งก็เข้ามาเตือนว่า เขาควรจะเรียกพรานทั้งสี่เข้ามากระซิบบอกให้รู้ความจริงเสีย ซึ่งนี่ก็เป็นความตั้งใจไว้แต่แรกด้วย

ทว่าแต่แล้ว ความง่วงระคนอ่อนเพลียสะกดเขาให้เขาผล็อยหลับไปเสียก่อนที่จะทำอย่างที่คิดไว้

ประมาณตีหนึ่ง รพินทร์พลิกขดตัวด้วยความหนาวเย็นที่ซ่านซึมเข้าไปทุกขุมขน การได้งีบหลับไปในเวลาติดต่อกัน 3-4 ชั่วโมงทำให้ความง่วงบรรเทาไปบ้าง สิ่งที่น่ารำคาญอย่างยิ่งของเขาในขณะนี้ มันไม่เพียงแต่อากาศกลางดึกที่แสนจะทารุณเท่านั้น แต่มันเป็นเสียงหอนของหมา ซึ่งดูเหมือนตั้งแต่เหยียบย่างเข้ามาในเขตพุเตย ไม่มีช่วงเวลาไหนที่จะไม่ได้ยินเสียงของมันเลย

ขณะนั้น เดือนรูปเคียวสีแสดสลัว ปรากฏอยู่ตรงช่องโหว่ของกิ่งไม้สูงเหนือศีรษะ และกำลังจะถูกกลืนเข้าไปทางกลุ่มเมฆดำ

รพินทร์ลุกขึ้น จุดบุหรี่สูบ แล้วเดินเข้าไปนั่งผิงไออุ่นจากกองไฟใหญ่ที่ก่อไว้กลางลาน ขณะนี้ มันเป็นยามของเกิดและลูกหาบคนหนึ่งซึ่งเข้ายามคู่กัน ทั้งสองนั่งห่อตัวอยู่ในผ้าห่ม สัปหงกด้วยความง่วง จอมพรานกวาดสายตาไปรอบบริเวณแค้มป์ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสภาพปกติเรียบร้อย ไฟทุกกองคงลุกดีอยู่ อันเกิดจากการดูแลของผู้อยู่ยามตามหน้าที ไม่มีกองไหนมอดดับไป

เขากวาดสายตาไปทางพวกลูกหาบ ที่นอนเรียงรายกันอยู่ริมกองไฟอย่างไม่ตั้งใจ แล้วก็กวาดมายังพวกพรานพื้นเมืองคู่ใจของเขา ที่รวมกลุ่มกันนอนอยู่อีกฝั่งหนึ่ง ครั้นแล้วก็บังเกิดความสนเท่ห์ใจเล็กน้อย

ใครสองคนนอนคลุมโปงงอตัวอยู่ ส่วนอีกคนหนึ่งคือเกิด ซึ่งในขณะนี้นั่งสัปหงกอยู่ยาม อีกคนหนึ่งหายไป!

พรานใหญ่ลุกขึ้น เดินไปที่ร่างอันนอนคลุมโปงอยู่นั้น เลิกผ้าทางด้านศีรษะออกดู คนหนึ่งคือบุญคำ อีกคนหนึ่งก็คือจัน ทั้งสองก็รู้สึกตัวในทันทีเมื่อเขาดึงผ้าปิดหน้าออกดู ลุกพรวดขึ้นโดยเร็ว

“มีอะไรหรือครับ นาย?”

บุญคำกับจันถามขึ้นเป็นเสียงเดียว

รพินทร์ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง ส่ายหน้า

“เปล่า ว่าแต่เส่ยหายไปไหน?”

ทั้งคู่หน้าตื่น มองไปรอบๆ จันตอบว่า

“เอ ไม่ทราบนี่ครับ ผมนอนหลับ ก็เมื่อตอนห้าทุ่มเป็นยามของไอ้เส่ย มันรับยามสองต่อจากผม หลังจากนั้นผมก็นอน”

“ผมนอนมาตั้งแต่หัวค่ำ เพราะต้องตื่นรับยามสุดท้าย”

บุญคำเสริมมา

“ถ้างั้นเกิดก็รับยามต่อจากเส่ย”

พรานใหญ่ว่า ทั้งสองพยักหน้ารับ

“ใช่ครับ ไอ้เส่ย แล้วก็ไอ้เกิด”

เขาลุกขึ้น เดินตรงมาที่เกิดผู้นั่งสัปหงกอยู่ บุญคำกับจันไม่สนใจอะไรอีก ลงนอนคลุมโปงต่อไป เกิดสะดุ้งตื่นจากภวังค์เมื่อเขาเข้ามาหยุดยืนตรงหน้า ลืมตาโพรงขึ้น พอมองเห็นพรานใหญ่ก็หัวเราะแหะๆ ขยับเข้าไปรินกาแฟในกา รพินทร์ใช้สายตาสำรวจรอบด้านอีกครั้ง แงซายนอนคลุมผ้าอยู่ปากทางเข้ากระโจมของนายจ้างริมกองไฟตามหน้าที่

ทุกคนอยู่กันครบ ขาดหายไปแต่เส่ยคนเดียว

ในที่สุด เขาก็หันมาทางเกิดอีกครั้ง ก้มลงรินกาแฟขึ้นมาจิบบ้าง พร้อมกับถามต่ำๆ ว่า

“เส่ยหายไปไหน?”

เกิดสีหน้ามีพิรุธบางสิ่งบางอย่าง หัวเราะแหะๆ อยู่เช่นนั้นยกมือขึ้นลูบหัว มองดูเขาอย่างเกรงๆ พอถูกถามซ้ำก็อ้อมแอ้มมาว่า

“ไอ้เส่ยมันย่องไปกับนางกะเหรี่ยงพุเตยครับ ฝากยามผมไว้ตั้งแต่ห้าทุ่มกว่า ความจริงยังไม่ถึงยามผมเลย แต่มันไปปลุกผมขึ้นมาให้ช่วยรับยามแทน สาวด้อมมารับมันถึงที่นี่ บอกว่าจะกลับมาตอนใกล้รุ่ง”

รพินทร์กำลังจะจิบกาแฟ ชะงักค้างอยู่แค่นั้น ร้องลั่นออกมา

“หา! ว่ายังไงนะ พูดใหม่ซิ?”

เกิดกะพริบตาปริบๆ ท่าทางใจไม่ดี เพราะนึกว่าตนเองสมคบกับเพื่อน ปฏิบัติในสิ่งที่นอกเหนือคำสั่ง ซึ่งแม้จะไม่ใช่ตัวการ แต่ในฐานะให้ความร่วมมือคงจะถูกพรานใหญ่ด่าไปด้วย นึกสาปแช่งเจ้าเส่ยเกลอแก้วอยู่ในใจ แล้วก็ตัดสินใจสารภาพออกมาหมด ด้วยอาการยิ้มแหย

“ผมเตือนมันแล้วครับ ว่าอย่าแอบหนีไปเลย พรุ่งนี้ก็ได้พบเอง มันก็ไม่เชื่อ อียะขิ่น อกอั๋นนั่นแหละครับ ย่องมาชวนมันถึงที่นี่ ป่านนี้ไอ้เส่ยไปนอนกอดอีนั่นอยู่ในเรือนกะเหรี่ยงสบายเฉิบไปแล้ว”

“ยะขิ่น ลูกสาวตาผาเอิงนั่นน่ะเหรอ?”

เขาตะโกนออกมาอย่างลืมตัวแทบจะไม่เป็นภาษา

“ครับ นังนั่นแหละ ไอ้เส่ยเขามีอะไรกับนางสิบห้าหยกๆ สิบหกหย่อนๆ ลูกสาวตาผาเอิงมาตั้งแต่คราวที่เรามาดักกระซู่กันสองเดือนก่อนนี้แล้ว มันกำชับผมไว้หนักหนา ไม่ให้ปากบอนฟ้องนายว่ามันอยากเป็นลูกเขยผาเอิง คืนนี้มันลงทุนกราบไหว้ผม เพราะอีนั่นมาให้ท่าถึงนี่ ผมใจอ่อนก็เลยพลอยริยำไปด้วย ไม่นึกว่านายจะสงสัย ตื่นขึ้นมาจับได้ แหะ! แหะ!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตาเหลือก ยืนตัวแข็งอยู่กับที่ กาแฟหลุดจากมือโดยไม่รู้ตัว พอสติกลับคืนมา เขาก็กระชากเกิดขึ้นยืน ถามละล่ำละลัก

“เล่าให้ละเอียดซิ เส่ยไปยังไง ที่ว่ายะขิ่นมาชวนน่ะ แกเห็นอยู่ด้วยหรือเปล่า บอกเร็ว!”

“ผมไม่ทันเห็นยะขิ่นหรอกครับ เพราะหลับอยู่ ไอ้เส่ยมันปลุกขึ้น นังคู่รักมันคงจะแอบอยู่หลังพุ่มไม้ ไม่อยากให้พบเห็น พอมันฝากยามผมเสร็จ คว้าปืนได้ก็ย่องไปทางหลังพุ่มไม้นั่น ผมได้ยินแต่เสียงมันหัวเราะกันคิกๆ คักๆ แล้วก็เสียงเดินห่างกันออกไปทางหมู่บ้าน”

“ใครเป็นคนยามคู่กับเส่ย?”

เสียงของเขากระหืดกระหอบอย่างระงับไว้ไม่ได้

“ไอ้ปงครับ มันนอนหลับไปแล้ว อยู่โน่นแน่ะ!”

เกิดชี้มือไปทางลูกหาบคนหนึ่ง ที่นอนหลับอยู่

พริบตานั้นเอง พรานใหญ่ก็กระโจนถึงตัวลูกหาบคนนั้น ปลุกขึ้นมาอย่างกะทันหัน ทั้งๆ ที่ยังงัวเงียอยู่

ระหว่างนี้เอง ไชยยันต์ผู้ตั้งแต่เริ่มนอนมา ไม่ได้หลับลงแม้แต่งีบเดียว เพราะภาพของเหตุการณ์ในหมู่บ้านร้างคอยติดตามหลอกหลอนอยู่ ได้ยินเสียงเอะอะของรพินทร์ก็ผุดลุกขึ้นอย่างสงสัย เชษฐา ดาริน ซึ่งถึงแม้จะหลับก็นอนไว พลอยตื่นขึ้นมาด้วยเพราะเสียงลุกพรวดพราดของไชยยันต์

“เกิดอะไรขึ้น?”

เสียงเชษฐาร้องถามออกมาจากมุ้ง เป็นเวลาเดียวกับไชยยันต์กระโดดลงจากเตียง

“ไม่รู้เหมือนกัน ฉันจะออกไปดูเอง”

ดารินคว้าไรเฟิล กระโจมตามออกมาด้วยติดๆ ด้วยนิสัยอันคล่องแคล่วว่องไวประจำตัว

ทั้งสองพรวดออกมาจากกระโจม เป็นเวลาเดียวกับที่พรานใหญ่กำลังเขย่าคอซักถามเจ้าปง อันเป็นคู่ยามของเส่ยอยู่

“ผมไม่รู้ ไม่เห็นเลยครับ นาย ผมนั่งโงกเงกอยู่ได้พักเดียวตอนเริ่มเข้ายาม พี่เส่ยเขาก็บอกให้ผมนอน เขารับจะอยู่ยามคนเดียว ผมก็เลยนอน”

“อะไร รพินทร์”

ไชยยันต์ร้องถามออกมาอย่างเร่าร้อน

พรานใหญ่หันขวับมา เป็นครั้งแรกที่ทั้งไชยยันต์และดารินสังเกตเห็น ใบหน้าขาวซีด ตาเบิกโพลงอึกอักอยู่เป็นครู่ใหญ่ ก็เผ่นเข้ามาคว้าแขนนายจ้างทั้งสอง ลากออกเดินให้ห่างพวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองของเขาออกมากระซิบเร่าร้อน

“เสี่ยแอบหนีไปทางหมู่บ้านพุเตยครับ สอบได้ความว่า ระหว่างอยู่ยาม มีผู้หญิงมาชวนเป็นลูกสาวของผาเอิง...”

“เฮ้ย ชิบหายแล้ว!!...”

ไชยยันต์ร้องออกมาสุดเสียง รู้สึกเหมือนกับว่าเลือดในกายทุกหยดจับเป็นก้อนแข็งไปในทันทีนั้น

46

บัดนี้ ลูกหาบทุกคนที่กำลังนอนหลับอยู่ตื่นพรวดพราดขึ้นมาหมด เพราะเสียงเอะอะเหล่านั้น แต่ไม่มีใครเข้าใจความหมายว่าเกิดอะไรขึ้น นอกจากฮือเข้ามารวมกลุ่มซักถามกันจ้อกแจ้กแล้วก็พอจะรู้เลาๆ แต่เพียงว่า เล่ยแอบย่องออกจากบริเวณแค้มป์กับสาวกะเหรี่ยงพุเตย

ต่างไม่รู้ความหมายว่า สาเหตุแค่พรานหนุ่มย่องหนีออกจากแค้มป์ ไปพรอดรักกับสาวชาวดงกลางดึก เหตุไฉนพรานใหญ่จึงตื่นตระหนกนัก และพากันสงสัยอยากจะรู้เหตุการณ์ให้แจ่มชัดขึ้น

เกิด จัน และบุญคำ ก็อยู่ในสภาพเดียวกับพวกลูกหาบ พากันจ้องมองมาที่อาการของพรานใหญ่อย่างพิศวง

ในระหว่างรพินทร์ ไชยยันต์ และดาริน ซึ่งจ้องตากันเองตะลึงอยู่ นักมานุษยวิทยาสาวดูเหมือนจะได้สติก่อนทุกคน ความฉลาดและฉับไวต่อเหตุการณ์เฉพาะหน้า ทำให้หล่อนขยุ้มแขนพรานใหญ่กับไชยยันต์ไว้คนละข้าง กระซิบมาเร็วปรื๋อ

“อย่าเพิ่งพูดอะไรออกไปทั้งสิ้น! ประเดี๋ยวปั่นป่วนใหญ่ เข้าไปพูดกันข้างในเต็นท์เถอะ”

รพินทร์นึกออกตามคำพูดของหล่อนในทันทีนั้น หันกลับมาทางพรานคู่ใจของเขาทั้งสาม ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น แต่โบกมือเป็นสัญญาณเรียกให้ตามเข้าไปในกระโจมพักของนายจ้าง แล้วเดินตามหลังไชยยันต์กับดารินเข้าไปในเต็นท์โดยเร็ว

เกิด จัน และบุญคำก็วิ่งตามเข้ามาอย่างไม่รู้เรื่อง แต่ละคนหน้าตื่นเลิกลั่ก แม้จะไม่เข้าใจความหมายอะไร ต่างก็รู้โดยสัญชาตญาณว่า มันน่าจะเกิดเรื่องร้ายขึ้นเสียแล้ว

ในเต็นท์ ทุกคนเข้าไปชุมนุมกันอยู่ต่อหน้าเชษฐา ซึ่งขณะนี้นั่งหน้าตื่นอยู่บนเตียงสนาม ไชยยันต์เป็นคนบอกให้หัวหน้าคณะทราบในเหตุที่เกิดขึ้น ด้วยคำพูดชนิดลิ้นพันกันแทบจะฟังไม่ได้ศัพท์

ภายหลังจากซักถามเพียงสองสามคำ เชษฐาก็พอจะจับใจความได้ว่าอะไรเป็นอะไร ราชสกุลหนุ่มใหญ่หัวหน้าคณะแทบจะผงะไปเช่นกัน

เขาหันไปทางรพินทร์

“พวกพรานทั้งสี่คน ยังไม่รู้เรื่องในหมู่บ้านพุเตยใช่ไหม?”

“ครับ”

จอมพรานรับแหบๆ เต็มไปด้วยความกระสับกระส่าย

“ผมยังไม่ได้บอก ตั้งใจไว้ก่อนว่าจะบอกให้รู้เรื่องล่วงหน้าเหมือนกัน แต่ลืมเผลอหลับไปเสีย”

“ใครเป็นคนเห็นเส่ยครั้งสุดท้าย?”

“เกิดครับ”

พร้อมกับบอก รพินทร์พยักหน้าเรียกเกิดให้เข้ามาใกล้เชษฐา เกิดยังมีสีหน้าตื่นงง ไม่รู้เรื่องอยู่เช่นนั้น อันเป็นอาการเดียวกับจันและบุญคำ ซึ่งนั่งยองๆ อยู่กับพื้นห่างออกไปเล็กน้อยทางประตูเต็นท์ ขณะนี้ได้แต่นั่งมองดูหน้ากันไปมา เบื้องหลังของทุกคน แงซายยืนตระหง่านฟังเรื่องราวอยู่อย่างสงบ ด้วยตาอันเบิกโพลง

“เกิด เล่าไปให้ละเอียดซิ แกเห็นเส่ยออกจากแค้มป์ไปกับใคร?”

“เส่ยมาปลุกผมให้ช่วยอยู่ยามแทนครับ บอกว่าสาวมาหา จะออกไปคุยด้วย จะกลับตอนใกล้รุ่ง”

“แกตื่นขึ้นมา แล้วเส่ยก็ออกจากแค้มป์ไป?”

“ครับ”

“แกเห็นผู้หญิงมารอคอยรับเส่ยอยู่ด้วยรึเปล่า ตอนที่เส่ยออกไปน่ะ?”

เกิดนิ่งคิดอยู่ครู่

“ผมไม่แน่ใจครับ นายใหญ่ ตอนนั้นผมตื่นขึ้นมางัวเงีย มองอะไรไม่เห็นชัดนัก ได้ยินเสียงมันบอกว่าสาวมารอคอยอยู่ ชวนให้ไปที่หมู่บ้าน คลับคล้ายคลับคลาอยู่เหมือนกันว่าจะเห็นลับๆ ล่อๆ อยู่หลังพุ่มไม้นอกกองไฟ แต่ตอนที่เส่ยออกไป ผมได้ยินเสียงพูดกันพึมพำ แล้วมีเสียงผู้หญิงหัวเราะ มันหยอกกันอยู่หลังพุ่มไม้อยู่พักหนึ่ง แล้วก็คงจะชวนกันเดินไป”

ไชยยันต์กับดารินคร่างอะไรอยู่ในลำคอ ส่วนเชษฐาจ้องไปสบตารพินทร์ แล้วซักเกิดมาอย่างคาดคั้น

“แกแน่ใจหรือว่า ได้ยินเสียงคน...ฉันหมายถึงเสียงผู้หญิงคนนั้น?”

เกิดชักลังเล ยิ้มแห้งๆ

“เอ...ผมว่าผมได้ยินนะครับ ไม่เห็นตัวมันก็จริง แต่ได้ยินเสียงมันคุยกันหนุงหนิง หัวเราะคิกๆ ตรงหลังพุ่มไม้ใหญ่นั่น”

“ตามปกติ เวลาอยู่ยาม จะต้องอยู่กันคู่สองคนเสมอไปไม่ใช่หรือ ใครเป็นคู่ยามกับเส่ย”

รพินทร์ตอบแทนมาโดยเร็วว่า

“ลูกหาบชื่อเจ้าปงครับ แต่สอบไม่ได้ความอะไรเลย เพราะปรากฏว่าเส่ยอยู่ยามในขณะนั้นเพียงคนเดียว บอกให้เจ้าปงนอน เจ้านั่นก็หลับไป”

“นานสักเท่าไหร่แล้ว ที่เส่ยแอบหนีออกจากบริเวณแค้มป์ไป”

“ราวใกล้เที่ยงคืนครับ ร่วมสองชั่วโมงแล้ว” เกิดตอบ

เชษฐาเม้มปาก ทอดสายตาจับนิ่งไปยังพรานใหญ่อีกครั้ง พูดแผ่วต่ำ

“มันคืออะไรกันนี่ คุณให้คำอธิบายได้ไหม?”

ภายหลังจากใคร่ครวญอยู่อึดใจเดียว พรานใหญ่ก็ฝืนยิ้ม บอกมาด้วยเสียงที่บังคับให้เป็นปกติว่า

“ก็คงจะไม่มีอะไรหรอกครับ เจ้าเส่ยออกจะเป็นคนเจ้าชู้อยู่สักหน่อย มันเคยติดพันชอบพออยู่กับสาวกะเหรี่ยงในหมู่บ้านพุเตยก่อนแล้ว ตอนที่เรามาตั้งแค้มป์อยู่นอกหมู่บ้านที่นี่ เส่ยก็มีท่าทางกระวนกระวายอยู่แล้ว เข้ามากะลิ้มกะเหลี่ยกับผม อ้อนวอนให้เข้าไปตั้งแค้มป์ในหมู่บ้าน เพราะตัวเองอยากจะพบปะกับนังคนนั้น พอตอนดึก ขณะที่ตนเองอยู่ยาม ทนร้อนใจไม่ไหว เพราะรู้ล่วงหน้าว่าเราจะพักแถวนี้คืนเดียว รุ่งขึ้นจะเดินทางต่อ ก็เลยแอบย่องเข้าไปหาผู้หญิงคนนั้นในหมู่บ้าน ส่วนที่บอกว่า ผู้หญิงมารอคอยรับนั้น คงเป็นเรื่องที่กุขึ้นโกหกเกิด และเกิดก็หูฝาดอุปาทานได้ยินเสียงขึ้นเอง อันเนื่องมาจากเจ้าเส่ยบอกไว้”

“ผู้กอง! คุณสันนิษฐานได้สมเหตุสมผลที่สุด แต่ตามความรู้สึกของผมน่ะ มันไม่ใช่อย่างนั้นเสียแล้ว”

ไชยยันต์เอ่ยมาด้วยเสียงกระซิบ

“และไอ้ความรู้สึกแท้จริงของคุณ มันก็ไม่ใช่อย่างที่คุณพูดด้วย คิดดู หมู่บ้านนั่นห่างจากที่นี่เพียงนิดเดียวเท่านั้น สมมติว่าเส่ยไปที่นั่น และไปเห็นอย่างที่เราเห็น เขาก็น่าจะกลับมาแล้ว แต่นี่เส่ยหายไปสองชั่วโมงแล้ว”

จอมพรานนิ่ง

“คุณจะเอายังไง?”

หัวหน้าคณะถาม แม้จะอยู่ในอาการสงบเยือกเย็นตามบุคลิก ก็ยังเห็นได้ชัดว่าเขาตื่นเต้นกระวนกระวายไม่น้อยไปกว่าทุกคน

“ผมจะออกไปตามเดี๋ยวนี้แหละครับ เข้ามาเรียนให้คุณชายทราบเสียก่อน”

“ฉันกับไชยยันต์จะไปกับคุณด้วย จะได้รู้ออกไปให้ชัดกับตาว่าอะไรมันเป็นอะไร”

ดารินบอกโดยเร็วด้วยเสียงกร้าวๆ ในทันที่เขากล่าวจบ วางไรเฟิลลง หันไปคว้าลูกซองแบบปั๊มแอ็คชั่น และเข็มขัดกระสุนขึ้นคาดเอว อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็ฉวยแฝดซาวเออร์ ขึ้นมาหักลำกล้องตรวจดูกระสุนที่บรรจุอยู่ แล้วจบพระเครื่องที่ห้อยคออยู่ขึ้นเหนือศีรษะ อาราธนารพินทร์เหลือบไปที่ดาริน แล้วเปลี่ยนสายตาไปยังเชษฐาเหมือนจะขอความเห็นหัวหน้าคณะก็พยักหน้า บอกมาว่า

“ให้น้อยกับไชยยันต์ไปกับคุณด้วย ดีเหมือนกัน ผมเจ็บใจไอ้เรื่องขานี่นัก ไม่งั้นก็คงได้ไปด้วยอีกคนหนึ่ง ไปเถอะ รพินทร์ ผมเป็นห่วงเส่ยเหลือเกิน”

“จะต้องไปตามมันทำไมให้เสียเวลาครับเจ้านาย สางๆ หน่อยไอ้เส่ยก็กลับมาเองแหละ มันรู้จักพวกพุเตยดีทุกคน ไม่มีอันตรายหรอก พรุ่งนี้มันกลับมาผมจะเตะเอง ค่าที่แอบหนีไป”

บุญคำผู้ไม่เข้าใจความหมาย พูดพึมพำออกมาอย่างงงๆ

คณะนายจ้างมองตากันงันไปอีกครั้ง แล้วส่งสายตารวมจุดไปยังพรานใหญ่ รพินทร์กระซิบมาว่า

"ผมจะเอาสามคนนี่ไปด้วยครับ และจำเป็นที่จะต้องบอกให้พวกเขารู้ความจริง"

เชษฐาพยักหน้า

"บอกให้รู้กันเฉพาะพรานของคุณเท่านั้น อย่าให้แว่วไปถึงพวกลูกหาบเป็นอันขาด"

พรานใหญ่ถอยห่างจากเตียงของหัวหน้าคณะ เรียกคนของเขาทั้งสามคนเข้าไปรวมหัวซุบซิบบอกความจริงให้ทราบถึงเรื่องการร้างของหมู่บ้านพุเตย ซึ่งขณะนี้มีศพกลาดเกลื่อน

พอรู้ความโดยตลอด เกิดก็ร้องลั่นออกมาอย่างตกใจ หงายหลังจากท่าที่นั่งยองๆ อยู่จ้ำเบ้าลงกับพื้น ส่วนจันกับบุญคำหน้าซีดไม่มีสีเลือด หัวใจของพรานพื้นเมืองทั้งสาม แทบจะหยุดเต้นลงในบัดนั้น

"ไอ้เส่ยเคราะห์ร้ายเสียแล้ว!"

บุญคำอุทานออกมาเสียงสั่น แล้วทั้งสามก็เงียบกริบลงในทันทีนั้น ไม่มีใครปริปากพูดคำใดอีก เพราะสายตาปรามของพรานใหญ่ที่จ้องบังคับมาให้สงบปากสงบคำไว้ เขาหันไปเห็นแงซายยืนนิ่งอยู่ ก็ออกคำสั่งโดยเร็วว่า

"แงซาย แกคอยดูแลนายใหญ่ และคุมบริเวณแค้มป์ทั้งหมดไว้จนกว่าฉันจะกลับมา แกรู้ดีอยู่แล้วว่า แกควรจะทำอย่างไร"

"ครับ ผู้กอง โปรดอย่ากังวลทางนี้"

อึดใจต่อมา ทุกคนนอกจากเชษฐากับแงซาย ก็พรวดออกมานอกกระโจม บุญคำแล่นเข้าไปคว้าย่ามละว้า ตักข้าวสารในกระสอบใส่เข้าไปสองกระป๋องใหญ่ๆ เหวี่ยงไรเฟิลขึ้นบ่ากระชากมีดหมดลงอาคมอันยาวขนาดช่วงแขนออกมาจากฝักไม้ แล้วยกขึ้นจบเหนือหัวพึมพำสวดท่องคาถาส่วนจันและเกิดเตรียมไต้เหน็บหลังไปหลายอัน รพินทร์ก็กระโดดขึ้นไปยืนบนตอไม้ ประกาศกับพวกลูกหาบที่กำลังนั่งจับกลุ่มตื่นตระหนกกันอยู่เป็นการอำพรางกลบเกลื่อนว่า

"เส่ยมีอริบาดหมางกับพวกพุเตย ย่องตามผู้หญิงเข้าไปในหมู่บ้านเพียงคนเดียว อาจเกิดอันตรายขึ้น เราจะไปตามเส่ยกลับมา ขอให้ทุกคนสงบเป็นปกติอยู่ในปางพัก"

พวกลูกหาบทุกคนเชื่ออย่างสนิท ไม่มีใครระแวงสงสัยอะไรต่อไป รพินทร์สั่งให้นายเมยจัดยามเฝ้าดูแลแค้มป์ แล้วพยักหน้ากับพรานของเขาซึ่งบัดนี้เตรียมพร้อม พากันออกเดินนอกบริเวณโดยเร็ว ไชยยันต์กับดารินตามมาติดๆ รวมเป็นห้าคน พรานใหญ่ไม่ลืมดึงมีดเดินป่าเล่มยาวจากพวกลูกหาบคนหนึ่งติดมือมาด้วย ส่วนไรเฟิลสะพายไว้กับไหล่

ตำแหน่งแรกที่เขาตรงไป ก็คือหลังพุ่มไม้ใหญ่ ที่เกิดชี้บอกว่า เส่ยเดินลับหายเข้ามา แล้วได้ยินเสียงหัวเราะต่อกระซิกกับผู้หญิง

จากแสงไฟฉายที่ช่วยกันกราดส่องไปรอบๆ พบว่ามีรอยเท้าของเส่ยเดินย่ำวนเวียนอยู่ตรงตำแหน่งนั้นเพียงคนเดียวเท่านั้น...ไม่มีรอยเท้าอื่นใดอีกเลย เกิดทรุดตัวลงนั่งพิจารณารอยเหล่านั้นด้วยตาอันเหลือกลานมองหาไปรอบๆ พง แล้วเงยหน้าขึ้น

“ให้เจ้าหักคอซิครับ! ผมได้ยินเสียงผู้หญิงหลังพุ่มไม้นี้จริงๆ และไอ้เส่ยก็ย่องมาตรงนี้ด้วย แต่ทำไมไม่มีรอยตีนของผู้หญิง มีแต่รอยของไอ้เส่ยคนเดียว”

“ก็เพราะความจริงมันไม่มีผู้หญิงที่ไหน มาอยู่ตรงหลังพุ่มไม้นี้น่ะซิ มันถึงได้ไม่มีรอยตีน”

รพินทร์ขัดขึ้นห้าวๆ

“แล้วทำไมเส่ยถึงเข้ามาเดินวนเวียนอยู่ตรงนี้ มันเป็นที่เดียวกับที่เกิดได้ยินเสียงผู้หญิงพูดคุยกับเส่ย”

เสียงไชยยันต์กระซิบมาเบาที่สุด

จอมพรานไม่ตอบ เพราะไม่รู้จะตอบอย่างไรถูกเหมือนกัน ดารินเอื้อมมือมาตบไหล่เกิดผู้นั่งตรวจรอยอยู่ แล้วดึงให้ลุกขึ้น

“อย่ามัวสงสัย ค้นหารอยผู้หญิงคนนั้นอยู่เลย เกิดหูฝาดไปเองตะหาก ที่ได้ยินเสียงเส่ยพูดกับใครอยู่หลังพุ่มไม้นี่ ความจริงมันมีแต่เพียงว่า พอออกจากบริเวณแค้มป์ เส่ยก็เดินมาตรงนี้เป็นแห่งแรกเท่านั้น ตอนที่เส่ยปลุกเกิดให้เดินมาอยู่ยามแทน โดยบอกว่าจะออกไปหาผู้หญิง เกิดก็ควรจะรู้สึกผิดปกติ และห้ามเขาไว้แล้ว มีอย่างหรือ ดึกสงัดกลางป่า ออกไปนอกบริเวณแค้มป์ได้อย่างไรกันคนเดียว มันอันตรายสารพัดอย่าง เกิดก็น่าจะต้องรู้ดี”

“โธ่! นายหญิงครับ ผมไม่เฉลียวคิดอะไรเลยจนนิดเดียว ก็รู้อยู่ว่าแค้มป์เราใกล้กับหมู่บ้านเพียงแค่นี้ ไอ้เส่ยก็ชำนาญทางดี หลับตาเดินได้ แล้วก็รู้จักพวกพุเตยทุกคน ใจของไอ้เส่ยมันอยากจะย่องเข้าไปหานังนั่นที่หมู่บ้านตั้งแต่เย็นแล้ว ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่า มันแกล้งหลอกผมหรือเปล่า ที่บอกว่านังยะขิ่นมาด้อมๆ เลียบเคียงอยู่ใกล้แค้มป์ของเรา แต่หูผมได้ยินมันพูดกันหนุงหนิง อยู่ตรงหลังพุ่มไม้นี่ ผมไม่รู้มาก่อนว่าพุเตยมันกลายเป็นบ้านผีไปหมดแล้ว ถ้ารู้ล่วงหน้าก็คงได้ฉุดไอ้เส่ยไว้ ถึงมันเองก็เหมือนกัน คงไม่อุตริย่องตามอีผีดิบนั่นไป เพราะไม่รู้ตัวแท้ๆ ทีเดียว ไอ้เส่ยถึงถูกมันหลอกไป ห่าลงตายหมดทั้งหมู่บ้านแบบนี้ ผีมันแรงนัก ป่านนี้ไอ้เส่ยถูกล้วงไส้ออกมาเสียแล้วก็ไม่รู้ มันคงรุมกินกันสนุกไป”

เกิดพูดเสียงเครือเหมือนจะร้องไห้ รพินทร์ตวาดมาเบาๆ

“ฉันบอกแกกี่ครั้งแล้วว่าผีสางที่ไหนมี เรื่องของเรื่องก็คือ เจ้าเส่ยคิดถึงผู้หญิงแอบหนีเข้าไปในหมู่บ้านเท่านั้นเอง เพราะไม่รู้ว่าพวกนั้นตายกันหมดแล้ว ไม่มีผีสางที่ไหนมันมาหลอกเอาไปหรอก เส่ยไปเอง และที่หายไปยังไม่กลับก็อาจเป็นเพราะหลงทางก็ได้ เรากำลังจะไปตามอยู่เดี๋ยวนี้ หยุดพูดเรื่องบ้าๆ เสียที”

คำพูดของเขา อันที่จริงก็เป็นการเจตนาโดยตรงเพื่อปลุกปลอบขวัญนายจ้างทั้งสองที่ร่วมมาด้วยเท่านั้น **แต่ไชยยันต์กับดารินก็ย่อมตระหนักได้ดี อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะถูกครอบงำด้วยความสยองขน ในปรากฏการณ์อันวิปริตผิดสามัญสักเพียงไหน ทั้งสองก็พร้อมแล้วที่จะเผชิญ และพิสูจน์ออกไปให้รู้ชัดกับตา**

บุญคำกับจันเงียบกริบ ไม่เอ่ยคำใด ภายหลังจากยืนสำรวจพิจารณาร่องรอยของเสย่อยู่อึดใจ บุญคำก็กำข้าวสารจากย่ามที่สะพายไหล่ออกมาพึมพำเสกคาถา ซัดไปมารอบๆ พลางออกเดินนำสาวรอยของเสย่ไปในทันที จันใช้มีดบากฟันต้นไม้ระไปเป็นลำดับ

รอยตีนของเสย่ ปรากฏอยู่ตามพื้นที่จับหนาไปด้วยฝุ่นมองเห็นถนัด บ่ายหน้าเลาะลัดตัดป่าแดงไปตามพุ่มไม้ซึ่งเป็นทางตัดแยกไปมาด้วยด่านสัตว์เล็กๆ ครั้นแล้วก็เลียบชายเนินลงสู่บริเวณไร่ซากอันรกร้าง รอยเหล่านั้นเบาบางรางเลือนลงทุกขณะ อันเนื่องมาจากพื้นเริ่มแข็งขึ้น และในที่สุดก็อันตรธานหายไป เมื่อคณะติดตามทุกคนพบตนเองยืนอยู่กลางไร่ลูกเดือยอันรกทึบ สูงท่วมหัว สลับกับต้นหญ้าขน

ท้องฟ้าเหนือศีรษะขณะนี้มืดมิดเป็นสีดำสนิท เดือนเสี้ยวแฝงตัวเข้ากลีบเมฆหนีหายไปแล้ว ไม่เห็นแม้แต่ดาวสักดวงเดียว เสียงลมคราง อู้เหมือนจะเกิดพายุแต่ไกล แล้วก็ได้ยินเสียงเหมือนคนกู่แว่วๆ ตามลมมาจากทางละเมาะบริเวณท้ายดงไผ่

“นั่นไง เสียงเสย่กระมัง”

ไชยยันต์ร้องบอกมาโดยเร็ว ขยับจะป้องปากกู่รับออกไป แต่ทันทีนั้นเองรพินทร์ก็คว้าข้อมือไปเสียก่อน

“อย่าครับ! ไม่ใช่เสียงคนกู่หรอก ถ้าขืนกู่ตอบออกไป มันจะกู่ขานมาอีก แล้วเราก็จะหลงเดินตามเสียงกู่ผิดทิศผิดทางออกไปเลย”

ไชยยันต์ชะงักลงตามคำปรามของเขาทันที ตาสว่างวาวจ้องตามลำแสงไฟที่กวาดตัดกันไปมา หมาหอนประสานเสียงแซ่ไปหมด ประหนึ่งว่าจะดังมาจากรอบทิศ เย็นแสยงสะท้อนเข้าไปถึงขั้วหัวใจอย่างไรบอกไม่ถูก เสียงลึกลับที่จับสำเนียงไม่แน่ชัดนั้น ดังวู้โว้แว่วมาอีก คราวนี้ฟังราวกับจะเป็นเสียงคนกู่ตอบรับกันเองเป็นทอดๆ

พรานพื้นเมืองทั้งสามคน ซึ่งยืนหน้าเคร่งอยู่ในขณะนี้ ไม่มีใครสนใจกับสำเนียงประหลาดนั้น จันใช้มีดฟันต้นหญ้าขน แล้วแหวกออกค้นหาร่องรอยของเสย่อย่างระมัดระวัง บุญคำแหงนหน้ามองดูท้องฟ้าอันมืดมิด พลางเอาข้าวสารขว้างสูงขึ้นไป รพินทร์กับเกิดบุกสวบสาบแหวกพงไปอีกด้านหนึ่ง แล้วก็กลับออกมายืนเม้มริมฝีปาก เขาค้นไม่พบเค้าเงื่อนร่องรอยใดๆ ของเสย่ในละแวกนั้น

“รอยของเสย่หายไปไหน จากรอยเท้าครั้งสุดท้ายที่เราตามมาบอกชัดว่า เขาควรจะมาทางนี้ไม่ใช่หรือ?”

ดารินกระซิบถามขึ้นอย่างกระวนกระวายใจ

“ตามบุญคำมาเถอะครับ อย่าไปคำนึงถึงรอยเท้าของมันอยู่เลย”

บุญคำผู้ดูเหมือนจะแก่กล้าในเรื่องไสยศาสตร์ และความลี้ลับอาเพศของป่าดงเหนือกว่าทุกคนในคณะ บอกมาพร้อมกับหัวเราะสำเนียงประหลาด ก้าวออกนำหน้าต่อไป ไชยยันต์และดารินเพิ่งจะสังเกตเห็นครั้งนี้เป็นครั้งแรก ที่พรานใหญ่รพินทร์เป็นฝ่ายเดินตามหลังพรานเฒ่าของเขาอย่างไว้วางใจ เพราะรู้มือกันมาก่อน

ทั้งหมดการนำของบุญคำไปอย่างเงียบสงบ ท่ามกลางหัวใจอันสั่นระทึก

ขณะนั้น นาฬิกาพรายน้ำที่ข้อมือของไชยยันต์บอกเวลาสองนาฬิกาตรง

บุญคำนำเลาะลัดมาถึงปากป่าไผ่ อันจะนำเข้าสู่บริเวณหมู่บ้านพุเตย บอกให้เกิดส่งไต้มาให้ จุดสว่างโชนขึ้นถือชูไว้ในมือซ้าย อีกหนึ่งก็ซัดข้าวสารออกไปทั้งสองด้าน แล้วเดินเข้าไปตามทางนั้น

อึดใจใหญ่ต่อมา ระหว่างหนทางแคบเคี้ยวคดที่ตัดไปในระหว่างดงไผ่ทึบสองฟากทางนั้น ดารินกับไชยยันต์ผู้เดินกระชับปืนลูกซองในมือตามหลังรพินทร์อยู่ ก็พลันสำเหนียกกับเสียงประหลาด ที่แว่วออกมาจากป่าสองฟากทาง ครั้งแรกมันเป็นเสียงลมพัดไม้ไหวคราง ซู่ซ่าใกล้ๆ เข้ามา ครั้นแล้วก็กลายเป็นสำเนียงร้องครวญครางเหมือนคนที่ตกอยู่ในห้วงทุกข์ทรมานใกล้จะตาย ปรากฏรอบด้าน ไห้หวน ประหนึ่งว่ามันจะดังมาจากหลังพุ่มไม้ใกล้ๆ รอบตัวที่ผ่านเข้าไปนั่นเอง

“น้อย! ได้ยินอย่างที่ฉันได้ยินหรือเปล่า?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ กระซิบข้างหูเพื่อนสาวผู้เดินอยู่เคียงข้าง

มือเย็นเฉียบของดารินเอื้อมมาจับแขนไชยยันต์บีบแน่น กระซิบตอบ

“ได้ยิน เหมือนคนกำลังจะตายสัก 20-30 คนคราง ขึ้นพร้อมๆ กัน ไม่ก็ส่งเสียงเหมือนเปรตที่อดอยาก ร้องขอส่วนบุญ...เธอได้ยินยังไง?”

“เหมือนกัน”

ทั้งสองเร่งฝีเท้าขึ้นไปเดินขนาบพรานใหญ่ ผู้เดินตามบุญคำไปอย่างสงบ ก็ได้ยินเสียงแผ่วต่ำบอกมาสั้นๆ ว่า

“เฉยไว้ครับ”

ทันใดนั้นเอง ทุกคนก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เพราะเกิดผู้เดินรั้งท้ายอยู่เบื้องหลัง ร้องว้ากออกมาสุดเสียง กระโดดตุบตับอยู่กลางทางเดิน ต่างหันขวับส่องไฟจับไปที่ร่างของพรานพื้นเมือง ก็เห็นเกิดหน้าขาวราวกับศพ ตาเหลือกลานกระโจนพรวดเข้ามายืนตัวสั่นอยู่กลางวง คางกระทบกันกราว อ้าปากพูดแต่ฟังไม่เป็นภาษา บุญคำก็ปราดเข้ามาตบฉาดเข้าให้ที่หน้า แล้วเขย่าคอ

“ไอ้เกิด เอ็งเป็นอะไร?”

เกิดชี้โป๊ชี้เป๊ไปที่ซุ้มไผ่ริมทางด้านหลัง กระหืดกระหอบเหมือนปลาสำลักน้ำ ไชยยันต์กราดลำไฟฉายไปยังตำแหน่งที่เกิดหลับหูหลับตาชี้ แล้วจับนิ่งอยู่ที่สิ่งหนึ่งบนพื้นดินริมทางเดิน มันตั้งอยู่บนกองใบไม้แห้ง ลักษณะเหมือนลูกตาลหยี พอมองเห็นถนัด ดารินก็แทบหลุดปากร้องออกมาดังๆ

วัตถุสีดำคล้ำนั้น คือศีรษะของมนุษย์ศีรษะหนึ่งปราศจากร่าง สิ่งที่ดูครั้งแรกเหมือนลูกตาลหยี ก็คือเส้นผมอันเป็นกระเซิงติดหนังหัว นัยน์ตากับจมูกกลวงลึกหายเข้าไป มีแต่หนังหุ้มกระดูกแห้ง มองเห็นฟันเขยิบอ้าแสยะราวกับจะยิ้ม ใบหน้านั้น ตั้งสู้แสงไฟ

พร้อมกับภาพที่สะท้อนเข้าสู่จักษุของทุกคน กลิ่นเหม็นสางของศพตายซากก็โชยตลบจนทนแทบไม่ไหว

“โธ่! ไอ้ริยำเกิด เห็นหัวศพแค่นี้เองก็ร้องป่าแตกเสียแล้ว”

บุญคำสบถลั่นออกมาอย่างเดือดดาล

เกิดยังคงตาเหลือกอยู่เช่นนั้น อ้าปากพะงาบๆ

“ลุงคำ มันไม่ใช่หัวศพเห็นตั้งอยู่นั่นเฉยๆ นะซิ ปรื๋อ...”

“ทำไม?”

“มันกลิ้งขลุกๆ ออกมาจากริมทางอีกฟากหนึ่ง พันอยู่กับตีนฉัน ทีแรกฉันนึกว่าลูกมะขวิดหล่นจากต้นกลิ้งมาถูกตีน พอส่องไฟดูก็หันมาอ้าปากแง่บๆ ไล่กัดตีนฉัน ฉันก็เลยเตะมันกระเด็นไปโน่น ให้รากเลือดลงแดง ตายโหงตายห่าซีเอ้า!”

ว่าแล้ว เกิดก็ยกขาขึ้นส่องดูกับไฟฉายอย่างขนลุกขนชัน

“เหลวไหล เกิด แกมันเดินไม่ดู ไปสะดุดมันเข้าเองตะหาก แถวนี้ศพมันถูกทิ้งเกลื่อนไปหมด ไป! ไปเดินกลางนั่น”

พรานใหญ่บอกมาต่ำๆ ผลักหัวเกิดผู้ประสาทไม่มั่นคงนักให้เขาไปเดินอยู่ตรงกลาง แล้วตบไหล่บุญคำ ชี้ไปทางท้ายแถว

“เอาละ ฉันจะเดินนำข้างหน้าเอง บุญคำไปคุมอยู่ข้างหลัง”

พรานเฒ่ามองดูเขาอย่างเป็นห่วง

“ระวังนะครับ นาย”

“เอาเถิดน่า ไม่ต้องห่วงหรอก”

บุญคำกับจัน ถอยลงไปเดินปิดหลังอยู่ท้ายขบวน ส่วนเจ้าเกิด ซึ่งบัดนี้ขวัญเสียเต็มที ตัวสั่นเทาอยู่ตรงกลางระหว่างดารินและไชยยันต์ รพินทร์ยืนตระหง่านนิ่งอยู่เบื้องหน้าของทุกคนเป็นหัวแถวแทนบุญคำ ไม่มีใครเดาถูกว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ ในขณะที่สงบนิ่งราวกับรูปปั้นนั้น อึดใจต่อมาก็เริ่มก้าวสวบๆ นำลิ่วไปเบื้องหน้า

พายุเริ่มพัดแรงขึ้นทุกขณะ เมื่อใกล้เขตหมู่บ้านเข้ามา...เสียงกิ่งไม้ใบไร่เสียดสีกระทบกันดังยิ่งขึ้น สำเนียงที่สดับเป็นเสียงคราง หายไปแต่กลายเป็นเสียงคล้ายๆ คนซุบซิบพูดจากันดังแทรกอยู่ทุกสุมทุมพุ่มพฤกษ์ บางขณะก็มีเสียงแสกสากอยู่ในพงรกริมทาง ราวกับคนเดินแหวกพุ่มไม้ตามติดมาทุกระยะ ดารินขนลุกเกรียวตลอดเวลา หล่อนขยับปืนในมือขึ้นหลายครั้ง ตั้งท่าจะระเบิดกระสุนกราดออกไป แต่ไชยยันต์จับมือไว้ปรามโดยอาการให้สงบ **หญิงสาวพยายามสำรวมสติมั่นต่อสู้กับความหวาดกลัวที่กำลังทวีประดังขึ้นมาบีบหัวใจในขณะนี้ แทบจะไม่แน่ใจว่าขณะนี้สิ่งแวดล้อมที่เผชิญอยู่ มันเป็นความจริงหรือความฝัน!**

เสียงฝีเท้าของทั้งหกคน ที่แม้จะเดินย่องกันไปอย่างแผ่วเบาที่สุด ก็ปรากฏเสียงดังคึกๆ สะท้อนไปในความเงียบ และดูเหมือนจะกังวานหลอกล้อกันอยู่ไปมาไม่มีที่สิ้นสุด ประเดี๋ยวมันไปดังอยู่เบื้องหน้า ประเดี๋ยวกลับไปดังอยู่เบื้องหลัง ดารินเหลียวชำเลืองมาทางเบื้องหลังก็เห็นบุญคำซัดข้าวสารเสกของแกออกสองฟากทางเป็นระยะ ปากก็ท่องบ่นคาถาอยู่งึมงำ จะเป็นด้วยอุปาทานหรืออะไรก็ตามที หญิงสาวสังเกตเห็นเงาตะคุ่มๆ สองฝั่งทางที่ผ่านไป เหมือนมีคนมายืนเรียงรายจับกลุ่มกันอยู่ ครั้นสาดไฟจับเข้าไป มันก็อันตรธานหายไปกลายเป็นกิ่งก้านของใบไม้และจอมปลวก รพินทร์คงนำหน้าไปด้วยอาการปกติ

เลี้ยวอ้อมต้นตะคร้อใหญ่ อันเป็นทางสองสายมาบรรจบกันตรงที่มีเกวียนหักเล่มหนึ่งจอดอยู่ริมทาง พรานใหญ่ผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้าหยุดชะงักกึกลงอีกครั้ง

เบื้องหน้าของเขา ห่างประมาณ 14-16 ก้าว เจ้าก้อนลูกตาลหยีสีคล้ำๆ ปรากฏตั้งเด่นดักหน้าขวางอยู่กลางทาง ปรากฏชัดอยู่ท่ามกลางแสงไฟที่พุ่งจ้าออกไป ดารินหัวใจแทบหยุดเต้นลงในบัดนั้น **หล่อนจำได้อย่างฉนัดตา มันเป็นศีรษะอันเดียวกับที่พบมาแล้วเมื่อครู่ใหญ่นี่เอง!**

ไชยยันต์เผ่นวูบเดียวขึ้นมายืนเคียงข้างรพินทร์ เบิกตาแทบถลนจ้องไปยังหัวอสุภนั้น บัดนี้ลมพัดหวนแรงลงต่ำ เป่าใบไม้ตามพื้นดินปลิวกระจายฟุ้งขึ้น ศีรษะอันน่าเกลียดน่ากลัวเบื้องหน้า เคลื่อนไหวกลิ้งขลุกขลิกอยู่กับพื้นราวกับมีชีวิต

“ให้ตายดับไปเดี๋ยวนี้เถอะ ไอ้หัวผีเมื่อตะกี้นี้นี่นา มันมาดักหน้าเราอีกแล้ว!”

ไชยยันต์กัดฟันผรุสวาทออกมา

รพินทร์ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น นอกจากหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ ขยับมีดเดินป่าในมือ ปรี่เข้าไปที่ศีรษะนั้นด้วยอาการอันเยือกเย็นมั่นคงประมาณสามสี่ก้าว ก่อนจะถึง มันก็กลิ้งขลุกๆ ไปตามทางเดิน ห่างเขาออกไปอีก จะเป็นจากกระแสลมแรงที่พัดมาจากเบื้องหลังของเขาหรืออะไรก็สุดที่จะบอกได้ ในที่สุด มันก็กลิ้งไปติดโคนกอไผ่ริมทาง แยกเขี้ยวขาว เส้นผมเป็นกระเซิงถูกลมพัดเข้ามาใกล้ รพินทร์ตวัดมีดฟันฉัวะลงไปที่ศีรษะอันน่าสะพรึงกลัวนั้น มันกระเด็นตามแรงฟันหายเข้าไปในพงรก

ปรากฏเสียงร้อง ‘โอ๊ย!’ ดังก้องขึ้นครั้งหนึ่ง ทันทีที่คมมีดหวดฉับลงไป แล้วก็กลายเป็นเสียงร้องครางอยู่เบาๆ ไชยยันต์สบถลั่นออกมาอย่างบ้าดีเดือด ฉายไฟตามศีรษะนั้นเข้าไปในพงรก

พอจับเป้าได้ถนัด เห็นมันกลิ้งอยู่ใต้ซุ้มไม้ก็กระหน่ำลูกซองออกไปเสียงสนั่นป่า กระสุนลูกปรายทั้งเก้าเม็ด รวมกลุ่มเข้าไประเบิดหัวอันปราศจากร่างกระจายออกเป็นเสี่ยง เห็นแต่เศษปอยผมห้อยรุ่งริ่งติดอยู่กับกิ่งไม้

"พ่อบ้าเลือดขึ้นมามั่งแล้ว เอามัน รพินทร์! เสือ ช้าง โขมด แรดก็รบกับมันมาแล้ว คืนนี้รบกับผีดูสักทีเป็นไรเป็นกันลูกปืนนี่แหละดีนัก ดูซิว่าผีมันจะทานไปได้ไหม บุญคำอย่ามัวแต่เอาข้าวสารสาดอยู่เลย ลูกปืนดีกว่า...เห็นมันอยู่ที่ไหน เอาลูกปืนกรอกเข้าไป เอ้า! พวกมึงแน่จริง โผล่ออกมา"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ตะโกนเอ็ดตะโรไปในความเงียบ ระเบิดกระสุนกึกก้องกัมปนาทขึ้นอีกนัดหนึ่ง เข้าไปในพุ่มไม้ริมทาง ใบไม้ขาดกระจายปลิวว่อน

ดารินยืนตะลึงตัวแข็ง ด้วยอำนาจของความหวาดกลัว สยดสยองต่อเหตุการณ์พองขน ก็พลันได้สติขึ้นมาในบัดนั้น มหิทธิฤทธิ์ของเสียงปืนช่วยขับไล่ความขวัญหนีดีฝ่อ และเพิ่มพลังใจให้ได้อย่างประหลาด และมันก็ได้ผลจริง ทันทีที่ไชยยันต์เปิดฉากอาละวาดขึ้น สิ่งอันน่าสะพรึงกลัวรอบด้านก็ดูเหมือนจะถูกทำลายไปหมดสิ้น แม้กระทั่งเสียงหมาป่าที่หอนเยือกอยู่ในขณะนี้ก็เงียบหายไปเป็นปลิดทิ้ง

บุญคำเดินโคลงหัวเข้ามา บ่นพำ

"นายทหารทำเสียพิธีเสียแล้ว บุญคำอุตส่าห์สะกดตะล่อมมาอย่างดี แต่แรกหมายจะให้พวกนายดูอะไรแปลกๆ ที่ไม่เคยเห็น แล้วก็จะเอาคาถาปราบผีดิบของอียะขิ่นให้ได้ จะเอาไว้เลี้ยงเล่น นายทหารเล่นเอาดินปืนขับมันอย่างนี้ มันก็เปิดหมดเท่านั้น ไม่ได้เห็นอะไรกันแล้วคราวนี้"

ไชยยันต์อ้าปากค้าง งงไปหมด

"หมายความว่ายังไงกันนี่ ฉันไม่เข้าใจ"

รพินทร์เอื้อมมือมาจับแขนนักผจญภัยหนุ่มชาวกรุงไว้

"บุญคำชำนาญมากครับในทางภูตผีปีศาจ แกเคยเป็นหมอผี แกเข้ามากระซิบบอกผมแต่แรกแล้วว่า แกจะเข้ามาผูกวิญญาณของกะเหรี่ยงสาวที่ชื่อยะขิ่น ลูกสาวตาผาเอิงหัวหน้าบ้านที่นี่ให้ได้ แกว่าผีของนังนั่นแรงมากถึงขนาดไปล่อเอาเสี่ยออกมาจากปางพักได้ ขอร้องให้ผมปฏิบัติตามแกอย่างสงบ นั่นก็คือตามแกมาเงียบๆ อย่ากระโตกกระตากอะไรขึ้น ไม่ว่าพวกปีศาจในหมู่บ้านนี้จะสำแดงฤทธิ์ขึ้นเพียงใด แกรับรองว่าพวกเราจะไม่มีใครเป็นอันตราย แล้วก็จะมีโอกาสได้เห็นอะไรพิสดารชนิดที่ไม่เชื่อสายตาทีเดียว ทีนี้คุณไชยยันต์ยิงปืนออกไป พวกหมอผีเขาถือว่าดินปืนหรือดินดำ เป็นของอาถรรพณ์ที่ขับไล่ภูตผีปีศาจอยู่แล้ว ทำให้มันหนีไปหมด พิธีที่แกเตรียมไว้ก็พลอยล้มเหลวไปด้วย"

"งั้นเหรอ?"

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมา เต็มไปด้วยความพิศวงเหลือที่จะกล่าว

“ก็ไม่บอกให้รู้ก่อนนี่นา ว่าไอ้สิ่งน่าขนลุกที่มันแผ้วพานเข้ามาให้เราเห็นนี่นะ มันอาจเป็นอำนาจทางไสยเวทของบุญคำที่ท้าทายปลุกมันขึ้นมา น่าเสียดายเหลือเกิน ถ้ารู้เสียแต่ทีแรกก็จะสะกดใจรออยู่จนถึงที่สุดทีเดียว แต่อะไรก็ช่างเถอะ สิ่งสำคัญที่สุดในขณะนี้ก็คือเส่ย เราต้องการตัวเขากลับคืนมาอย่างปลอดภัยที่สุด”

“ไอ้เส่ยไม่ได้ไปไหนหรอกครับ มันนอนอยู่ในเรือนอียะขิ่นนั่นแหละ ถ้าไม่พบ บุญคำให้ตัดหัว”

พรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึมบอกมาปนหัวเราะหึๆ ถ่มใบกระท่อมออกจากปาก

ไชยยันต์หันขวับไปจ้องหน้ารพินทร์

“จริงหรือ รพินทร์?”

“ผมยังไม่ทราบเหมือนกันครับ ผมเองก็มีความรู้สึกไม่ผิดอะไรกับคุณไชยยันต์หรือคุณหญิงนั่นแหละ ที่พูดอะไรให้ฟังเมื่อตะกี้นี้ ก็เพียงแต่เอาถ้อยคำบอกเล่าของบุญคำมาเล่าต่อให้ฟังเท่านั้น ผมก็ต้องการดูเหมือนกันถึงได้ยอมให้บุญคำนำมา ความจริงถ้าคุณไชยยันต์ไม่ใจเร็วด่วนยิงปืนขึ้นเสียก่อน ผมก็อยากดูอยู่ว่า บุญคำจะทำอะไรให้เห็นได้จริงตามคำพูดหรือไม่”

“เห็นอะไร?”

ดารินกับไชยยันต์ถามมาเป็นเสียงเดียวกัน

“เห็นหมู่บ้านพุเตย ที่เรารู้เห็นมากับตนแล้วว่าร้างและเต็มไปด้วยศพ กลับสภาพเหมือนมีคนอยู่อย่างเดิมนะซีครับ บุญคำรับรองว่าจะเรียกยะขิ่นออกมาให้เห็นในลักษณะที่ยังสาวสดและสวยเหมือนเดิมทุกอย่าง จะให้เต้นระบำให้ดูด้วย”

ไชยยันต์อ้าปากค้างไปอีกครั้ง คร่างออกมา

“ถึงงั้นเชียวเหรอ แล้วทำไมไม่บอกให้ฉันรู้ล่วงหน้า ฉันก็ต้องการเห็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ว่านี่เหมือนกัน”

“นายทหารยิงปืนขึ้นแบบนี้ ก็รู้แล้วรู้รอดดีเหมือนกันครับ”

บุญคำว่าปนหัวเราะห้าวๆ อยู่ในลำคอเช่นเดิม

“หาไม่บุญคำก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า พวกเราที่มาด้วยกันจะสะกดใจมีสติมั่นคงได้แค่ไหน พลาดพลั้งยังไงจะยุ่งกันใหญ่ ใจบุญคำน่ะอยากจะมากับพรานใหญ่เพียงสองคนเท่านั้น ไอ้เกิดก็ขี้ขึ้นไปอยู่บนขมองเสียแล้ว นายหญิงแม้จะเก่งกล้าสักขนาดไหนก็เป็นผู้หญิง คงทนเห็นอะไรที่มันหวาดเสียวน่ากลัวเกินไปไม่ได้แน่ ใครไม่มั่นคงพอ ระงับใจไว้ไม่อยู่ ก็ถึงจับไข้หัวโกร่นทีเดียวแหละ ขนาดเห็นมันแผลงฤทธิ์นิดเดียวเมื่อตะกี้นายทหารยังทนไม่ไหว เอาปืนยิงแล้วเลย ความจริงถ้าสงบใจดูมันเฉยๆ มันจะเข้ามาแตะต้องทำอะไรพวกเราไม่ได้เลย นอกจากจะหลอกหลอนเท่านั้น”

“ถ้างั้นมันเป็นความผิดของฉันที่ใจเร็วไปหน่อย น่าเสียดายเหลือเกิน ที่ฉันทำลายพิธีของบุญคำเสีย เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ฉันอาจเป็นคนขี้ขลาดเกินไปหน่อยก็ได้”

“ถ้าเธอไม่ยิงเมื่อตะกี้นี้ ฉันก็ยิง”

ดารินแอบกระซิบเสียงสั่นกับเพื่อนชาย **ก่อนที่จะมา หล่อนมีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวพอที่จะพิสูจน์ และเผชิญหน้ากับสิ่งอันลี้ลับน่าสะพรึงกลัวนี้ได้ แต่ยามนี้หล่อนไม่มีความรู้สึกชนิดนั้นเหลืออยู่อีกเลย และไม่เสียดายแม้แต่นิดเดียวในข้อที่ว่า จะไม่ได้เห็นสิ่งอันพิสดารที่หล่อนเคยต้องการอยากเห็นชัดออกไปกับตา กลับนึกภาวนาขออย่าให้เห็นอะไรอีกเลย หล่อนไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะทนต่อเหตุการณ์ได้เพียงไหน**

จันผู้สงบนิ่งมาตลอดเวลาก็เอ่ยขึ้นว่า

“ป่านนี้นายใหญ่ที่แค้มป์คงจะได้ยินเสียงปืน คงตกใจว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ไม่เป็นไรหรอก สองนัดเท่านั้น อย่างมากก็นึกว่าเรายิงสัตว์อะไร”

หญิงสาวว่า ไชยยันต์หันไปพยักหน้ากับพรานใหญ่

“รีบไปเถอะ ผมเป็นห่วงเสียจนบอกไม่ถูกแล้ว อยากจะเห็นให้ชัดออกไปว่าเสียอยู่ที่เรือนของผาเอิงอย่างที่บุญคำว่าจริงแค่ไหน และอยู่ในลักษณะอย่างไร”

รพินทร์เคลื่อนนำต่อโดยเร็ว ไม่มีสิ่งใดกระโตกกระตากอีกทั้งสิ้น นอกจากเสียงลมที่พัดแรงปะทะกิ่งไผ่ครางหวือหวา ครู่เดียวก็ถึงปากทางตะเคียนคู่ แลเห็นหมู่บ้านร้างพุเตยยืนตัวเงียบสงัดอยู่ท่ามกลางแสงไฟฉาย ดารินตัวเย็นเฉียบขึ้นอีกครั้ง เมื่อมองเห็นลักษณะของบ้านเรือนร้างน่ากลัวเหล่านั้น จันกับเกิดคราง หึ่มอยู่ในลำคอ ไชยยันต์ทำจมูกฟุดฟิดแล้วควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ เขารู้สึกว่า กลิ่นซากศพที่โชยมาแตะจมูกในครั้งนี้ เห็นรุนแรงยิ่งกว่าเมื่อคราวที่เข้ามากับรพินทร์ตอนหัวค่ำเสียอีก

ทันทีนั้นเอง พรานใหญ่ผู้สาวเท้าปราดๆ นำหน้าไปก็หยุดยืนนิ่งอยู่กับที่อีกคำรบหนึ่ง ไชยยันต์ขยับปากจะถามก็ชะงักค้างติดอยู่แค่คอนั่นเอง เพราะสายตาของตนเองให้คำตอบดีอยู่แล้ว

ที่แคร่ใต้ต้นพิกุลกลางลาน ทั้งเขาและรพินทร์ย่อมจะจำได้ดีว่าตำแหน่งนี้ ต่างได้พบศพหนึ่งห่ออยู่ในเสื่อตอกตั้งอยู่ และเขาเองนั่นแหละเป็นคนเอาปากกระบอกปืนกระทุ้งศพที่ถูกม้วนอยู่ในเสื่อกลิ้งตกลงกับพื้น และซากเปิดเผยออกมาให้เห็น ทว่า บัดนี้มันเหลือไว้แต่เพียงเสื่อที่ห่อเท่านั้น ศพนั้นอันตรธานหายไปเสียแล้ว

ทั้งสองหันมามองดูตากันเอง ในขณะที่คนอื่นๆ ไม่เข้าใจความหมาย รพินทร์กัดริมฝีปากส่องไฟไปยังบริเวณลานและใต้ถุนเรือนที่เคยเห็นห่อศพลักษณะเดียวกัน ตั้งทิ้งอยู่กลาดเกลื่อน

ไม่มีศพใดเหลือทิ้งไว้ให้เห็นเลยแม้แต่เพียงศพเดียว นอกจากเสื่อที่ถูกคลี่คลายออก ราวกับว่าอสุภตายซากเหล่านั้นกลับมีวิญญาณลุกขึ้นเดินไปเสียแล้ว!

ไชยยันต์ยกมือขยี้ตาแรงๆ แล้วมองจ้องไปอีกครั้ง

“นี่ถ้ากลับไปกรุงเทพ และไปเล่าให้ใครฟังในสิ่งที่เห็นอยู่นี่ ใครเขาจะเชื่อมั่งไหมนี่”

เสียงไชยยันต์พึมพำเหมือนจะรำพึงกับตัวเอง จับแขนรพินทร์บีบแน่น

ดารินสังเกตอาการของทั้งสองอยู่แล้ว บางสิ่งบางอย่างทำให้หล่อนเอะใจ ก้าวเข้ามายืนเคียง

“อะไรหรือ?”

พรานใหญ่สะกิดไชยยันต์ไว้ นักผจญภัยชาวกรุงไหวทันในอาการปรามของเขา ก็กลบเกลื่อนมาว่า

“เปล่า! ไปที่เรือนผาเอิงกันเถอะ”

ทั้งหมดเดินรวมกลุ่มเป็นขบวนกราดไฟฉายไปรอบด้าน แล้วพากันเดินตัดลานผ่านไปตามเรือนกะเหรี่ยงร้างเหล่านั้น โดยมุ่งไปยังเรือนใหญ่ อันเคยเป็นเรือนอาศัยของผาเอิงหัวหน้าบ้านท่ามกลางกลิ่นสาบสางที่โชยตลบอบอวลจนแทบสำลัก พายุคงพัดแรงและหมุนวนผิดวิกลอยู่เช่นนั้น หอบเอาเศษใบไม้และแฝกมุงหลังคาปลิวว่อน แต่ละเรือนที่เดินผ่านไป มีทีท่าเหมือนจะถล่มพังลงมาใส่ไหวอยู่พะเยิบพะยาบ อึดใจต่อมาต่างก็มาถึงที่หมายตำแหน่งซึ่งรพินทร์และไชยยันต์มาก่อนแล้วตอนหัวค่ำ

บันไดสูงชันแบบเรือนกะเหรี่ยงทั่วไป ที่ไชยยันต์เห็นทอดลงมา และรพินทร์เคยอาศัยไต่ขึ้นไปนั้น บัดนี้มันถูกชักขึ้นไปเก็บไว้บนชานเรือนเสียแล้ว! ระหว่างที่พรานใหญ่สะอึกคอแข็ง ไชยยันต์แทบจะคลั่งตายไปด้วยความขนพองสยองเกล้า

“ให้มันได้ยังงี้ซิ พวก เด็ดแท้!!”

อดีตนายพันตรีตะโกนลั่นขึ้นท่ามกลางความเงียบ ดารินหันขวับไปทางไชยยันต์อย่างสงสัย ถามเสียงกระเส่า

“ทำไมอีกล่ะ ไชยยันต์?”

“เห็นบันไดนั่นไหม?”

เขาบุ้ยปากไปยังบันไดที่ขึ้นไปตั้งอยู่บนชานเรือน แยกเขี้ยว

“ตอนที่ฉันมากับรพินทร์ มันยังทอดลงมาถึงพื้นอยู่ดีๆ เดี๋ยวนี้มันถูกชักขึ้นไปเก็บไว้บนนั้นเสียแล้ว”

ดารินหลุดปากอะไรออกมาคำหนึ่ง รพินทร์หันไปทางจันออกคำสั่งห้าวๆ ว่า

“จัน ปีนเสาขึ้นไป หย่อนบันไดลงมา”

จันผู้มีความกล้าหาญกว่าเกิด ไม่พูดคำใด สะบัดไรเฟิลที่สะพายไหล่และมีดในมือส่งไปให้บุญคำช่วยถือ ปราดตรงไปที่เสาต้นหนึ่งที่ค้ำยันบริเวณนอกชานไว้ สูงประมาณ 5 เมตร ไต่เดียะขึ้นไปอย่างคล่องแคล่ว โดยมีคนข้างล่างคอยฉายไฟส่องให้ ชั่วอึดใจเดียวก็ปีนขึ้นไปบนชานเรือนได้ ลากบันไดหย่อนลงมาให้โดยมีเกิดเป็นผู้คอยรับ พอหย่อนบันไดเสร็จตนเองก็ก้าวนำล่วงหน้าเข้าไปในห้อง

เบื้องล่าง รพินทร์ไต่นำขึ้นไปก่อน ถัดมาก็ไชยยันต์ ดาริน เกิด และบุญคำเป็นคนปิดท้าย แต่แล้วทันทีนั้นเอง ก่อนที่รพินทร์ผู้ปีนนำขึ้นไปยังไม่ทันจะถึงขั้นสุดท้าย ทุกคนก็ต้องสะดุ้งเฮือกขึ้นสุดตัว เสียงร้องแหลมกรีดชนิดหนึ่งดังขึ้นชนิดกระเจิงขวัญ ท่ามกลางความเงียบสงัดและพร้อมกับเสียงนั้นก็เป็นเสียงร้องโวยวายไม่เป็นภาษาของจัน

“โอ๊ย! นาย ช่วยด้วย!!”

ตูมเดียว รพินทร์ ไพรวัลย์ เผ่นจากกลางบันไดถึงชานเรือน แล้วถลาปราดเป็นลูกธนูพุ่งเข้าไปในห้อง อันเป็นตำแหน่งที่มาของเสียงนั้น ใครต่อใครที่อยู่เบื้องหลังก็กระโจนตามเขาขึ้นมาด้วยชนิดเรือนเก่าๆ แทบจะถล่มทลายลง มันเป็นเสี้ยวของวินาทีที่ไม่มีใครสามารถทำนายเหตุการณ์อย่างใดได้ถูก

จากเงาสลัวคลุมเครือของห้องนั้น รพินทร์ชะงักตะลึงไปชั่วพริบตาที่จักษุภาพของเขารับภาพได้

ร่างของจันนอนหงายดิ้นกระแด่วอยู่กลางพื้นห้อง อีกร่างหนึ่งคร่อมทับอยู่บนหน้าอกเส้นผมยาวคลุมปกหน้า ขยุ้มมือทั้งสองเค้นคอพรานพื้นเมืองของเขาอยู่อย่างดุร้ายกระหายเลือด หน้าดวงนั้นเงยวับขึ้นทันทีที่เขาโผล่เข้าไป แสงเรืองประหลาดชนิดหนึ่งราวกับฟอสฟอรัสในที่มืดนั้น ส่องให้เห็นหน้าอย่างถนัดตา

มันเป็นใบหน้าอันสะสวย แต่เปี่ยมไปด้วยความน่าสะพรึงกลัวของสตรีสาวนางหนึ่ง ตาทั้งสองลุกวาวราวกับไฟ ริมฝีปากแสยะเห็นเขี้ยวขาว อกเปล่าเปลือยเห็นฉันตระหง่านเต่งตั้งชูชันทั้งคู่ มีเส้นผมคลุมลงมาบังไว้ กำลังจ้องเหมือนจะกระโจนเข้าใส่เขา...ยะจิ๋น!!

แวบเดียวที่เห็น เท้าของจอมพรานก็เหวี่ยงโครมออกสุดแรงเกิด เสียงรองเท้าเดินป่าสัมผัสกับอะไรชนิดหนึ่งดังสนั่น ร่างนั้นกระเด็นหลุดออกไปจากอกของจัน แล้วเผ่นผางขึ้นอย่างรวดเร็ว โจนเข้าใส่เขาราวกับเสือ

รพินทร์เบี่ยงฉาก ปาดแขนออกไปสกัด พอขยุ้มจับได้ก็พลิกตัวฟาดหงายตึงลงกับพื้นจนเรือนสะท้าน เขาพุ่งตัวเข้ารวบไว้ด้วยพลังที่มีอยู่ทั้งหมด และด้วยชั้นเชิงของยิวยิดสูล็อกแขนไขว้ไปเบื้องหลัง สัมผัสขณะที่กระทบกันคลุกคลีใกล้ชิด มันบอกได้ชัดว่านี่เป็นเนื้อหนังมังสาของมนุษย์ แต่เรี่ยวแรงร้ายกาจ มันสะบัดดิ้นรนและส่งเสียงแหลมอยู่กรี๊ดก้องไปทั้งเรือน จังหวะอันชุลมุนนี้ใครต่อใครก็เผ่นเข้ามาถึงพร้อมกับแสงไฟที่สาดจ้า

รพินทร์พบกับความอัศจรรย์ใจไปอีกครั้ง **ร่างที่กำลังดิ้นสะบัดเร่าๆ อยู่ในการจับมัดของเขาในขณะนี้ เมื่อปรากฏชัดอยู่ในแสงไฟฉายที่รุมสาดประดังเข้ามา มันคือร่างของเจ้าเส่ย พรานของเขานั่นเอง เว้นไว้แต่ว่ามันแผดเสียงร้องแหลม...เป็นเสียงกรีดของผู้หญิง!!**

“เส่ย!”

ทุกคนร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

“เร็ว คุณไชยยันต์ น็อกมันให้สลบกันไปก่อน!!”

พรานใหญ่ตะโกนสุดเสียง ขณะที่ล็อกแขนเส่นจนอกแอ่นอยู่ด้านหลัง ใบหน้าของเส่ยในขณะนี้ ไม่มีใครจำได้เลย เว้นไว้แต่จะจำจากรูปร่างลักษณะเท่านั้น มันเป็นทรงหน้าบูดเบี้ยวน่ากลัวที่ไม่เคยมีใครเห็นมาก่อน ตาทั้งสองกลอกกลับปะหลับปะเหลือก แลบลิ้นปลิ้นตา และแผดร้องกรี๊ดๆ อยู่เช่นนั้น ไชยยันต์โจนผางเข้ามาง้างหมัดขึ้นสุดล้า หมายยิงเข้ากระโดงคางกะให้หลับไปเลย แต่บุญคำกระชากแขนไว้ก่อนร้องเร็วปรื๋อ

“อย่า นายทหาร ไม่มีประโยชน์ บุญคำเอง”

พรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึม ดึงไชยยันต์ห่างออกไป ล้วงมือคว้าเรียวไผ่เล็กๆ ออกมาจากย่ามละว้ายกขึ้นเสก แล้วฟาดเบาๆ ไปที่แสกหน้าของเส่ย ซึ่งกำลังบิดตัวดิ้นหวีดเป็นผู้หญิงอยู่นั้น

ใบหน้าอันกลอกกลิ้งผิดมนุษย์มนา ตาเหลือกค้าง ส่งเสียงหวีดแหลมยาวออกมาเป็นครั้งสุดท้าย แล้วคออ่อนพับลงในอ้อมแขนของรพินทร์ไปในบัดนั้น

เขาค่อยๆ ผ่อนร่างของเส่ยลงนอนราบกับพื้น ทุกคนยืนรายล้อมตะลึงงันไปชั่วขณะ บัดนี้จันค่อยๆ ยันกายลุกขึ้นมาได้แล้ว ใบหน้าขาวซีดปราศจากสีเลือดอย่างอกสั่นขวัญแขวน เดินเอามือกุมคอหอยเข้ามาพิจารณาดูร่างของเส่ยด้วยดวงตาเบิกโพลง คร่างออกมาเสียงสั่น

“ไอ้เส่ยหรอกหรือนี่ มันไปยังไงมายังไง...เมื่อกี้นี้ที่มันเข้ามาบีบคอผม มันไม่ใช่ไอ้เส่ย”

รพินทร์ยกมือขึ้นลูบใบหน้า กล้ำกลืนอะไรชนิดหนึ่งลงคอ ถามแหบๆ

“ไม่ใช่เส่ยแล้วจะเป็นใคร ก็เห็นอยู่ทนโท่นี่แล้ว”

จันตาเหลือก ริมฝีปากสั่น

“ไม่ใช่ไอ้เส่ยแน่ๆ ครับ ผมเห็นหน้ามันชัดกับตา อียะขิ่น!...มันแน่ๆ พอผมเดินผ่านประตูห้องเข้ามามันแอบอยู่ริมประตู ปะทะผมล้มลงแล้วโจนคร่อมอก บีบคอ สาบานให้ตกนรกไปเดี๋ยวนี้เถิด ไม่ใช่ไอ้เส่ย”

“เมื่อตะกี้นี้ตอนที่คุณจับแขนล็อกไว้ บอกให้ผมเข้ามาน็อกน่ะ ผมก็มองว่าไม่ใช่หน้าเส่ยเหมือนกัน”

ไชยยันต์พูดเร็วปรื๋ออีกคน

ดารินผู้ตลอดเวลายืนตัวแข็งกระดิกไม่ได้ บัดนี้เพิ่งจะรู้สึกตัวร้องเสียงสะท้านมาว่า

“ฉันก็ว่าไม่ใช่เส่ย มันเป็นหน้าของใครก็ไม่รู้ จนกระทั่งเขาล้มลงแล้วนั่นแหละ ถึงได้เห็นชัดว่าเป็นเส่ยของเรา”

พรานใหญ่งัน...**ไม่เพียงแต่จัน ไชยยันต์ หรือดารินเท่านั้นที่มองเห็นว่าใบหน้านั้นไม่ใช่เส่ย ขณะที่ยังอยู่ในระหว่างต่อสู้ชุลมุนอยู่ แม้กระทั่งเขาเองแท้ๆ ก็ยังเห็นเช่นนั้น...ดูเหมือนจะเห็นได้ชัดเจนเท่าๆ กับจันนั่นแหละ ท่ามกลางความมืดมิดที่แสงไฟยังไม่สาดเข้ามา ร่างที่เข้าเล่นงานจันแม้แท้ที่จริงจะเป็นร่างกายของเส่ย แต่มีอำนาจของพลังงานชนิดหนึ่เข้าไปสวมรอยบงการ มันแรงพอที่จะปรากฏให้เห็นชัดกับตาออกไปทีเดียว โดยอาศัยความมืดเป็นสื่อ**

อย่างไรก็ตาม มันไม่เป็นสิ่งสมควรที่เขาจะพูดออกมา นอกจากการกลบเกลื่อน

“คุณหญิงกรุณาตรวจซิครับ เส่ยเป็นอย่างไรบ้าง”

ดารินเข้ามาตรวจกายของเส่ยอย่างเร่าร้อน ทุกคนถูกครอบงำด้วยความงุนงนและอัศจรรย์ใจจนแทบจะบรรยายออกมาไม่ได้ แต่เหนือกว่าความรู้สึกอื่นใดทั้งมวลในขณะนี้ ต่างก็ยังปีติยินดี ใจชื้นขึ้นที่ค้นพบตัวเส่ย

อึดใจใหญ่ หล่อนก็เงยหน้าขึ้น

“ไข้ขึ้นสูงทีเดียว แต่ก็ยังดีที่เขาไม่เป็นอะไรถึงกับชีวิตไปเสียก่อน รีบเอาตัวกลับเถอะ”

รพินทร์บอกให้จันกับเกิด ช่วยกันแบกเส่ยลงจากเรือน ดารินตามลงไปด้วย ตัวเขาเองไชยยันต์ และบุญคำ สำรวจดูตลอดทั้งเรือนหลังนั้นอีกครั้ง พบไรเฟิลของเส่ยที่เอาติดตัวมาด้วยวางอยู่ริมผนังตอนหนึ่ง ส่วนภายในห้อง ศพสี่ศพที่เหลือแต่หนังและกระดูก ยังคงกองอยู่ในลักษณะเดิมเช่นที่เข้ามาเห็นเมื่อตอนหัวค่ำ

ไม่มีใครเสียเวลากันอยู่บนเรือนร้างอันเต็มไปด้วยศพหลังนั้น

รพินทร์คว้าปืนของเส่ยขึ้นมาถือแล้วลากแขนไชยยันต์เดินลงจากเรือน ซึ่งขณะนี้อีกสามคนพร้อมทั้งร่างอันหมดสติของเส่ยล่วงหน้าลงไปคอยอยู่ก่อนแล้ว บุญคำยืนอยู่บนชานเรือนเป็นคนสุดท้ายตะโกนลงมา

“นาย! ผมว่าอย่าเอามันไว้เลย เอาพระเพลิงล้างมันเสียเถอะ พวกมันจะได้ไปผุดไปเกิด”

“ดีแล้ว เผามันเสียให้หมดทั้งหมู่บ้านนี่แหละ!”

ไชยยันต์คำรามตอบขึ้นไป

รพินทร์ก็รับไต้มาจากจันและเกิดในทันทีนั้น จุดสว่างโชนขึ้นหลายอันแจกจ่ายไปยังทุกคน อันหนึ่งโยนสว่างวูบขึ้นไปให้บุญคำผู้ยืนคอยรับอยู่ บุญคำรับไต้ติดไฟได้ก็ก้าวผลุบหายเข้าไปชั่วครู่เดียว เปลวไฟแดงฉานก็แลบวูบขึ้นติดหลังคาแฝกอย่างรวดเร็ว รพินทร์ ไชยยันต์ เกิดและจันช่วยกันขว้างไต้ขึ้นไปบนหลังคาเรือนหลังอื่นๆ ในละแวกใกล้เคียงอย่างทั่วถึง แล้วทั้งหมดก็ผละถอยออกมายืนรวมกลุ่มกันอยู่ที่กลางลานใต้ร่มพิกุล

ชั่วสามสี่นาทีต่อมานั้น พระเพลิงก็โหมขึ้นติดเรือนร้างทุกหลังไหม้ลามอย่างรวดเร็ว อันเนื่องมาจากเชื้อติดไฟอย่างดี และอาศัยลมที่กรรโชกหนักอยู่ในขณะนี้เข้าช่วย บริเวณนั้นสว่างไสวไปหมด เสียงฮือของไฟ เสียงปะทุลั่นของไม้ระคนกับกลิ่นควันและไอร้อน ป่าไผ่รอบด้านถูกรัศมีไฟจับแดงฉาน ท่ามกลางรัตติกาลอันหนาวเหน็บกรุ่นไปด้วยกลิ่นไอสยองขวัญ

พระเพลิงย่อมศักดิ์สิทธิ์และทรงมหิทธิอำนาจเหนือกว่าทุกสิ่งทุกอย่างเสมอ บัดนี้ไม่มีความลึกลับน่าหวาดสะพรึงกลัวใดๆ เหลืออยู่อีกแล้วสำหรับหมู่บ้านผีสิง เพราะมันกำลังขยายเป็นทะเลเพลิงอันโชติช่วง สรรพสิ่งทั้งหมดจะกลายเป็นเถ้าถ่านไปภายในไม่กี่อึดใจข้างหน้านี้แล้ว

หมดสิ้นสาบสูญเสียที สำหรับหมู่บ้านร้างพุเตย และความอาถรรพณ์ลี้ลับน่าสยองพองขนของมัน!

ทั้งหมดยืนสงบนิ่ง จ้องมองดูภาพหมู่บ้านร้างที่กำลังโหมจ้าไปด้วยเปลวเพลิงอยู่พักใหญ่อย่างปลงสังเวช จนกระทั่งแน่ใจว่ามันไม่เหลือซากอีกแล้ว พรานใหญ่จึงโบกมือเป็นสัญญาณกับทุกคนให้ผละกลับ ปล่อยหน้าที่การชำระล้างให้แก่พระเพลิง

จันกับเกิด ทำหน้าที่แบกร่างอันหมดสติของเส่ยนำหน้าลิ่วไป รพินทร์ ไชยยันต์ และดาริน เดินรวมกลุ่มกันอยู่ระหว่างกลาง ส่วนบุญคำรั้งท้าย ทิ้งหมู่บ้านที่กำลังถูกไฟโหมไว้เบื้องหลัง บรรยากาศในเที่ยวขากลับปลอดโปร่งเบาใจขึ้น ความน่ากลัวและเลศนัยอันลึกลับที่เผชิญกันมาในครั้งแรกสูญหายไปหมดสิ้น ไม่มีเสียงหมาหอน ไม่มีแม้กระทั่งกลิ่นศพมารบกวนจมูกนิดเดียว นอกจากความเย็นฉ่ำของน้ำค้างกลางดึก ทั้งหมดเร่งฝีเท้าเพื่อจะกลับไปให้ถึงที่พักโดยเร็ว

“ศพที่เราเห็นเกลื่อนกลาดแต่แรก มันหายไปไหนหมดตอนที่ไปถึงครั้งหลังนี่?”

ไชยยันต์กระซิบถามรพินทร์ ในระหว่างที่เดินเคียงกันไป

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ มันเป็นเรื่องลึกลับ แต่อย่างไรก็ตาม จะไม่มีอะไรน่ากลัวเหลืออยู่อีกแล้ว สำหรับหมู่บ้านพุเตย ไฟล้างได้สะอาดเสมอ”

“ใครเป็นคนชักบันไดบ้านผาเอิงขึ้น?”

ไม่มีใคร เส่ยเองนั่นแหละ หลังจากขึ้นไปบนเรือนแล้วก็ชักบันไดขึ้นเสีย”

“ผมไม่เข้าใจเลย เส่ยเป็นอะไรไป ทำไมถึงอาเพศวิปริตอย่างนั้น เสียงกรี๊ดๆ ที่แผดร้องออกมา ฟังแล้วขนหัวลุก จนกระทั่งบุญคำเอาเรียวไม้ไผ่ตีแสกหน้าล้มลงไปนั่นแหละ ถึงได้มองเห็นเป็นหน้าเส่ย”

รพินทร์เหลือบมองดูดาริน ผู้ขณะนี้เร่งฝีเท้าตามหลังเกิดและจันขึ้นไป ทิ้งระยะห่างจากเขาและไชยยันต์จนเกินกว่าที่จะได้ยินเสียงพูดจาโต้ตอบ แล้วกระซิบมาพอได้ยินสองต่อสองว่า

“คุณไชยยันต์ยังดีที่มองเห็นหน้าเส่ย ขณะที่เอาไฟฉายส่อง ผมกับจันสองคน มองเห็นในที่มืด มันประหลาดที่เห็นชัดกว่าแสงไฟเสียอีก”

“คุณเห็นเป็นยังไง?”

“ทั้งรูปร่าง หน้าตา เป็นผู้หญิงกะเหรี่ยงคนหนึ่ง เป็นกะเหรี่ยงสาวที่ผมคุ้นหน้าเสียด้วย”

“ใคร?”

“ยะจิ่น ลูกสาวของผาเอิง”

“!!”

“อย่าเพิ่งบอกให้คุณหญิงทราบ จนกว่าเราจะถึงแค้มป์”

เขาขอร้อง นักผจญภัยชาวกรุงพยักหน้าอย่างเข้าใจความหมาย กระซิบต่อมา

“ถ้างั้นที่จันบอกก็เป็นความจริง เพราะไม่เพียงแต่จันเท่านั้น คุณเองก็ยังมองเห็นเช่นนั้นด้วยอีกทั้งคน”

“สมมติว่าถ้าจันตาฝาด ผมก็ตาฝาดไปด้วยเหมือนกัน แต่มันแปลกในข้อที่ว่า ผมกับจันดันมาตาฝาดขึ้นพร้อมๆ กัน เห็นอย่างเดียวกัน โดยไม่ได้นัดกันไว้ หรือรู้กันมาก่อน ผมมาเห็นอีกครั้งว่าเป็นร่างกายของเส่ย ก็ตอนที่พวกเราตามเข้ามาทัน และฉายไฟเข้ามานั่นแหละ”

“แปลว่า วิญญาณของยะขิ่นในตอนนั้น เข้าสิงอยู่ในร่างของเส่ยอย่างนั้นกระมัง?”

“ผมเรียนแล้วว่า มันเป็นเรื่องลึกลับ ที่ผมก็อธิบายหรือหาคำจำกัดความแน่นอนไม่ได้เหมือนกัน อะไรต่างๆ คุณไชยยันต์ก็ได้พบเห็นมากับตาตนเองแล้ว”

“นี่เส่ยจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้”

“กลับไปถึงแค้มป์รอฟังการตรวจของคุณหญิงผู้เป็นแพทย์ ก็คงรู้กันหรอกครับ”

“โชคดีที่คุณโผล่เข้าไปพบเส่ยกำลังเค้นคอจันเป็นคนแรก อาศัยที่คุณเป็นคนสติมั่นคงเหลือเกิน ถ้าเป็นผม มองเห็นผิดวิกลไปแบบที่คุณเห็น ผมคงซัดด้วยปืนแน่ๆ แล้ว ก็กลายเป็นว่ายิงเส่ยตายเปล่าๆ เพราะตามองเห็นเป็นคนอื่น”

ไชยยันต์คราง อย่างสยดสยอง!

ทางแค้มป์...ทันทีที่คณะติดตามเส่ยทั้งหมดออกจากบริเวณปางพักไป เชษฐาก็ไม่เป็นอันหลับอันนอนลงได้ เต็มไปด้วยความกระสับกระส่ายร้อนใจ ให้แงซายช่วยประคองออกมานอกกระโจมพัก และนั่งอยู่ริมกองไฟหน้าเต็นท์ โดยมีคนใช้ชาวดงนั่งอยู่ใกล้ๆ ด้วย ลูกหาบต่างพากันหลับนอนลงตามเดิม นอกจากพวกที่อยู่ยาม

“แงซาย แกรู้เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแล้วใช่ไหม?”

“ครับ นายใหญ่”

“แกคิดว่ายังไง เส่ยย่องออกจากปางพักไปด้วยตัวเองหรือว่ามีอะไรมาชักจูงเขาไป”

หนุ่มกะเหรี่ยงพเนจรหัวเราะเสียงลึก ตอบอย่างระมัดระวังถ้อยคำ

“ผมไม่บังอาจที่จะคาดคะเนใดๆ ได้ทั้งสิ้นครับ อีกไม่นานนักพรานใหญ่ก็จะกลับมาแล้วทุกอย่างก็จะเป็นที่รู้กันออกไป”

“แกคงจะรู้ดีอยู่แล้วว่า ฉันรักแกเป็นส่วนตัว และที่ถามนี่ก็เป็นการถามความเห็นส่วนตัว อย่าคิดว่าแกเป็นผู้ที่จะคอยรับใช้และปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเดียว แกไม่ต้องอำพะนำในสิ่งที่เป็นความรู้สึกของแกขณะนี้ และไม่ต้องกลัวว่าฉันจะไม่พอใจ ถ้าแกแสดงความเห็นใดๆ ออกมา ฉันอยากจะฟังแกพูดอะไรออกมาบ้าง เกี่ยวกับเรื่องนี้”

แงซายแลเหม่อออกไปยังแนวป่าอันมืดมิด

“ผมได้เตือนผู้กองแล้วว่า ให้บอกคนของเขาทั้งสี่คนให้รู้ไว้เสียว่า หมู่บ้านพุเตยห่าลงตายกันหมดแล้ว กลายเป็นหมู่บ้านร้าง ผู้กองคิดว่าไม่จำเป็น และคงไม่เชื่อว่ามันจะเกิดเหตุอะไรขึ้น โอกาสที่พรานทั้งสี่คนไม่รู้ตัวล่วงหน้านี้เอง เป็นโอกาสปลอดที่สุด เหตุการณ์มันประจวบเหมาะ

พอดีกับเส่ยที่รักใคร่ชอบพอกับสาวกะเหรี่ยงในหมู่บ้านนั้นอยู่ก่อนแล้ว ท่านย่อมจะทราบมิใช่หรือครับว่า อำนาจของความรักมันยิ่งใหญ่เพียงไร”

ราชสกุลหนุ่ม จ้องแงซายอย่างพินิจ

“แกตอบอย่างคนฉลาดๆ แต่ก็อำพรางความรู้สึกแท้จริงในขณะนี้ของแกไว้ แกมันก็เหมือนๆ กับรพินทร์นั่นแหละ ว่าแต่แกรู้ได้อย่างไรว่าหมู่บ้านพุเตยร้าง พรานใหญ่บอกแกรึ?”

แงซายสั่นศีรษะ

“หามิได้ ผู้กองไม่ได้บอกผมเลย เขาปฏิบัติตามคำสั่งของท่านอย่างเคร่งครัดทีเดียว นั่นคือ ไม่ยอมบอกใครทั้งสิ้นแม้แต่พรานทั้งสี่คนของเขาเอง แต่ผมรู้ว่าหมู่บ้านนั้นร้างไปแล้วเพราะโรคระบาดร้ายแรง รู้ในเวลาเดียวกับที่ผู้กองรู้นั่นแหละ เหตุการณ์ที่พบเห็นเมื่อเย็น ตอนที่ผ่านไร่ซากมา ตลอดจนซากศพข้างหนองน้ำ เป็นสัญญาณเตือนชัดพอ แต่ผู้กองยังไม่แน่ใจนักจึงตามไปดูเมื่อตอนหัวค่ำที่แล้ว และเขาก็รู้ว่าผมได้รู้เหตุการณ์แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องบอก เขากลับเป็นคนเตือนกำชับผมเองไม่ให้แพร่งพรายแก่ใครทั้งสิ้น”

คำตอบของแงซาย เต็มไปด้วยความรัดกุมและสงวนถ้อยคำ จนเชษฐาไม่อาจที่จะซักไซ้คาดคั้นอะไรออกมาได้ อีกประการหนึ่ง เขาย่อมจะถือตนว่าเป็นผู้เจริญแล้ว ไม่เคยศรัทธา เชื่อถือในเรื่องภูตผีปีศาจตลอดจนความอัศจรรย์ลี้ลับเหนือธรรมชาติ ขืนซักถามมากไป ก็ย่อมจะเสียเชิงตนเองและเท่ากับเป็นการยอมรับ ในสิ่งที่เขาไม่เชื่อถือนี้โดยปริยายประการหนึ่งเล่า คำตอบของแงซายก็บอกอยู่ในทีแล้วว่า ไม่ประสงค์จะนำเอาสิ่งนี้มาพูดกับคนชั้นเขา ซึ่งมันก็เป็นลักษณะเดียวกันกับพรานใหญ่รพินทร์นั่นเอง

ต่อมาครู่ใหญ่ เขาก็ต้องสะดุ้งเยือกขึ้นด้วยเสียงปืนที่ลั่นก้องมาสองนัด ได้ยินอย่างถนัดพวกลูกหาบก็พลอยตื่นกันขึ้นหมดอีกครั้ง

“เอ๊ะ! เสียงปืน พวกนั้นยิงอะไร?”

เชษฐาร้องขึ้น จ้องหน้าแงซาย หนุ่มชาวดงก็มีสีหน้าตื่นงุนงง พยายามเงี่ยหูจับรหัส แต่ทุกอย่างกลืนอยู่ในความเงียบอันเต็มไปด้วยปริศนา เสียงปืนลั่นขึ้นเพียงสองนัดเท่านั้น และจากนั้นก็เงียบสงบไป พวกลูกหาบลุกขึ้นเตรียมพร้อมอย่างตื่นเต้น พูดกันจ้อกแจ้กเป็นภาษาพื้นเมืองที่เชษฐาฟังไม่ออก

“พวกนั้นพูดกันว่ายังไง?”

หัวหน้าคณะถามต่อมาโดยเร็ว เมื่อมองเห็นปฏิกิริยาของพวกลูกหาบ

“พวกนั้นบอกกันว่า พวกเราที่ออกไปเมื่อกี้ ปะทะกับพวกกะเหรี่ยงพุเตยครับ มันเนื่องมาจากพรานใหญ่ก่อนจะออกไป บอกพวกเขาไว้ว่าเส่ยมีเรื่องอริอยู่กับพวกพุเตย และจะออกไปตามตัวกลับ พวกเขาร้อนใจอยากจะไปสมทบช่วยถ้าหากเกิดรบกันขึ้น”

ไม่ทันขาดเสียงของแงซาย นายเมยหัวหน้าลูกหาบก็เดินถือปืนตรงเข้ามาอย่างรีบร้อน เชษฐาบอกให้แงซายสั่งพวกลูกหาบให้สงบลงตามเดิม เพราะรู้จุดประสงค์ว่า หัวหน้าลูกหาบกำลัง

จะมาพูดเรื่องใดกับเขา แงซายส่งภาษาออกไป นายเมยก็ถอยกลับไปยังกลุ่มของตน นั่งซุบซิบหารือกันต่อไป แต่ไม่มีใครนอน นอกจากนั่งกอดปืนคอยเงี่ยหูอยู่ด้วยความเป็นห่วง

ภายหลังที่นายเมยถอยกลับไปแล้ว เชษฐาก็มองตาแงซายอย่างถามอีกครั้ง

"เสียงปืนลูกซอง..."

แงซายพึมพำ หรี่ตาคิด

"มีสองคนเท่านั้น ที่ถือปืนลูกซอง นายหญิงกับนายทหารปืนใหญ่ แต่ดังเพียงสองนัดก็เงียบหายเช่นนี้ ควรจะยิงสัตว์หรืออะไรสักอย่างหนึ่ง คงจะไม่มีอันตรายคับขันใดๆ นัก ไม่งั้นควรจะมีเสียงปืนถี่มากกว่านี้"

"เดินไปประจันหน้ากับเสือ ไม่ก็งูใหญ่เสียแล้วกระมัง"

เชษฐาพูดเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

แงซายนิ่งเงียบ คงอยู่ในอาการใช้ความคิด และคอยสำเหนียกรหัสอยู่เช่นนั้น

ครั้นแล้วไม่นานต่อมานั่นเอง พวกลูกหาบที่นั่งรวมกลุ่มกันอยู่ก็ลุกฮือขึ้นอีกครั้ง พร้อมกับส่งเสียงเอะอะลั่นชี้มือไปทางท้องฟ้าด้านหนึ่ง ซึ่งบัดนี้แลเห็นแสงเพลิงสว่างจ้าแดงฉาน เชษฐาก็ตะกายลุกขึ้นยืนในทันทีนั้นพร้อมกับแงซาย

"แสงไฟอะไรน่ะ?"

"หมู่บ้านพูเตยแน่ๆ ครับ แสงไฟมาจากทางด้านนั้น!"

"เกิดอะไรขึ้น?"

แงซายยิ้มฟันขาว

"ถ้าผมทายไม่ผิด ผู้กองคงเผาเสียแล้ว เขาทำถูกแล้วที่เผามันเสียคืนนี้!"

จากนั้น ทั้งหมดในแค้มป์ ก็เฝ้ารอคอยต่อไปด้วยความร้อนรุ่มกระสับกระส่าย

ครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น ทุกคนได้ยินเสียงกู่แว่วเข้ามา แล้วทั้งคณะที่ออกไป ก็พากันเดินกลับมาถึงแค้มป์อย่างรีบร้อน จันและเกิด ช่วยกันแบกร่างเสย่นำเข้ามา พวกลูกหาบกรูกันออกไปรับและสอบถามแซด แต่รพินทร์ไม่ยอมตอบอะไรกับคนเหล่านั้นทั้งสิ้น บอกให้ทุกคนอยู่ในอาการสงบเช่นเดิม แล้วออกคำสั่งให้เกิดกับจัน แบกร่างของเสย่เข้าไปในกระโจมพักนายจ้าง เชษฐายืนรออยู่หน้าแค้มป์ สำรวจไปยังสีหน้าและอาการของแต่ละคน ที่ผลุนผลันกลับมาถึง เขาไม่เอ่ยถามคำใดในขณะที่คนเหล่านั้นเดินสวนเข้ามา แต่เขยกตามเข้าไปโดยเร็ว

ดารินสั่งให้วางร่างของเสย่ลงบนพื้นที่ปูด้วยผ้าใบ แล้วตรงเข้าหาหีบเครื่องเวชภัณฑ์ของหล่อน ระหว่างนี้เอง เชษฐาก็พอจะทราบเหตุการณ์ทั้งหมดโดยคร่าวๆ จากไชยยันต์ ทุกคนชุมนุมกันอยู่ในเต็นท์ยกเว้นพวกลูกหาบ ซึ่งขณะนี้รวมกลุ่มคอยรับฟังข่าวกันอยู่อย่างไม่สามารถจะเดาเหตุการณ์ใดๆ ได้

"น้อย เสย่เป็นอย่างไรบ้าง?"

เชษฐาถามขึ้นอย่างร้อนใจ ทันทีที่แพทย์สาวประจำคณะถอดหูฟังหัวใจออก

“อาการอย่างอื่นก็ไม่เห็นมีอะไรนี่คะ นอกจากความร้อนขึ้นสูงเหลือเกิน ขณะนี้หมดสติ”

ทันทีนั้น รพินทร์ก็ก้าวเข้าไป ในขณะที่หล่อนกำลังดูดยาออกจากหลอดโดยเข็มฉีด

“บุญคำต้องการให้ยาเส่ยสักขนานหนึ่ง ก่อนที่คุณหญิงจะจัดการอย่างไรลงไป ไม่ทราบว่าคุณหญิงจะขัดข้องหรือเปล่า?”

ดารินหันมาจ้องหน้าเขา แล้วมองไปทางบุญคำ ผู้ยืนหน้าเคร่งอยู่ใกล้

“ยาอะไร?”

“ไม่เป็นยาอันตราย หรือขัดกับวิชาแพทย์ของคุณหญิงหรอกครับ มันเป็นพวกสมุนไพรและเขี้ยวงาบางชนิดอันเป็นยาพื้นบ้านตามความเชื่อถือของเขา ปฏิกิริยาของยาก็คือ จะทำให้เส่ยอาเจียนออกมา”

แพทย์สาวประจำคณะ ขมวดคิ้วลังเล บุญคำก็พูดวิงวอนมาอย่างร้อนใจ

“ให้ผมแก้มันตามพิธีลูกป่าก่อนเถอะครับ นายหญิง พอมันอาเจียนออกมาแล้วค่อยพึ่งยาของนายหญิงทีหลัง ตอนนี้ยาฟารั้งอามันไม่อยู่หรอก มันต้องเป็นยาอาคมสำหรับแก้พิษอาถรรพณ์ปิศาจมันยังสิงอยู่ในตัวของเส่ย ผมรักษาให้เส่ยหายไข้ไม่ได้ แต่ผมขับให้ผีออกจากมันได้”

“คุณคิดว่าฉันควรจะอนุญาตไหม?”

หล่อนหันมาถามพรานใหญ่

“สุดแล้วแต่ดุลพินิจของคุณหญิง”

ม.ร.ว.หญิงคนสวยเม้มริมฝีปาก มองไปยังร่างอันหมดสติของเส่ย พอดีกับที่ไชยยันต์บอกมาต่ำๆ ว่า

“น้อย ฉันคิดว่าควรจะยอมให้บุญคำจัดการตามประสาของเขาก่อนนะ ต่อจากนั้นเธอค่อยจัดการทีหลัง อะไรๆ เราก็เห็นกันมากับตาแล้ว หรือว่าเธอยังไม่ยอมเชื่อ”

หล่อนพยักหน้า ยิ้มฝืนๆ

“เอาละ ตกลง แก้เขาซิ ฉันจะคอยดูด้วย”

ท่ามกลางความเงียบงันของทุกสายตาที่จับจ้องอยู่นั้น บุญคำล้วงเอายาผงชนิดหนึ่ง ที่มีอยู่พร้อมแล้วในย่ามของแกออกมาละลายกับเหล้าขาว ยกขึ้นจบเหนือหัว หลับตาสวดอะไรพึมพำอยู่ครู่ เป่าลงไปที่ถ้วยยานั้น เอานิ้วจุ่ม ดีดพรมไปทั่วร่างเส่ย แล้วบอกให้เกิดประคองศีรษะขึ้น เทยากรอกเข้าใส่ปาก

ระหว่างที่รอคอยดูผลอยู่นี้ เชษฐาก็ได้รับทราบเหตุการณ์โดยละเอียดทั้งหมดจากทุกคนที่เผชิญมา หัวหน้าคณะอึ้งไป

“น่าเสียดายจริงๆ เชษฐา ที่แกไม่ได้ไปร่วมเห็นสิ่งพิลึกๆ กับเราด้วย พูดแล้วไม่น่าเชื่อ”

ไชยยันต์พูดด้วยเสียงแผ่วเบา แต่เคร่งขรึมจริงจัง

“ฮือม์...”

ราชสกุลหนุ่มคราง ยกมือขึ้นลูกคาง การยืนยันจากไชยยันต์และดารินผู้ไปประสบพบเห็นมากับตนตนเอง ทำให้เขางงงัน

“มันลึกลับพิสดารมากทีเดียว ฉันได้ยินแล้วละ เสียงปืนลั่นสองนัด ต่อมาอีกครู่ใหญ่ก็เห็นแสงไฟจับท้องฟ้า ดีแล้วที่เผาล้างมันเสียให้สิ้นซาก”

ประมาณ 5 นาทีต่อมา ทุกคนที่พูดกันอยู่ หยุดชะงักลงในทันทีหันขวับไปทางร่างอันนอนเหยียดยาวของเส่ย เห็นพรานหนุ่มผู้เคราะห์ร้าย มีสีหน้าบูดเบี้ยวผิดรูปไป เคลื่อนไหวฟัดฟาดแขนขาไปมาอย่างกระสับกระส่าย แล้วก็พรวดพราดลุกขึ้นนั่งทั้งๆ ที่ยังหลับตาอยู่ อ้าปากอาเจียนพุ่งออกมาเป็นสีเขียวคล้ำเลอะเทอะไปทั่ว บุญคำก็ปราดเข้าประคองลูบหลังเสกเป่าลงไปบนศีรษะเส่ยอาเจียนจนหมดกระเพาะแล้วหงายหลังผึ่งลงนอน หายใจรวยๆ แน่นิ่งต่อไป

ภายหลังจากบุญคำกวาดเช็ดอาเจียนออกไปแล้ว ดารินก็เข้ามาตรวจอย่างละเอียดอีกครั้ง สีหน้าของหล่อนเต็มไปด้วยความประหลาดใจ อุณหภูมิอันสูงในกายของเส่ยลดสู่ระดับปกติ เหงื่อออกเต็มฝ่ามือและใบหน้า ร่างกายกลับเย็นชืด หัวใจเต้นอ่อน

“ได้ผลดีนี่ ความร้อนลดลงแล้ว เกือบจะเป็นปกติทีเดีย แต่ชีพจรเต้นอ่อนเหลือเกิน”

“ช่วยกระตุ้นด้วยยาบำรุงหัวใจได้ไหม?”

พี่ชายถามกึ่งขอความเห็นมา

“เห็นจะไม่จำเป็นหรอกค่ะ บรั่นดีก็ได้”

หล่อนตอบด้วยสายตาที่แช่มชื่นขึ้น ไชยยันต์ก็รินบรั่นดีลงแก้วแล้วส่งไปให้บุญคำกรอกจากนั้นแพทย์หญิงประจำคณะ ก็สั่งให้เอาผ้าขนสัตว์มาคลุมให้คนเจ็บ

“เอาละ ให้เส่ยนอนอยู่ในนี้แหละ อีกสักครู่อาจรู้สึกตัวไม่ก็ตื่นในเวลาเช้า”

“ฉันอยากจะให้เขาฟื้นขึ้นมาเสียเดี๋ยวนี้เลย จะได้รู้ชัดออกไปว่ามันไปยังไงมายังไงกันแน่ เส่ยจะต้องบอกเราได้”

ไชยยันต์ว่า

“ตอนนี้อย่าเพิ่งรบกวนอะไรเขาเลย ถ้ายังไม่ตื่นขึ้นมาก็ปล่อยให้นอนไปก่อน สำคัญน้อยต้องคอยตรวจดูอาการทุกระยะเท่านั้น”

“ค่ะ น้อยจะดูแลเขาเอง”

รพินทร์บอกคนของเขาทั้งสามคน ให้กลับออกไปพักผ่อนได้ ก่อนที่ทั้งสามจะก้าวพ้นกระโจมออกไป เชษฐาก็สั่งมาว่า

“พวกลูกหาบกำลังร้อนใจ อยากจะรู้เรื่อง จงบอกเขาแต่เพียงว่า...เส่ยปลอดภัยเรียบร้อยดีแล้ว เขาไม่สบาย พิษไข้ทำให้เดินไปที่หมู่บ้านพุเตย เราตามไปพบที่หมู่บ้านพุเตย เส่ยนอนจับไข้อยู่

ที่นั่น และพบว่าหมู่บ้านนั้นร้างไปแล้วก็เลยเผาเสียแล้วเอาตัวเส่ยกลับมา บอกพวกเขาแค่นี้แหละ อย่าพูดอะไรให้มากไปกว่านั้น”

พวกนั้นรับคำแล้วพากันกลับออกไป พรานใหญ่ดื่มกาแฟสนทนากับคณะนายจ้างอยู่อีกครู่ ก็กล่าวขอตัวไปพักผ่อน ขณะที่เขาขยับตัวลุกขึ้นนั่นเอง ดารินก็ร้องออกมาเบาๆ ว่า

“เส่ยรู้สึกตัวแล้ว!”

ทุกคนมองไปที่ร่างของพรานพื้นเมืองเป็นตาเดียว เห็นกระดิกตัวเปลือกตาเต้นพลิ้ว แล้วค่อยๆ ลืมขึ้น ทันทีที่ม่านตาขยายเปิด มองเห็นสิ่งรอบตัวได้ถนัด เส่ยก็ผงกตัวลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว ใบหน้าอันซีดเซียวอิดโรยนั้น เต็มไปด้วยความตื่นงงประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว ก้มลงมองดูตัวเองแล้วเงยขึ้นจ้องไปยังทุกคนเหมือนจะไม่เชื่อสายตาตนเอง หน้ายิ่งซีดลงไปอีกด้วยความตกใจ เมื่อแลไปพบพรานใหญ่ผู้เป็นนายก้าวเข้ามาหยุดตรงหน้า จ้องเขม็งอยู่

“นาย...”

เส่ยครางแหบๆ ออกมา

“นายไปเอาตัวผมมาจากบ้านพุเตยตั้งแต่เมื่อไหร่นี่ ผมไม่รู้สึกตัวเลย นายคงโกรธผมมาก ...”

ลักษณะท่าทางและคำพูดของเส่ย แสดงให้เห็นชัดว่าเขาไม่รู้เห็นในเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นเลย มันเป็นความรู้สึกสำนึกแต่เพียงว่า เขาได้แอบหนีไปนอนที่หมู่บ้านกะเหรี่ยง และอยู่ไม่อยู่ตื่นขึ้นอีกครั้ง ก็พบตัวเองนอนอยู่ในแค้มป์ของนายจ้าง โดยมีกลุ่มนายจ้างทั้งหลายจ้องมองอยู่ในขณะนี้ ซึ่งเขาเข้าใจว่าทุกคนกำลังพิจารณาความผิดของเขาที่ละทิ้งยามไป

รพินทร์เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของพรานพื้นเมืองหนุ่มของเขาได้ดี จากการสังเกตท่าที

“ไม่ต้องตกใจ ว่าฉันจะเล่นงานอะไรแกหรอกเส่ย”

พรานใหญ่เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนปกติ ยิ้มให้เล็กน้อย

“สำรวจดูตัวแกเองเสียเดี๋ยวนี้เถิด รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง สบายดีแล้วหรือยัง?”

เส่ยยิ้มแห้งๆ ชำเลืองไปรอบๆ ตัวอีกครั้ง ไม่กล้าสบตาใคร ลักษณะยังประหลาดใจงงๆ อยู่เช่นนั้น

“ผมก็สบายดีนี่ครับ นาย เพียงแต่หลับไปเป็นตายไปเท่านั้น ไม่รู้สึกตัวสักนิดว่าผมตื่นขึ้นในนี้ได้ยังไง”

ดารินตรงเข้ามาช้าๆ ส่งบรั่นดีให้ถ้วยหนึ่ง พร้อมกับพยักหน้าออกคำสั่ง

“เอ้า! ดื่มเสียก่อน ไม่ต้องกลัวว่าพรานใหญ่จะดุด่าอะไรที่เส่ยทิ้งยามไปหรอก ดื่มเสียแล้วสงบสติทบทวนความทรงจำให้ดี พวกเราอยากจะสอบถามอะไรเส่ยหน่อยเท่านั้น”

พรานพนุ่มพื้นเมืองผู้เพิ่งฟื้นจากสลบ มองดูนายหญิงอย่างเกรงๆ ไม่กล้ารับบรั่นดีที่หล่อนส่งมาให้ เพราะเดาอะไรไม่ถูกทั้งสิ้น รพินทร์พยักหน้ามาอีกคน จึงยอมรับไปดื่ม อาการแช่มชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้น

รอจนกระทั่งเส่ยดื่มบรั่นดีหมดถ้วย พรานใหญ่จึงทรุดตัวลงบนลังตรงหน้า

“เอาละ เล่าเหตุการณ์ไปให้ละเอียดซิ ทำไมแกถึงออกจากแค้มป์ไปกลางดึก”

เส่ยเช็ดริมฝีปาก อึกอักก้มหน้าอยู่ครู่ ก็บอกอ่อยๆ มาว่า

“สุดแล้วแต่นายจะด่าเถอะครับ ผมยอมรับผิดทุกอย่าง ผมฝากยามไอ้เกิดไว้แล้วย่องเข้าไปที่หมู่บ้านพุเตย กะว่าจะกลับมาในตอนสางๆ แต่ก็เผลอนอนหลับไปเลย จนกระทั่งนายคงตามไปเอาตัวผมมา”

“ไม่มีใครคิดจะเอาผิดกับเส่ยหรอก”

เชษฐาพูดด้วยน้ำเสียงปลอบใจมาอีกคน

“เราเพียงแต่อยากจะรู้เหตุการณ์ทั้งหมด ตั้งแต่เส่ยออกจากแค้มป์ไปเท่านั้น ทำไมเส่ยถึงออกจากแค้มป์?”

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะฝ่าฝืนคำสั่งเลยครับ นาย”

เส่ยสารภาพเบาๆ ท่าทีสำนึกในความผิด และเสียใจ

“ผมอยู่ยามสอง ต่อจากน้าจัน พอดียะขิ่นมาหาผม ผมอดใจอยู่ไม่ไหว ก็เลยไปกับมันฝากยามเกิดไว้”

พรานใหญ่กับคณะนายจ้างสบตากันอีกครั้ง จากถ้อยคำสารภาพซื่อๆ ของเส่ย

“ยะขิ่น...”

เชษฐาพึมพำออกมา กัดริมฝีปาก ระหว่างที่ทุกคนอึ้ง

“ลูกสาวผาเอิงนายบ้านนะรึ?”

“ครับ นายใหญ่ ผมรักมัน มันก็รักผม รู้ว่าผมติดมากับคณะของเจ้านายและมาพักอยู่ที่นี่ อุตส่าห์บุกป่ามาหาผมกลางดึก ชวนไปที่บ้านมัน ผมบอกมันแล้วว่าไปไม่ได้ ให้มันคุยกับผมที่นี่ มันก็อ้อนวอนจนผมใจอ่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คืนนี้ยะขิ่นสวยเหลือเกิน...”

ประโยคหลัง เสียงของเส่ยแผ่วเหมือนจะรำพึงรำพันอยู่กับตัวเอง แววตาที่ทอดเหม่อลอยปราศจากจุดหมายนั้นฉ่ำไปด้วยความรัก

แล้วเหตุการณ์ก็เป็นที่ประจักษ์ออกมา โดยคำบอกเล่าของเส่ย...

ขณะนั้น มันเป็นเวลาดึกสงัด ระยะปลายยามก่อนจะถึงยามของเกิดเพียงเล็กน้อย มันเป็นเวลาดึกที่แสนจะหนาวเย็นสะท้านจิต ทุกคนในแค้มป์หลับสนิท แม้กระทั่งลูกหาบที่ชื่อเจ้าปง อันเป็นคู่ยามของเขา

พรานหนุ่มนั่งกอดปืนอยู่ริมกองไฟเพียงคนเดียว ความเงียบและความเปลี่ยว ทำให้หัวใจของเขาประหวัดคิดไปถึงนางกะเหรี่ยงรุ่นสาวลูกของผาเอิงแห่งหมู่บ้านพุเตย อันเคยมีจิตผูกพันกันมาก่อน เขาร้อนรุ่มกระวนกระวายใคร่ที่จะได้พบปะกับนังพลับพลึงไพร ผู้ระบือในด้านความงาม

เป็นที่หมายปองของหนุ่มบ้านป่าใกล้ไกลทั้งหลาย มาตั้งแต่ขบวนเกวียนเดินเฉียดใกล้หมู่บ้านพุเตยเมื่อตอนเย็นนี้แล้ว แต่สู้สะกดกลั้นไว้ เพราะไม่มีคำอนุญาตใดๆ จากพรานใหญ่

ยิ่งดึกสงัด จิตใจของเขาก็ยิ่งฟุ้งซ่านกระสันสวาทขึ้นมาเป็นลำดับ ทันใดนั้นเอง ก็ได้กลิ่นหอมของดอกไม้ป่าโชยตลบมา พร้อมกับเสียงอันหวายเจื้อยไพเราะในท่วงทำนองเพลงรัก ที่ยะขิ่นเคยขับให้เขาฟัง เขาจำได้อย่างแม่นยำ...ว่ามันเป็นเสียงของสาวน้อยยะขิ่นคู่เสน่หานั่นเอง แรกคิดว่าหูฝาดไป เงี่ยคอยสดับฟังอยู่อย่างตั้งอกตั้งใจ เสียงเพลงและกลิ่นหอมของดอกไม้นั้น โชยแว่วถนัดใกล้เข้ามาเป็นลำดับ หูเขาไม่ได้ลวงตัวเอง!

ครั้นแล้วอึดใจนั้นเอง ก็มีเสียงฝีเท้าย่ำใบไม้กรอบแกรบเข้ามา ต่อมาของการเฝ้าจับมองด้วยหัวใจอันเปี่ยมปลื้มไปด้วยความปีติ ร่างแน่งน้อยอวบอัดของนางพะยอมไพรคู่รัก ก็ปรากฏขึ้นที่ริมพุ่มไม้ด้านหน้า ปรากฏชัดกับแสงไฟในกองสว่างวับแวมอยู่ สวยสะคราญบาดใจป่วนอารมณ์ ใบหน้าอันหวานแฉล้มนั้นอิ่มเอิบไปด้วยระบัดเลือดสาว มีมาลัยดอกพิกุลและดอกปีบคล้องอยู่รอบคออันเปลือยเปล่า ประทุมถันแต่งตึง ตั้งตระหง่านชูชันปานบัวหลวง กระทบกับเปลวเพลิงเป็นเงาระยับเรืองรองละลานตา เรือนผมดำสนิทยาวสยายจรดสะโพกที่ปกปิดลับล่อไว้ด้วยกระโปรงถักใบแฝก ยามนั้นต้องลมพัดส่ายไหวอยู่ไปมา เปิดเผยให้เห็นปลีขาอันอวบ กลึงเกลาปานแก่นไม้สลัก นางทัดจอนผมข้างหนึ่งไว้ด้วยช่อมะลิป่า นัยน์ตาทั้งคู่เป็นประกายพราวราวกับแสงดาวหยาดเยิ้มเต็มไปด้วยเสน่หานุภาพ ริมฝีปากเผยอยิ้มแย้มเยือน

เขาแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง จนกระทั่งสาวน้อยเยื้องกายแช่มช้า เข้ามาหยุดยืนอยู่หน้ากองไฟ ห่างเพียงไม่กี่ก้าว

“ยะขิ่น!”

เส่ยอุทาน ถลันลุกขึ้นยืน จ้องตะลึง

ใบหน้างามรัญจวนใจนั้นพยักน้อยๆ กระซิบตอบมาเสียงหวาน

“ใช่! ข้าเอง ยะขิ่น พี่ยังจำข้าได้อยู่อีกหรือ?”

“ทำไมข้าจะจำยอดรักของข้าไม่ได้”

เส่ยร้องละล่ำละลัก ก้าวออกนอกกองไฟโดยเร็ว แล้วคว้าแขนของนางไว้ ยะขิ่นสะบัดเบี่ยงเพียงเบาๆ และถอยห่างออกไปเพียงเล็กน้อย

“ข้าจำได้ตั้งแต่ได้ยินเสียงเพลงของเจ้าแล้ว แรกนึกว่าฝันไป ไม่คิดว่าจะเป็นยะขิ่น ดึกดื่นค่อนคืนอย่างนี้ ทำไมเจ้าถึงบุกป่ามาถึงนี่”

นางสาวรุ่นกะเหรี่ยง ชายหางตาคมปลาบ ตวัดค้อนให้น้อยๆ ตัดพ้อ

“อ้อ! แม้แต่เสียงเพลงก็ยังจำได้ด้วยหรือ ช่างน่าชื่นใจแท้ๆ แต่...ฮึ! ที่ข้าอุตส่าห์หนีพ่อบุกป่ายามค่ำคืนมานี่ ก็เพียงแค่จะมาดูใจพี่ว่ายังจำยะขิ่นได้อีกหรือไม่เท่านั้น เดินเกวียนผ่านท้ายบ้านมาตั้งแต่เย็นแล้ว ระยะทางก็ใกล้แค่นี้เอง พี่จะแวะเข้าไปหาข้าสักนิดก็ไม่มี พรุ่งนี้ก็จะเดินผ่านพุเตยไปแล้วไม่ใช่หรือ”

พรานหนุ่มผู้ร้อนรัก ตรงจับมือนางไว้อีกครั้งกุมแน่น ฝ่ามือน้อยๆ นั้นเย็นนุ่ม กลิ่นมาลัยดอกพิกุลที่นางสวมอยู่ก็ซ่านจรุงไปถึงขั้วหัวใจ

“จำเป็นแท้ทีเดียว ที่ยังไม่ได้ไปหายะขิ่นในหมู่บ้าน ทั้งที่ใจข้าเฝ้าคิดถึงแต่เจ้าตลอดเวลา นายสั่งให้พักอยู่ที่นี่ ไม่ให้พวกข้าออกไปไหนเลยตลอดทั้งคืนนี้ ตั้งใจว่ารุ่งเช้าก่อนจะเดินทางไป ก็จะเข้าไปเยี่ยมเจ้าอยู่ทีเดียว ถึงเดี๋ยวนี้ก็กำลังคิดถึงยะขิ่นอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก อำนาจความคิดถึงของข้าโดยแท้ ที่จูงใจให้เจ้าเข้ามาหาถึงที่นี่”

พร้อมกับพูดเล่ยก็ประคองดวงหน้าของนางไว้ด้วยฝ่ามือทั้งสอง ยะขิ่นเงยขึ้นทอดมองสบด้วยประกายตาดำขลับ

“ว่าแต่ นี่เจ้ามาคนเดียวหรือมากับใคร?”

“ข้ามาคนเดียว หนีพ่อมา”

“มือค่ำดึกดื่นเช่นนี้แล้ว เจ้าเดินมาได้อย่างไรคนเดียว”

ยะขิ่นหัวเราะเสียงใสกังวาน

“พี่ประหลาดใจอะไรหรือ ทำไมข้าถึงจะเดินมาคนเดียวไม่ได้ ในเมื่อถิ่นนี้เป็นถิ่นของข้ามาแต่เกิด หลับตาเดินก็ยังได้ ระยะทางจากบ้านถึงหนองน้ำนี่ก็ใกล้นิดเดียว แต่ถึงมันจะห่างสักเพียงไหน ข้ารักพี่ ข้าก็มาได้”

เล่ยเหลียวซ้ายแลขวา แล้วโอบนางกระชับแน่นไว้ในอ้อมแขน กะเหรี่ยงสาวผงะหน้าหนีจูบ ออกเสียงอุทานระริก

“อย่าเพิ่งรังแกยะขิ่น อุตส่าห์มาหาแล้ว พอพบหน้าไม้ทันจะพูดอะไรก็ตั้งหน้ารังแกเทียวหรือ”

พลางนางก็สะบัดหลุด ถอยหนีเข้าไปในเงามืดหลังพุ่มไม้ เล่ยตามเข้าไปกอดรัดไว้แนบอกอีกครั้ง นางดิ้นแต่เพียงมารยาหญิงแล้วก็โอนอ่อน ระทวยร่างอยู่ในอ้อมแขนรับจูบโดยเต็มใจ มือทั้งสองโอบรัดรอบคอพรานหนุ่มไว้กระชับแน่น สำเนียงที่กระซิบพริดสั่นเครือกระเส่าไปด้วยความรัก

“เข้าไปคุยกับข้าในปางพักริมกองไฟนั่นเถิด ที่นี่หนาวนัก”

เล่ยกระซิบชวน ลูบไล้ไปตลอดทั้งเรือนกายของสาวน้อย นางยิ้มพลางสั่นหน้าน้อยๆ

“เดี๋ยวใครเห็น ข้าไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าข้ามาหาพี่”

ไม่ว่าเล่ยจะขอร้องอ้อนวอนเช่นไร นางก็คงยืนกรานปฏิเสธอยู่เช่นนั้น แล้วว่า

“ข้ารักพี่ สู้บากบั่นมาเยือนจนถึงที่นี่แล้ว พี่จะไม่ไปที่เรือนข้ากระนั้นหรือ นี่ข้ามารับ มาเถอะพี่ ไปคุยกับข้าที่บ้านดีกว่า”

เล่ยลืมตาโพลง

“จะให้ข้าไปเดี๋ยวนี้นะหรือ?”

“เดี๋ยวนี้”

“ข้าจะไปได้อย่างไร หน้าที่ของข้าขณะนี้ต้องอยู่ยามเฝ้าปางพัก คนอื่นๆ ก็หลับหมด”

“ก็ไม่เห็นเป็นไร ปางพักใกล้หมู่บ้านแค่นี้เอง ไม่มีอะไรน่ากลัวหรอก พี่ก็รู้อยู่แล้ว หรือว่าพี่ไม่อยากไปกับข้า”

นางปัดแขนเขาที่โอบเอวอยู่ออก ผินข้างให้ เส่ยถอนใจเฮือกด้วยความร้อนรุ่มกระสับกระส่าย

“โธ่ ยะขิ่น เห็นใจข้าบ้างเถอะ”

“ไม่รู้ไม่ชี้ ไม่ไปก็แล้วไป ข้ากลับล่ะ”

“เดี๋ยวก่อน!”

เส่ยละล่ำละลัก คว้าข้อมือไว้ กุมเข้ามาแนบที่หัวใจ

“ยะขิ่นอย่าใจน้อย เอาเถอะ จะเสี่ยงต่อการถูกด่าอย่างไรก็ยอมแล้วเพื่อเจ้า ข้าจะไปปลุกนาย ขออนุญาตเขาก่อน บอกนายตามตรงว่าจะไปหาเจ้า”

ยะขิ่นผงะ ตาลุกวาวขึ้นมาในทันทีนั้น ร้องออกมาอย่างร้อนรน

“ไม่ได้! อย่าบอกนายเป็นอันขาด ถ้าบอก พี่ไปกับข้าไม่ได้แน่นอน”

“นายใจดี คงไม่ว่าหรอก ข้าจะสารภาพว่าข้ารักยะขิ่นสุดหัวใจ”

“ถ้าพี่ปลุกนายขึ้น ยะขิ่นจะวิ่งหนีไปเสียเดี๋ยวนี้”

นางตอบอย่างเด็ดเดี่ยว ตัวสั่นน้อยๆ เต็มไปด้วยอาการประหวั่น เส่ยเหลียวไปรอบตัวอีกครั้ง พอนางหันหลังก้าวออกเดิน ก็ถลาเข้ากอดไว้

“เดี๋ยว ยะขิ่น ข้าจะไปกับเจ้าด้วย! แต่ขอไปปลุกไอ้เกิดให้ขึ้นมาอยู่ยามแทน เดี๋ยวเดียวเท่านั้น”

ครั้งนี้ นางยิ้มออกมาได้ พยักหน้า

“ยะขิ่นจะรอพี่อยู่หลังพุ่มไม้นี่ รีบมาเร็วๆ นะ”

เส่ยรับคำ กอดจูบนางด้วยความรักอีกครั้งแล้วผละเข้าไปในบริเวณปางพักโดยเร็ว

เขาปลุกเกิดขึ้น กระซิบบอกความให้รู้ แล้วกำชับว่า

“เอ็งอย่าอึ้งไป ข้าจะย่องกลับมาตอนใกล้รุ่ง”

“ถ้านายรู้ว่าเอ็งแอบหนีไปหาสาวกลางดึก เอ็งจะถูกด่าแล้วก็พลอยมาถึงข้าผู้สมคบร่วมมือกะเอ็งด้วย”

“เหอะน่า ข้ากราบตีนละวะ นายไม่รู้หรอก เว้นแต่เอ็งจะปากบอน แต่ถ้านายรู้ขึ้นมา ว่าข้าหายไปคืนนี้ เอ็งก็โทษซัดมาที่ข้าให้หมดก็แล้วกัน ข้าขอยอมรับคนเดียว อย่าว่าแต่ด่าเลย นายจะกระทืบสักสิบทีข้าก็ยอม”

“ว่าแต่อียะขิ่นอยู่ที่ไหน ข้าไม่เห็นมี”

“หลบอยู่หลังพุ่มไม้โน่นแน่ะ กำลังรอข้าอยู่”

“มันมาคนเดียวเรอะ”

"เออ"

เกิดจุ๊ปาก

"อีนี่กล้าแท้ เออแน่ เดินบุกป่ามาหาชู้กลางดึกคนเดียวโดดๆ ความรักของเอ็งช่างเก่งแท้ ไอ้เส่ยเอ๋ย เออข้าเห็นใจ เอ็งไปเหอะ ระวังตาผาเอิงจับได้ กระดูกเอ็งจะป่น"

เส่ยแทบจะโลดด้วยความปีติ ตบไหล่เพื่อนคู่หู คว้าปืนประจำมือได้ก็ผลันผลันออกมาโดยเร็ว

ยะขิ่นคอยเขาอยู่แล้วในเงามือของพุ่มไม้ ทั้งสองโผเข้าหากันอีกครั้งแล้วก็เดินเกี่ยวก้อยคล้องเอวกัน บ่ายหน้าไปยังหมู่บ้านของนาง

ในความมืดรัตติกาลนั้น พรานหนุ่มกับกะเหรี่ยงสาวน้อยคลอเคลียไปด้วยกัน พร้อมกับภาษารักที่โต้ตอบหยอกเย้ากันไม่ขาดระยะ จนกระทั่งบรรลุถึงหมู่บ้านอันเงียบสงัด ทุกเหย้าเรือนมืดมิดไปหมดปราศจากแสงไฟ

เส่ยหยุดชะงักอยู่ที่ปากทางตะเคียนคู่

"หมาหายไปไหนหมด ทำไมมันไม่เห่ากันขึ้นบ้างเลย ก่อนนี้เห็นมีอยู่หลายตัว"

เสียงยะขิ่นหัวเราะมาระริกระรื่น

"เสือลากเอาไปกินหมดแล้ว ดีซิ ไม่มีหมา มันจะได้ไม่เห่า พี่อยากให้หมามันเห่าปลุกพ่อขึ้นมากระนั้นหรือ"

พรานหนุ่มกวาดสายตาไปรอบๆ ไอรักทำให้อบอุ่นกำซาบใจ ความเปลี่ยวและความเงียบย่อมเป็นมิตรที่ดีที่สุด ขณะเมื่อชายหนุ่มอยู่ใกล้หญิงสาวคนรัก

"เรานั่งคุยกันที่แคร่ใต้ต้นพิกุลนี่ดีกว่า"

"ไม่ดีหรอก"

ยะขิ่นฉุดแขนเขา ดึงน้อยๆ เอียงหน้ายิ้มอย่างน่ารัก

"ขึ้นไปบนเรือนดีกว่า ค่อยๆ ย่อง รับรองว่าพ่อไม่ตื่นหรอก"

"แต่ถ้าผาเอิงตื่นขึ้นมา..."

"ห้องยะขิ่นอยู่ข้างหลัง อยู่คนเดียว ห่างจากห้องพ่อมากอยากจะนั่งตากน้ำค้างให้หนาวตายอยู่ตรงนี้หรือ ถ้างั้นยะขิ่นขึ้นบ้านละ"

เลี่ยงหนีออกมาจากปางพักในขณะปฏิบัติหน้าที่เวรยามก็แล้ว ถ้าไม่เสี่ยงเข้าห้องสาวในระหว่างพ่อของนางหลับ และนางเองก็เชิญชวนอยู่อย่างนี้ เส่ยก็ย่อมเสียชาติเกิด เขาบอกกับตนเอง

"ขอไปตายอยู่กับตักยะขิ่นบนบ้านดีกว่า"

ในฉากของความมืดนั้น โดยการจูงนำของนาง เส่ยย่องกริบขึ้นบันไดผ่านชานเรือนอันเงียบสงัดนั้น เข้าไปในห้องของยะขิ่น

เสื่อกกอันอ่อนนุ่ม รองรับอยู่แล้ว **ภายในห้องอันมืดมิดนั้น เต็มไปด้วยกลิ่นหอมรัญจวนใจของดอกไม้ เขามองไม่เห็นอะไร นอกจากจะสัมผัสกับผิวเนื้อเกลี้ยงเกลา ปราศจากสิ่งกีดขวาง**

ของนางกะเหรี่ยงรุ่น นางทอดกายลงนอน เหนี่ยวคอเขาให้ตามลงไปด้วย เนื้อหนังมังสาในส่วนที่ลึกล้ำของยะขิ่น เขาเพิ่งจะมีโอกาสได้สัมผัสสมดังเจตนาวาระนี้เป็นวาระแรก มันช่างเต็มไปด้วยความดื่มด่ำกำซาบอะไรเช่นนั้น...เป็นคืนแห่งความสุข อันสุดยอดของชีวิตหนุ่ม เท่าที่เคยใฝ่ฝันไว้

เขาจำได้เป็นครั้งสุดท้ายว่า ได้นอนหนุนทรวงของนาง ฟังเสียงกระซิบพรอดพร่ำคำรักจนกระทั่งหลับใหลไปอย่างคนสมรักสมปรารถนา

ครั้นแล้ว จู่ๆ ก็มารู้สึกตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่ง พบตนเองว่า **เหตุใดจึงมาอยู่ในกระโจมพักของนายจ้างได้ใครไปพรากเขามาจากอกของยะขิ่นตั้งแต่เมื่อไหร่**

และเอาเขามาได้อย่างไร ยะขิ่นล่ะ อยู่ไหน???

ภายในเต็นท์ถูกสะกด ความเงียบ รพินทร์ และคณะนายจ้างมองตากันไปมา สีหน้าแต่ละคนเปลี่ยนแปลงไปในอีกลักษณะหนึ่ง ขณะที่ได้รับฟังเรื่องราวบอกเล่าจากเส่ย ความรู้สึกบางสิ่งบางอย่างวิ่งเข้ามาจับกลางใจ ทำให้ต้องสงบงันกันไปหมดทุกคน

ไชยยันต์กรอกบรั่นดีเข้าไปหลายอึก แล้วลุกขึ้นพูดเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อป้องกันไม่ให้เส่ยผู้นั่งงงอยู่ในขณะนี้เข้าใจ

“ประหลาดมาก! นี่มันเป็นนิยายรักสะเทือนใจฉากสั้นๆ แทรกเข้ามาในความสยดสยองพองขนทีเดียว ในสายตาและความรู้สึกของเส่ยเอง เขาพบว่าตัวเขาเดินเข้าไปสู่อ้อมแขนแห่งความรักอันหวานชื่นและเป็นสุข แต่ในสายตาและความรู้สึกของพวกเราทุกคน กลับพบความสยดสยองพองขน เส่ยพบกับคนรักสาวสวยผู้สดชื่นและได้สมรัก แต่พวกเราพบกับผีดิบ! นี่อยากจะรู้เหลือเกินว่า ถ้าเราไม่ไปตามเส่ยกลับมา เขาจะเป็นอย่างไรบ้าง คุณบอกได้ไหม รพินทร์?”

พรานใหญ่อึ้งไปนาน ในที่สุดก็สั่นหน้าช้าๆ

“ผมไม่มีทางจะเดาได้ถูกเลยครับ แต่มันก็เป็นอย่างที่คุณไชยยันต์ว่า คือในความรู้สึกของเส่ยนั้น...เป็นสุขที่สุด ไม่ได้พบกับเภทภัยอันตรายใดๆ เลย พวกเราตะหาก ที่ประจันหน้ากับความน่ากลัวทั้งหลาย จนกระทั่งเดี๋ยวนี้เส่ยก็ยังหลงคิดถึงความสุขสดชื่นที่เขาได้รับ ไม่รู้สึกตัวสักนิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเขา”

“ให้ฉันสรุปความเห็นตามหลักวิชาหน่อยนะ มันจะผิดหรือถูกก็ไม่รู้เหมือนกัน สมมติว่าถ้าเราไม่ไปตามเส่ยกลับมาในคืนนี้อย่างทันการ ถึงแม้ความรู้สึกในจินตนารมณ์ของเขาจะพบกับความสุข แต่ในด้านร่างกายของเขา มันจะต้องได้รับอันตรายแน่ๆ จำไว้ว่า ขณะที่เราพบเขานั้น เขาไม่ได้สติเป็นตัวของตัวเอง คนที่ผีเข้านั้นจะเป็นอย่างไรบ้าง ฉันไม่รู้ แต่เท่าที่ตรวจดูร่างกาย พบว่าเส่ยกำลังมีไข้ขึ้นสูง และพิษไข้ขนาดนั้น มันทำให้คนเราลืมตัวคลุ้มคลั่งไปได้ต่างๆ นานา ถ้าเราไม่รีบไปตามเอากลับมาแก้ไข อาการไข้ก็จะกำเริบขึ้นเกินขีดที่จะเยียวยา และเป็นอันตรายได้”

ดารินพูดขึ้นช้าๆ อย่างระมัดระวัง จุดบุหรี่อัดควันหนักหน่วง

“อาการของเส่ยทั้งหมดนี้ มันขึ้นอยู่กับแฟ็กเตอร์สองตัว ซึ่งแยกกันไม่ออกคือ อาการไข้เป็นตัวนำครั้งแรก ซึ่งเป็นผลเกิดตามมาด้วยพฤติการณ์ต่างๆ ดังเช่นที่เขาเล่ามานี้ ฉันคิดว่าขณะที่เขาอยู่ยามเขาจะต้องมีอาการไข้ขึ้นแล้ว ต่อจากนั้น เขาก็เห็นยะขิ่น ถึงได้พูดจากันเป็นตุเป็นตะ และชวนกันไปที่เรือนร้างของยะขิ่น การเกี่ยวพันติดต่อกับยะขิ่น จะต้องดำเนินไปในทางจิต ไม่ใช่ทางร่างกาย เขาได้สัมผัสกับพฤติการณ์ต่างๆ เหล่านั้นทางมโนรมย์ ซึ่งในข้อนี้ก็อาจมีพลังงานพิเศษอะไรสักอย่างที่เราพิสูจน์ไม่ได้ ซึ่งขอเรียกง่ายๆ ว่า ‘วิญญาณ’ เข้ามามีบทบาทชักนำอยู่ด้วย เราจะเห็นหลักฐานได้ชัดว่า รอยเท้าของเส่ยมีอยู่รอยเดียว ไม่มีมนุษย์หรือสิ่งมีร่างกายตัวตนใดๆ เดินเคียงคู่กับเขา ขณะที่เราพบเส่ยบนเรือนร้างหลังนั้น เราก็พบเขาเพียงคนเดียว มีแต่อาการเพ้อคลั่งของพิษไข้ซึ่งแยกกันไม่ออกกับพลังงานลึกลับชนิดหนึ่งเข้าครอบงำอยู่ แต่ถึงอย่างไรก็ตามมันยังเป็นเรื่องที่ลึกลับมืดมนอยู่นั่นเอง!”

“พี่เห็นด้วย กับข้อสันนิษฐานของน้อย”

เชษฐากล่าวขึ้นอย่างใคร่ครวญ

“และก็เห็นด้วยเหมือนกันว่ามันเป็นเรื่องลี้ลับ เกินกว่าที่เราจะวิเคราะห์กันออกไปได้ แต่ก็น่ายินดี สำหรับเส่ยที่ในความรู้สึกของเขานั้น...พบแต่สิ่งดีงาม...แทนที่จะพบกับความน่าหวาดกลัว เขาไม่รู้สึกตัวว่าได้มีอาการเจ็บไข้อะไรขึ้น มาได้สติอีกครั้งก็ตอนที่ค่อยยังชั่วขึ้นแล้ว ความทรงจำยังเหลือไว้แต่ภาพของความสุขถ่ายเดียว ทีนี้เรามาพูดกันตามภาษาชาวบ้าน ถ้าแม้ว่าภูตผีปิศาจมีจริง และวิญญาณของยะขิ่นได้มาสำแดงตนเข้าติดต่อกับเส่ยอันเป็นคนรัก ก็น่าจะลงความเห็นได้ว่า วิญญาณของยะขิ่นไม่ได้มีเจตนาร้ายอะไรกับคนรักเลย มาเพื่อต้องการให้ได้พบกับความรักเท่านั้น ส่วนพวกเรารู้ตัวก่อนแล้วว่าอะไรเป็นอะไร ติดตามไปเพื่อจะเอาตัวคืน พวกเราก็จึงพบเข้ากับความสยดสยอง น่ากลัว อันเป็นการต่อต้านของวิญญาณพวกนั้น พูดง่ายๆ ก็คือ ผีมันหลอกเรา...แต่มันรักเส่ย”

ไชยยันต์หัวเราะแค่นๆ หันไปมองดูเส่ย

“มันรักมากนะซิ ถึงได้จะหาทางมาชวนให้ไปอยู่เมืองผีเสียด้วยกัน ถ้าไม่ไปตามก็คงเสร็จไปแล้ว ว่ากันแต่ภาษาชาวบ้านก็คือเอาตัวไปอยู่กะมัน ภาษาแพทย์ก็คือเป็นไข้ตาย แต่ตายแบบนี้ก็เข้าทีดีเหมือนกัน เพราะตายอย่างเป็นสุขและไม่รู้ตัว โชคดีเหลือเกินในคณะของเรามีบุญคำติดมาด้วย แก้กันตก ไม่งั้นแพทย์หญิงนักวิทยาศาสตร์คนเดียวเห็นจะแย่ แล้วนี่จะเอายังไงกันต่อไป เส่ยยังงงไม่รู้เรื่องทั้งหลายอยู่เลย ลักษณะของเขาเหมือนเพิ่งตื่นขึ้นจากฝันดีงั้นแหละ บอกให้เขารู้ความจริงได้เสียทีแล้ว...ว่าอะไรมันเป็นอะไร”

ทันใดนั้น ดารินก็ร้องห้ามมาโดยเร็ว

“อย่าเพิ่ง! เส่ยเชื่อในความรู้สึกของตนเองอย่างแน่นแฟ้นว่ายะขิ่นยังมีชีวิตอยู่ และได้พบปะพลอดรักกับเขามาอยู่หยกๆ ขืนบอกเขาเสียเดี๋ยวนี้ว่า ความจริงมันคืออะไร เส่ยอาจช็อกขณะนี้เขายังไม่แข็งแรงดีนักด้วย”

“จริง อย่าเพิ่งบอกให้รู้ จนกว่าจะพรุ่งนี้ ให้เขาไปเห็นภาพหมู่บ้านนั้นกับตาตัวเอง”

เชษฐาลงความเห็นมาอีกคน

“ปัญหามันมีอยู่ว่า เราจะบอกกับเขายังไงดีในขณะนี้”

รพินทร์พึมพำ มองดูหน้าคนของเขาที่ยังมองไปยังคนโน้นทีคนนี้ทีอย่างน่าสงสาร ดารินก็ลุกขึ้น เดินเข้าไปหา

“ไม่เป็นไร ฉันจัดการเอง”

แล้วหล่อนก็ยิ้มกับเส่ย เปลี่ยนมาเป็นภาษาไทย น้ำเสียงปกติ

“เส่ย เธอไม่รู้ตัวหรอกว่า เธอไม่สบายมาก นอนจับไข้ไม่ได้สติในขณะที่อยู่ยาม มีคนเข้ามาบอก ฉันเลยเอาเธอเข้ามารักษาในเต็นท์นี่ เรื่องราวต่างๆ ที่เส่ยเล่ามานั่นน่ะ เส่ยฝันไปทั้งนั้นแหละ พวกเราแกล้งถามเธอไปเช่นนั้นเอง ในเรื่องที่เธอแอบออกไปจากปางพัก เพราะได้ยินเธอเพ้อพูดขึ้น ที่ถามก็เพราะอยากรู้ว่าเส่ยฝันถึงอะไรอยู่ ความจริงเธอไม่ได้ออกไปไหนเลย นอนจับไข้อยู่ในปางพัก เธอยังไม่หายเรียบร้อยดีนักหรอก นอนอยู่ในเต็นท์นี่แหละ จนกว่าพรุ่งนี้เช้า ห้ามไม่ให้ลุกไปไหนทั้งนั้น”

เส่ยอ้าปากค้าง กะพริบตาถี่ๆ สีหน้าประหลาดใจขีดสุด คร่างออกมา

“ผมไม่สบาย แล้วฝันไป!”

แล้วหันไปจ้องหน้าจอมพรานผู้เป็นนาย รพินทร์ก็ผงกหัวลง บอกเรียบๆ ว่า

“ใช่! แกฝันทั้งนั้น ฝันในขณะที่ไม่สบาย นายหญิงกรุณาแกมาก อุตส่าห์เอาตัวเข้ามารักษาและให้นอนในนี้ พักเสียก่อนเถอะ ปฏิบัติตามคำสั่งของนายหญิง”

แล้วรพินทร์ก็เดินผละออกจากกระโจมของนายจ้างไป...

47

เส่ยมารับรู้เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับตนเองอย่างละเอียด ภายหลังจากตื่นขึ้นอีกครั้งในเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น...เป็นการรู้ในเวลาเดียวกันกับพวกลูกหาบทั้งหลาย พรานหนุ่มนั่งตะลึงตัวแข็ง หน้าซีดราวกับศพ

“โชคดีเหลือเกินที่พรานใหญ่กับพวกข้าตามไปทัน ไม่งั้นเอ็งเสร็จ!”

บุญคำว่า ขณะที่ลูบต้นคอของเส่ยเบาๆ เป็นการเรียกขวัญ เส่ยงันนิ่งเหมือนถูกสาปให้กลายเป็นหินอยู่เป็นเวลานาน กว่าจะได้สติพึมพำออกมาเบาๆ

“ยะขิ่น...”

จันตบไหล่หนักหน่วง ปลอบใจว่า

“อย่าไปรำพึงรำพันถึงมันอยู่อีกเลย มันเป็นผีไปแล้ว ส่วนเอ็งยังเป็นคน”

เกิดก็ช่วยพูดปลอบโยนมาอีกคน ตลอดเวลาเส่ยไม่ได้ปริปากพูดคำใดเลยนอกจากนั่งซึมตาลอย เอามือกุมศีรษะพวกลูกหาบภายหลังจากรู้เรื่องตลอด พากันอกสั่นขวัญหาย วิจารณ์กันแซดอย่างไรก็ตามเมื่อผ่านราตรีนั้นมาได้ ตะวันขึ้นแล้วเช่นนี้ ความน่าสะพรึงกลัวทั้งหลายก็คลี่คลายไปจากความรู้สึกของทุกคน

ก่อนเคลื่อนย้ายเล็กน้อย ดารินเรียกเส่ยเข้ามาตรวจสอบร่างกายอีกครั้ง เพื่อแน่ใจว่าจะไม่มีอาการแทรกซ้อนอย่างอื่น ซึ่งจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพและจิตใจต่อไป

แล้วหล่อนก็ถอนใจออกมาโล่งอก หันมาทางคณะพรรคที่รอฟังผลอยู่

“ทรหดแข็งแรงดีอยู่เหมือนเดิมในด้านร่างกาย แต่ทางจิตใจคงได้รับความกระทบกระเทือนไม่ใช่น้อย อย่างไรก็ตามเขาออกเดินทางกับพวกเราต่อไปได้”

“โล่งอกไปที”

เชษฐาว่า

กว่าจะเก็บแค้มป์เริ่มออกเดินทางต่อไปได้ ก็ล่วงเข้าไปในยามสายแดดแรงจ้า ขบวนเกวียนเดินตัดป่าแดงลงทุ่ง บ่ายหน้าผ่านเข้าไปในเขตหมู่บ้านผีสิง ซึ่งขณะนี้เหลือแต่กองเถ้าถ่านและเสาเรือนถูกไฟกินเห็นเป็นตอดำปักอยู่ระเกะระกะ มีกองกระดูกขาวโพลนกระจายเป็นหย่อมๆ ปะปนอยู่กับเถ้าธุลีเหล่านั้น

ทุกคนเคลื่อนขบวนผ่านหมู่บ้านร้างไปอย่างเงียบกริบ ด้วยความรู้สึกอันสังเวชใจ เดี๋ยวนี้มันไม่มีความน่ากลัวใดๆ เหลืออยู่อีกแล้ว เพราะการชำระล้างอย่างสิ้นซากของพระเพลิง มองไปทางไหนก็โปร่งโล่งไปหมด ป่าไผ่ในบริเวณใกล้เคียงรอบด้าน พลอยถูกไฟไหม้ลุกลามกินแนวเตียนราบเข้าไปอีกนับเป็นร้อยเมตร กลายเป็นเวิ้งที่ราบโล่งสีดำเกรียม

เส่ยยืนซึมกระทือ เหม่อมองซากเรือนของยะจิ่นที่ถูกไฟผลาญเสียจนเหลือแต่เสาโด่อยู่สี่ต้น ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก น้ำตาคลอ มิไยที่ขบวนเกวียนและเพื่อนทุกคนจะพากันเดินผ่านไปไกลแล้วเช่นไร พรานเด็กหนุ่มก็คงยืนใจลอย นิ่งอยู่ที่เดิมกระทั่งมาสะดุ้งรู้สึกตัวขึ้นเมื่อฝ่ามือหนักๆ ของใครคนหนึ่งตบลงมาที่ไหล่ หันมาก็พบแววตาเยือกของพรานใหญ่ ใบหน้านั้นยิ้มให้

“ลืมมันเสียเถอะเส่ย นึกไว้ว่าแกฝันไปก็แล้วกัน”

เส่ยก้มหน้าพูดเสียงเครือ

“แต่นายครับ ยะจิ่นมันรักผมจริงๆ เมื่อคืนนี้ผมเป็นผัวมันแล้ว แต่ทำไมผมยังรอดเป็นคนอยู่ได้ก็ไม่รู้”

“พิษไข้มันทำให้แกฝันเพ้อไปทั้งนั้น อย่าคิดอะไรอยู่อีกเลย งานหนักข้างหน้าของเรายังมีไปกันเถอะ”

เขาตบไหล่เด็กหนุ่มพรานพื้นเมืองของเขาอีกครั้ง แล้วกระตุ้นให้ออกเดิน โดยตนเองเดินทิ้งท้ายคุมมาทางเบื้องหลังจนกระทั่งผ่านดงไผ่ ตัดเข้าป่าทึบอีกครั้ง

ทิ้งเหตุการณ์สำหรับเมื่อราตรีที่ผ่านมาไว้เบื้องหลัง โดยไม่ต้องการจะไปขบคิดถึงมันอีก

จากพุเตยมาได้ประมาณชั่วโมงเศษๆ คณะนายจ้างทุกคนก็รู้สึกว่ากองเกวียนเริ่มไต่ขึ้นสูงเป็นลำดับ มันวนเลาะอ้อมไปตามไหล่เขา ซึ่งแต่ละลูกสูงใหญ่ทะมึนค้ำฟ้า สังเกตได้จากยอดของป่าสูงที่เห็นลิบลิ่วลงไปเบื้องล่าง มีเมฆหมอกปกคลุมอยู่ อากาศเริ่มเย็นสบายขึ้น และกำลังจะกลายเป็นความเยือกเย็นจากระยะทางที่ล่วงผ่านไป มันเป็นเขตป่าดึกดำบรรพ์ที่ต้นไม้ เถาวัลย์แต่ละต้นอายุเป็นร้อยๆ ปีขึ้นไป ไทรยักษ์ต้นหนึ่งใหญ่โตมโหฬารจนถึงขนาดรากตรงโคนต้นของมัน มีลักษณะเป็นถ้ำย่อมๆ สามารถให้กองเกวียนผ่านลอดเข้าไปได้ทั้งขบวน เถาวัลย์บางชนิดก็มีใบใหญ่ขนาดกระด้งฝัดข้าว ลำต้นที่เลื้อยพันไปตามซอกหินมีขนาดพอๆ กับซุง

นกกะลิงเกาะจับอยู่เป็นฝูง แลเห็นเขียวไปหมดราวกับมรกตที่มีปีกโฉบถลาอยู่ไปมา ส่งเสียงร้องแซด ตามพื้นที่ผ่านไปเต็มไปด้วยรอยสัตว์ป่าหลายชนิดย่ำอยู่สับสน เหมือนรอยวัวควายที่คนเลี้ยงไว้ตามท้องทุ่ง เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ใช้กล้องส่องทางไกลส่องชมภูมิประเทศที่ผ่านไปอย่างเพลิดเพลิน

สองหรือสามครั้งที่รพินทร์ทำสัญญาณให้เกวียนหยุดลงชั่วขณะ ตัวเขาเองกับบุญคำซุบซิบหารือกัน พลางก็กวาดสายตาสำรวจดูภูมิประเทศรอบด้าน เหมือนจะค้นหาอะไรสักอย่างแล้วก็เกณฑ์พวกลูกหาบให้ถากถางทาง นำเกวียนบุกเข้าไปในพงรกนั้นระยะสั้นๆ เพื่อบรรจบกับทางด่าน ยึดเส้นทางที่เกวียนพอจะเดินไปได้อย่างสะดวกนั้นอีกพักใหญ่ ก็ฟันต้นไม้ถากทางกันอีกเป็นระยะๆ ไป

“ตามกำหนดของพรานใหญ่ เราจะถึงหล่มช้างกันภายในวันนี้ไม่ใช่หรือ จะถึงเวลาสักเท่าไหร่?”

ไชยยันต์ร้องถามแงซายลงมาจากเกวียน

จอมกะเหรี่ยงจ้องสังเกตไปยังยอดเขาลูกหนึ่ง ที่เห็นส่วนปลายสูงสุด เป็นลักษณะเรียวแหลมเหมือนจะงอยปากนกพุ่งทะยานลิ่วขึ้นไปบนเวหา มีเมฆคลุมอยู่มิดชิด

“ผมกลัวว่า ก่อนตะวันตกดินวันนั้น เราจะยังไม่ถึงหล่มช้าง”

“ฮ้า!...”

ไชยยันต์อุทานลั่นออกมาลืมตาโต เชษฐากับดารินหันขวับไปจ้องแงซายเป็นตาเดียว

“พรานใหญ่ไม่เคยกะอะไรพลาดนี่ ทำไมแกจึงว่าไม่ถึง”

คนใช้ชาวดงชี้มือไปยังยอดเขาลูกนั้น

“ที่เห็นยอดเสียดฟ้าอยู่โน่นคือเขาจ้าว หมู่บ้านหล่มช้างตั้งอยู่ในระหว่างหุบตอนหนึ่งของเชิงเขาลูกนั้น นี่เที่ยงวันกว่าเข้ามาแล้ว อีกหกชั่วโมงเรายังเดินไม่ถึงตีนเขาลูกนั้นแน่ๆ”

คณะนายจ้างหันมาแลตากันเอง

และก็จริงดังแงซายว่า ขณะที่หยุดพักเกวียนกินอาหารกลางวันริมห้วยเล็กๆ แห่งหนึ่งตอนบ่ายสองโมง รพินทร์ก็เดินเข้ามาทรุดกายนั่งบนก้อนหินตรงหน้าคณะนายจ้างของเขา

“ผมคำนวณผิดเสียแล้วละครับ...”

จอมพรานเอ่ยขึ้น พร้อมกับยิ้มจืดๆ ถอดหมวกออกเช็ดเหงื่อ

“กะไว้แต่แรกว่า วันนี้สักค่ำๆ เราจะถึงที่หมาย ถ้าจะไม่ถึงเสียแล้ว ผมตัดผิดเส้นทาง ตั้งแต่ออกจากพุเตยอ้อมเขาอีโก้งเสียเกือบครึ่งลูก ทางมันรกทึบเหลือเกิน ถ้าไปทางเดิมที่กะไว้แต่แรกก็ต้องถางป่ากันแย่ เสียเวลาพอๆ กัน ทางในป่าถ้าไม่มีใครผ่านไปมาสักเดือนเดียวเท่านั้น ต้นไม้มันก็ขึ้นบังหมด ด่านสัตว์ก็เปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อยๆ”

เชษฐาหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“พวกเรารู้ตัวล่วงหน้าแล้วล่ะ ก็ไม่เห็นแปลกอะไรนี่ เป็นอันว่าต้องยืดไปอีกวันใช่ไหม?”

“ก็อีกครึ่งวันเท่านั้นครับ ถ้าเราไม่พักกันเลย เอาให้ถึงวันนี้มันก็ถึงเหมือนกัน แต่จะไปถึงประมาณสักเที่ยงคืน ผิดกำหนดราวๆ **5-6** ชั่วโมง แต่ถ้าพักเสียอีกคืน พรุ่งนี้ก็ไปถึงวันหน่อย”

“ไม่จำเป็นที่จะต้องเดินกันกลางคืน นอนกลางดงกันอีกคืนเป็นไรมี”

หัวหน้าคณะว่า ไม่รู้สึกวิตกกังวลอะไร ไชยยันต์ใช้กล้องส่องไปยังยอดเขาที่เห็นลิบๆ อยู่ทางด้านเหนือ

“ที่เห็นอยู่นั่นใช่ไหม เขาจ้าว ที่ตั้งของหมู่บ้านหล่มช้างน่ะ”

“ครับ นั่นแหละเขาจ้าว หรืออีกนัยหนึ่งเป็นแผนที่ของมังมหานรธาระบุไว้ว่า เขาหัวแร้งปากทวารกั้นระหว่าง ‘นรกดำ’ กับหล่มช้าง”

“รูปร่างมันพิกลนะ มียอดสูงสุดคล้ายๆ จะเป็นก้อนหินล้วนตั้งเด่นขึ้นไปราวกับปากนก”

ไชยยันต์พึมพำ

“ถ้าไปถึงหล่มช้างแล้ว จะมองเห็นยอดที่สูงขึ้นไปนั่นมีลักษณะเหมือนส่วนคอกับหัวแร้งไมมีผิดครับ”

รพินทร์บอก

ดารินเลิกแขนเสื้อขึ้นดูนาฬิกา เปรยออกมาว่า

“มีเวลาเดินอีกไม่กี่ชั่วโมงก็ค่ำแล้ว เห็นจะยังไม่พ้นเขาลูกนี้”

“ค่ำตรงไหน ก็นอนมันตรงนั้น”

พี่ชายบอกมาอย่างคนง่ายในทุกสิ่ง พรานใหญ่ขอต่อบุหรี่กับไชยยันต์ อัดควันนิ่งไปครู่ ก็บอกรวมๆ มาว่า

“ในราวห้าโมงเย็นเราจะอ้อมเขาลูกนี้ไปทางด้านเหนือติดต่อกับทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ เราจะพักนอนบนไหล่เขาตอนหนึ่งเหนือทุ่งหญ้านั้น ปลอดโปร่งสบายมากอีกแห่งหนึ่ง อากาศก็ไม่หนาวจัดเกินไปนักเพราะลงตีนเขาแล้ว”

“เอาไงก็เอากัน ขออย่างเดียวอย่าให้มันเกิดเรื่องขนหัวลุกอย่างที่เจอกันมาเมื่อคืนนี้ก็แล้วกัน”

ไชยยันต์พูดพร้อมกับหัวเราะเสียงแปร่งๆ ยังสยดสยองพองขนอยู่ไม่หาย เมื่อหลับตานึกถึงเหตุการณ์ในราตรีที่ผ่านมา

หลังอาหารกลางวัน รพินทร์สั่งให้พวกลูกหาบบรรทุกน้ำเต็มอัตราจากลำห้วยโดยไม่ประมาท แล้วก็เคลื่อนขบวนต่อ เชษฐากับไชยยันต์ถือโอกาสนอนหลับในเกวียน คงมีแต่ดารินคนเดียวเท่านั้นที่นั่งสังเกตภูมิประเทศไปตลอดระยะทาง โดยมีแงซายผู้เดินอยู่ชิดเกวียนเป็นเพื่อนคุย

ประมาณสี่โมงเย็นเศษๆ ต่างก็อ้อมมาเดินอยู่ทางอีกฟากหนึ่งของลูกเขา และเห็นทุ่งโล่งอันกว้างใหญ่ประดุจผ้าสีทองมาปูไว้อยู่เบื้องล่าง สลับไปด้วยลอนสูงๆ ต่ำๆ อันเป็นเขาเหนือเนินขนาดย่อมๆ ลิบลิ่วสุดสายตา ซึ่งแลเห็นอยู่ในแสงรางๆ ของตะวันเย็น คือแนวทะมึนมหึมาของเขาช้าง การเดินเกวียนไปตามไหล่เขาซึ่งค่อยๆ ทอดลงต่ำสู่ทุ่งหญ้าเบื้องล่าง

อีกไม่กี่นาทีต่อมา พรานใหญ่ก็สั่งให้หยุดตั้งแค้มป์ลงตรงบริเวณหน้าผาตอนหนึ่ง เหนือระดับทุ่งหญ้าประมาณ **100** เมตร ภูมิประเทศตอนนั้นเป็นป่าโปร่ง อุดมไปด้วยก้อนหิน มีพุ่มไม้โปร่งเตี้ยสลับกับต้นไม้ที่ยืนเรียงรายอยู่ห่างๆ ด้านหนึ่งเป็นผนังภูผา เห็นหินเกลี้ยง อีกด้านเป็นหน้าผาตัดลาดลงไปสู่เบื้องล่าง

ระหว่างการปัดกวาดถากถางเพื่อวางค่ายพักชั่วคราวยุ่งกันอยู่นั่นเอง เสียงอะไรชนิดหนึ่งก็ดังสนั่นขึ้นมาจากทุ่งหญ้าเบื้องล่าง เสียงควบตะบึงของสัตว์ประเภทตีนกีบฝูงใหญ่ ทุกคนยกเว้นเชษฐา พากันวิ่งมายังริมหน้าผามองลงไปข้างล่าง ภาพที่เห็นทำให้เกิดความประหลาดใจงุงงงกันไปหมด

ท่ามกลางม่านฝุ่นคลุ้งตลบเป็นควันอยู่เบื้องล่างนั้น สัตว์ใหญ่ที่แลเห็นผาดๆ คล้ายกระทิงหรือมิฉะนั้นก็วัวดำฝูงหนึ่งประมาณ **20** ตัว กำลังพากันวิ่งอย่างแตกตื่นเหมือนจะเตลิดตกใจอะไรตามกันเป็นขบวน ออกจากป่าทึบด้านหนึ่งของตีนเขา มุ่งตัดออกกลางทุ่งบ่ายหน้าไปยังเนินที่เห็นอยู่

“กระทิง!”

เสียงไชยยันต์อุทานออกมาอย่างตื่นเต้น แต่พรานใหญ่บอกแผ่วต่ำ ขณะที่หรี่ตามองตามหลังสัตว์ฝูงนั้นด้วยอาการครุ่นคิด

“ไม่ใช่กระทิงหรอกครับ ส่องกล้องดูให้ดีซิ”

ไชยยันต์ยังไม่ทันจะยกกล้องขึ้น ดารินก็แย่งกระชากไปจากมือเสียก่อน ยกขึ้นส่องแล้วร้องออกมา

“ควายป่า! ต๊าย!...นี่ไอ้มหิงสาทั้งฝูงเลยหรือนี่ น่าดูเหลือเกิน เพิ่งจะมาเจอไอ้ทรพีทั้งฝูงเข้าคราวนี้เอง”

เพื่อนชายแย่งกล้องคืนไปบ้าง พอส่องดูเห็นถนัดก็คราง

“เออ...จริงด้วย ควายป่าทั้งฝูง แต่ละตัวเขายังกะดาบ แต่ทุกตัวในฝูงนั้นก็ยังเล็กกว่าไอ้เขาเกกที่เธอยิงมาแล้ว”

ดารินกับไชยยันต์รวมทั้งลูกหาบอื่นๆ ยืนมองดูควายป่าฝูงนั้น ควบตะบึงจนกระทั่งลับเนินหายไปในเวลาอันรวดเร็ว ด้วยความรู้สึกอันชื่นชมตื่นเต้นธรรมดาที่ได้เห็นธรรมชาติของสัตว์ป่าประเภทหาดูได้ยาก โดยไม่เฉลียวคิดหรือหันมาเห็นอาการไตร่ตรอง เคร่งขรึมของจอมพรานในขณะนี้

พวกพรานพื้นเมืองอีกสี่คน เข้ามารวมกลุ่มซุบซิบอะไรกัน รพินทร์คงยืนอัดควันบุหรี่หัวคิ้วขมวดอยู่เช่นนั้น ครั้งหนึ่งดารินหันมาถามอะไรเขาบางอย่างเกี่ยวกับควายป่าฝูงนั้น ก็บังเอิญได้เห็นพรานใหญ่กับแงซาย ซึ่งยืนไม่ห่างกันออกไปนัก แลสบตากันนิ่งอยู่เช่นนั้น แต่หล่อนก็ไม่ได้สนใจอะไร

เมื่อเจ้าพวกมหิงสาเหล่านั้นลับหายไปหมดแล้ว ทุกคนก็ผละจากริมหน้าผาที่ออกไปยืนมุงดู กลับเข้ามาในบริเวณแค้มป์ตามเดิม เชษฐาผู้ไม่มีโอกาสไปเห็นภาพนั้นด้วยตา แต่ก็ได้รับการถ่ายทอดบอกเล่าจากน้องสาวและสหายของเขา

“รู้สึกว่ามันจะวิ่งกันกระเจิดกระเจิงทีเดียว ได้ยินขึ้นมาอย่างถนัด ราวกับมีทหารม้าสักกองร้อยควบตะบึงอยู่ในทุ่งข้างล่าง....”

หัวหน้าคณะผู้เต็มไปด้วยความรอบคอบ และมีสัญชาตญาณเจนป่าเหนือกว่าเพื่อน และน้องสาวพูดขึ้นอย่างสงสัย ตาจับไปยังพรานใหญ่

“อะไรทำให้มันตื่นตกใจหรือรพินทร์?”

ประโยคหลังอันเป็นคำถามนั้น ยิงถูกเป้าหมายสำคัญ ซึ่งเป็นปัญหาที่รพินทร์กำลังขบคิดอยู่ในขณะนี้เหมือนกัน ทำให้เขาต้องยิ้มออกมาจืดๆ ยังไม่ทันที่พรานใหญ่จะตอบ ไชยยันต์ก็บอกมาโดยไม่เฉลียวคิดอะไรอยู่ตามเดิมว่า

"กะสากลิ่นพวกเรากระมัง เสียดายที่แกไม่เขยกออกไปดูด้วย น่าชมเหลือเกิน พวกมันห้อกันไปกลางทุ่งให้เราเห็นถนัดตาเป็นเวลานานถึงเกือบสามนาที ก่อนที่จะลับเนินหายไป ตั้งแต่ออกเดินทางมา...ก็เพิ่งจะมีโอกาสพบเห็นควายป่าทั้งฝูงคราวนี้แหละ ยกเว้นไอ้เขาเกกผู้ฉายเดี่ยว แต่เจ้าพวกนั้นไม่ใหญ่นัก**"**

อดีตทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์ ผู้แม้จะขาพิการและนั่งอยู่กับที่โดยไม่ได้ไปเห็นภาพนั้นอยู่ด้วย แต่ก็ช่ำชองในรหัสป่าพอตัว แทบไม่ด้อยไปกว่าพรานอาชีพทั้งหลาย มองดูสหายของเขา พลางหัวเราะหึๆ

"ถ้าเจ้าควายพวกนั้นเผ่นออกมาจากป่าทึบทางด้านซ้ายของตีนเขาลูกนี้ ก็แปลว่ามันจะต้องอยู่เหนือลมของพวกเรา เพราะฉะนั้นมันไม่มีทางจะได้กลิ่นเราหรอก**"**

"อ้าว แล้วถ้างั้นพวกมันตกใจอะไร?**"**

ไชยยันต์ถามเปรยๆ หน้าตื่นมองหน้ารพินทร์ ครั้นแล้วก็เริ่มเอะใจทันที กล่าวต่อมาโดยเร็วว่า

"เสือไล่กระมัง?**"**

พรานใหญ่อึ้งไปครู่ ก็แบ่งรับแบ่งสู้มาว่า

"ครับ อาจเป็นเสือก็ได้**"**

"ผมว่ามันไม่ใช่เสือนา...**"**

เชษฐาแย้งมาเสียงต่ำๆ จ้องตารพินทร์ไม่กะพริบเหมือนจะค้นหาอะไรที่ซ่อนเร้นอยู่

"ตามปกติแล้ว ไอ้ชาติทรพีมันตื่นตกใจกลัวอะไรง่ายๆ เสียเมื่อไหร่ อย่าว่าแต่ควายป่าเลย ควายบ้านก็ยังไม่ค่อยจะกลัวเสืออยู่แล้ว ในอาณาจักรไพรมหิงสาก็จัดว่าเป็นเจ้าประเภทหนึ่งไม่มีสองเหมือนกัน เสือกับควายป่าที่ฉกรรจ์เต็มที่แล้ว ถ้าเจอกันเข้า เสือวิ่งไม่ใช่ควายวิ่ง หรือพรานใหญ่จะเถียง?**"**

จอมพรานหัวเราะกร่อยๆ ไม่กล่าวตอบเช่นไร ดารินหันไปมองพี่ชาย หล่อนก็เพิ่งจะมีอะไรสะกิดใจขึ้นบ้างเหมือนกัน กระซิบถามมาว่า

"พี่ใหญ่สงสัยอะไรหรือคะ?**"**

"ก็สงสัยว่า ทำไมควายป่าทั้งฝูงถึงวิ่งตื่นหัวซุกหัวซุนไปอย่างนั้น โดยที่มันก็ไม่ได้ตื่นตกใจกลิ่นพวกเรา รพินทร์เขาเองก็คงกำลังคิดอยู่เหมือนกัน เว้นแต่จะยังคิดไม่ออกเท่านั้น**"**

ขณะที่เขากระซิบตอบน้องสาว รพินทร์ได้ผละจากที่นั้นไปเดินตรวจดูบริเวณรอบๆ

“ถ้างั้นก็แปลว่า มันจะต้องตื่นตกใจในสิ่งที่มีอำนาจอยู่เหนือมัน และในกรณีนี้ถ้าไม่ใช่เสือแล้ว ก็ไม่รู้ว่ามันควรจะเป็นอะไร”

ไชยยันต์ว่า

“มันอาจพากันวิ่งออกกำลังกันก็ได้นี่คะ พี่ใหญ่”

พี่ชายส่ายหน้ายิ้มขรึมๆ

“ลักษณะวิ่งของมันเป็นการวิ่งแบบตกใจ และการตกใจของมันจะต้องมีเหตุผลอะไรสักอย่าง น้อยมาใช้ชีวิตอยู่ในป่าแล้วเช่นนี้ จะต้องหัดอ่านรหัสของป่าให้ออก สัตว์ป่าที่เราเห็นวิ่งเตลิดหัวซุกหัวซุนผ่านมาให้เห็นแบบนี้ มันจะต้องมีอะไรสักอย่างแน่นอน สังเกตสีหน้ารพินทร์ให้ดี แล้วจะรู้เอง ท่าทางเขาไม่สบายใจนัก”

“เอ มีอะไรที่พรานใหญ่ของเราขบไม่แตกขึ้นอีกหรือ...”

ไชยยันต์เปรยมองตามหลังรพินทร์ไป ขณะนี้เขากำลังบงการให้พวกลูกหาบถากถางบริเวณอยู่ แล้วเงยขึ้นสังเกตไปยังราวป่ารอบด้าน

“ว่าอันที่จริงก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ ดูลิงฝูงโน้นซิ มันก็ยังหากินอยู่เป็นปกติดี ไม่แสดงท่าว่าจะตื่นกลัวอะไร อื่นๆ ก็สงบเรียบร้อยไม่เห็นวี่แววอะไรสักนิด จะว่าเป็นรหัสเตือนภัยธรรมชาติ ประเภทพวกไฟป่า น้ำ หรือพายุก็ใช่ที่ ไม่มีเค้าอะไรสักอย่าง ป่าใหญ่รอบตัวเราเย็นวันนี้มันปลอดโปร่งรื่นรมย์ดีแท้ๆ เทียว”

ดารินหันไปทางแงซายที่ปรึกษาพิเศษประจำตัวของหล่อนทันที

“ควายป่าฝูงนั้นตื่นตกใจอะไร รู้ไหม แงซาย?”

“พรานใหญ่ยังไม่รู้ แงซายก็จนปัญญาเหมือนกัน นายหญิง...”

เสียงห้าวลึกนั้นตอบมาเบาๆ เว้นไปครู่ ก็บอกต่อมาอย่างลังเลว่า “บางทีพวกมันหากินกันอยู่เพลินๆ กิ่งไม้ใหญ่หักโค่นลงมากลางฝูง มันก็ตกใจออกแล่นเตลิดทั้งฝูงได้เหมือนกัน”

คำพูดของแงซายทำให้คณะนายจ้างหมดปัญหาขบคิด

เหตุการณ์ผ่านไปอย่างปกติราบคาบ จนกระทั่งทุกคนเข้านอน และอันเนื่องมาจากเมื่อคืนที่แล้วต่างไม่ค่อยมีเวลาได้หลับได้นอนกันได้เต็มตานัก เพราะเรื่องเสียหายออกไปจากแค้มป์ มาคืนนี้จึงเข้านอนกันแต่หัวค่ำและหลับไปโดยเร็ว มันเป็นคืนที่อากาศอบอุ่นสบายผิดไปกว่าทุกคืนที่ผ่านมา ฟ้าโปร่งพราวระยับไปด้วยดวงดาว ลมพัดจากเหนือมาทางด้านใต้เป็นระลอกสม่ำเสมอ

รพินทร์หลับไปตั้งแต่สองทุ่ม เพราะฉะนั้นจึงตื่นขึ้นในราวเที่ยงคืนเล็กน้อย เดินตรวจไปรอบๆ บริเวณ เมื่อเห็นว่าปกติเรียบร้อยดี ก็กลับมาที่เดิม ตั้งใจจะล้มตัวลงหลับต่อ แต่แล้วก็เอนหลังไม่ลงด้วยความรู้สึกบางชนิดที่เกิดจากสัญชาตญาณเคยชิน ควายที่ล่ามไว้รอบบริเวณแค้มป์ส่งเสียงร้องกันอยู่เป็นระยะ สะบัดปลายเชือกรั้งจมูกฟืดฟาด มีอาการกระสับกระส่ายผิดไป เขาใช้ไฟฉาย

ส่องกราดไปรอบด้าน ครั้งแรกนึกว่าเสือกรายเข้ามาใกล้ แต่บริเวณรอบด้านเป็นแนวโปร่งโล่ง มีโคนไม้ใหญ่และพุ่มไม้โปร่งอยู่ประปรายเป็นระยะ ลำไฟที่กราดออกไป ไม่พบวี่แววใดของไอ้ลาย แม้แต่น้อย ไม่มีแม้แต่กลิ่น แต่ทว่าควายทั้ง **15** ตัว ก็ยังคงมีอาการตื่นเต้นกระสับกระส่ายส่งเสียงร้องเบาๆ อยู่เช่นนั้น

ขณะนั้นมันเป็นยามของบุญคำ พรานเฒ่าผู้ซึ่งอาวุโสกว่าทุกคนในคณะ และได้รับการไว้วางใจจากเขาเหนือกว่าทุกคน บัดนี้นั่งเงี่ยดู ดูดบุหรี่ใบตองแห้งแดงวาบๆ แกกำลังมองนิ่งมาที่เขาเช่นกัน พอสบตาก็ค่อยๆ ลุกขึ้น คว้าปืนกับไฟฉายเดินย่องมาทรุดตัวลงใกล้ๆ

“บุญคำฟังอยู่สักสิบนาทีได้แล้วนาย จะว่าเสือก็ไม่เชิง”

รพินทร์เอนหลังพิงล้อเกวียน หันหน้าออกไปยังริมไหล่ผาด้านที่ตัดลงไปสู่ทุ่งกว้างเบื้องล่าง สงบใจฟังอยู่ครู่ เสียงจักจั่นเรไรยังดังประสานสำเนียงขับกล่อมไพรยามราตรีอยู่เป็นปกติ

เขาไม่พูดคำใดกับบุญคำ ลดกายลงนอนตามเดิม รู้สึกว่าบุญคำจะนั่งดูดบุหรี่อยู่ข้างๆ นั่นเอง ต่อมาอีกครู่ใหญ่ พอเคลิ้มจะหลับ มืออุ่นๆ ของพรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึมก็เขย่าเบาๆ มาที่หัวเข่า

และบัดนั้นเอง โสตประสาทอันฉับไวต่อรหัสป่าทุกชนิดของเขา ก็จับเสียงหนึ่งได้

มันเป็นเสียงดังซู่ซ่าคล้ายๆ เสียงของพายุที่พัดแว่วมาแต่ไกล ดังอยู่อึดใจเดียวก็หยุดชะงักหายไป ต่อมาไม่นานก็เริ่มดังขึ้นอีก...มันดังๆ หยุดๆ อยู่เช่นนี้สลับกันไป

พอลืมตาขึ้นก็เห็นว่านอกเหนือจากบุญคำผู้เขย่าปลุกเขาอยู่ในขณะนี้แล้ว เงาของใครอีกคนหนึ่งเคลื่อนเข้ามายืนอยู่ตรงหน้า ผู้นั่นคือแงซาย แสงไฟในกองที่ก่อไว้ส่องจับหน้าคนใช้ชาวดงเป็นมันระยับ ตาทั้งคู่สว่างโพลงกลอกกลิ้งอยู่ไปมา

ควายที่ล่ามไว้เริ่มสะบัดฟืดฟาดขึ้นอีก เสียงกระดึงไม้ที่ผูกไว้กับคอดังโกร่งกร่างไปทั่ว

“ผู้กองได้ยินอย่างที่ผมได้ยินหรือเปล่า?”

เสียงทุ้มลึกดังถามมาแผ่วเบา

“แกได้ยินอะไร แงซาย?”

“เสียงเหมือนลมพัดทุ่งหญ้าข้างล่าง แต่ดูที่ใบไม้รอบตัวเรานี่มันไม่กระดิกเลย”

“จะว่าเสียงน้ำบ่าก็ไม่เชิง มันดังๆ หายๆ”

บุญคำกระซิบมาอีกคน แล้วทั้งสองก็ทิ้งตัวลงนอนพังพาบเอาหูแนบพื้นฟังเสียง รพินทร์สังเกตใบไม้รอบด้าน มันจริงอย่างแงซายว่า ขณะนี้สงัดลมที่สุด ใบไม้เล็กๆ สักใบก็ไม่กระดิก เสียงลึกลับอันฟังคล้ายพายุซ่าๆ นั้นเริ่มดังขึ้นอีก ต่อมาก็มีเสียงก้อนหินถล่มร่วงจากหน้าผาลงไปเบื้องล่างเบาๆ”

ครั้นแล้วก็ชะงักไปอีกอย่างเต็มไปด้วยเลศนัย

รพินทร์เผ่นพรวดขึ้นยืนในพริบตานั้น

“บุญคำปลุกทุกคนขึ้น แงซาย เอาฟืนมาใส่กองไฟตรงกลางลานนี่ให้สว่างโชติ สุมเข้าไปมากๆ ให้กองใหญ่ทีเดียว!”

เขาสั่งเร็วปรื๋อ แล้วตนเองก็แล่นเข้าไปในกระโจมพักของนายจ้างชนิดแข่งกับเวลา

ทั้งสามกำลังหลับสนิท ถูกปลุกขึ้นอย่างกะทันหัน ลุกพรวดพราดขึ้นมาด้วยความตกใจ แต่ก็พร้อมที่จะเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างฉับพลัน อันเนื่องมาจากเคยชินเสียแล้ว

“สวรรค์เจ้าข้า...อะไรกันอีกเล่านี่ กำลังฝันสนุกอยู่ทีเดียว!”

ไชยยันต์ร้องออกมาเบาๆ

“กลิ่นไม่ดีเสียแล้วละครับ รีบออกจากกระโจมเดี๋ยวนี้เถอะ เคลื่อนย้ายไปที่เชิงผาด้านหลังนี่ก่อน”

รพินทร์บอกเป็นรถไฟด่วนมาแค่นั้น ก็ตรงเข้าช้อนปีกเชษฐาประคองออกมาจากเต็นท์เป็นคนแรก ไชยยันต์กับดารินก็ถลันตามติดออกมาเบื้องนอก บัดนี้ทุกคนตื่นกันหมดแล้ว

พรานพื้นเมืองสี่คนกำลังช่วยกันขนฟืนที่มีสำรองอยู่ทั้งหมด ใส่เข้าไปในกองไฟ และขยายไฟเป็นแนวยาวแทนกำแพง กั้นกลางไว้ในระหว่างปลายไหล่เขาที่จะตัดลงไปสู่ทุ่งเบื้องล่างกับบริเวณแค้มป์ด้านใน ขณะนั้นแงซายก็ปราดเข้ามาก้มลงให้เชษฐาเกาะหลัง นำพาวิ่งลิ่วตรงไปยังเชิงผาอันสลับซับซ้อนไปด้วยแก่งโขดหิน ลักษณะเหมือนเวิ้งถ้ำ ไชยยันต์กับดารินวิ่งตามเข้าไปด้วยอย่างทันควัน ชนิดที่ไม่จำเป็นต้องมาเสียเวลาซักถามอะไรอยู่อีก...**เหตุการณ์อันชุลมุนฉับพลันที่เห็นอยู่ในขณะนี้ บอกชัดได้เป็นอย่างดีว่ามันเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้นเสียแล้ว**

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น รพินทร์ก็ต้อนพวกลูกหาบเข้ามาอยู่ยังบริเวณผนังผา อันคณะนายจ้างชุมนุมหน้าตื่นกันอยู่แล้ว เพราะไม่สามารถเดาเหตุการณ์ใดได้ถูก แต่ก็ตระหนักได้ว่ามันจะต้องคับขันร้ายแรงขีดสุด จนถึงกับต้องสละแค้มป์ล่าถอยกันเข้าหาที่กำบังอย่างปัจจุบันทันด่วน ไม่ผิดอะไรกับเมื่อคราวกองทัพไอ้แหว่งบุก สิ่งที่ทุกคนถือติดมือมาได้ในขณะนี้มีเพียงปืนกับไฟฉายประจำตัวเท่านั้น

พรานใหญ่นับจำนวนคนในคณะทั้งหมด เห็นครบถ้วนดีแล้ว ก็เดินอย่างรีบร้อนตรงมาที่นายจ้างด้วยอาการกระหืดกระหอบ เขาเป็นคนสุดท้ายที่เข้ามาถึงแนวกำบังของโขดหินชิดหน้าผาอันยึดเป็นที่มั่นนี้ ยังไม่ทันจะอ้าปาก ดารินก็ถามมาโดยเร็วว่า

“เกิดกลียุคอะไรขึ้น ช้างบุกอีกกระมัง?”

“ไม่ใช่ช้าง มันจะเป็นอะไรผมก็เดาไม่ถูกเหมือนกัน แต่ท่าทางไม่เข้าทีแน่ อย่าเอะอะไปครับ ฟังเสียงนั่น!”

เขากระซิบมาเร็วปรื๋อ

ทั้งหมดสะกดลมหายใจ พยายามเงี่ยหูแล้วจ้องตากันเองด้วยดวงตาอันเบิกกว้าง กึ่งสงสัยกึ่งตระหนกสำเหนียกถึงกลิ่นไอภัย ทั้งๆ ที่ยังไม่สามารถจะบอกได้ว่ามันเป็นเสียงอะไร บัดนี้มัน

แว่วขึ้นมาอย่างฉนัด ดังอยู่ตรงตีนเนินข้างล่างนี่เอง เหมือนอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารปานต้นรัง ซึ่งมีมือมหายักษ์ลากช้าๆ ไปตามทุ่งหญ้าและพุ่มไม้ใหญ่น้อย ทำให้ไม้เล็กเหล่านั้นลู่ยับไป บางขณะก็เป็นเสียงโขดหินลั่นคึกๆ เหมือนถูกน้ำหนักมหาศาลเหนี่ยว และบางขณะหินก็ร่วงกราวลงไปเบื้องล่างท่ามกลางความเงียบสงัด

มันใกล้เข้ามาทุกขณะ โดยหยุดๆ ดังๆ อยู่เช่นนั้นอย่างลึกลับ

"คล้ายๆ จะมีอะไรสักอย่างหนึ่ง กำลังไต่ผาข้างหน้าเรานี่ ขึ้นมาจากทุ่งหญ้าข้างล่าง"

เชษฐากระซิบ ตาสว่างวาว ค่อยๆ ส่งกระสุนขึ้นลำกล้องไรเฟิล **.458** ที่ถืออยู่ในมือ ขยับตัวคลานเข้าไปหาตำแหน่งที่นั่งยันกายในท่าอันถนัดที่สุด พาดปากกระบอกลงกับแง่หินที่กำบังอยู่ เตรียมพร้อมที่จะรับมือ ทั้งๆ ที่ขายังพิการอยู่ ดารินกับไชยยันต์ก็ถลันเข้าไปทรุดคุกเข่า ยึดโขดหินขนาบข้างจ้องไรเฟิลพร้อม ขณะนี้แงซายพรานพื้นเมืองสี่คน และลูกหาบทั้งหมดต่างยึดที่กำบัง

ปืนทุกกระบอกพุ่งไปยังตำแหน่งที่มาของเสียง หัวใจเต้นระทึกไม่เป็นส่ำ รอคอยเหตุการณ์อันไม่สามารถจะทายถูกนั้นอยู่ ด้วยความกระสับกระส่าย

รพินทร์ผละไปตรวจตราบงการคนเหล่านั้น เพื่อให้ปืนทุกกระบอกใช้งานอย่างได้ผลที่สุด ในนาทีวิกฤตที่จะเกิดขึ้น แล้วกลับเข้ามาร่วมกลุ่มกับคณะนายจ้าง

"รู้ตัวกันตั้งแต่เมื่อไหร่นี่?"

ไชยยันต์ถามแผ่วเบา

"สักสองสามนาที ก่อนที่ผมจะเข้าไปปลุกพวกคุณนี่เองครับ ทีแรกมันเป็นเสียงซู่ซ่าคล้ายๆ พายุ แต่ฟังไปมันไม่ใช่ ควายของเรากระสับกระส่ายดิ้นสะบัดผิดปกติ แสดงว่ามันโชยกลิ่นอะไรสักอย่าง"

"พอจะเดาถูกไหมว่า มันควรจะเป็นอะไร?"

ดารินจ้องหน้าเขาเต็มไปด้วยความประหม่าตื่นเต้น แทบจะระงับไว้ไม่ได้ รพินทร์เม้มปากแน่น สั่นศีรษะช้าๆ จ้องสาวตาฝ่าออกไปยังความมืดสลัวเบื้องหน้า ซึ่งมีแนวกองไฟกั้นเป็นฉากไว้ตรงกลาง

"ผมไม่กล้าเดา แต่สังหรณ์ว่า ถ้าพวกเรายังอยู่กันในบริเวณแค้มป์ โดยไม่ยึดที่กำบังเตรียมตั้งรับไว้ก่อน ถ้ามันจะไม่เข้าทีแน่ ถอยห่างออกมา ปล่อยให้ควายเป็นกำแพงกั้นไว้ชั้นแรกดีกว่า เสียงที่เราได้ยินอยู่นี่แปลกไปกว่าการมาของสัตว์ร้ายทุกชนิดที่ผมเคยพบมาแล้ว และมันจะเป็นอะไรก็ยังไม่รู้ มันพิกลอยู่"

"จะเป็นอะไรก็ตาม โผล่ให้เห็นเมื่อไหร่ก็ซัดเมื่อนั้น ทุกคนระวังตัวไว้ให้ดีก็แล้วกัน"

เชษฐาบอกอย่างเด็ดเดี่ยว กระชับไรเฟิลแน่น

ความเงียบปกคลุมไปตลอดทั้งบริเวณแค้มป์ คงได้ยินแต่เสียงควายเทียมเกวียนที่ล่ามไว้รายรอบเป็นลักษณะครึ่งวงกลม สะบัดเชือกสนตะพาย เต้นอยู่ไปมา พร้อมกับส่งเสียงร้องไม่ขาดระยะ ไชยยันต์ขยับจะฉายไฟกราดดู แต่เชษฐาตะครุบข้อมือไว้กระซิบห้าม

“อย่าเพิ่ง! เอาให้แน่ใจที่สุดเสียก่อน ส่องแล้วไม่เห็นก็ไม่มีประโยชน์ รอให้รพินทร์ส่องแล้วค่อยยิงดีกว่า”

สหายของเขาเห็นจริงด้วย วางไฟฉายลง ประทับปืนขึ้นแนบไหล่เตรียมพร้อม

พรานใหญ่ยืนพิงคร่อมอยู่กับก้อนหินระดับเตี้ยขนาดอกของเขาก้อนหนึ่ง ล้ำออกไปเบื้องหน้าของตำแหน่งที่คณะนายจ้างยึดเป็นที่มั่นอยู่เล็กน้อย ดูเหมือนเขาแทบจะไม่หายใจ ตะแคงหูคอยจับรหัสอยู่อย่างเคร่งเครียด ทุกคนสงบนิ่ง มีแต่หัวใจเท่านั้น ที่เต้นเร่าไปในลักษณะต่างๆ

ต้นยางขนาดสองคนโอบต้นหนึ่ง ซึ่งยืนอยู่ต่ำกว่าระดับชายผาลงไปประมาณ **20** เมตร และชูลำต้นอันสูงชะลูดตั้งชันพ้นระดับไหล่เขาที่ตั้งแค้มป์อยู่ในขณะนี้ขึ้นมา บังเกิดปรากฏการณ์ประหลาดขึ้น พอจะสังเกตเห็นได้ แม้ว่าจะอยู่ในความมืดสลัว เพราะไม่มีไม้ใหญ่อื่นๆ บัง โดยอาศัยแสงสะท้อนจากกองไฟใหญ่ ที่ก่อไว้กลางลาน และท้องฟ้าอันพราวไปด้วยดวงดาว มันไหวสะท้าน โยกคลอนไปมาเล็กน้อยพร้อมกับลั่นเอี๊ยดราวกับมีมือมหายักษ์มาเหนี่ยวโคนต้น ก้อนหินถล่มร่วงกรูลงไปยังพื้นเบื้องล่างอีกจำนวนหนึ่ง ครั้นแล้วการเคลื่อนไหวนั้น ก็หยุดเหมือนจะออมเสียงไม่ต้องการให้แว่วขึ้นมายังฝ่ายมนุษย์ที่อยู่ในแค้มป์ อีกพักใหญ่ต่อมาต้นยางก็โยกสะท้านขึ้นเบาๆ อีก

รพินทร์ค่อยๆ สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด หยิบไฟฉายขึ้น จับควบกับกระโจมมือไรเฟิลนิ้วของมือข้างหนึ่งเตรียมพร้อมที่จะกดสวิตซ์ไฟให้พุ่งออกไป ส่วนอีกข้างหนึ่งแตะรออยู่ที่ไกปืน ดารินเป็นคนสุดท้ายในคณะที่ปลดห้ามไก **.470** ดับเบิ้ลไรเฟิลของหล่อนออกพานท้ายตวัดขึ้นแนบไหล่

แต่ละวินาทีที่กระดิกผ่านไปในยามนี้ มันนานแสนนานในความรู้สึกของทุกคน ประสาทเขม็งเกลียวเครียดแทบจะขาดสะบั้นไป

ลมโชยจากปลายหน้าผาวูบหนึ่ง กลิ่นชนิดนี้ลอยมาสัมผัสฆานประสาทของทุกคน เป็นกลิ่นเหม็นเขียวหืนๆ อย่างไรบอกไม่ถูก แม้แต่พรานใหญ่ขนาดรพินทร์ บุญคำ หรือจอมกะเหรี่ยงแงซาย ก็ไม่อาจบอกกับตนเองได้ว่ามันเป็นกลิ่นของอะไร

บัดดลนั้น ทุกคนสะดุ้งขึ้นสุดตัวด้วยความตกใจ มีเสียงดังครืนสนั่นเหมือนซุงขนาดใหญ่ฟาดลงมาบนพุ่มไม้ตรงหน้า ห่างออกไปเพียง **40** เมตร อันเป็นตำแหน่งที่ผูกควายไว้ พริบตาเดียวกันเจ้าควายเคราะห์ร้ายตัวหนึ่ง ก็หายวูบเข้าไปอยู่ในเงาทะมึนมหึมาปานราหู เกือบมิดหมดทั้งตัว พงไม้บริเวณนั้นแหลกยับ

เสี้ยวของวินาทีคับขันขีดสุดนี้ ยังไม่มีใครสามารถจะมองเห็นได้ถนัดว่ามันคืออะไร กระสุนไรเฟิล **.458** ของเชษฐาก็แผดกัมปนาทขึ้นปานฟ้าเกรี้ยวเป็นปฐมฤกษ์ เขายิงในพริบตาก่อนใครจะทันฉายไฟ

ชุดที่สองที่ระเบิดขึ้นพร้อมกัน ก็คือรพินทร์และไชยยันต์ ตามติดมาด้วยอีกนับสิบๆ กระบอกของพวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทั้งหลาย ประสานกันกึกก้องสะท้านไปทั้งลูกเขา มีคน

เดียวเท่านั้นที่ตะลึงในเหตุการณ์ ตัวแข็งจนเหนี่ยวไกปืนไม่ออก นอกจากจ้องค้างอยู่เฉยๆ...ผู้นั้นคือนักมานุษยวิทยาสาว...

เจ้าสัตว์ประหลาดลึกลับที่อานุภาพปานไดโนเสาร์ ซึ่งในขณะนี้เห็นแต่เพียงความใหญ่โตมโหฬารเป็นเงาดำมืดนั้น ม้วนตลบอย่างรวดเร็วเหมือนไต้ฝุ่น พงไม้รอบด้านแหลกยับเป็นแปลงดังครืนโครมสะเทือนแผ่นดิน แล้วมันก็วูบหายลงไปจากเนินผาพร้อมกับควายตัวนั้น มีเสียงก้อนหินจากระดับพื้นอันเทลาดของหน้าผาถล่มร่วงกรูเกรียว และกิ่งไม้หักโผงผางสนั่นหวั่นไหว

“เร็ว! นายมันเอาควายไปแล้ว!!”

ใครคนหนึ่งร้องออกมาสุดเสียง

รพินทร์กระโจนผึงออกจากที่หลบกำบังอยู่ วิ่งเต็มฝีเท้าตรงดิ่งไปยังชายผา ไชยยันต์และใครต่อใครอีกหลายคนก็เผ่นตามเขาไปติดๆ ยกเว้นดารินกับแงซายเพียงสองคน ซึ่งคงอยู่กับที่ขนาบข้างเชษฐาไว้

พรานใหญ่แล่นมาถึงชายผาอย่างหัวซุกหัวซุน แทบจะหลุดร่วงลงไปตามทางอันเทลาดนั้น ดีแต่ปะทะต้นไม้ต้นหนึ่งไว้ได้ กราดไฟส่งตามลงไป ครั้นแล้วพวกที่กวดติดตามหลังเขามาก็มาถึงในเวลาไล่เลี่ย ไฟฉายหลายกระบอกช่วยกันกราดจ้าลงไป

“งู! งูยักษ์!!”

บุญคำร้องเสียงหลง

ท่ามกลางลำไฟฉาย ที่ทุ่งหญ้าชายตีนผา สายตาของทุกคนไม่ได้ฝาดไปเลย เจ้าสิ่งที่มีลักษณะสัณฐานเหมือนท่อนซุงขนาดใหญ่ประมาณ **5-6** คนโอบ กำลังเลื้อยปราดๆ ฝ่าไปในทุ่งหญ้า เสียงการเคลื่อนไหวของมันที่แหวกผ่านป่าหญ้าสูงหลายวานั้นดังซู่สนั่นเหมือนพายุ กลางลำตัวและส่วนศีรษะของมันหายไปแล้ว ขณะนี้เห็นแต่ท่อนหางที่กำลังลาดปัดอยู่ไปมา มันกำลังเลื้อยเคลื่อนไปด้วยความเร็วปานรถไฟด่วน

ไชยยันต์สติดีพอๆ กับเขา **.600** ไนโตรฯ ในมือแผดกึกก้องขึ้นพร้อมกับเสียงร้องโวยวายของพวกลูกหาบ รพินทร์ก็กระหน่ำไรเฟิลของเขาลงไปอย่างเร็วที่สุด ชนิดที่แข่งกับการเคลื่อนไปอย่างรวดเร็วนั้น เขากับไชยยันต์ ยิงลงไปยังส่วนที่พอจะมองเห็นอยู่นั้น และทุกคนก็ช่วยกันระดมสาดกระสุนลงไปอีกขนานใหญ่

ปลายสุดของท่อนหางอันมีขนาดเท่าต้นตาล แกว่งสะบัดพรวดพราดอย่างเจ็บปวด ชั่วพริบตาเดียวมันก็หายไปจากการจับตามของลำไฟฉาย เชษฐาเขยกตามเข้ามาถึงบริเวณนั้นด้วย โดยแงซายและดารินช่วยกันประคอง ก็มีโอกาสได้เห็นเพียงปลายของยอดหญ้าสูงในทุ่งอันกว้างใหญ่เบื้องล่าง ลู่ระเนนเป็นแนวไปราวกับมีรถแทรกเตอร์ไถอยู่เบื้องล่าง ทิศทางไปของมันมุ่งไปสู่ดงทึบด้านขวามือ อันเป็นป่าใหญ่เชิงเขาอีกลูกหนึ่งด้วยอัตราความเร็วไม่ต่ำกว่า **20** ไมล์ต่อชั่วโมง และในที่สุดแนวไหวของยอดหญ้าเหล่านั้น ก็ลับหายพ้นระยะเกินกว่าที่ไฟฉายจะส่องตามสังเกตไปได้

ควายหลายตัวยังดิ้นสะบัดเชือกร้องก้องอยู่เช่นนั้น และอีกหลายตัวดึงจนเชือกขาด วิ่งเตลิดหายไปในความมืด

บัดนี้ ไม่มีใครพูดคำใดออกมาได้ แต่ละคนหน้าซีดเผือดปราศจากสีเลือด ได้แต่ยืนนิ่งเหมือนถูกสาปให้เป็นหิน มองตากันเองอยู่เช่นนั้นด้วยความรู้สึกที่บรรยายออกมาไม่ได้

“นี่เราฝันไปหรือเปล่า...”

ในที่สุดเชษฐาก็กระซิบออกมาแหบๆ รพินทร์ยังพูดไม่ออกในขณะนั้น...ได้แต่กลอกหน้า ไชยยันต์คางอะไรอยู่ในลำคอ ฟังไม่ได้ศัพท์ ยกมือขึ้นแตะหน้าผาก กลางทรวงอก ไหล่ขวาและไหล่ซ้าย เหมือนจะสวดวิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้า แล้วทรุดฮวบลงไปนั่งกอดปีนอยู่ที่หินก้อนหนึ่ง ทำท่าหมดเรี่ยวแรง ร้องออกมาเบาๆ

“หยิกเนื้อยังเจ็บอยู่นี่ เห็นจะไม่ใช่ฝันไปแน่ เจ้าประคุณเอ๋ย...”

ดารินก็ไม่สามารถจะกล่าวคำใดออกมาได้ในขณะนั้น หล่อนตกใจจนแทบช็อก

“มันอะไรกันแน่ รพินทร์?”

หัวหน้าคณะกระซิบมาอีก แทบจะไม่มีเสียงผ่านลำคอ

จอมพรานยกมือขึ้นลูบใบหน้า กล้ำกลืนอะไรบางสิ่งบางอย่างลงลำคออันแห้งผาก

“งูครับแต่...มันใหญ่เหลือขนาด...ใหญ่กว่าที่สถิติของโลก ที่เคยบันทึกไว้เป็นหลักฐาน”

ทุกคนงันนิ่งกันไปอีกครั้ง

“เห็นถนัดไหม เมื่อตะกี้?”

“ถนัดครับ แต่แวบเดียวเท่านั้น มันไปเร็วเหลือเกิน”

“ใหญ่สักขนาดไหนได้?”

พรานใหญ่อึ้ง เขารู้สึกลำบากใจเหลือเกินที่จะตอบเชษฐา ไชยยันต์ก็บอกแทนมาว่า

“ตัวมันจะขนาดไหนก็ไม่รู้ แต่เอาแค่ส่วนกลางหางของมันที่เห็นก็แล้วกัน เท่าลำต้นตาลเห็นจะได้”

ดารินอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง ยกมือขึ้นปิดปาก กายสั่นเทา เชษฐากล้ำกลืนน้ำลายลงคอ

“ควายของเราล่ะ?”

“โธ่เอ๋ย ถามถึงควาย...”

ไชยยันต์หัวเราะแค่นๆ ห่อไหล่ลง

“...อย่าว่าแต่ตัวเดียวที่มันคาบไปแล้วนั่นเลย ต่อให้สิบห้าตัวรวมทั้งพวกเราทั้งหมดนี่แหละ จะต้องเข้าไปอยู่ในท้องมันได้อย่างสบายในเวลาเดียวกัน ถ้านอนให้มันเขมือบ ลักษณะที่มัน

คาบควายตัวนั้นไป เหมือนงูกินหนูคาบลูกตัวแดงๆ งั้นแหละ ขอบคุณสวรรค์เสียเถอะ...ที่พวกเรารู้ตัวกันเสียก่อน ถ้าไม่งั้นก็คงเสร็จหมดทุกคนคืนนี้"

"พวกเรายิงกันหลายนัด ถูกไปบ้างหรือเปล่า?"

"คงถูกไปเหมือนกันแหละครับ แต่ถ้าไม่ถูกส่วนหัวหรือกระดูกใหญ่กลางลำตัว ก็ไม่มีประโยชน์อะไร ตอนที่ผมกับคุณไชยยันต์ตามมาถึงที่นี่ เราก็มีโอกาสเห็นและยิงไปที่ส่วนหางของมันเท่านั้น"

รพินทร์ตอบ แล้วเดินตรงไปที่บริเวณล่ามควายอันมีพงไม้แหลกเป็นแปลง และเป็นตำแหน่งที่มันพุ่งคาบควายในครั้งแรก ทุกคนพรูตามมา ช่วยกันเอาไฟฉายส่องสำรวจแล้วก็พบรอยเลือดใสๆ ไม่มากนัก ติดอยู่ตามพื้นและใบไม้ เชือกที่ล่ามควายเคราะห์ร้ายตัวนั้นขาดติดอยู่กับโคนไม้ด้วยกำลังกระชากมหาศาล

"ชุดแรกที่พวกเรายิงก็ถูกเหมือนกันครับ แต่คงจะทะลุเนื้อเลยผ่านไปไม่ถูกกระดูก เลือดออกไม่มากนักสังเกตได้ว่ามันไปได้คล่องเต็มสภาพของมัน ไม่มีการชะงักหรือเชื่องช้าลงเลย พอคาบควายได้ก็ผละออกหนีเลย"

พรานใหญ่บอกต่อมาด้วยความรู้สึกอันหนักใจยิ่ง แล้วฉายไฟลงไปยังทุ่งหญ้าเบื้องล่างอีกครั้ง รอยไปของมันยังปรากฏเด่นชัด ป่าหญ้าถูกแหวกเป็นทาง แม้จะยืนอยู่บนที่สูงก็ยังมองเห็นชัด ราวกับล้อของรถบดถนนสัก **10** ตันแล่นผ่านไป เชษฐาแม้จะมองไม่เห็นตัวมันได้ถนัดนักในพริบตาแรกที่มันพุ่งคาบควาย แต่พอมองเห็นรอยที่เลื้อยไปในทุ่งหญ้า ขาทั้งสองข้างของเขาก็อ่อนไปในทันที เย็นตั้งแต่เส้นผมไปจรดปลายเท้า

"แบบนี้มันก็เขมือบช้างได้อย่างสบาย ลำตัวขนาดเบาะๆ ก็ขนาดต้นรังห้าคนโอบ ยาวไม่ต่ำกว่าร้อยเมตร แล้วนี่เราจะทำยังไงกัน"

หัวหน้าคณะครางออกมา

"เห็นจะต้องค่อยๆ คิดเสียแล้วละครับ สำหรับไอ้งูยักษ์ตัวนี้ แต่คืนนี้ผมเชื่อว่ามันคงจะไม่ย้อนกลับมาเล่นงานเราอีก เพราะได้ควายไปตัวหนึ่งแล้ว อีกอย่างก็เจ็บไปบ้างเหมือนกัน"

แล้วเขาก็สั่งพรานพื้นเมืองและลูกหาบ ช่วยกันไปตามควายที่แตกตื่นสะบัดเชือกขาดกลับเข้ามา ชวนนายจ้างเข้าไปในกระโจมพัก

เชษฐากับไชยยันต์ตรงเข้าไปหาบรั่นดีดื่มดับความรู้สึกเข้าไปคนละหลายอึกใหญ่ ส่วนดารินหน้ายังคงขาดซีดอยู่เช่นนั้น มองดูปืนทุกกระบอกที่มีอยู่ เอ่ยเสียงสั่นขึ้นเป็นประโยคแรก

"จะทำยังไงกันต่อไปนี่ ลงมันใหญ่โตมโหราฬถึงขนาดนี้ ก็เห็นจะไม่มีทางเอามันอยู่แน่ลำพังปืนที่เรามีมา ถ้ามันหวนกลับมาเล่นงานเราอีกครั้งเป็นเสร็จแน่ๆ"

ทุกคนจ้องมาที่เขาเป็นตาเดียวอย่างขอความเห็น

ภายหลังจากใช้ความคิดหนักอยู่ครู่ รพินทร์ตอบแผ่วต่ำอย่างระมัดระวังว่า

“ถึงแม้มันจะใหญ่โตสักขนาดไหน ขึ้นชื่อว่างูเป็นสัตว์ไม่มีมันสมองหรอกครับ ถ้ามันยังคิดที่จะราวีเราอีก เราก็ต้องสู้กับมันด้วยสมองและชั้นเชิง สำหรับเรื่องปืน ผมแน่ใจว่าตั้งแต่ขนาด **.485** ขึ้นไป ถ้าเรามีอากาสยิงให้เข้าหัวหรือตัดกระดูกใหญ่กลางลำตัว มันก็ต้องเสร็จเหมือนกัน แต่ออกจะเสี่ยงไม่ใช่น้อย อย่างไรก็ตาม เรามีโอกาสที่จะเตรียมตัวได้ทันเสมอ ความใหญ่โตของมันทำให้มันมาเงียบไม่ได้ เลื้อยมาทีเสียงดังราวพายุ พอจะเตือนให้เราเตรียมตัวสู้และหลีกหลบทัน ขนาดที่มันพยายามเลื้อยมาให้เงียบที่สุด เราก็ยังรู้ตัวกันได้อย่างเมื่อกี้นี้”

“ทำไมมันถึงใหญ่ถึงขนาดนั้น แทบไม่เชื่อสายตาเลย”

ไชยยันต์พึมพำ นั่งกอดเข่าจุกอยู่บนเตียงสีหน้าปั้นยาก

“ผมก็นึกไม่ออกเหมือนกันครับ ว่ามันจะเป็นไปได้อย่างไรในชีวิตพรานของผม ไม่เคยพบเห็นมาก่อน นอกจากการเล่ากันแบบนิยาย แต่นี่มันก็ได้ปรากฏชัดกับตาของพวกเราทุกคนขึ้นแล้ว บางที...อาจเป็นไปได้ที่ว่า...งูเป็นสัตว์ที่ลอกคราบได้และอายุยืนที่สุด ถ้ามันอยู่ไปนานๆ มันก็น่าจะโตขึ้นได้เรื่อยๆ โดยไม่มีขีดจำกัด”

“ถ้างั้นไอ้ตัวนี้ก็เห็นจะเป็นงูโบราณยุคดึกดำบรรพ์ อายุเป็นพันๆ ปีขึ้นไปทีเดียว!”

ดารินร้องครางออกมา

ต่างนิ่งงันกันไปอีก เชษฐาค่อยๆ เหลียวไปทางแงซายผู้ยืนสงบนิ่ง เบิกตาโพลงอยู่หน้าประตูเต็นท์ แล้วหันกลับมายังคณะ แผ่วเสียงลง

“มันทำให้ผมนึกไปถึงคำพูดของแงซายเสียแล้วละ ต้นพริกขี้หนูที่ใหญ่ขนาดหลายคนโอบ ตะขาบตัวเท่าฝากระดานเรือน และอะไรต่ออะไรที่พิลึกกึกกือใน ‘นรกดำ’ ที่เรากำลังจะบ่ายหน้าขึ้นไป ซึ่งได้ฟังครั้งแรก พวกเราเห็นเป็นเรื่องขบขัน มันจะมีจริงหรือไม่ก็ตาม แต่เดี๋ยวนี้เพียงผ่านเข้ามาใกล้ชายแดนของมันเท่านั้น เราก็เจอะเอางูยักษ์ขนาดต้นรังเข้าให้เสียแล้ว เสียงซู่ๆ คล้ายพายุที่ปลุกพวกเราขึ้นมา ก็คือเสียงเลื้อยผ่านทุ่งหญ้าของมันนั่นเอง ต้นยางริมผาที่เราเห็นสะท้านสั่นและก้อนหินที่ร่วงพรูลงไป ก็จะต้องเกิดขึ้นขณะที่ลำตัวมโหฬารของมันเลื้อยพันขึ้นมา กะดูขนาดของมันแล้ว ผมเชื่อว่าปลายหางของมันจะต้องอยู่ตีนผา ในขณะที่ส่วนหัวเลื้อยขึ้นมาคาบควายบนนี้พอถูกระดมยิงก็ตวัดตัวกลับลงไปข้างล่างทันที โดยมีควายคาบอยู่ในปากเหมือนงูเหลือมคาบนกกระจอก”

“ก็ต้องเป็นอย่างที่แกว่านั่นแหละ...”

ไชยยันต์กล่าวมาโดยเร็ว ดื่มบรั่นดีอีกเหมือนจะให้ช่วยเข้าไปปลุกปลอบขวัญในขณะนี้

“...มิน่าล่ะ ควายป่าทั้งฝูงวิ่งกันกระเจิงให้เราเห็นเมื่อเย็นนี้ คงเป็นเพราะได้กลิ่นไอ้ยักษ์ไม่มีตีนตัวนี้เอง ตอนนั้นมันคงจะซุ่มอยู่ในดงริมตีนเขาใกล้ๆ นี่”

จอมพรานมองไปยังหัวหน้าคณะอย่างขอการตัดสินใจ ถามเสียงแห้งๆ ว่า

“คุณชายจะเอาอย่างไรครับ เกี่ยวกับไอ้งูยักษ์ตัวนี้?”

คณะนายจ้างหันไปหารือกันเองอย่างเคร่งเครียด ครู่หนึ่งเชษฐาก็หันมาทางเขา

“เสียควายไปตัวหนึ่ง นับว่าโชคดีที่สุดแล้วสำหรับพวกเราทุกคน ตามความเห็นของคุณคิดว่ามันจะโจมตีเราอีกไหม?”

รพินทร์ฝืนยิ้ม

“ผมไม่กล้าที่จะรับรองเกี่ยวกับเรื่องนี้ครับ คุณชาย มันอาจจะผ่านเข้าดงลึกไปเลย โดยไม่หวนมายุ่งกับเราอีก หรืออาจคอยป้วนเปี้ยนดักเล่นงานเราในเวลาใดเวลาหนึ่ง ก็เป็นได้ทั้งสองอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลามันหิวและหาอาหารอื่นไม่พอ ขนาดของมันใหญ่โตเสียจนกระทั่งมองเห็นพวกเราทั้งคณะเป็นสัตว์เล็กๆ ที่ควรจะเป็นอาหารของมันโดยง่าย แต่ถึงอย่างไรก็โปรดอย่าได้วิตกกังวลอะไรนักเลยครับในเรื่องนี้ มันเป็นภัยที่เราจะต้องคอยระวังตัวแจกันอยู่ทุกฝีก้าวก็จริง ทว่าก็ไม่ร้ายแรงน่ากลัวเท่ากับไอ้แหว่งที่เราปราบกันมาแล้ว อย่างมากมันก็มีเพียงแค่ความใหญ่โตเท่านั้น เล่ห์เหลี่ยมไหวพริบเทียบไอ้แหว่งไม่ได้ ผมไม่รู้สึกหนักใจอะไรนัก”

“มีทางที่เราจะตามล่ามันได้ไหม?”

ไชยยันต์หยั่งหางเสียง

“ถ้าตามก็ตามง่ายกว่าไอ้แหว่งสักสิบเท่าครับ เพราะมันไปไหน รอยก็ปรากฏออกชัดแจ้งอย่างนั้น แต่ถ้าประจันหน้ากันก็คงฆ่ามันได้ยากกว่าไอ้แหว่ง เพราะอย่างที่ผมเรียนแล้วเมื่อตะกี้ นอกจากความใหญ่เหลือขนาดของมันแล้ว งูยังเป็นสัตว์เลือดเย็น ตายยาก ถ้าเราระเบิดหัวหรือกระดูกกลางลำตัวของมันไม่ได้ก็เห็นจะลำบากหน่อย ลำพังเพียงแค่กระสุนผ่านลำตัวไปแทบไม่มีความหมายเลย เซลล์ในกล้ามเนื้อของมันก็มีลักษณะพิเศษผิดไปกว่าเซลล์เนื้อสัตว์อื่นๆ มาก แผลสามารถที่จะประสานสนิทกันเข้ามาได้เอง ในกรณีที่ถูกลูกปืนเจาะทะลุผ่านเพียงแค่ระยะสองสามวันเท่านั้น ประสาทความเจ็บปวดของมันก็ไม่เหมือนพวกสัตว์เลือดอุ่น ยิ่งประกอบกับน้ำหนักตัวมันที่เป็นสิบๆ ตันขึ้นไปแบบนี้ ปืนของเราก็ดูเหมือนจะกลายเป็นอาวุธกระจ้อยร่อยไปอย่างที่คุณหญิงว่า”

“ผมก็คิดอย่างคุณเหมือนกัน”

เชษฐาพูดอย่างใคร่ครวญ

“...วิธีที่ดีที่สุด เราอย่าเพิ่งคิดที่จะติดตามมันเลย คอยแต่ระวังป้องกันในเวลาที่มันบุกเข้าเล่นงานเอาอีกเท่านั้น พรุ่งนี้ไปให้ถึงหล่มช้างก่อน ค่อยไปวางแผนกันที่นั่น”

“ดีเหมือนกันครับ เราใกล้หล่มช้างมาถึงแค่นี้แล้ว”

“ทุกคนลืมอะไรไปเสียอย่างหนึ่งแล้ว...”

ดารินสอดมาโดยเร็ว แววตาฉายแสงประหวั่นพรั่นใจเหลือที่จะกล่าว

“...คิดกันบ้างหรือเปล่าว่า ลงมีงูใหญ่มาอาละวาดป้วนเปี้ยนอยู่ในละแวกนี้ พวกหมู่บ้านหล่มช้างป่านนี้จะอยู่กันได้อย่างไร อะไรจะเกิดขึ้นกับหมู่บ้านนั้นบ้าง มิถูกไอ้งูยักษ์ตัวนี้กินเรียบวุธไปทั้งหมดทั้งหมู่บ้าน หรือไม่ก็อพยพหนีกันไปหมดแล้วรึ”

ทุกคนเพิ่งจะสะดุ้งคิดขึ้นมาได้ ตามคำพูดของหญิงสาว ไชยยันต์ตาเหลือก เอ่ยมาอย่างลุกลนว่า

“เออ จริงซิ หมู่บ้านหล่มช้างจะต้องเป็นอาหารจานใหญ่ของมันทีเดียว รัศมีมันใกล้กันแค่นี้เองกับที่มันเข้าโจมตีเราคืนนี้ หรือว่ายังไง รพินทร์?”

พรานใหญ่กัดริมฝีปาก พูดเหมือนกระซิบ

“ก็...น่าคิดอยู่ทีเดียวครับ”

“พรุ่งนี้ไปถึงหล่มช้างก็รู้เอง...”

เชษฐาสรุปด้วยเสียงห้าวๆ ตาสีเหล็กของเขาเป็นประกายเปี่ยมไปด้วยแววอาจหาญ แบบนักผจญภัยเลือดข้น โดยไม่ท้อถอย

“...จริงอย่างรพินทร์ว่า มันไม่ใช่เรื่องยิ่งใหญ่อะไรนัก เราผ่านกันมามากแล้ว จำเป็นจริงๆ เลี่ยงไม่ได้ก็ฟาดกับมันไปตามเพลง ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรทั้งสิ้น ลูกปืนปราบไม่อยู่ก็เอาทีเอ็นทีใส่เข้าไส้”

ทุกคนนอนหลับๆ ตื่นๆ สะดุ้งผวาไปจนกระทั่งรุ่งเช้า ตลอดครึ่งคืนหลังนั้น เหตุการณ์ราบคาบปกติ ไม่มีอะไรแผ้วพานเข้ามาอีก

พอสว่าง...ระหว่างเตรียมเก็บข้าวของออกเดินทาง พรานใหญ่ ไชยยันต์ ดาริน และพรานของเขาสี่คนก็ลงจากหน้าผา มาสำรวจรอยของงูยักษ์อีกครั้งยังตีนเนิน และบริเวณทุ่งหญ้าที่มันเลื้อยไป ร่องรอยเหล่านั้นยังปรากฏอยู่เด่นชัด โดยเฉพาะป่าใหญ่ที่มันเลื้อยผ่านไป ต้นหญ้ายังเอนราบเป็นทางราวกับมีแทรกเตอร์มาลากซุงขนาดใหญ่ผ่านไป กระเซ็นเลือดส่วนน้อยติดอยู่ตามใบหญ้าเป็นเลือดใสบางๆ ซึ่งคงจะออกมาจากบาดแผลที่ถูกยิงตรงส่วนหางของมัน ไม่มีวี่แววว่าบาดแผลที่ได้รับจะไปก่อความสะดุ้งสะเทือนอะไรให้มันมากนัก ไชยยันต์วัดเส้นผ่านศูนย์กลางของรอยหญ้าที่ราบเป็นทางไป ได้ความกว้างเกือบสี่เมตร ดารินมามีโอกาสได้เห็นชัดกับตาในเช้าวันนี้ ถึงกับเข่าอ่อน

“ลำตัวขนาดเรือเอี๊ยมจุ๊น น้ำหนักทั้งหมดอย่างเบาๆ ก็ต้องไม่น้อยกว่า 20 ตัน นี่มันพวกอสูรยุคโลกล้านปี!”

นักมานุษยวิทยาสาวคร่างออกมาอย่างหมดเรี่ยวแรง รพินทร์เงียบกริบ ไม่เอ่ยคำใดออกมาทั้งสิ้น ยืนหรี่ตามองดูรอยเหล่านั้น ซึ่งขณะนี้ทุกคนเข้ามายืนอยู่ตรงกลางได้อย่างสบายราวกับถนน

“ผมสงสัยว่าขณะที่ลำตัวของมันทอดราบอยู่กับพื้น จากท้องขึ้นไปจรดสันหลังคงจะสูงเลยหัวพวกเรา...”

ไชยยันต์กระซิบมาข้างหูของเขา สีหน้าแสดงอาการหนักใจเหลือที่จะกล่าว งัดลูกปืน .600 ขึ้นมาพลิกพิจารณาดูในมือแล้วถอนใจเฮือก

“...กระสุนขนาดใหญ่ที่สุดของโลกวงการไรเฟิลล่าสัตว์นัดนี้ เห็นทีจะไม่มีความหมายสำหรับมันเสียแล้ว ผู้กองเอ๋ย”

จอมพรานหัวเราะ ชำเลืองมองดู ม.ร.ว.หญิงคนสวย

“ก็ไหนก่อนที่เราจะออกเดินทาง ตอนที่งัดหีบปืนขึ้นมาให้ผมชม คุณหญิงบอกไว้ยังไงครับว่า ถ้าไดโนเสาร์มีจริงก็ไม่มีทางทานไรเฟิลกระบอกนี้ไปได้ ตอนนี้เห็นจะลังเลเสียแล้วกระมัง”

ดารินยักไหล่ ยิ้มจืดๆ

“ก็เพราะคิดว่าเจ้าสัตว์โบราณประเภทนี้ มันสูญพันธ์ไปหมดแล้วนะซิ ถึงได้กล้าพูด ใครจะเชื่อว่ามันยังอุตส่าห์หลงเหลืออยู่อีก ถ้ารู้ก่อนมาก็จะได้แบกจรวดปราบรถถังมาด้วย อยากจะรู้ว่าจะคอยฟื้นฝอยหาตะเข็บงัดเอาเรื่องเก่าๆ มาพูดเพื่อจะเอาแง่งอนไปถึงไหน”

“เปล่า ไม่ได้คิดจะเอาแง่งอนอะไรหรอก แต่กำลังจะยืนยันให้อุ่นใจว่า ที่คุณหญิงพูดนั่นนะมันเป็นความจริง ไดโนเสาร์หรือไอ้งูยักษ์ตัวนี้ ทานลูกปืน 600 ไนโตรไปไม่ได้หรอก แต่ต้องหมายความว่ากระสุนพุ่งเข้าในส่วนสำคัญที่สุด”

หล่อนสั่นศีรษะ เบ้ปาก

“อย่ามาปลอบขวัญกันเสียให้ยากเลย ไม่มีทางหรอก ปืนกระบอกนี้เปรียบแล้วเท่าไม้จิ้มฟันเท่านั้น สำหรับเจ้าสัตว์น้ำหนักเกินกว่า 20 ตันตัวนี้ มิหนำซ้ำยังเป็นสัตว์เลือดเย็น”

รพินทร์ยิ้มให้อย่างปลุกปลอบใจ

“ค่อยๆ คิดซิครับคุณหญิง อย่าเพิ่งขวัญเสีย นอกจากจะเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านปืนแล้ว คุณหญิงยังเป็นแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ด้วย สิ่งมีชีวิตทุกชนิดไม่ว่าคนหรือสัตว์ หรือแม้แต่พืชก็ล้วนมีจุดอ่อนด้วยกันทั้งสิ้น”

“ใช่! จุดอ่อนมี แต่มันจะต้องเป็นปฏิภาคสมดุลกันด้วย คุณเอาปืนอัดลมยิงเข้าสมองเข้าถึงยังไงช้างมันก็ไม่ล้มแน่ มันก็เหมือนกันกับข้อเปรียบเทียบนี่แหละ”

“.600 ไนโตรฯ กระบอกนี้ แรงปะทะสักเท่าไหร่?”

“อย่างมากก็ไม่เกิน 7-8 ตัน”

“ไม่ต้องมากถึงเพียงนั้นหรอกครับ เอาแค่สัก 5 ตันพอไหวไหม?”

“อ๋อ ไม่ต่ำกว่านั้นแน่”

“แล้วคุณหญิงคิดว่า เนื้อที่และน้ำหนักของส่วนหัวของไอ้งูยักษ์ตัวนี้ หนักประมาณสักเท่าไหร่ สมมติว่าตัดชั่งแค่คอ เอาเฉพาะส่วนหัวเท่านั้น ที่ว่า 20-30 ตันนั้นน่ะ มันรวมถึงลำตัวของมันทั้งหมดตะหาก”

หญิงสาวจ้องหน้าเขา ยิ้มกร่อยๆ อยู่เช่นนี้

“บริเวณส่วนหัวของมัน อย่างมากก็คงไม่เกิน 3-4 ตันกระมัน”

“แล้วคิดดูซิครับ น้ำหนักของเป้าหมายเพียงแค่ 3-4 ตัน กับกระสุนที่มีแรงปะทะ 5 ตันที่จะพุ่งเข้าไปทำลาย มันเป็นปฏิภาคสมดุลกันไหม ผมว่ามันจะเกินเสียอีกนา ขอให้จับเหมาะเข้ากลางส่วนหัว อันเป็นที่รวมของประสาทเท่านั้น ตูมเดียวเป็นหมดฤทธิ์ ส่วนจะตายช้าหรือเร็วขนาดไหนนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ส่วนสำคัญอีกที่หนึ่ง อย่างที่บอกแล้วก็คือกระดูกสันหลัง ต่อให้กระดูกมันใหญ่โตขนาดซุงทั้งต้น ถ้าลูกปืนพุ่งเข้าปะทะเป็นแนวตรงโดยไม่แฉลบ มันก็ต้องหักสะบั้น อย่าไปคิดว่ายิ่งใหญ่ยิ่งน่ากลัวซิครับ แต่ควรคิดว่ายิ่งใหญ่ก็ยิ่งยิงไม่ผิด”

ไชยยันต์ยิ้มออกมาได้ เข้ามาตบไหล่เขา

“จริงตามเหตุผลของคุณ เอาละ ถ้ามองเห็นความจริงกันอย่างนี้ได้ ก็ค่อยใจชื้นขึ้นหน่อย”

แต่ดารินบ่นมาอ่อยๆ ว่า

“แต่ฉันกำลังคิดอยู่ว่า สมมติว่ามันกลืนเราเข้าไปในท้อง เราจะรู้สึกอย่างไรบ้างหนอ จะขาดใจตายเมื่อไหร่...และก่อนจะตาย มันจะทรมานสักขนาดไหน”

“ถ้ากลัวอย่างนั้นละก็ พกขวานติดตัวไว้สักเล่ม ฉวยพลาดพลั้งถูกมันขยอกเข้าไป ก็จะได้เอาขวานจามแหวกท้องมันออกมา”

พรานใหญ่กระซิบบอกมาหน้าตาเฉย คู่ปรับสาวค้อนตาคว่ำทำปากหมุบหมิบ

ต่างกลับขึ้นไปบนที่ตั้งแค้มป์ ซึ่งในขณะนี้พวกลูกหาบเก็บของเสร็จเรียบร้อยแล้ว ควายทุกตัวเข้าประจำเกวียนพร้อมเชษฐา ขึ้นไปนั่งรออยู่บนเกวียนร้องถามมา

“เป็นไงบ้าง มีรอยว่าถูกยิงสาหัสไปหรือเปล่า?”

ไชยยันต์เบ้ปาก สั่นหัว

“ไม่มีท่าเอาเลย เลือดมีบ้างนิดหน่อยเท่านั้น จางใสเหลือเกิน แต่รอยไปของมันถ้าจะติดตามกันละก็สบายมาก เป็นร่องตัดไปในป่าหญ้าราวกับเรือชะล่าแล่นไปบนบก รพินทร์สงสัยว่ามันจะมีเหว หรือถ้ำอาศัยนอนหลบอยู่ทางเขาลูกโน้น ถ้าไม่ห่วงว่าจะต้องไปให้ถึงหล่มช้างเสียก่อนก็น่าตามเหมือนกัน

“นั่นค่อยคิดกันทีหลัง ก่อนอื่นเข้าเป้าหมายของเราก่อน”

หัวหน้าคณะยืนยันในแผนการเดิม

รพินทร์ก็ออกคำสั่งให้ออกเดินทางในทันทีนั้น ตัดลงจากไหล่เขาเตี้ยๆ ลงสู่ทุ่งหญ้า บ่ายหน้าไปทางเขาเจ้าอันเป็นด้านตรงข้ามกับทิศทางไปของงูยักษ์ตัวนั้น

พอแดดเริ่มแรงก็ผ่านเข้าไปในบริเวณป่าโปร่งอันแห้งแล้งกรอบเกรียม ต่อมาอีกชั่วโมงเดียวจึงค่อยๆ เข้าสู่หุบลึกระหว่างเชิงเขาใหญ่สองลูก ครู่เดียวก็พบทางเกวียนเก่าๆ คดเคี้ยวตัดไปในระหว่างพงทึบสองฟาก แสดงว่าใกล้เข้าเขตหมู่บ้านหล่มช้างเข้ามาแล้ว ป่าบางแห่งก็มีรอยถูกเผา

เอาไว้ตามเชิงเขา เห็นแต่หญ้าขึ้นเขียว บางแห่งก็มีรอยตัดต้นไม้ และห้างเก่าๆ ผูกคาทิ้งไว้ หนทางดิ่งลงไปสู่ก้นหุบอันลึกแล้วค่อยๆ ไต่สูงขึ้น วกเวียนไปตามสันเขาเตี้ยๆ ที่เชื่อมในระหว่างทิวเขาใหญ่อันสลับซับซ้อน หนทางเปล่าเปลี่ยวเงียบสงัด ไม่มีสัตว์ชนิดใดโผล่ให้เห็นเลยแม้แต่นกสักตัว

รพินทร์สังเกตภูมิประเทศ และสิ่งแวดล้อมไปอย่างระมัดระวัง และคณะนายจ้างก็ดูเหมือนจะสำเหนียกไหวทันถึงสภาพอันเงียบเชียบซบเซาของป่า มันจะต้องเป็นผลมาจากเจ้างูยักษ์มาป้วนเปี้ยนหากินอยู่ในละแวกนี้แน่นอน สัตว์ป่าใหญ่เล็กทั้งหลาย จึงพากันหลีกหลบภัยไปหมดด้วยสัญชาตญาณที่รู้กัน

“หวังว่าหมู่บ้านหล่มช้าง คงจะไม่มีสภาพร้างแบบเดียวกับพุเตยที่เราพบมาแล้วอีกนะ”

ไชยยันต์รำพึงอย่างหวาดๆ

ชั่วขณะหนึ่ง พรานใหญ่ผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้าหลีกเข้าข้างทาง ปล่อยให้ขบวนเกวียนและลูกหาบผ่านไปเป็นแถว เขาหยุดรออยู่จนกระทั่งเกวียนที่คณะนายจ้างโดยสารอยู่เคลื่อนเข้ามาถึง จึงกระโดดขึ้นอาศัยนั่งบนแอกเกวียน

“บุหรี่ผมหมดพอดี ขอสักตัวเถอะครับ”

เขาบอกขึ้นเปรยๆ โดยไม่ระบุแน่ว่าจะขอใคร ไชยยันต์หันไปแกะในห่อใหญ่ส่งมาให้ทั้งซอง จอมพรานพึมพำขอบคุณ แกออกจุดสูบตัวหนึ่ง ดารินก็ส่งกระติกกาแฟมาให้ เขารับมาพร้อมกับกล่าวขอบคุณหญิงสาวอีกครั้ง รินใส่ฝาดื่ม

“ท่าทางคุณอิดโรยมากวันนี้ อย่าลงไปเดินอยู่เลย ขึ้นมานั่งคุยกันบนเกวียนดีกว่า ทุกระยะเลยที่คุณเดินมาตลอด”

เชษฐาบอกมาอย่างอารมณ์ดี รพินทร์ยิ้มอ่อนโยน

“ไม่เป็นไรหรอกครับคุณชาย ผมชินเสียแล้ว เดินอยู่กับพื้นเห็นอะไรได้ง่ายกว่านั่งบนเกวียน ถ้าขึ้นนั่งเกวียนผมก็หลับเท่านั้น”

“รู้สึกว่าตั้งแต่เริ่มออกเดินทางมาตั้งแต่เช้านี้ ป่ามันเงียบเหลือเกินนะ”

ไชยยันต์ว่า กวาดสายตาไปรอบๆ

“ครับ ไอ้ยักษ์เมื่อคืนนี้แน่ๆ เป็นต้นเหตุ แต่อีกสองชั่วโมงเราก็จะถึงหล่มช้างแล้ว”

ยังไม่ทันจะขาดเสียงของเขา เสียงปืนนัดหนึ่งก็ระเบิดก้องออกมาจากป่าทึบด้านขวามือ ดูเหมือนไม่ห่างออกไปเท่าไหร่นัก มันเป็นเสียงปืนแก๊ป และพร้อมกับเสียงปืนก็มีเสียงสัตว์ชนิดหนึ่งแผดคำรามขึ้นอย่างดุร้าย ป่าลั่นตูมตาม ต่อมาก็เป็นเสียงกรีดร้องก้องป่า

เป็นเสียงร้องของผู้หญิง!!

รพินทร์เผ่นพรวดลงจากแอกเกวียน ในขณะที่ขบวนเกวียนทั้งหมดหยุดชะงักกึกลงอย่างกะทันหันราวกับนัดไว้ เสียงผู้หญิงที่ร้องอย่างตระหนกตกใจนั้นยังคงก้องอยู่เช่นนั้น

“เอ๊ะ! เกิดอะไรขึ้นแล้ว รพินทร์!”

เชษฐาร้องออกมาละล่ำละลัก

“ทุกคนอยู่ที่นี่ก่อน ผมจะไปดูเอง!”

พร้อมกับร้องสั่ง พรานใหญ่ขยับลูกเลื่อนขึ้นลำ เผ่นพรวดเข้าป่าใหญ่ริมทางไปอย่างรวดเร็ว ไชยยันต์คว้าปืนกระโจนตามอย่างทันควัน

“น้อยอย่าตามมา อยู่บนนั้นแหละ!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องเร็วปรื๋อ แล้วกวดตามหลังรพินทร์ไปติดๆ ผู้ที่ตามหลังเขามาอีกคนคือเกิดกับเส่ย ส่วนจันและบุญคำถือปืนเตรียมพร้อม คอยคุมเกวียนทั้งหมดอย่างรู้หน้าที่ ดารินกับเชษฐาก็หยิบปืนคอยระวังพร้อม

ทั้งสี่บุกขึ้นไปบนเนินเขาอย่างแข่งกับเวลา เสียงหวีดร้องของผู้หญิงยังคงดังกรี๊ดๆ อยู่เช่นนั้น กลั้วไปกับเสียงคำรามอย่างดุร้ายกระหายเลือดของสัตว์ชนิดหนึ่ง ซึ่งไชยยันต์ไม่สามารถจะทราบได้ว่ามันเป็นอะไร นอกจากกระโจนติดหลังพรานใหญ่ไปอย่างร้อนใจ

พอลงจากเนินบรรจบกับทางด่านเก่าๆ ที่รกไปด้วยต้นไม้เล็กๆ ภาพอันเป็นที่มาของเสียงก็ปรากฏกับสายตาของทุกคนที่ติดตามเสียงมา

สิ่งแรกที่เห็นมองผาดๆ เพียงชั่วแวบ คล้ายจะมีสัตว์สองชนิดเอาศีรษะชนติดกัน เพราะฟาดฟันต่อสู้กันอย่างดุเดือด พงไม้รอบด้านแหลกกระจุยกระจาย สัตว์ตัวหนึ่งสูงเทียมเอว ขนบนสันหลังตั้งเป็นแผงชันสีแดงเถือก พร้อมทั้งเขี้ยวขาวโง้งทั้งสองด้านโผล่พ้นปากออกมายาวคืบเศษ กำลังขู่คำรามอยู่โฮกฮาก ส่วนสัตว์อีกตัวหนึ่งตัวเกลี้ยง ผิวผ่องแบบบางร่างระหงนิดเดียว ยามเมื่อคลานสี่ตีนถูกสัตว์ใหญ่กว่ากระชากซนไปเซมาอยู่ในขณะนี้ นมอันเต่งตั้งลออตาทั้งสองเต้าห้อยลงระพื้น เป็นสัตว์ตัวที่กำลังจะตกเป็นเหยื่อดุร้ายกระหายเลือดของอีกฝ่าย และส่งเสียงกรี๊ดๆ อยู่

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตะลึงไปชั่วพริบตาที่เห็น ครั้นแล้ว เสี้ยวของวินาทีต่อมานั่นเอง ภาพอันชุลมุนคลุกคลีอยู่เบื้องหน้า ก็กระจะกับสายตาของเขา พอที่จะอ่านออกว่าอะไรเป็นอะไร

เจ้าสัตว์ตัวน้อยร่างงามที่ร้องกรี๊ดๆ อยู่นั้น แท้ที่จริงก็คือหญิงสาวรุ่นนางหนึ่ง หมูป่าตัวมหึมาที่มีปลายปากติดกับศีรษะของหล่อนอยู่ในขณะนี้ เป็นเพราะเขี้ยวอันยาวแหลมคมกริบของมันบังเอิญไปพันติดกับเส้นผมยาวของหล่อนจนแน่นหนาดึงไม่ออก และอยู่ในสภาพชักเย่อยื้อยุดติดตากันอยู่เช่นนั้น หมูป่าจะถอนเขี้ยวออกมาขวิดก็ทำไม่ได้ถนัด นอกจากสะบัดอยู่ไปมา

ชีวิตของหล่อนคงรอดอยู่ได้ในยามนี้ ก็เพราะเส้นผมที่พันติดเขี้ยวเจ้าหมูร้ายนั่นเองประวิงเวลาไว้ หากมันสะบัดหลุดเมื่อไร เมื่อนั้น หล่อนจะถูกมันฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เสื้อผ้าของหล่อนถูกฟัดกระชากขาดยับเยินออกไปจากร่าง จนเหลือแต่กายเปลือยเปล่าล่อนจ้อน หล่นอยู่ข้างๆ ตัว และบัดนี้...หล่อนก็ถูกสัตว์ร้ายฟัดกลิ้งอยู่ไปมาอย่างน่าเวทนา แต่ผมยาวที่พันติดเขี้ยวไม่ยอมหลุด

ไชยยันต์ เกิด และเส่ย บัดนี้ก็ยืนตัวแข็งไปชั่วขณะ พอได้สติก็ประทับปืนขึ้น...แต่ช้าไปเสียแล้ว เสียงแผดตูมสนั่นไปทั้งดง คือไรเฟิลจากมือของพรานใหญ่ ไม่ทันจะขาดเสียงกัมปนาท เจ้าหมูป่ามหึมาตัวนั้นล้มหงายท้องโดยไม่ร้องเลยแม้แต่สักอึก ขาทั้งสี่สั่นกระตุกพลิ้ว

ทั้งหมดเผ่นพรวดเข้าไปถึงพร้อมกัน แล้วก็พบว่าไม่ห่างออกไปเท่าไรนัก มีร่างของหนุ่มกะเหรี่ยงอีกคนหนึ่งนอนคว่ำจมกองเลือดอยู่ ปืนแก๊ปตกอยู่ใกล้ๆ พร้อมกับมีปะแดะ ย่ามบรรจุข้าวสารและเสบียงอันเป็นเนื้อแห้งหล่นกระจาย

รพินทร์กับไชยยันต์ถลันเข้าไปยังสาวชาวดง ผู้ยังมีศีรษะติดแน่นอยู่กับปากหมูป่า เพราะมุ่นผมที่พันติดแน่นอยู่ ช่วยกันกระชากออก ในขณะที่เกิดและเล่ยตรงเข้าไปประคองชายผู้นอนหายใจพะงาบอยู่ ต่างช่วยกันอย่างชุลมุน เสียงเอะอะไปทั้งดง

ปรากฏว่าผู้หญิงไม่เป็นอะไรมากนัก นอกจากเนื้อตัวถูกครูดไปกับพื้นถลอกปอกเปิก ส่วนเจ้าหนุ่มกะเหรี่ยงอาการหนัก เพราะบาดแผลเหวอะหวะจากหน้าท้อง ไส้ขดหนึ่งทะลักออกมานอกบาดแผลจากเขี้ยวอันคมกริบของเจ้าหมูวายร้าย พอมองเห็นหน้าถนัด เล่ยกับเกิดก็ร้องลั่นออกมา

“นายครับ นี่มันไอ้มุ ลูกชายเจ้าคะหยิ่น กะเหรี่ยงบ้านหล่มช้าง”

รพินทร์เหวี่ยงถุงผ้าอันขาดวิ่นของเด็กสาวชาวดงไปให้เจ้าของ ผู้ตัวสั่นเป็นลูกนกอยู่ในขณะนี้ ปิดบังส่วนที่เปลือยโล่งโจ้งอยู่ แล้วเผ่นเข้ามายังร่างของกะเหรี่ยงหนุ่มผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งกำลังลืมตาโพลงนอนอ้าปากพะงาบอยู่นั้น เขาก็จำได้ทันที...มันคือกะเหรี่ยงมุ ลูกชายคนเดียวของคะหยิ่นหัวหน้าบ้านหล่มช้าง เจ้ามุยังมีสติพอที่จะจำเขาได้ แต่ก็ไม่มีเสียงอันใดลอดลำคอออกมาได้นอกจากการอ้าปากหายใจหนักๆ

นางสาวรุ่นผู้ร่วมเหตุการณ์ร้ายด้วยกัน บัดนี้พอจะเข้าใจอะไรเป็นอะไร และมีสติขึ้นมาบ้างแล้ว ถลาเข้ามากอดเจ้ามุไว้ร้องไห้โฮ ปากก็พร่ำรำพันออกมาในภาษาที่ไชยยันต์ฟังไม่เข้าใจ นอกจากจะเดาได้ว่าทั้งสองถ้าไม่ใช่ผัวเมียก็คู่รัก หันมามองดูหน้าพรานใหญ่เหมือนจะถาม

“เจ้านี่ชื่อมุครับ เป็นลูกชายหัวหน้าบ้านหล่มช้าง มันไปยังไงมายังไงก็ไม่รู้ คงมาประจันหน้ากับหมูป่าตัวนี้เข้า เสียงปืนที่เราได้ยินเป็นเสียงปืนที่มันยิงหมู แล้วตัวมันเองก็ถูกขวิดนังนี่คงจะมาด้วยกัน”

“จะทำยังไงกันดี หมอนี่ถูกหนักเสียด้วยไส้ไหลเลย”

รพินทร์หันรีหันขวาง ไชยยันต์ก็บอกต่อมาเร็วปรื๋อว่า

“ผมว่าให้ใครไปตามน้อยกับพวกเรามาก่อนเถอะ จะได้ช่วยกัน ช้าไม่ได้หรอก”

เขาเห็นด้วยในทันทีนั้น หันไปทางเกิดสั่งโดยเร็ว

“ไปตามนายหญิงมา บอกว่ามีคนถูกหมูขวิดไส้ไหลอยู่ที่นี่ แล้วเอาพวกลูกหายมาด้วยสักห้าหกคน”

เกิดก็เผ่นแล่นแวบไปอย่างว่องไว รพินทร์เหนี่ยวไหล่สาวกะเหรี่ยงให้ห่างคนเจ็บออกมาแล้วส่งภาษาสอบถามคร่าวๆ ก็ได้ความพอเลาๆ ว่าหล่อนชื่ออั้ว...เป็นคู่รักกับเจ้ามุคนเจ็บ เดินมาด้วยกัน พอพ้นพุ่มไม้ก็ประจันหน้ากับเจ้าหมูโทนตัวนี้อย่างกระชั้นชิด พุ่งปรี่เข้าใส่

มุผลักหล่อนกลิ้งไปข้างทาง แล้วยิงสวนหน้าอย่างจวนตัวแต่ถูกขวิดล้มลง เจ้าหมูร้ายซ้ำอย่างดุเดือดกระหายเลือด หล่อนลืมความกลัวใดๆ ทั้งสิ้น คว้าได้มีดเดินป่าก็ปรี่เข้ากระหน่ำฟันหมูเพื่อจะช่วยชายคนรัก แต่ก็ถูกปะทะล้มลงอีกคน มันเข้าขวิดทางด้านศีรษะขณะที่คลานอยู่กับพื้นพอดีกับที่เขี้ยวของมันเสยเข้ามวยผม ผมของหล่อนจึงพันติดกับเขี้ยวรุงรัง ยื้อยุดฉุดกระชากกันอยู่เช่นนั้น จนเวลาที่เขาโผล่ออกมาและยิงหมูคว่ำลง

เขาหันมาถ่ายทอดให้ไชยยันต์ทราบ และก่อนที่จะสอบถามเช่นไรต่อไปนั่นเอง ดารินกับพวกลูกหาบสี่ห้าคน ก็บุกเข้ามาถึงอย่างรีบร้อน โดยการนำของเกิด แพทย์สาวประจำคณะเห็นเหตุการณ์เข้าก็ตะลึงชะงักไปนิดหนึ่ง แต่แล้วหล่อนก็ไม่เอ่ยถามคำใดให้เสียเวลาเลย ตรงเข้าไปดูที่คนเจ็บแล้วเม้มริมฝีปากแน่น ถอดถุงมือหนังออกจากมือทั้งสอง บอกให้เกิดเทน้ำในกระบอกล้างมือ แล้วเอาแอลกอฮอล์บริสุทธิ์ราดมืออีกครั้ง สะบัดจนแห้ง จากนั้นก็จับไส้ของคนเจ็บยัดเข้าไปในช่องท้องตามเดิม ใช้สำลีอัดปากแผลไว้ พยักหน้าทางเกิดให้เอาผ้าขาวม้าพันรอบตัวไว้ก่อน แล้วลุกขึ้นหันมาทางพรานใหญ่

“เราต้องช่วยเขาให้เร็วที่สุด ให้คนแบกเขาไปที่เกวียนของเราเดี๋ยวนี้เถอะ จะได้ทำถนัดหน่อย”

รพินทร์ออกคำสั่งให้พวกลูกหาบช่วยกันแบกร่างของกะเหรี่ยงมุ นำขึ้นลิ่วออกไปยังขบวนเกวียน ที่หยุดชะงักรอคอยอยู่ แพทย์สาวหันมาทางสาวน้อยชาวดงผู้ยังยืนตัวสั่นเทาอยู่

“แม่คนนี้เป็นอะไรหรือเปล่า?”

“นิดหน่อยเท่านั้น ไม่หนักหนานัก”

ไชยยันต์เป็นคนบอก

ทั้งหมดผละจากที่นั่น กลับไปยังกองเกวียนที่หยุดขบวนเกวียนอยู่ เกิดกับเสย่จัดการแบกเจ้าหมูป่าตัวขนาดใหญ่ ซึ่งเกือบจะมองดูไม่เป็นหมูนั้นไปด้วย โดยมีลูกหาบอีกสองคนช่วย ส่วนดารินยิ้มให้แก่นางอั้วอย่างปราณี เอื้อมมือไปจับแขนไว้

กะเหรี่ยงสาวผู้กำลังตกอยู่ในอาการทุกข์โศก ผวาหวาด และบัดนี้เข้าใจถึงการช่วยเหลือได้เป็นอย่างดี เดินร้องไห้ฮือๆ ตามหลังการจูงของหล่อนไปโดยไม่ขัดขืน

“ไม่ต้องตกใจ ฉันจะช่วยเขาเอง เขาจะต้องปลอดภัย”

แพทย์สาวกระซิบปลอบโยน นางอั้วไม่รู้เรื่องว่าหล่อนพูดว่ากระไร แต่สามารถเข้าใจโดยสัญชาตญาณ จ้องหน้าหล่อนด้วยดวงตาอันคลอไปด้วยหยาดน้ำ เปี่ยมกระแสวิงวอน พึมพำออกมาเป็นภาษาของตน ซึ่งดารินก็ไม่รู้เรื่องเหมือนกัน

เชษฐายืนเกาะราวเกวียน ชะเง้อคอยอยู่ด้วยอาการกระสับกระส่าย เห็นคนเหล่านั้นโผล่กลับออกมาจากราวป่า พร้อมกับร่างของชายคนหนึ่งที่ถูกหามร่องแร่งมา น้องสาวของเขาเองจูงมือนางกะเหรี่ยงรุ่นหน้าตาหมดจด ท่าทางตื่นประหม่าวันงกมาด้วย เกิดกับเสย่ก็แบกซากของหมูป่า

ขนาดใหญ่ตามออกมาเป็นขบวน พวกลูกหาบร้องถามกันและพูดกันอยู่จ้อกแจ้ก ไชยยันต์ตะโกนบอกเขามาสองสามประโยค ภายหลังสอบซักอยู่อึดใจเดียว หัวหน้าคณะก็พอจะเข้าใจอะไรได้เลาๆ

เขาสั่งให้หยุดการเดินทางลงชั่วคราว ไต่ลงจากเกวียนมาดูที่คนเจ็บ แล้วหันมาทางน้องสาว ถามอย่างร้อนใจ

“พอจะเอาไว้อยู่ไหม น้อย?”

“ก็ต้องเสี่ยงกันแหละค่ะ”

“ถ้างั้นลงมือเดี๋ยวนี้เลย พวกเราช่วยกัน หยุดพักการเดินทางก่อน”

ท่ามกลางการชุลมุน และอย่างฉับพลันทันด่วนชนิดแข่งกับเวลา งานกู้ชีวิตของกะเหรี่ยงมุ อันเป็นลูกชายของหัวหน้าบ้านหล่มช้าง ได้ถูกกระทำในทันทีนั้นโดยฝีมือของดาริน กองเกวียนหยุดชะงักลงยังบริเวณนั้นเอง ร่างของเจ้ากะเหรี่ยงผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งยังไม่สามารถทราบถึงความเป็นมาอย่างกระจ่างชัดว่า ไปอย่างไรมาอย่างไรกันแน่ ถูกวางลงบนพื้นราบใต้ร่มไม้ใหญ่เหนือผืนผ้าใบที่ปูรอง แงซาย ไชยยันต์ และรพินทร์ทำหน้าที่เป็นลูกมือไปตามมีตามเกิด

ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างขลุกขลัก อันเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมกันดาร แต่ก็โดยสุดฝีมือของศัลยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ

สิบกว่านาทีของความเครียดผ่านไป ดารินก็เงยหน้าขึ้นจากงานสำคัญของหล่อน พร้อมกับถอนใจยาว รินน้ำจากกระบอกดื่ม หล่อนเย็บแผลที่หน้าท้องของคนเจ็บเสร็จเรียบร้อย ทุกสายตาจ้องมาที่หล่อนเป็นตาเดียวอย่างต้องการทราบผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งนางอั้ว ผู้ตลอดเวลาที่หล่อนจัดการอยู่กับเจ้ามุ ได้นั่งดูใกล้ชิดอยู่ด้วย บัดนี้ถลาเข้าเกาะขาหล่อนไว้ ละล่ำละลักออกมาเป็นภาษาชาวเขา ถามถึงอาการคนรัก

“บอกหล่อนว่าคนรักของหล่อนจะไม่ตาย ตอนนี้เขาหลับไปชั่วขณะ จะตื่นขึ้นในราวเย็นนี้”

หล่อนบอกกับพรานใหญ่ ให้ช่วยเป็นล่ามแทน

รพินทร์หันไปส่งภาษาบอกความแก่นางอั้วตามคำสั่ง กะเหรี่ยงสาวอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง สีหน้าแช่มชื่นขึ้นด้วยความยินดี แต่ยังอยู่ในสภาพทุกข์เศร้า นั่งกอดเข่าน้ำตาไหลพรากอยู่เช่นนั้น

“เจ้านี่รอดแน่หรือ?”

ไชยยันต์กระซิบถามแผ่วต่ำ

“หกสิบเปอร์เซ็นต์ แต่หมายถึงว่าจะต้องได้รับการรักษาเยียวยากันต่อไปอีกระยะหนึ่งจนกว่าจะพ้นขีดอันตราย โชคดีเหลือเกินที่อวัยวะภายในไม่ฉีกขาดเป็นอันตรายอะไร เพียงแค่ช่องท้องฉีกขาดไส้ทะลักออกมาทางบาดแผลเท่านั้น เราจะเอาเขาไปรักษาต่อในหมู่บ้าน ก็คงมีเวลาดูแลได้จนปลอดภัยหรอก เพราะถึงอย่างไรเราก็จะต้องอยู่ที่หล่มช้างนานพอสมควรอยู่แล้ว...เกี่ยวกับการพักฟื้นของพี่ใหญ่”

ไชยยันต์เล่าให้เชษฐาฟังถึงภาพที่เห็นโดยละเอียด หัวหน้าคณะย่นหน้าผากลงด้วยความหวาดเสียว หันไปมองดูนางอั้วอย่างเวทนา

“โชคดีเหลือเกินที่เด็กคนนี้รอดจากคมเขี้ยวของมันไปได้อย่างหวุดหวิด เพราะเขี้ยวไปพันติดเส้นผมอยู่ ไม่งั้นก่อนที่รพินทร์จะไปถึงคงแหลกยับไปแล้ว ตัวมันใหญ่เหลือเกินนี่ ดูแทบจะไม่เป็นหมูทีเดียวแหละ เอาละ รพินทร์ลองสอบถามดูให้รู้เรื่องซิว่า มันไปยังไงมายังไง”

พรานใหญ่เดินเข้าไปทรุดตัวลงบนขอนไม้ ตรงหน้าของเด็กสาวชาวเขา และเริ่มเจรจาซักถาม คณะนายจ้างทั้งสามไม่อาจรู้เรื่องได้ ตลอดเวลารพินทร์ยังไม่ได้หันมาบอกอะไร คงพูดซักไซ้นางอั้วติดต่อกันไปเช่นนั้น เค้าหน้าของเขาเท่าที่พวกนายจ้างสังเกตเห็น เต็มไปด้วยความกังวลใจ และใช้ความคิดอย่างหนัก ระหว่างนี้พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทั้งหลายก็รุมล้อมเข้ามาฟังเรื่องราวโต้ตอบระหว่างจอมพรานกับกะเหรี่ยงสาวน้อยอยู่ด้วย และซุบซิบกันแซด สำเนียงพูดและอากัปกิริยาของหล่อน ส่อให้เห็นชัดว่าเต็มไปด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง แฝงไว้ด้วยความเศร้ารันทด หล่อนพูดไปพลาง...มือก็เช็ดน้ำตาร้องไห้ไปพลางอย่างน่าสมเพช ไม่เพียงแต่รพินทร์คนเดียวเท่านั้น ใครต่อใครอีกหลายคน ทั้งพรานพื้นเมืองและพวกลูกหาบ ก็ช่วยกันรุมซักถามพูดจากับหล่อนเป็นการใหญ่

คงมีแต่เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน เท่านั้น ที่กะพริบตางง รอคอยที่จะรู้เรื่องอยู่ด้วยความกระสับกระส่ายร้อนใจ

ครู่ใหญ่ต่อมา รพินทร์ก็หันมาทางคณะนายจ้าง จุดบุหรี่ขึ้นอัดควันหนักหน่วง

“ไอ้งูยักษ์ตัวนั้นเอง กำลังเป็นต้นเหตุยุ่งใหญ่ เราเห็นจะเลี่ยงมันไม่ได้เสียแล้ว”

เขาพูดต่ำๆ เชษฐากับไชยยันต์ก็ถามมาโดยเร็วพร้อมกัน

“เรื่องราวเป็นยังไง ว่าไปให้ละเอียดซิ”

พรานใหญ่เล่าให้ทั้งสามฟังตามที่ได้รับทราบจากคำบอกเล่าของนางอั้วว่า เมื่อประมาณสักอาทิตย์ที่แล้วมานี่เอง ได้เกิดเหตุร้ายเป็นที่ประหวั่นหวาดพรั่นพรึงของกะเหรี่ยงหล่มช้างขึ้น กล่าวคือ...ครั้งแรกวัวของพวกชาวบ้านที่ปล่อยออกหากินอยู่ในไร่ริมเชิงเขา มีอันเป็นให้ต้องอันตรธานหายไปอย่างลึกลับในเวลากลางวันแสกๆ ถึงสามตัวพร้อมกัน พวกหมู่บ้านออกติดตามเพราะนึกว่าเสือลากเอาไปแต่ก็ไม่พบร่องรอยอย่างที่สงสัย ไม่มีรอยเสือ ไม่มีรอยเลือด มีแต่รอยประหลาดทิ้งไว้คือรอยทุ่งหญ้าบริเวณที่วัวฝูงนั้นเกร่หากินอยู่ เป็นทางกว้างใหญ่ หญ้าราบระเนนไปกับพื้นเหมือนกับใครมาลากต้นรังเป็นทางไปในป่าหญ้านั้น มันเป็นรอยของพญางูยักษ์ อันพวกหล่มช้างเชื่อกันว่าเป็นงูผีของเจ้าพ่อเขาจ้าว สำแดงอิทธิฤทธิ์ขึ้นเพื่อเป็นการลงโทษความผิดอะไรสักอย่างหนึ่ง

ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงได้ปกคลุมไปทั่วทั้งหมู่บ้าน มีการบวงสรวงเซ่นไหว้ผีตามพิธีการที่เชื่อถือกัน โดยคะหยิ่นหัวหน้าบ้านเป็นผู้นำ แต่ปรากฏการณ์อันน่าสะพรึงกลัวนั้น จะหมดสิ้นไปก็หาไม่

ตกค่ำของคืนต่อมา มีเสียงเหมือนพายุลั่นลงมาจากภูเขาใหญ่ตรงมายังหมู่บ้าน มันเป็นเสียงเลื้อยของพญางูยักษ์ตัวนั้น ทุกคนตัวสั่นกันอยู่ในเรือน พร่ำภาวนาไหว้ผีขอให้ชีวิตของตนเองรอดปลอดภัย ไม่มีใครบังอาจที่จะส่งเสียงหรือเยี่ยมหน้าออกไปนอกฝาเรือนที่ปิดสนิทลงดาลอย่างหนาแน่น เจ้างูยักษ์นั้นมาเลื้อยวนเวียนอยู่รอบหมู่บ้าน แล้วก็ผละหายไปในเวลาใกล้รุ่ง วัวในคอกของคะหยิ่นอันมีจำนวนมากกว่าวัวของกะเหรี่ยงลูกบ้านคนอื่นๆ หายไปอีกสามตัว!

อีกสองวันต่อมา ท่ามกลางบรรยากาศอันเต็มไปด้วยความหวาดกลัวของทุกชีวิต แทบว่าจะไม่เป็นอันทำอะไร กะเหรี่ยงสองคนผัวเมียคู่หนึ่ง อันเป็นพ่อแม่ของนางอั้วผู้เล่าความเองก็พากันออกไปตัดหวายในหุบท้ายหมู่บ้าน ตั้งแต่เช้าจนกระทั่งค่ำก็ยังไม่กลับ คะหยิ่นเกณฑ์คนออกตามในคืนนั้น ลักษณะการสูญหายไปของกะเหรี่ยงสองคนผัวเมีย อันเป็นพ่อแม่ของนางอั้ว เป็นไปในทำนองเดียวกันกับวัวที่หายไป ไม่มีร่องรอยของสัตว์ป่าชนิดใดเป็นต้นเหตุ นอกจากงูจ้าวตัวนั้น ทุกคนถอยกลับมาอย่างลนลาน...ไม่มีใครคิดจะตาม ปล่อยนางอั้วผู้สูญเสียหมดทั้งพ่อและแม่ ร่ำไห้แทบจะเป็นบ้าตายอยู่คนเดียว คงมีแต่เจ้ามุหนุ่ม ลูกชายของคะหยิ่นหัวหน้าบ้านคนเดียวเท่านั้น ที่เข้ามาปลอบโยนและอยู่เป็นเพื่อนหล่อนยามทุกข์โศก กำพร้าสิ้นพ่อแม่ไปอย่างน่าอเนจอนาถเช่นนี้

มุติดเนื้อพึงใจนางอั้วมานานแล้ว โดยคะหยิ่นผู้พ่อไม่สู้จะเต็มใจนัก เพราะมีเจตนาอยู่ก่อนแล้วที่จะให้ลูกชายได้อยู่กินกับลูกสาวของหัวหน้ากะเหรี่ยงดงอีกหมู่บ้านหนึ่ง ทางด้านใต้ ซึ่งพ่อต่อพ่อเป็นเกลอชอบพอรักใคร่กันมานาน

ความรักของมุขัดกับความต้องการของคะหยิ่น

รุ่งขึ้นถัดจากวันที่นางอั้วสิ้นพ่อแม่ ไปเป็นเหยื่องูยักษ์นั่นเอง คะหยิ่นก็ประชุมลูกบ้านประกาศก้อง สิ่งที่เขาประกาศก็คือความฝันอันศักดิ์สิทธิ์ของตนเอง ซึ่งทุกคนจะต้องคล้อยตามและเชื่อฟัง มันเป็นกฎหมาย ฝันของคะหยิ่นมีว่า การที่เจ้าป่าเขาสำแดงร่างมาเป็นงูยักษ์ลงโทษหมู่บ้านหล่มช้างอยู่นี้ ก็เป็นเพราะความกาลีผิดผีผิดเจ้าของครอบครัวนางอั้วนั่นเอง พ่อกับแม่ได้ถูกงูเอาไปกินแล้ว คงเหลือแต่นางอั้วอยู่คนเดียว อันสืบเชื้อสายของบุคคลที่จ้าวไม่พึงปรารถนา หากขืนให้อยู่ร่วมในหมู่บ้านต่อไป ก็จะพลอยพาให้ทุกคนถึงแก่กาลฉิบหายวายวอด เมื่อเหตุการณ์ได้ปรากฏชัดแล้วเช่นนี้ คะหยิ่นขอเสียงจากบริวารทุกคนว่าจะให้ดำเนินการสถานใด

ประชามติซึ่งเกิดขึ้นโดยการชักนำของคะหยิ่น ก็คือสั่งให้ขับนางอั้วออกจากชมรมแหล่งนั้น เสือกไสให้ออกไปเป็นเหยื่อสังเวยงูเจ้า หรือว่าจะรอดพ้นมีชีวิตรอดไปได้ ก็สุดแล้วแต่เวรกรรม

มุก็คงเหมือนกับลูกผู้ชายผู้บูชาความรักทั้งหลาย เขาคนเดียวเท่านั้นที่เห็นว่าพ่อโหดเหี้ยมอำมหิตและไม่ยุติธรรม เขาคัดค้านอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะป้องกันสาวคนรักไว้ ด้วยเกียรติศักดิ์ของชาติ

ชาตรี เขาขัดกับพ่ออย่างแรง ปะทะกับความเห็นอันเต็มไปด้วยความขลาดเขลาตาขาวและโง่งมของพวกพ้องทุกคนอย่างถึงที่สุด **มุเคยกลัวเจ้ากลัวผี และไม่มีเหตุผลเหมือนเช่นชาวดอย อันเป็นเผ่าพันธุ์ของเขามาก่อนเหมือนกัน แต่ในวาระเช่นนี้ ความรักและเลือดของลูกผู้ชายสอนให้เขากลายเป็นคนกล้าหาญและมีเหตุผลขึ้นมา**

แต่คำพิพากษาของคะหยิ่น ย่อมถือเป็นอันสิ้นสุด ไม่มีอุทธรณ์ฎีกา มุถูกคะหยิ่นอันเป็นพ่อของตนเองสั่งจับและโบย แล้วมัดพันธนาการไว้ในโทษฐาน ถ้าจะเปรียบเทียบแล้วก็คือขบถส่วนนางอั้วถูกเนรเทศออกมาจากหมู่บ้านหล่มช้าง กระเซอะกระเซิงไปตามยถากรรม

ค่ำของวันเดียวกันนั้นเอง มุก็ฆ่าผู้คุมอันเป็นคนของพ่อเสียสองคน ผละหนีออกจากหมู่บ้าน แกะรอยตามสาวคนรักและมาทันกันกลางป่า **ความรักไม่ว่าจะเกิดขึ้นในมหาปราสาทแก้วหรือกลางป่าดงพงไพร ย่อมเต็มไปด้วยพลานุภาพเช่นนี้เสมอ ทั้งสองสัญญาว่า ถ้าอยู่ก็จะอยู่ด้วยกัน ชนิดไม่ยอมให้อะไรมาพราก และถ้าตายก็พร้อมแล้วที่จะตายด้วยกัน** ต่างชวนกันบุกป่าฝ่าดงเพื่อมุ่งไปสู่อาณาจักรใหม่ของตนเอง คืนนั้นทั้งคู่มีรังรักร่วมกันบนยอดไม้สูง

รุ่งขึ้นต่อมาคือวันนี้เอง คู่รักทั้งสองจูงมือกันเดินต่อมากลางดงกันดาร ทันใดนั้นก็แว่วเสียงเกวียนบดออด และเสียงกระดิ่งผูกคอควาย นั่นหมายถึงมีคนสวนทางใกล้เข้ามา นางอั้วกำลังอิดโรย กระหายน้ำจัด มุก็ประคองเร่งฝีเท้า เพื่อจะออกสกัดพบขบวนเกวียนด้วยความหวังจะขออาหารขอน้ำ

ทว่า มันเป็นคราวเคราะห์ร้ายอะไรเช่นนั้น พอพ้นจอมปลวกใหญ่ริมทางด่าน ก่อนจะขึ้นเนินอันเป็นที่มาของเสียงเกวียนที่ได้ยินนั่นเอง เจ้าหมูโทนตัวใหญ่ผู้คร่ำหวอดเสียจนมีขนเป็นสีน้ำตาลไหม้ไปทั้งตัว ทำซุ้มพักนอนดักหน้าอยู่ตรงนั้นก่อนแล้ว ทั้งสองไม่ทันระวังตัว มันพรวดพราดออกจากซุ้มเพราะแว่วฝีเท้าคนเข้ามาใกล้ ก็เป็นระยะที่ประจันหน้ากันห่างเพียงไม่เกินสี่ห้าก้าวเท่านั้น

พริบตานั้นมันก็ทะยานดิ่งเข้าใส่อย่างดุร้ายกระหายชีวิต!

มุถีบนางคู่รักกระเด็นออกพ้นทาง ตนเองก็ฟาดปืนแก๊ปที่แบกอยู่บนบ่าลง พร้อมกับลั่นตูม ซึ่งพร้อมๆ กับเสียงปืนร่างของมุก็ถูกเสยลอยขึ้นทั้งตัว ปืนกระเด็นไปทางหนึ่ง ตัวเองกลิ้งไปอีกทางหนึ่ง...

เหตุการณ์หลังจากนั้น มันก็ประสานเชื่อมกันกับเหตุการณ์ที่รพินทร์ และไชยยันต์ ได้เผชิญพบเห็นมากับตาตนเองแล้ว

48

เรื่องราวที่ได้รับทราบทั้งหมด ทำให้เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน เงียบงันไปชั่วขณะด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายได้ถูก มันมีอยู่หลายสิ่งพร้อมกันในเรื่องความเป็นไปของหมู่บ้านหล่มช้าง

เรื่องความรักและความเสียสละอันน่าเห็นใจ และพึงควรสนับสนุนของสองหนุ่มสาวชาวดอย เรื่องของคะหยิ่นผู้โง่งม เอาแต่ใจของตนเองและออกจะอำมหิต...ท้ายสุด เจ้างูยักษ์ซึ่งโผล่ออกมาจากดงดึกดำบรรพ์แห่ง 'นรกดำ' อันเป็นเหตุก่อให้เกิดความยุ่งยากทั้งหลายทั้งมวลขึ้น

สิ่งเหล่านี้ ดูจะเกี่ยวโยงกันเป็นลูกโซ่ และไม่มีปัญหา มันจะต้องเข้ามาผูกพันอยู่กับคณะผจญภัยชุดนี้ อย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้เสียแล้ว

"ไอ้หมอนี่เป็นคนประเภทไหน เจ้าคะหยิ่นหัวหน้าบ้านน่ะ สงสัยว่ามันจะเหี้ยมเอาการและไม่น่าไว้ใจด้วย"

ไชยยันต์โพล่งออกมาห้าวๆ ตามนิสัยอันโผงผาง ระหว่างที่พรานใหญ่ยังนิ่งอยู่ด้วยอาการครุ่นคิด ดารินผู้มีทั้งความเครียดระคนสมเพชเห็นใจนางอั้ว ก็ถามมาเสียงเครียดๆ

"คุณรู้จักคะหยิ่นดีแค่ไหน นายพราน?"

"ก็...พอจะรู้จัก คะหยิ่นเป็นคนร้ายกาจและชื่อเสียงโด่งดัง เป็นที่เกรงขามของพวกชาวดอยทั่วไป แต่เรื่องทั้งหลายที่เกิดขึ้น มันมาจากความเชื่อถือของเขาเอง มันเป็นเรื่องธรรมดาของพวกชาวป่าชาวเขาทุกคน"

"ไอ้พวกบาเบเรี่ยน!..."

ไชยยันต์คำรามออกมา ถ่มปาก

"...ชิ! มันคิดว่ามันจะเอาชีวิตรอด โดยการส่งผู้หญิงตัวเล็กๆ อันเป็นลูกบ้านของมันเองไปสังเวยงู เห็นจะคบยากเสียแล้ว ไอ้พวกหล่มช้างนี่ ดีที่เจ้ามุไม่ได้มีเลือดความเห็นแก่ตัว ขลาดเขลา และนิสัยอันพาโลขี้โทษชัดของพ่ออยู่ด้วย ไม่งั้น เราจะรู้สึกเสียใจมากที่ช่วยชีวิตมันไว้"

ราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะ ผู้สุขุมรอบคอบก็เอ่ยขรึมๆ แทรกมาเป็นประโยคแรกภายหลังจากนิ่งฟังและคิดมาเงียบๆ ว่า

"เค้ามันชักจะไม่ดีเสียแล้ว สถานีสุดท้ายที่เราจะไปเตรียมตัวออกเดินทางกันอย่างแท้จริงก็คือหล่มช้าง จุดประสงค์เดิมของเราต้องการจะไปที่นั่นอย่างเป็นมิตร และหวังพึ่งอะไรบ้างเล็กๆ น้อยๆ อย่างไม่มีอะไรเลย ก็ถามข่าวคราวเรื่องอนุชา และฝากของที่เกินความจำเป็นของเราไว้ที่นั่น ทีนี้ความรู้สึกนึกคิดของพวกเรา มันเกิดไปขัดกับคะหยิ่นเข้าให้เสียแล้ว ซึ่งมันก็จำเป็นจะต้องขัดเสียด้วย การช่วยนังอั้วและเจ้ามุไว้ตลอด จนพาทั้งสองคนกลับเข้าไปในหมู่บ้าน คะหยิ่นจะต้องไม่พอใจแน่ ทีนี้มิตรที่เราหวังก็จะกลายเป็นศัตรูไป ดีไม่ดีจะกลายเป็นศึกใหญ่"

“ถ้าเราไม่สามารถล้างสมอง ทำความเข้าใจกับคะหยิ่น โดยชี้แจงให้เขาเห็นว่าอะไรถูกอะไรควร ไม่ได้ด้วยวาจา ก็ต้องใช้กำลังกันละค่ะ พี่ใหญ่”

น้องสาวบอกมาอย่างเด็ดเดี่ยวกล้าหาญ ไชยยันต์ก็สนับสนุนมาอีกคนว่า

“รบก็เป็นรบกัน ดีเหมือนกัน ปฏิวัติมันเสียเลย เตะเจ้าคะหยิ่นพ่อผู้บัดซบออกจากตำแหน่งหัวหน้าบ้าน มอบตำแหน่งให้เจ้ามุปกครองแทน พร้อมกับนังอั้วเมียของมัน”

“ต้องคิดให้รอบคอบ สันติวิธีเป็นดีที่สุด จำไว้ว่าเรามาเพื่อตามหาอนุชา ไม่ได้เพื่อฆ่าคน หรือคิดจะปฏิวัติรัฐประหารชมรมไหน”

เชษฐาแย้งมาเบาๆ แล้วมองไปยังจอมพราน

“...ว่ายังไง ผู้กอง ท่าทางมันไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว คุณมีทางไหนที่จะทำความเข้าใจกับคะหยิ่น โดยไม่ต้องเสียเลือดเสียเนื้อบ้างไหม?”

“ผมจะพยายามไม่ให้เกิดเรื่องร้ายแรงอะไรขึ้น แต่ต้องหมายถึงว่า เราจะต้องจัดการกับไอ้งูยักษ์ตัวนั้นราบคาบลงไปได้ โดยให้พวกนั้นเห็น”

พรานใหญ่ตอบอย่างตรึกตรอง

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหาแน่ มันตรงกับเป้าหมายของเราอยู่ก่อนแล้วด้วย เมื่อไปถึงที่นั่น คุณต้องเจรจากับคะหยิ่นให้ดี บอกเขาให้เข้าใจว่าที่งูยักษ์มาอาละวาด มันไม่ใช่เรื่องของภูตผีปีศาจอะไรทั้งสิ้น แต่มันเป็นสัตว์ร้ายธรรมดาที่โผล่ออกมาจากดงลึก และพวกเราพร้อมที่จะรับมือกับมันเอง พยายามพูดให้เขาหายจากการหลงผิด และเชื่อฟังเราให้ได้”

รพินทร์หันไปสอบซักอะไรกับนางอั้วอยู่อีกพักหนึ่ง คณะนายจ้างทั้งสามก็หารือกันเองเบาๆ

“ฉันคิดว่ามันคงไม่ง่ายนักหรอก”

ไชยยันต์พูดอย่างกังวล

“...ฟังตามเสียงที่เล่ามานี่ เจ้าพวกคนดอยป่าเถื่อนพวกนี้ มันรู้จักเหตุผลเสียเมื่อไหร่ มันเชื่อและกลัวในอำนาจผีเสียยิ่งกว่าอะไรทั้งสิ้น ยิ่งเห็นเราเอาเจ้ามุกับนังอั้วติดเข้าไปในหมู่บ้านด้วยแบบนี้ มันต้องเห็นเราเป็นศัตรูแน่ๆ”

“ก็ไม่มีปัญหาอะไร ถ้าพูดกันด้วยปากไม่รู้เรื่อง ก็ต้องพูดด้วยลูกปืนอย่างแกว่านั่นแหละ แต่อยากหวังไว้ว่า...มันไม่ควรรุนแรงไปจนถึงขั้นนั้น”

หัวหน้าคณะตอบ

“ฉันสงสารหนุ่มสาวคู่นี้เหลือเกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กผู้หญิงคนนั้น โธ่! นี่โชคดีแท้ๆ ที่มาพบกับพวกเราเสียก่อน ยิ่งคิดก็ยิ่งเกลียดขี้หน้าคะหยิ่น แบบนี้มันต้องสั่งสอนกันเสียบ้าง”

ดารินพูดออกมาจากความรู้สึก พลางหันไปมองทางเด็กสาวชาวดอยผู้น่าสมเพช ขณะนี้หล่อนกำลังเจรจาโต้ตอบอะไรอยู่กับพรานใหญ่ ด้วยเสียงรัวเร็วปรื๋อสะท้านสั่น มีอาการตกอกตกใจและสั่นศีรษะอยู่ไปมา พร้อมกับร้องไห้ออกมาอีก เมื่อไชยยันต์ร้องถามไป รพินทร์ก็หันกลับมาบอกว่า

“ผมบอกว่าพวกเราจะเดินทางเข้าไปในหมู่บ้านหล่มช้าง โดยจะเอาหล่อนกับเจ้ามุเข้าไปด้วย หล่อนตกใจมาก บอกว่าถ้าหล่อนขืนกลับเข้าไป คะหยิ่นกับพวกนั้นจะต้องจับหล่อนฆ่าแน่นอน”

นักมานุษยวิทยาสาวเข้ามาโอบไหล่นางกะเหรี่ยงรุ่นไว้ ยิ้มให้อย่างปลอบโยน แล้วพูดไปทางรพินทร์

“บอกหล่อนว่าไม่ต้องกลัว จะไม่มีใครมาแตะต้องทำอะไรหล่อนหรือคู่รักของหล่อนได้เลย ทั้งสองคนจะอยู่ในความคุ้มครองดูแลของเราโดยตลอด และเราจะเจรจากับคะหยิ่นให้เรียบร้อย”

จอมพรานส่งภาษา

นางอั้วสะอื้นฮักๆ หันมาจ้องมองดูดารินด้วยดวงตาอันคลอหยดน้ำ แล้วทรุดตัวลงจับข้อเท้าของหล่อนไว้ หญิงสาวเวทนาจับใจ พึมพำปลอบโยนเบาๆ เดินกลับไปที่เกวียน รื้อหีบคว้าเสื้อคลุมของหล่อนเองไว้ตัวหนึ่ง นำมาคลุมทับให้ที่ไหล่ของกะเหรี่ยงสาวน้อย ปกปิดทับเสื้อผ้าเก่าของนางซึ่งขาดรุ่งริ่งแทบไม่มีชิ้นดี มองเห็นเนื้อไปแทบทุกส่วน นังอั้วตัวสั่นเป็นลูกนกอยู่เช่นนั้น เงยหน้าขึ้นพูดกับหล่อนแผ่วเบา สั่นเครือ

“นายหญิงเหมือนแม่...”

แงซายถ่ายทอดถ้อยคำออกมาให้ดารินเข้าใจ

“ชีวิตของข้าไม่มีที่หวัง ที่พึ่งอีกแล้ว ขอฝากไว้แทบเท้าของนายหญิง”

หญิงสาวยิ้มอ่อนหวาน ลูบไล้บนศีรษะของนางกะเหรี่ยงผู้เคราะห์ร้าย

“เราจะบังคับให้คะหยิ่นรับเจ้าไว้ในหมู่บ้านตามเดิม จะปราบงูยักษ์ให้ และจะให้เจ้าได้อยู่กินกับมุอย่างมีความสุข เจ้ากับชายคนรักจะไม่เป็นอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น”

“คะหยิ่นไม่เคยกลัวใคร...ไม่เชื่อใครทั้งสิ้นนอกจากตัวเอง เขาจะฆ่าทุกคนที่ขัดขวางความต้องการของเขา”

นางอั้วคร่ำครวญอย่างหวาดผวา

“เราจะบังคับให้เขาเชื่อฟังเราให้ได้ ปืนของคะหยิ่นสู้ปืนของเราไม่ได้หรอก เจ้าไม่ต้องกลัว”

น้องสาวใจเด็ดของหัวหน้าคณะรับรองมาอย่างมั่นคง นางอั้วดูทีจะเริ่มมีความอบอุ่นเชื่อมั่นขึ้น คลายความหวาดกลัวลง

เชษฐาสั่งให้นำร่างอันหมดสติของกะเหรี่ยงหนุ่ม บรรทุกนอนไปในเกวียนคันที่ใช้นั่งโดยสาร นางอั้วนั่งเฝ้าแจอยู่ข้างคนรักด้วย แล้วขบวนเกวียนที่หยุดชะงักลงชั่วขณะ ก็เริ่มออกเดินทางต่อไป ดารินเรียกแงซายให้ขึ้นมาบนเกวียน เพื่อทำหน้าที่เป็นล่าม ในการสนทนาซักถามนางอั้วระหว่างการเดินทาง

ประมาณเที่ยง...ทั้งหมดก็พบตัวเองอยู่ในระหว่างไหล่เขาสูงตอนหนึ่ง สองฝั่งทางเป็นไร่กล้วยที่ออกเครือดก บางเครือก็เหลืองอร่ามคาต้น ไม่ปรากฏว่าจะถูกตัดเอาไป คงปล่อยทิ้งไว้เป็นอาหารของฝูงนกและอีเห็น ต่อมาก็ผ่านไร่ข้าวฟ่างที่ปลูกอยู่ตามตีนเขา

ครั้นแล้ว หมู่บ้านหล่มช้างก็มองเห็นอยู่ในพื้นราบ อันเป็นบริเวณแอ่งน้ำตอนหนึ่งข้างล่าง จากหลังคาเรือนและยุ้งฉางที่เห็นปลูกอยู่เรียงรายหนาแน่นเท่านั้น แม้จะมองเห็นแต่ไกลก็พอจะบอกได้ในทันทีว่า มันเป็นหมู่บ้านใหญ่คับคั่งไปด้วยผู้คนมากกว่าหมู่บ้านพุเตยที่ร้างไปแล้วประมาณ **3-4** เท่า ด้านเหนือและด้านตะวันออกติดกับป่าสูง เชิงเขาด้านใต้เป็นทุ่งหญ้า ส่วนทางทิศตะวันตกเป็นโตรกตัดลึกลงไป ระหว่างที่ขบวนเกวียนเคลื่อนใกล้เข้าไปเป็นลำดับนั้น ทั้งสามใช้กล้องส่องสำรวจอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง

“เงียบเชียบเหลือเกิน เห็นแต่หมู่บ้าน แต่ไม่เห็นคนสักคน”

เชษฐาพึมพำ

“ก็คงจะพากันหดหัวอยู่แต่ในเรือน สวดไหว้เจ้าไหว้ผีเจ้าไปตามเรื่อง”

ไชยยันต์ว่า

“หรือไม่ก็คอยดักซุ่ม เพื่อจะเล่นงานเราที่ใดที่หนึ่งก่อนจะถึงเขตหมู่บ้าน”

ดารินเอ่ยขึ้นแผ่วเบาอย่างไม่ไว้ใจ

“คงไม่ใช่อย่างนั้นหรอก...”

พี่ชายขัดมา กวาดกล้องสำรวจช้าๆ

“ถึงอย่างไรพวกนี้ก็ยังไม่น่าจะคิดว่าเราเป็นศัตรู เพราะมันยังไม่รู้ว่าพวกเราพามุกับนางอั้วมาด้วย แต่มันก็น่าแปลก ระยะขนาดนี้พวกมันควรจะรู้ตัวกันแล้วว่า มีขบวนเกวียนบ่ายหน้าใกล้เข้ามา อย่างน้อยก็ควรจะโผล่ออกมาดูบ้าง นี่เงียบกริบ”

“พวกหล่มช้างไม่เหมือนกับกะเหรี่ยงอื่นๆ หรอกครับนายใหญ่”

แงซายพูดขึ้นเบาๆ กระโดดลงจากเกวียนทางด้านหลัง แล้วอ้อมมาเดินอยู่ชิดริมซ้ายด้านหน้าตามเดิม

“มันอยู่บนดอยสูง นิสัยดุร้ายอำมหิต ไม่ยอมติดต่อกับโลกภายนอกเลย ใจแคบ เห็นแก่ได้ ไม่ยอมสนใจอะไรทั้งสิ้น นอกจากผลประโยชน์ที่มันจะได้ ตามปกติแล้ว เขตหล่มช้างเป็นเขตอันตรายมากสำหรับคนที่จะผ่านไปมา พวกมันปล้นฆ่าเอาทรัพย์สินเสียบ่อยๆ เมื่อครึ่งปีที่แล้วมานี่เอง ฝรั่งหมอสอนศาสนาสองคนผัวเมีย หลงจากเขตพม่ามาถึงหมู่บ้านนี้ มันจับฆ่าเสียทั้งคู่”

“ฮ้า!”

เชษฐากับไชยยันต์อุทานลั่นออกมาพร้อมกัน ลืมตาโพลง เต็มไปด้วยความตระหนกตกใจ ไชยยันต์ซักถามมาโดยเร็ว

“เป็นความจริงหรือ แงซาย?”

“จริงครับ นายทหาร ผมผ่านไปมาอยู่เสมอ ผมรู้เรื่องพวกมันได้ดี”

“เอ ไม่ได้การเสียแล้วซิ” เชษฐาคราง หนักๆ ในลำคอ ขมวดคิ้วย่น “แล้วนี่พรานใหญ่รู้เรื่องนี้หรือเปล่า?”

“ผมคิดว่าผู้กองควรจะต้องรู้ครับ”

“แล้วกัน! ฉันไม่เข้าใจเลย ทำไมรพินทร์ถึงไม่บอกอะไรให้รู้ละเอียดล่วงหน้า เกี่ยวกับเรื่องหมู่บ้านหล่มช้างนี่ เรามารู้ความจริงเอาอีตอนจะเข้าถึงเขตมันอยู่แล้ว มันพวกฆาตกรมหาวายร้ายชัดๆ นี่นา”

ดารินร้องออกมาอย่างเร็วปรื๋อ เต็มไปด้วยความตื่นเต้น เชษฐาเม้มปากเป็นเส้นตรง มองจับไปยังร่างของพรานใหญ่ที่ยังคงเดินนำขบวนเกวียนดุ่มๆ อยู่เบื้องหน้า ไปด้วยอาการปกติ ไชยยันต์ก็กล่าวต่อมาโดยเร็วว่า

“ลงถ้าแบบนี้ก็เห็นจะไว้ใจพวกนั้นไม่ได้เลย เราต้องระวังตัวกันแจทีเดียว อย่างที่น้อยพูดเมื่อกี้นี้แหละ รพินทร์นี่พิลึกจริงๆ เขาควรจะให้ความจริงแก่เรามากกว่านี้ เกี่ยวกับพวกหล่มช้าง แต่ไม่เห็นบอก นี่เราเพิ่งจะมารู้จากแงซายแท้ๆ”

“พรานใหญ่อาจมีเหตุผลสำหรับตัวเขาเองก็ได้ ที่ไม่ได้บอกอะไรให้เรารู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ ...”

หัวหน้าคณะกล่าวแผ่วเบาอย่างใช้ความคิด แต่แววตาเต็มไปด้วยความกังวลหนัก

“เขาอาจมีความคุ้นเคยชอบพอกับพวกนี้ดีเป็นพิเศษ จนแน่ใจว่า พวกมันจะไม่เป็นพิษเป็นภัยใดๆ กับคณะของเราขึ้นภายใต้การนำของเขา ก็เลยไม่อยากจะบอกอะไรให้เรากังวลใจ”

“ถึงงั้นเถอะค่ะ เขาไม่ควรอำพรางข้อเท็จจริงของหมู่บ้านมหาโจรนี่ไว้ ขนาดมิชชันนารีมันยังฆ่าได้ มันก็เป็นพวกที่ไว้ใจไม่ได้เลยจนนิดเดียว แล้วนี่เรายังจะต้องอยู่กับพวกมันไปอีกหลายวัน มิหนำซ้ำยังต้องฝากของมันไว้ก่อนที่จะออกเดินทาง แล้วเรื่องสำคัญที่สุด...”

เสียงของหญิงสาวแหบแห้งไป ใบหน้าขาวซีดขึ้นมาในบัดนั้น จ้องไปยังพี่ชายและเพื่อนริมฝีปากสั่น หลุดปากออกมาแผ่วเบาที่สุด

“พี่กลาง...”

มันก็เป็นความรู้สึกอันเดียวกับเชษฐา และไชยยันต์ ผู้เฉลียวคิดวูบขึ้นมาอย่างกะทันหันพร้อมกัน ทุกคนหันขวับไปทางแงซาย

“แงซาย จากสิ่งที่แกบอกพวกเรานี่ ทำให้เราไม่สบายใจเสียแล้ว ชด ประชากร ได้เดินทางมาถึงที่นี่ ก่อนมีข่าวว่าเขาจะมุ่งไปเทือกเขาพระศิวะ เขาได้ออกเดินทางไปจริง หรือว่าไอ้พวกวายร้ายที่หล่มช้างนี่ฆ่าเขาเสียแล้ว ใครจะยืนยันได้?”

ไชยยันต์พูดเครียดๆ

“ชด ประชากร กับพรานคู่ใจที่ชื่อหนานอิน ได้ออกเดินทางจากหล่มช้างไปจริงๆ ครับ ผมกับพรานใหญ่ได้ถามนางอั้วแล้ว มันบอกเช่นนั้น นางอั้วคงไม่คิดจะโกหกเราแน่ และสิ่งที่น่าเชื่อได้อีกอย่างหนึ่งก็คือ คะหยิ่นจะต้องไม่กล้าทำอะไรทั้งสองคนนั้น เพราะหนานอินกับคะหยิ่นรู้จักกันดีมาก่อน คะหยิ่นก็เกรงหนานอินมากอยู่”

“แกแน่ใจหรือ แงซาย?”

เชษฐาคาดคั้น

“แน่ใจครับ นายใหญ่ สำหรับสองคนนั้น ปลอดภัยจากพวกหล่มช้างแน่ๆ ผมเองก็ได้เคยเรียนให้ทราบแล้วว่า ผมตามมาถึงหล่มช้างหนึ่งอาทิตย์ หลังจากที่ทั้งสองออกเดินทางไปแล้ว ผมยังตามเข้าไปใน ‘นรกดำ’ ระยะหนึ่งด้วย เห็นร่องรอยการเดินทางของเขาทั้งสองคนนั่น แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้รับอันตรายใดๆ จากพวกหล่มช้าง และได้ออกเดินทางไปจริง”

ความไม่สบายใจของคณะนายจ้างทั้งสาม ซึ่งมีอยู่เป็นทุนเดิมแล้วเท่าไร บัดนี้ข่าวที่ได้รับทราบจากแงซาย ยิ่งทำให้เพิ่มทวีขึ้นอีกจนบอกไม่ถูก เหตุการณ์ที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า เป็นสิ่งที่ทำนายไม่ได้ ทุกคนเริ่มอึดอัดกระสับกระส่าย ดารินเต็มไปด้วยความเดือดดาลที่พรานใหญ่เก็บงำเรื่องหมู่บ้านหล่มช้างไว้ บ่นพึมพำ แต่เชษฐาเตือนให้สงบไว้

“เฉยๆ ไว้เถอะน้อย เขาเป็นผู้นำเรา และเราก็ต้องไว้วางใจเขา ดูเขาต่อไปดีกว่า รพินทร์ไม่เคยทำอะไรพลาด”

“แกเองล่ะ คุ้นเคยกับคะหยิ่นดีหรือเปล่า?”

ไชยยันต์หันมาซักแงซายด้วยความรู้สึกอันตะครั่นตะครอ

“ผมรู้จักมัน และมันก็รู้จักผม แต่ไม่คุ้นเคยนัก พรานใหญ่รู้จักมันดีกว่าผม”

“แล้วแกผ่านไปมาอยู่แถบนี้เสมอ มันไม่เล่นงานแกหรอกหรือ?”

แงซายยิงฟันขาว

“ผมไม่ได้เป็นเหยื่อ และก็ไม่ได้เป็นศัตรูของมัน ผมก็รู้ทันมันอยู่ทุกขณะ เต่ากับจระเข้เข้าพบปะหรืออยู่ร่วมกันโดยไม่มีภัยทั้งสองฝ่าย”

“แล้วมันหลบหัวหายกันไปไหนหมด ไม่โผล่ออกมาให้เห็นสักคน”

“มันหลบนิ่ง มองการเคลื่อนไหวของเราอยู่เงียบๆ มันเห็นพวกเราแล้ว เห็นตั้งแต่เราผ่านเขตเข้ามา แต่มันคงยังไม่รู้ว่าเป็นพวกไหน”

“พรานใหญ่จะนำพวกเราเดินเข้าไปจนถึงหมู่บ้านของมันแบบนี้นะหรือ มันยังไงพิกลอยู่นะ”

ดารินพูดอย่างไม่สบายใจ ชำเลืองไปทางปืนริมเกวียนที่เสียบไว้เป็นตับ ไชยยันต์กับเชษฐาหยิบมาสำรวจดูทุกกระบอก พลางบรรจุกระสุนเข้าเต็ม โดยไม่ปล่อยให้กระบอกไหนว่าง

อีกประมาณ **200** เมตร จะลงไปถึงบริเวณลานระดับราบอันเป็นที่ตั้งของหมู่บ้าน รพินทร์โบกมือเป็นสัญญาณให้เกวียนทั้งหมดหยุด ขณะนั้นขบวนเกวียนอยู่บนไหล่เขา ระดับสูงกว่าที่ตั้งของหมู่บ้าน มองเห็นอาณาบริเวณได้อย่างถนัดชัดเจนในทุกด้าน โดยชัยภูมิที่เหนือกว่า พรานใหญ่เดินตรงเข้ามาที่เกวียนของนายจ้าง

“พวกเราทั้งหมดนั่งรออยู่บนนี้สักครู่เถิดครับ ผมจะเข้าไปตามลำพังก่อน”

เขากล่าวเรียบๆ

“ก็แปลว่าคุณคิดอยู่เหมือนกันใช่ไหมว่า มันไม่น่าจะปลอดภัยนัก”

ดารินถามโดยเร็ว

จอมพรานยิ้มเยือกเย็น ไม่มีใครสามารถเดาความรู้สึกของเขาได้อยู่เหมือนเดิม จากใบหน้าเกรียมกร้านที่เก็บงำทุกสิ่งทุกอย่างไว้อย่างมิดชิด โดยยากจะอ่านออก อันเป็นบุคลิคประจำแต่ไหนแต่ไร

“ถือหลักความไม่ประมาทไว้ก่อนแหละครับ เป็นดี”

“ทำไมคุณไม่บอกเราให้รู้เสียแต่แรกว่าไอ้หมู่บ้านหล่มช้างนี่นะ มันเป็นหมู่บ้านมหาโจรพวกฆาตกรที่เป็นอันตรายที่สุด”

หญิงสาวหน้าเครียด ตั้งกระทู้มาอีก พรานใหญ่ชะงักไปนิดหนึ่ง ชำเลืองแวบไปที่แงซายแล้วตอบราบเรียบเช่นเดิมว่า

“มันเป็นมหาโจร หรือฆาตกรกับใครก็ช่าง ขออย่าให้มาเป็นกับพวกเราก็แล้วกัน และเราก็หวังไว้เช่นนั้น”

“คุณรู้เรื่องบ้างหรือเปล่า รพินทร์ เมื่อประมาณครึ่งปีมานี่เอง มิชชันนารีสองคนผัวเมียหลงจากแดนพม่าเข้ามาถึงหมู่บ้านนี้ คะหยิ่นฆ่าเสียทั้งสองคน”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ดูดก้นบุหรี่จนแก้มตอบ แล้วดีดกระเด็นเข้าไปในพงรกริมทาง นายจ้างทั้งสามมองมาที่เขาเป็นตาเดียว

“ผมได้ข่าวเหมือนกันครับ ระยะครึ่งปีมานี่ผมยังไม่มีโอกาสได้พบคะหยิ่นเลย ก็คิดว่าจะถามมันดูเหมือนกันในการพบมันคราวนี้”

“ท่ามันจะไม่เข้าทีเสียแล้วนา ผู้กอง ไอ้คนแบบนี้เป็นอันตรายที่สุด ไว้ใจอะไรไม่ได้เลย ผมว่าหาทางจัดการกับมันเสียเถอะ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่พูดพร้อมกับหัวเราะเสียงแปร่งๆ

“เราไม่รู้สถานการณ์แท้จริงของพวกหมู่บ้านนี้เลย ก็คิดแต่แรกว่าเป็นพวกกะเหรี่ยงธรรมดา คุณปิดบังเงียบเฉยไว้เหมือนเจตนาจะไม่ต้องการให้เรารู้ ทั้งๆ ที่มันเป็นเรื่องอันตรายที่สุด เราต้องพักกันอยู่ที่นี่อีกนานด้วย มันจะเหมาะหรือที่เราต้องอยู่ท่ามกลางดงมนุษย์อำมหิต เป็นภัยร้ายกาจพวกนี้ คนร้ายน่ะมันอันตรายเสียยิ่งกว่าสัตว์ร้ายอีก”

ดารินต่อว่าเสริมมา

“ผมเชื่อว่าคะหยิ่นจะไม่เป็นพิษเป็นภัยใดๆ กับคณะเราทั้งสิ้น และที่ไม่ได้บอกให้ทราบมาก่อนเกี่ยวกับการเป็นอยู่ และนิสัยใจคอของพวกนี้ ก็เพราะเห็นว่าไม่สำคัญ ผมเป็นผู้รับผิดชอบในคณะเดินทางทั้งหมดนี้อย่างเต็มที่แล้ว...”

แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตาไปยังไชยยันต์

“ไม่ต้องวิตกหรอกครับ คุณไชยยันต์ ถ้าคะหยิ่นไม่เป็นไปตามที่ผมหวังไว้ ผมจะจัดการมันเอง และโดยเหตุผลข้อนี้แหละ ที่ผมจะเข้าไปพบมันตามลำพังก่อน ไม่ต้องการให้ทุกคนเข้าไปเสี่ยง”

“อย่าลืมว่าคุณเป็นคนของเรา”

ดารินพูดเสียงกระด้าง เต็มไปด้วยอำนาจและศักดิ์ของนายจ้าง

“และขอให้รู้ไว้ด้วยว่า โดยสถานการณ์อันเชื่ออะไรไม่ได้แน่นี้ เราก็ไม่ต้องการให้คุณเสี่ยงเหมือนกัน จะมีประโยชน์อะไรขึ้นมาบ้าง สมมติว่าคุณเข้าไปพบมัน แล้วคุณก็ไม่มีโอกาสได้กลับออกมาอีกเลย จริงล่ะ สำหรับพวกมันเพียงหมู่บ้านขนาดนี้ โดยกำลังคนและอาวุธของเราสามารถจะล้างมันให้เกลี้ยงไปทั้งหมู่บ้านได้ แต่จะให้เราฆ่ามันตายหมดเพื่อชดเชยให้แก่ชีวิตคุณน่ะหรือ?”

“แล้วคุณหญิงจะให้ทำอย่างไรครับ?”

ดารินจ้องตาลุกวาวลงไปยังหมู่บ้านที่เห็นอยู่เบื้องล่าง แล้วโพล่งออกมาตามนิสัยอันห้าวหาญเด็ดเดี่ยว ผสมกับความใจร้อน

“ล้อมมันไว้ทั้งหมด ใช้ระเบิดกับปืนซัลโวยิงเข้าไปก่อน ให้มันยอมจำนน แล้วจับคะหยิ่นไว้ ยึดหมู่บ้านมันเสียเลย”

พรานใหญ่ลืมตาโพลง จ้องหน้าหล่อนด้วยประกายตาขบขัน แล้วชิดเท้าตรง ยกมือขึ้นวันทยหัตถ์อย่างแข็งแรง ซ่อนยิ้ม

“คุณหญิงไม่เพียงแต่เป็นแพทย์ หรือนักมานุษยวิทยาเท่านั้น ยังเป็นนักยุทธศาสตร์ที่เฉียบขาดไม่น้อย แต่ผมคิดว่าอย่าเพิ่งให้รุนแรงดุเดือดถึงขนาดนั้นก่อนเลยครับ ผมแน่ใจว่าพอจะพูดกับคะหยิ่นได้รู้เรื่อง ถึงพลาดพลั้งยังไง ผมก็มีทางที่จะเอาตัวรอดได้ โดยไม่จำเป็นต้องห่วง”

พี่ชายหันมาตบไหล่น้องสาวเบาๆ

“คะหยิ่นเป็นคนเหี้ยมโหดป่าเถื่อนอยู่แล้ว แต่น้อยจะยิ่งหนักกว่านั้น ถ้าทำอย่างที่พูดเมื่อกี้ ในหมู่บ้านไม่ได้มีเพียงคะหยิ่นคนเดียว แต่ยังมีลูกบ้านที่เป็นเด็ก และผู้หญิงอยู่ด้วย แล้วพวกเราเองนั่นแหละจะเป็นโจรไป เอาอย่างที่รพินทร์เขาบอกมาก่อนดีกว่า ถ้าไม่สำเร็จหรือมันแผลงฤทธิ์อะไรขึ้นค่อยทำตามแผนของน้อย”

ดารินผู้แค้นเคืองชิงชังคะหยิ่นอยู่ก่อนเป็นทุนเดิม ยิ้มออกมาดุๆ

“ถ้างั้นก็ตามใจเถิดค่ะ แต่สำหรับน้อย ไอ้คนป่าเถื่อนก็ต้องใช้วิธีการป่าเถื่อนกับมันบ้างถึงจะสมกัน เราไม่ได้ยิงให้ถูกมัน แต่ยิงขู่ให้มันยอมแพ้ออกมามอบตัวเท่านั้น ซึ่งจะเป็นวิธีการปลอดภัยกว่าที่จะส่งทูตเข้าไปเจรจา ว่าอันที่จริง คะหยิ่นก็เป็นอาชญากรมีคดีฆาตกรรมมิชชันนารีสองผัวเมียนั่นอยู่แล้ว มันควรจะต้องถูกจับและลงโทษ”

“พวกเราทุกคนไม่อยู่ในฐานะที่จะทำตัวเป็นตำรวจหรือผู้พิพากษา...”

เชษฐาเตือนอย่างสุขุม

“เรามีหน้าที่อย่างเดียวเท่านั้น คือป้องกันตัวเอง และดำเนินการเฉพาะที่จะเป็นประโยชน์แก่ตัวเรา อีกอย่างหนึ่งเหตุการณ์เหล่านั้นมันก็ไม่ได้เกิดขึ้นตำตาต่อหน้าเรา อันจะทำให้เราป้องกันขัดขวางไว้ได้ เรื่องมันล่วงเลยผ่านมาแล้ว เราก็เพียงแต่รับรู้ไว้เท่านั้น จะตัดสินเอาผิดอะไรกับคะหยิ่นมันไม่ใช่เรื่อง...”

พลางหัวหน้าคณะก็เปลี่ยนสายตาไปทางพรานใหญ่ ถามว่า

“คุณจะเข้าไปเพียงคนเดียวเท่านั้นหรือ?”

“ก็มีเกิด เส่ย และจันอีกสามคน รวมเป็นสี่คนครับ บุญคำจะให้อยู่ที่นี่ด้วย”

“ทำไมไม่ให้ผมไปด้วยอีกคน?”

ไชยยันต์สวนมาโดยเร็ว

พรานใหญ่สั่นศีรษะ มองดูอดีตนายทหารหนุ่มอย่างขอร้อง

“ไม่เหมาะหรอกครับ ผมกับพรานพื้นเมืองอีกสามคนก็พอแล้ว คุณไชยยันต์คอยคุมพวกเราบนนี้ไว้ดีกว่า คุณชายเองก็ยังเดินไม่ถนัดนัก พวกผมพลาดพลั้งอย่างไร คุณไชยยันต์จะได้ช่วยทางนี้รับมือมัน”

ว่าแล้ว เขาก็เดินไปที่เกวียนคันหนึ่ง ซึ่งบรรทุกสัมภาระส่วนตัวของเขาเอง ดึงปืนลูกซองแฝดออกมา แต่เชษฐาตะโกนเรียก แล้วส่งเบราว์นิ่งกึ่งอัตโนมัติที่บรรจุกระสุนได้ครั้งละห้านัดไปให้ พร้อมกับเข็มขัดกระสุนที่มีลูกอัดเต็ม

“เอาไอ้นี่ไปดีกว่า แล้วก็ยังมีแบบปั๊มแอ็คชั่นอีกกระบอกหนึ่ง บรรจุได้ห้านัดเท่านั้น ให้เกิดถือไว้อีกกระบอก นอกนั้นก็เอาแผดไป”

รพินทร์ยิ้มเล็กน้อย รับปืนมาจากคลังปืนของนายจ้าง โยนแจกจ่ายให้เกิด จัน และเส่ยคนละกระบอก พร้อมทั้งเข็มขัดกระสุน โดยเปลี่ยนจากปืนไรเฟิลมาเป็นลูกซอง ซึ่งเป็นปืนที่อำนวยผล

อย่างดีที่สุดในการปะทะกับมนุษย์ในระยะประชิดติดพัน ไชยยันต์ก็ถอดเข็มขัดปืนสั้นขนาด **.44** แม็กนั่มที่ติดเอวอยู่โยนมาให้อีกกระบอกหนึ่ง

"เอ้า! ติดเอวไว้ พลาดพลั้ง ไอ้ห้านัดนั่นหลุดมือไปหรือบรรจุชุดใหม่ไม่ทัน ก็จะได้พึ่งไอ้นี่ไปพลางๆ อย่าประมาท อย่าคิดว่าคะหยิ่นมันจะเป็นเกลอเก่าของคุณ แม้ว่าจะเคยมีความสัมพันธ์กันมาก่อนเช่นไรก็ตาม"

เขาคงหัวเราะเบาๆ อยู่เช่นเดิม และเพื่อไม่ให้เสียศรัทธาในความเป็นห่วงของนายจ้าง จึงคาดเข็มขัดปืนของไชยยันต์ติดเอวไว้อีกกระบอกหนึ่ง ไม่กี่อึดใจต่อมาการเตรียมตัวลงไปพบกับคะหยิ่นก็เสร็จสรรพ

"นัดกันเสียให้เรียบร้อยก่อน จะเอายังไง?"

เชษฐาถาม

"ถ้าได้ยินเสียงปืนก็แปลว่าเกิดเรื่องครับ ต่อจากนั้นก็สุดแล้วแต่คุณชายหรือคุณไชยยันต์จะตัดสินใจ ขอบอกเพียงอย่างเดียวว่า... ไม่ต้องเป็นห่วงพวกผมทั้งสี่คน"

เขาบอกมาอย่างง่ายๆ แล้วพยักหน้ากับพรานทั้งสาม พากันเดินลงจากไหล่เขา มุ่งตรงไปยังหมู่บ้านอันมองเห็นเงียบเชียบอยู่นั้น

ขณะที่ร่างของพรานใหญ่กับอีกสามคน ห่างออกไป เชษฐาก็เรียกบุญคำเข้ามา

"บอกให้ทุกคนเตรียมพร้อม จ่ายลูกปืนให้คนละกล่อง"

บุญคำปฏิบัติตามคำสั่งโดยเร็ว เรียกพวกลูกหาบทุกคนมาแจกจ่ายกระสุนปืนให้ เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ลงจากเกวียนตรงเข้าไปยึดกลุ่มโขดหินริมผา แล้วสั่งให้พวกลูกหาบกระจายกำลังกันออก แยกย้ายประจำอยู่ที่มั่น พร้อมที่จะโปรยห่ากระสุนลงไปได้ทันทีหากเกิดเหตุร้ายขึ้น ดารินใช้ **.300** เวเธอร์บี ส่วนเชษฐากับไชยยันต์ใช้ขนาด **.30-06** คนละกระบอก ต่างพุ่งสายตาแน่วแน่จับตามหลังคนทั้งสี่ไป

"รู้ไหม พวกหล่มช้างมีปืนสักกี่กระบอก?"

ไชยยันต์หันไปถามแงซายผู้ยืนอยู่ใกล้ๆ

"พวกผู้ชายมันมีเกือบทุกคนแหละครับ ประมาณ 30 กว่ากระบอก แต่เป็นปืนแก๊ปนอกนั้นก็เป็นหน้าไม้อาบยาพิษ"

"สมมติว่ามันยิงเอาก่อน จะทำยังไงกันนี่ สี่คนนั่นเดินเข้าไปเป็นเป้าอย่างดีทีเดียว ไม่รู้พวกมันซุ่มอยู่ตรงไหนบ้าง"

ดารินเปรยขึ้นอย่างวิตก หล่อนกระสับกระส่ายร้อนใจกว่าทุกคน

"เชื่อมือรพินทร์ไว้ก่อนดีกว่า อย่างน้อยที่สุด...เขาก็รู้จักเจ้าพวกนั้นดีกว่าเรา ไม่แน่จริงเขาก็หากินอยู่กับพวกนี้ไม่ได้ บางทีพวกเราอาจวิตกกังวลเกินกว่าเหตุก็ได้"

เชษฐาพูดเบาๆ

บุญคำผู้ยืนขนาบอยู่อีกด้านหนึ่งก็หัวเราะ ท่าทางไม่เดือดร้อนอะไรทั้งสิ้น บอกมาว่า

“เจ้านายไม่ต้องกลัวหรอกครับ บุญคำรับรองว่าคะหยิ่นมันจะไม่ทำอะไรพรานใหญ่อย่างเด็ดขาด ถ้ารู้ว่าเป็นแก ป่านนี้มันก็คงเห็นแล้ว”

“ทำไมบุญคำถึงมั่นใจอย่างนั้น?”

ดารินถามห้วนๆ พรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึมอ้าปากหัวเราะ เห็นเงือกสีคล้ำ

“โธ่ นายหญิง ไอ้คะหยิ่นน่ะมันรอดตายจากเสือขบหัวก็เพราะนายใหญ่ มันไม่เคยกลัวใครก็จริง แต่มันทั้งรักทั้งเกรงนายรพินทร์ ถ้าไม่ได้นายรพินทร์ ป่านนี้มันก็ตายไปนานแล้ว”

คณะนายจ้างทั้งสามหันขวับมาจ้องหน้าบุญคำเป็นตาเดียว ด้วยความประหลาดใจครามครัน

“ทำไม? พรานใหญ่เคยช่วยชีวิตเจ้าคะหยิ่นไว้เหรอ?”

ไชยยันต์ถามเร็วปรื๋อ

“เรื่องการช่วยเหลือน่ะ นายแกเที่ยวได้ช่วยเหลือใครต่อใครไว้มากทีเดียวครับ ไม่งั้นแกก็ครองป่านี้ไม่ได้ ช่วยชีวิตจากอันตรายบ้าง ช่วยเรื่องอาหารเรื่องยาบ้าง อื่นๆ สารพัดอย่างที่แกจะช่วยได้ อย่าว่าแต่พวกกะเหรี่ยงหล่มช้างนี่เลยครับ ต่อให้พวกว้าที่ดุร้ายที่สุด...ชอบล่าหัวคนโดยไม่เลือกหน้า แกยังไปนอนไปกินบ้านมันได้ราวกับพระราชา ไม่มีพวกชาวป่าชาวเขาที่ไหน ไม่ว่าป่าล่างป่าบนในแถบตะนาวศรีทั้งสองฝั่ง จะไม่รู้จักแก เจ้าคะหยิ่นความจริงก็เป็นคนเกะกะหัวไม้มาก แต่เวลานายตระเวนหาสัตว์มาถึงที่นี่ แกก็นอนบ้านมันนั่นแหละ มิหนำซ้ำมันยังช่วยนำออกหาสัตว์ด้วย บางทียังช่วยหาบหามแทนลูกหาบเสียด้วยซ้ำ”

ดารินอ้าปากค้าง อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง แล้วทิ้งมือลงอย่างอ่อนใจ

“ดูเอาเถิดค่ะ พี่ใหญ่...ดูอีตาพรานไพรของเราคนนี้ แหม! มันน่าเหลือเกิน...พวกเราหรือเป็นห่วงออกจะแย่อยู่แล้ว เขาจะบอกสักนิดก็ไม่ได้ว่า เขาเคยมีบุญคุณไว้กับเจ้าคะหยิ่นจนถึงขนาดเคยเรียกใช้ได้”

เชษฐาหัวเราะออกมา สีหน้าดีขึ้น

“ก็พี่บอกแล้วยังไงว่า บางทีพวกเราอาจวิตกกริ่งเกรงกันไปเกินกว่าเหตุก็ได้ รพินทร์จะต้องรู้อะไรดีอยู่แล้ว เรื่องความร้ายกาจของคะหยิ่น เขาไม่ได้บอกเรา น้อยก็หาว่าเขาปกปิด ทีเรื่องที่เขามีอิทธิพลอยู่เหนือจิตใจของคะหยิ่น ซึ่งเขาก็ไม่ได้บอกเราเหมือนกัน น้อยก็หาว่าเขาไม่บอกอีก รวมความแล้วเราวุ่นวายกันไปเองแท้ๆ”

“แต่ฉันยังไม่แน่ใจนัก...”

ไชยยันต์แย้งมาเสียงหนักๆ มือคงกระชับไรเฟิลแน่น ตาจับนิ่งอยู่ทางด้านหลังของพรานใหญ่ที่ห่างลงไปเป็นลำดับ

“ถึงเขาจะมีอิทธิพลอยู่เหนือจิตใจคะหยิ่นมาก่อนอย่างไรก็ตาม สังเกตดูท่าทีของเขาก็ไม่ไว้ใจคะหยิ่นอยู่เหมือนกัน ไม่งั้นจะให้เราคอยอยู่ที่นี่ทำไม”

“นั่นเป็นเรื่องความรอบคอบไม่ยอมประมาทของเขา ซึ่งก็ดีแล้ว เอาละ ประเดี๋ยวเราก็รู้เองว่าพรานใหญ่ของเราแน่แค่ไหน แต่ให้ตายเถอะ! ไอ้เสือนี่เป็นคนถ่อมตัวเหลือหลาย ไม่ยอมคุยอวดศักดาอะไรเลย นอกจากพวกเราจะค่อยๆ รู้เห็นกับตาเอาเอง”

“คนที่อมะลื่อ ดูยากตะหากค่ะ พี่ใหญ่ กวนโทโสเสียเหลือประมาณ เจ้าประคุ้ณ ขอให้เจ้าคะหยิ่นนั่นซัดออกมาซักเปรี้ยงเถิดน่ะ”

“อ้าว! ไหงงั้นล่ะ น้อย แช่งเขาเสียแล้ว” ไชยยันต์ร้องออกมา

“ไม่รุ!”

เพื่อนสาวสะบัดหน้า กระชากเสียงมาห้วนๆ

จากการเฝ้าจับมองของทุกคน ที่คุมเชิงอยู่บนที่มั่นเหนือไหล่เขา รพินทร์กับพรานพื้นเมืองทั้งสามเดินเข้าไปถึงบริเวณหน้าลานหมู่บ้าน พวกในหมู่บ้านเริ่มปรากฏตัวโผล่ออกมาทีละคนสองคน รวมทั้งลูกเด็กเล็กแดงพร้อมกับเสียงหมาเห่าขรม มีเสียงร้องตะโกนบอกกันต่อๆ ไป อึดใจเดียว พวกนั้นก็โผล่กันออกมาเต็มลาน ตรงเข้าห้อมล้อมพรานใหญ่เต็มไปหมด ด้วยลักษณะต้อนรับทักทาย คณะนายจ้างหันมามองดูหน้ากันอีกครั้ง บุญคำยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“เห็นไหมครับ บุญคำบอกแล้ว พวกนั้นมันดีใจที่เห็นพรานใหญ่ ทีแรกมันคงยังไม่รู้ว่าเป็นแก ก็เลยแอบซ่อนคุมเชิงอยู่”

เชษฐาผ่อนลมหายใจยาวออกมา ตายังไม่เปลี่ยนไปจากภาพเบื้องล่าง

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ เราต้องการผูกมิตรกับพวกนี้ ไม่ใช่ต้องการเป็นศัตรู”

ครั้นแล้วร่างของรพินทร์กับพรานทั้งสาม ที่ถูกห้อมล้อมโดยพวกชาวบ้านหล่มช้าง ก็ลับหายเข้าไปในมุมบังคับของกลุ่มเรือนอันหนาแน่นที่ปลูกเรียงรายอยู่ พ้นจากสายตาของพวกที่คอยอยู่ข้างบน

เวลาผ่านไปถึงสิบนาทีเต็มๆ ท่ามกลางการเฝ้ารอคอยอย่างกระวนกระวายใจของคณะนายจ้าง ทุกคนก็เห็นเส่ยโผล่ออกมาเพียงคนเดียว เดินด้วยอาการปกติตรงกลับเข้ามา

“ว่ายังไง พรานใหญ่กับอีกสองคนนั่นอยู่ไหน ทำไมถึงกลับมาคนเดียว”

ไชยยันต์ร้องถามออกไปก่อนที่เส่ยจะเข้ามาถึงด้วยความร้อนใจ

“พรานใหญ่ให้ผมมาบอกกับเจ้านายว่า ทุกอย่างเรียบร้อยครับ ให้พวกเราเคลื่อนเกวียนเข้าไปในหมู่บ้านได้เดี๋ยวนี้ แกกำลังพูดอยู่กับคะหยิ่น”

“เรียบร้อย?”

ดารินร้องออกมาดังๆ เต็มไปด้วยความสนเท่ห์ ยังไม่ไว้ใจนัก

“หมายความว่ายังไง คะหยิ่นยอมตกลงตามที่เราต้องการรึ พรานใหญ่บอกมันหรือเปล่าว่า เรามีเจ้ามุกับนังอั้วติดมากับขบวนของเราด้วย”

“พรานใหญ่พูดเรื่องนี้แล้วครับ ทีแรกมันไม่ยอมเหมือนกัน แต่แล้วก็ยอมเมื่อพรานใหญ่บอกว่าจะอยู่ที่นี่จนกว่าจะปราบงูยักษ์ได้สำเร็จ”

ทั้งสามถอนใจออกมาอย่างโล่งอก ไชยยันต์หันไปมองดูหน้าเชษฐา แล้วพึมพำออกมา

“ง่ายดายเกินกว่าที่คิดไว้ มันต้องให้ได้ยังงี้ซิ ยอดชายนายรพินทร์ของเรา โล่งอกไปที”

เชษฐาสอบซักถามเส่ยถึงการพบปะพูดจาระหว่างพรานใหญ่ กับหัวหน้าบ้านหล่มช้างอยู่อีกครู่จนแน่ใจ ก็สั่งบุญคำให้บอกพวกลูกหาบเข้าประจำหน้าที่ตามเดิม ชวนไชยยันต์กับดารินกลับขึ้นไปนั่งบนเกวียน จากนั้นก็ให้เคลื่อนจากไหล่ผา อันเป็นบริเวณยึดเป็นที่มั่นเดินเลาะทางตรงเข้าไปยังเขตหมู่บ้าน โดยการนำของเส่ย

ขณะที่คาราวานเกวียนใกล้เข้าเขตมา พวกหล่มช้างพากันออกมายืนมุงดูแน่นขนัดไปหมด ส่วนมากเป็นเด็กกับผู้หญิง บรรยากาศอันตึงเครียดคลี่คลายลง...ส่อให้เห็นชัดได้ว่า การเจรจาระหว่างรพินทร์กับคะหยิ่นหัวหน้าบ้านเป็นไปในด้านสันติ แต่ถึงเช่นไรก็ตาม เชษฐาเรียกบุญคำกับเส่ยเข้ามากระซิบสั่ง ไม่ให้คณะทุกคนอยู่ในอาการประมาท ปืนทุกกระบอกบรรจุลูกเต็มอัตราและถืออยู่ในมือลักษณะพร้อมที่จะใช้ได้ทุกขณะ

เส่ยนำตัดลานกว้างไปทางด้านตะวันออกของบ้านกะเหรี่ยง ห่างบ้านกลุ่มแรกออกมาประมาณ **200** เมตร แล้วให้หยุดปลูกสร้างแค้มป์ขึงกระโจมขึ้น

“พรานใหญ่สั่งให้พวกเราตั้งแค้มป์อยู่ตรงนี้ครับ”

เส่ยบอก เมื่อถูกเชษฐาถาม

ครึ่งชั่วโมงต่อมา บริเวณแค้มป์ชั่วคราวของคณะผจญภัยก็เสร็จเรียบร้อย ดารินสั่งให้ปูพื้นด้วยผ้าใบหนา ในบริเวณกระโจมพักตอนหนึ่ง และให้นำร่างอันหมดสติของเจ้ามุนอนพักอยู่ที่นั่น โดยมีนางอั้วคอยนั่งเฝ้าอยู่ใกล้ๆ รอบบริเวณพวกเด็กๆ กับผู้หญิงพากันมายืนล้อมมุงดูอยู่ห่างๆ พวกลูกหาบที่กระจายกันล้อมรอบเต็นท์ คอยกันไว้ไม่ให้เข้ามาใกล้ ทุกอย่างเสร็จสรรพ แต่รพินทร์ก็ยังไม่ปรากฏกายกลับมาให้เห็น

“เอ ป่านนี้ทำไมรพินทร์ยังไม่มาอีก เราเข้ามาจนถึงที่นี่ และตั้งแค้มป์เสร็จไปตั้งนานแล้ว”

ไชยยันต์เปรยขึ้นอย่างเป็นห่วง เดินไปแหวกประตูกระโจมออก มองเข้าไปยังเรือนกะเหรี่ยงที่ปลูกอยู่เป็นทิวสลับซับซ้อนเหมือนเมืองเล็กๆ

“คงมีเรื่องที่จะต้องพูดกับคะหยิ่นอยู่มาก ปล่อยเขาเถอะ เดี๋ยวก็คงมาเอง”

เชษฐาออกความเห็นอย่างคนใจเย็นตามนิสัย ดารินผู้กำลังทรุดคุกเข่าตรวจสอบอาการของเจ้ามุอยู่ ก็เงยหน้าขึ้น

“อย่างน้อยที่สุด กลับมาส่งข่าวเราก่อนก็ยังดี นี่เงียบฉี่ไปเลย น้อยว่าให้เส่ยกับบุญคำไปตามดีกว่า”

ก่อนพี่ชายจะตอบว่ากระไร ไชยยันต์ผู้ยืนมองอยู่หน้าประตูกระโจม ก็ร้องบอกมาเบาๆ ว่า

“อ้อ! โผล่มาโน่นแล้ว แต่เอ๊ะ! ตาเกิดกลับมาคนเดียวอีกนั่นแหละ”

ว่าแล้ว ไชยยันต์ก็ก้าวออกไปจากบริเวณเต็นท์ เชษฐาเกาะไหล่น้องสาว เขยกตามออกมาด้วย

เกิดเดินยิ้มย่องผ่องใสตรงเข้ามา และก่อนที่ใครจะร้องถามออกไป พรานหนุ่มก็รายงานปนหัวเราะร่ามาว่า

“พรานใหญ่ให้ผมมาส่งข่าวก่อนครับ บอกว่าไม่ต้องเป็นห่วง ให้เจ้านายกับพวกเราพักผ่อนกันให้สบาย ประเดี๋ยวแกจะมา จะเอาคะหยิ่นมาด้วย”

“แล้วนี่พรานใหญ่อยู่ที่ไหน กำลังทำอะไรอยู่”

เชษฐาถามโดยเร็ว

“อยู่บนเรือนคะหยิ่นครับ กำลังกินเหล้ากันอยู่ คะหยิ่นมันดีใจที่ได้พบพรานใหญ่ แล้วก็ยิ่งดีใจมากที่รู้ว่าเรามีของฝากมันแยะ”

คณะนายจ้างมีสีหน้าปลอดโปร่งแจ่มใสขึ้น

“แกกลับมาเสียคนหนึ่ง พรานใหญ่ก็อยู่กับจันเพียงสองคนเท่านั้นซิ”

“ครับ แต่ไม่ต้องห่วงหรอกครับ ไม่มีอะไร”

“ท่าทางคะหยิ่นเป็นอย่างไรบ้าง มันยอมรับข้อเสนอของเราด้วยดีไหม?”

นักมานุษยวิทยาถามบ้างอย่างไม่วายสงสัย เกิดหัวเราะ

“อย่าห่วงเลยครับ นายหญิง ไอ้คะหยิ่นมันไม่เคยฟังเสียงใครก็จริงแต่มันเชื่อพรานใหญ่ ไอ้พวกนี้มันดีอยู่อย่าง จะโหดร้ายอำมหิตสักแค่ไหนก็ตาม ลงถ้ามันรักนับถือเสียอย่างเดียวแล้วมันไม่เคยหักหลัง และถ้ารับปากรับคำแล้ว ก็จะไม่กลับคำทีหลัง”

“ยอดเหลือเกินนะ เจ้านายของเกิดคนนี้”

หญิงสาวพูดใส่หน้าเกิดหางเสียงประชด ริมฝีปากกราดไปด้วยรอยยิ้มอันอบอุ่นชื่นชมเชษฐาและไชยยันต์ก็พลอยสบายใจหมดข้อกังวลไปด้วย ต่างกลับเข้าไปพักผ่อนรอคอยอยู่ในกระโจม

มุได้สติรู้ตัวขึ้นมาในเวลาบ่ายสามโมง พอรู้ตัวว่าอยู่ที่ไหน ก็ผงะตกใจ คว้ามือสาวคนรักไปกุมไว้แน่น ดารินยิ้มให้อย่างปลอบใจ พูดอ่อนโยน โดยให้แงซายทำหน้าที่เป็นล่ามว่า

“ไม่ต้องตกใจ เจ้ากับคนรักของเจ้า ขณะนี้อยู่ในความคุ้มครองของเรา คะหยิ่นจะมาทำอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น และคะหยิ่นก็รับปากแล้วว่าจะไม่ทำอะไรเจ้าทั้งสองคน”

“มุอาจต้องตายเพราะเขี้ยวหมู มุเป็นห่วงนางอั้ว ขอฝากมันไว้กับนายหญิงด้วย อย่าให้ใครทำอันตรายมันเมื่อมุตายแล้ว”

กะเหรี่ยงหนุ่มบูชารัก พูดแผ่วๆ

ดารินสั่นศีรษะช้าๆ ใบหน้ายังยิ้มละไมอยู่เช่นนั้น วางมือลงบนหน้าผากของลูกชายหัวหน้าบ้าน

“มุจะไม่ตาย และเดี๋ยวนี้เราก็ช่วยให้ปลอดภัยแล้ว มุจะได้อยู่กับนางอั้วตลอดไป”

หล่อนพูดเสียงหวาน แล้วจัดการฉีดยาให้คนเจ็บอีกเข็มหนึ่ง ต่อจากนั้นเจ้ามุก็หลับไปอีกด้วยความอ่อนเพลียจากพิษบาดแผลฉกรรจ์

ราวสี่โมงเย็น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็โผล่เข้ามาในเต็นท์ของนายจ้าง มีร่างหนึ่งตามติดมาเบื้องหลังด้วย สายตาของทั้งสามพุ่งจับไปยังร่างนั้นเป็นตาเดียว เป็นชายวัยประมาณห้าสิบเศษ ผมสีเทาเป็นกระเซิงคาดไว้ด้วยผ้าสีแดง สูงใหญ่กำยำขนาดแงซาย ใบหน้าเหี้ยมเกรียมดุดัน ตาขุ่นปราศจากแวว แก้มข้างหนึ่ง มีรอยแผลเป็นจากเล็บเสือลึกเป็นทางลงมาจรดคาง ที่คอมีสังวาลทำด้วยเขี้ยวสัตว์ป่าห้อยอยู่ เอวเหน็บมีดสั้น มือถือปืนแก๊บกระบอกยาวสูงเกือบท่วมหัว พอมองเห็นถนัด ไชยยันต์ก็อุทานออกมาเบาๆ ว่า

“นี่มันองคุลีมาลนี่หว่า!”

คะหยิ่น ก้าวเข้ามาหยุดยืนเด่นอยู่กลางกระโจม ตาขุ่นไปด้วยสายเลือด มองจับไปยังคณะชาวพระนครทั้งสาม พร้อมกับรอยยิ้มที่ดูเหมือนแสยะ

“คะหยิ่นมาเยี่ยมคำนับ และทำความรู้จักกับพวกของคุณชายครับ”

พรานใหญ่บอกยิ้มๆ

ดารินยืนกอดอก จ้องหัวหน้าหมู่บ้านหล่มช้างเขม็ง เชษฐากับไชยยันต์ยิ้มให้ชาวเขาร่างยักษ์ผู้นั้น พลางพยักหน้าทักทาย

“เราดีใจที่ได้รู้จักเจ้า คะหยิ่น พวกเราทั้งหมดมาอย่างมิตร”

เชษฐาเป็นผู้ปราศรัย และแงซายก้าวเข้ามาเป็นล่ามให้แก่คณะนายจ้าง บุรุษหน้าเหี้ยมกวาดตามองดูเชษฐา ไชยยันต์ และมาจับนิ่งอยู่ตรงดารินเป็นคนสุดท้าย แล้วหัวเราะออกมาเหมือนเสียงวัว

“พวกนายมากับพรานใหญ่ คะหยิ่นย่อมถือเสมือนแขกผู้มีเกียรติ แม้ว่านายจะเป็นต้นเหตุนำความวิบัติมาสู่พวกเรา”

“เราไม่ได้นำความวิบัติมาสู่พวกเจ้า...”

ไชยยันต์พูดกร้าวๆ อย่างไม่พอใจ

“ตรงข้าม เรามาเพื่อช่วยเหลือพวกเจ้าตะหาก”

ริมฝีปากหนาบนใบหน้านั้นแสยะกว้างออกไปอีก เหลือบตามองไปรอบเต็นท์ แล้วไปจับนิ่งอยู่ที่ร่างอันหมดสติของมุ ผู้นอนอยู่กับพื้นปูผ้าใบ มีร่างของนางอั้วหมอบตัวสั่นอยู่ แล้วตาก็ลุกโพลงขึ้น นางอั้วส่งเสียงร้องด้วยความหวาดกลัวออกมาคำหนึ่ง ยกมือขึ้นปิดซ่อนหน้าไว้อย่างลนลาน

คะหยิ่นเคลื่อนเข้าไปอย่างแช่มช้า แต่ทันทีนั้นเองดารินก็ฉลันปราดเข้าขวางหน้าไว้ มือแตะอยู่ที่ด้ามปืนสั้น **.357** ในซองข้างเอว

“ถอยออกไป! เจ้าจะแตะต้องมุหรือนังอั้วไม่ได้เป็นอันขาด”

หัวหน้าชาวดอยชะงักจ้องหล่อนตาไม่กะพริบ แล้วหัวเราะห้าวๆ ออมาจากลำคออวบใหญ่ เอียงหน้าไปทางรพินทร์

“แม่หญิงผู้งามเหมือนนางไม้ผู้นี้เป็นใคร ท่าทางนางกล้าหาญนัก บังอาจมาขวางหน้าคะหยิ่น”

“นั่นคือนายหญิงของข้า คนที่ช่วยชีวิตเจ้ามุ ลูกชายของเจ้าไว้จากบาดแผลหมูขวิด”

รพินทร์ตอบ

“บอกให้นางหลีกไปเถิด คะหยิ่นจะเข้าไปดูไอ้มุ”

“เจ้าต้องสัญญาก่อนว่า จะไม่แตะต้องตัวมุเป็นอันขาด”

ดารินกำชับมาคงยืนประจันหน้ากับคะหยิ่นโดยไม่สะทกสะท้าน

“คะหยิ่นให้สัญญา”

หัวหน้าบ้านหล่มช้างตอบมาแหบห้าว

ราชสกุลสาวถอยหลังช้าๆ เปิดทางให้ แต่เดินไปคุมเชิงอยู่ใกล้ๆ กับคนเจ็บอย่างไม่ไว้ใจ นังอั้วเกาะหลังหล่อนยึดเป็นที่พึ่ง หญิงสาวเอื้อมมือไปจับแขนเด็กสาวผู้น่าสงสาร อันเป็นคู่รักของเจ้ามุไว้ บีบเบาๆ อย่างปลอบโยน ทุกคนก็เดินตามเข้ามาด้วย

คะหยิ่นมาหยุดยืนอยู่เหนือร่างอันหมดสติของลูกชาย ซึ่งหายใจรวยๆ อยู่ เค้าหน้านั้นเครียดน่ากลัว ริมฝีปากแสยะออก แต่แล้วก็เปลี่ยนไปเป็นความสลด นิ่งขรึมอยู่เป็นเวลานาน

“มันเก่ง แต่ก็เก่งไปไม่ได้นาน ถ้าเป็นพ่อของมัน จะไม่ถูกหมูขวิดอย่างนี้เลย...”

เสียงนั้นเอ่ยออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง แล้วก็เงยขึ้น มองไปยังดาริน ถามว่า

“ไอ้มุจะตายหรือไม่?”

“ก็เจ้าต้องการให้ลูกของเจ้าตายหรือไม่เล่า?”

นักมานุษยวิทยาสาวย้อนถามมาด้วยเสียงกระด้าง

“มันควรตายที่บังอาจขัดคำสั่งของพ่อ แต่...มันเป็นลูกของคะหยิ่น ไม่มีพ่อคนไหนที่ต้องการให้ลูกตาย แม้ว่ามันจะมีโทษผิดสักเพียงใด”

ดารินยิ้มออกมานิดหนึ่ง

“ถ้าเช่นนั้น ลูกของเจ้าก็จะไม่ตาย เราจะรักษาเขาให้หาย มุไม่น่าจะเกิดมาเป็นลูกของคนอย่างเจ้าเลย คะหยิ่น”

“ทำไม?”

คะหยิ่นขมวดคิ้ว ดารินเค้นหัวเราะ

“มุเป็นคนกล้าหาญ แต่เจ้าเป็นคนขลาดตาขาว”

คะหยิ่นตาลุกโพลงยืดอกขึ้น จ้องหล่อนด้วยแววขมึงทึง คำรามลั่นออกมา

“คะหยิ่นนะรึ ขลาดตาขาว?”

หญิงสาวยิ้มเยาะ พยักหน้า ย้ำมาอย่างไม่พรั่นพรึงตามนิสัยอันห้าวหาญไม่หวั่นใคร

“เจ้านั่นแหละคะหยิ่น”

หัวหน้าหมู่บ้านหล่มช้างทุบอกตัวเองสนั่น กิริยาฮึดฮัดเกรี้ยวกราดแค้นเคือง ระคนไปกับความพิศวงประหลาดใจคราบครัน

“ฮะฮ่า! ไม่ว่าจะเป็นป่าล่าง ป่าบน ไม่เคยมีใครบังอาจว่าคะหยิ่นขลาดตาขาวเลย ท่านเป็นแต่เพียงหญิงร่างงามน้อยนิดเพียงแค่นี้ ทำไมจึงหาญมาดูหมิ่นคะหยิ่นผู้เป็นใหญ่อยู่ในป่านี้”

“เจ้าใหญ่แต่รูปร่างเท่านั้น คะหยิ่น...”

นักผจญภัยสาวเลือดข้น เชื้อสายราชสกุลต่อปากมาอย่างเผ็ดร้อน

“แต่ฝีมือ หรือน้ำใจเล็กนิดเดียว ใช่ซิ เจ้าอวดอ้างว่าเจ้ากล้าหาญมาก กล้าหาญโดยวิธีส่งผู้หญิงตัวเล็กๆ อันเป็นลูกบ้านของเจ้าเองออกไปสังเวยงูยักษ์ เพื่อหวังว่าตัวเจ้าจะรอดตายจากงูนั่นนะหรือ ช่างเป็นความกล้าหาญที่น่าละอายอะไรเช่นนี้ ลูกชายของเจ้าเสียอีก อุตส่าห์ติดตามออกไปเพื่อป้องกันหญิงคนนั้น จนกระทั่งตัวเองได้รับเคราะห์บาดเจ็บ การที่คิดจะให้คนอื่นตายแทน เพื่อตัวเองได้รอด มิหนำซ้ำคนนั้นยังเป็นเพียงผู้หญิง ไม่เรียกว่าเป็นความกล้าหาญหรอก คะหยิ่น แต่เป็นความขลาดตาขาวอย่างไม่มีอะไรเสมอเหมือน ซ้ำยังโหดเหี้ยมอำมหิตชั่วช้ายิ่งนัก”

คะหยิ่นงงไป หน้าบูดบึ้งตึง หันไปจ้องนางอั้วที่ยืนแอบหลังดารินอยู่แวบหนึ่ง

“คะหยิ่นไม่ได้ส่งนังอั้วออกไปเป็นเหยื่องู เพื่อจะให้ตัวเองรอด...”

บุรุษหน้าเหี้ยม จอมโหดแห่งหล่มช้างตอบมาด้วยเสียงอันดังก้องฮึดฮัดอยู่เช่นนั้น หันกลับมาดูรพินทร์นิดหนึ่ง

“คะหยิ่นเพียงแต่ขับมันออกไปให้พ้นจากหมู่บ้าน เพราะพ่อแม่และตัวมันประพฤติผิดจนเจ้าวโกรธ ส่งงูมาทำโทษพวกเราทั้งหมด พ่อกับแม่ของมันถูกงูเอาไปกินแล้ว ขืนให้มันอยู่ต่อไปงูก็จะมาอาละวาดอีก เจ้าไม่ต้องการให้นางอั้วอยู่ที่นี่ คะหยิ่นทำตามที่เจ้าต้องการเท่านั้น”

“เจ้าคิดเอาเองทั้งสิ้น จ้าวจะไม่ประสงค์อะไรที่ผิดทำนองคลองธรรมอย่างนั้น เจ้าหลงผิดไปเอง โทษซัดไปให้แก่คนอื่น ทำไมเจ้าถึงคิดว่าเป็นความผิดของครอบครัวนังอั้ว ทำไมเจ้าไม่คิดบ้างว่าตัวเจ้าเองนั่นแหละ...ที่จ้าวโกรธ เพราะปฏิบัติตัวเป็นคนโหดร้ายอำมหิต ชอบปล้นฆ่าผู้คนที่ผ่านใกล้เขตนี้เข้ามาอยู่เป็นประจำ นังอั้วไม่ได้ทำอะไรผิดทั้งสิ้น มิหนำซ้ำยังเป็นกำพร้าเพราะพ่อแม่ตายหมดแล้ว แทนที่เจ้าจะสงสารมัน เจ้ากลับโหดร้าย เสือกไสขับไล่มันออกไป ถ้ามุอันเป็นลูกชายของเจ้าไม่ตามมันออกไป มันก็ต้องตายในป่าแน่ๆ เพราะมันเป็นแต่เพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง”

ระหว่างที่คะหยิ่นอึ้ง คอแข็งไปด้วยถ้อยคำของหล่อน ดารินก้าวเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้า ชี้ไปยังร่างของมุที่นอนหายใจรวยๆ อยู่

“แล้วเจ้าเห็นไหม ลูกของเจ้าเองก็ได้รับผลแห่งความชั่วของเจ้า ต้องได้รับบาดเจ็บจนเกือบถึงชีวิต เจ้าเองยังรักชีวิตของเจ้า รักลูกของเจ้า แต่ทำไมเจ้าถึงไม่คิดว่าคนอื่นเขาจะรักชีวิตของเขาบ้าง”

คะหยิ่นแบะปาก มองดูดารินอย่างดูแคลน แล้วหัวเราะออกมาห้าว

“ผู้หญิง มักจะกล้าหาญแต่เฉพาะด้านวาจาเช่นนี้แหละ คะหยิ่นไม่ถือหรอก แต่ขอบอกให้รู้ด้วยว่า พวกท่านไม่ว่าจะเป็นใคร เก่งกาจมาจากไหนก็ตาม คะหยิ่นไม่กลัว ถ้าไม่ใช่เพราะพวกท่านมากับพรานใหญ่ที่คะหยิ่นนับถือ ท่านจะมาพูดกับคะหยิ่นอย่างนี้ไม่ได้เลย”

“บ๊ะ! ไอ้หมอนี่พูดจาสำคัญ ท่าทางมันร้ายกาจเอาการ”

ไชยยันต์ร้องออกมาเบาๆ จ้องมองดูชาวดอยผู้โอหังอย่างเขม่นเต็มทน แต่เชษฐายกมือขึ้นโบกปรามน้องสาวกับสหายรักของเขาไว้ เมื่อเห็นว่าการเจรจาจะก้าวออกไปสู่ความเป็นปฏิบักษ์

“เราขอบอกเจ้าอีกครั้งหนึ่งว่า เรามาที่นี่ด้วยเจตนาดีที่มีต่อพวกเจ้าทุกคน สิ่งที่เจ้าทำไปแล้ว เราจะไม่พูดถึงกันละ จงมาหาทางร่วมมือกันปราบงูยักษ์นั่นดีกว่า คะหยิ่น”

เชษฐาพูดอย่างนุ่มนวล

คะหยิ่นเปลี่ยนสายตามาจับที่หัวหน้าคณะ ท่าทางยังเต็มไปด้วยความลำพองยโส แล้วจ้องไปที่ขาอันพิการชั่วขณะของอดีตทูตทหารบก ยิ้มให้แค่นๆ

“ไม่มีใครทำอะไรงูตัวนั้นได้หรอก มันเป็นงูจ้าว ที่คะหยิ่นต้อนรับพวกท่าน ไม่ใช่เพราะหวังจะให้ท่านมาช่วยปราบงูให้ แต่เพราะท่านมากับพรานใหญ่ผู้เป็นสหายรักของคะหยิ่น”

“ฟังมัน! ไอ้นี่ยโสโอหังใช่เล่น มันน่าซัดให้ซักป้าบ หรือไง?”

ไชยยันต์ผู้เลือดร้อนพอๆ กับดารินสบถออกมา แต่เชษฐาสะกิดแขนไว้ กล่าวกับคะหยิ่นอย่างอารมณ์เย็นต่อไป

“ถ้าเจ้าไม่คิดว่าเจ้าจะร่วมมือกับเราได้ เพราะกลัวตายก็ไม่เป็นไร เจ้ากับพวกเจ้าทุกคนหดหัวอยู่ในบ้านเฉยๆ พวกเรา กับพรานใหญ่จะปราบงูให้เอง”

“คะหยิ่นไม่กลัวตาย แต่คะหยิ่นไม่ต้องการจะสู้กับอำนาจของจ้าว!”

เจ้านั่นตะโกนออกมา แล้วหัวเราะเยาะ

“ท่านเห็นตัวมันแล้วหรือว่าใหญ่ขนาดไหน ท่านจะปราบมันด้วยอะไร?”

“ด้วยปืนของเราที่มีมาทั้งหมด โดยไม่ต้องอาศัยปืนของพวกเจ้าเลย”

เชษฐาตอบ ตลอดเวลารพินทร์ยืนสงบนิ่งอยู่เงียบๆ ฟังคณะนายจ้างของเขาเจรจาตอบโต้กับคะหยิ่นตามลำพัง โดยมีแงซายเป็นสื่อกลาง

คะหยิ่นคงมีท่าไม่เชื่อศรัทธาอยู่เช่นนั้น ยกมือขึ้นกอดอก แล้วก้มลงมองที่ขาของเชษฐาอีกครั้ง

“ขาท่านเป็นอะไร ท่านเป็นคนพิการควรอยู่ในเมือง ทำไมถึงออกเดินป่า”

เชษฐายิ้ม

“เราไม่ได้เป็นคนพิการหรอก แต่เราได้รับบาดเจ็บที่ขา ตอนปะทะกับโขลงไอ้แหว่งระหว่างเดินทางมาที่นี่”

พูดถึงโขลงไอ้แหว่ง คะหยิ่นตาลุกขึ้นมาด้วยความตื่นเต้นสนใจ

“คะหยิ่นได้ข่าวจากพรานใหญ่ว่า ไอ้แหว่งล้มแล้ว คะหยิ่นเองก็ตามมันมานาน แต่ไม่เคยพบกันจังหน้าสักครั้ง พรานใหญ่บอกว่าพวกท่านคนใดคนหนึ่งในจำนวนสามคนนี่ เป็นคนล้มมัน ขอให้คะหยิ่นดูตัวหน่อย ว่าใครที่ฆ่าไอ้แหว่งได้”

“เจ้าอยากรู้นักหรือว่า ใครเป็นคนฆ่าไอ้แหว่ง...”

ไชยยันต์ถาม พร้อมกับหัวเราะหึๆ

“เจ้าจะคำนับให้แก่ผู้นั้นไหมล่ะ?”

คะหยิ่นยิงฟันออกมานิดหนึ่ง เห็นฟันซี่ใหญ่ดำเป็นคราบ...มองดูระหว่างเชษฐากับไชยยันต์ เหมือนจะหาทางคะเนว่าในระหว่างสองคนนี้ ใครเป็นมือที่พิฆาตไอ้แหว่งลง?

“หัวของคะหยิ่น ไม่เคยก้มให้แก่ใคร แต่จะขอก้มให้สักครั้ง สำหรับมือที่ฆ่าไอ้แหว่ง”

“ถ้าเช่นนั้น ก็ก้มหัวอันแสนจะยโสโง่เง่าของเจ้าลงให้ผู้หญิงคนนี้เสียโดยดี!”

ไชยยันต์บอกมาหนักแน่น พร้อมกับชี้มือไปยังดารินผู้ยืนหน้าเคร่งขรึมอยู่ เพราะหมั่นไส้ในกิริยาท่าทีของคะหยิ่น นับตั้งแต่เห็นก้าวเข้ามา

นักเลงใหญ่ชาวดอย หันขวับไปจ้องดาริน แล้วลืมตากว้างมองกลับมายังไชยยันต์และเชษฐาอีกครั้ง ร้องออกมา

“คะหยิ่นไม่เข้าใจ ท่านหมายความว่าหญิงเอวบางคนนี้น่ะหรือที่ฆ่าไอ้แหว่ง”

“ไม่ต้องสงสัยหรอกคะหยิ่น ผู้หญิงคนนี้นี่แหละ ที่ยิงไอ้แหว่งล้มลง”

คะหยิ่นแหงนหน้าขึ้น แหกปากหัวเราะกึกก้องไปทั้งเต็นท์ ตัวงอไปงอมาเหมือนจะพบกับเรื่องขบขันที่สุด เสียงนั้นดังสนั่นหวั่นไหวราวกับฟ้าร้อง

“ตั้งแต่เกิดมา...คะหยิ่นก็เพิ่งได้พบกับเรื่องน่าขันที่สุดคราวนี้แหละ ท่านเห็นคะหยิ่นเป็นอะไรไป จึงเจตนาโกหกเช่นนี้ อย่าว่าแต่ท่านจะคุยอวดว่าแม่ผู้หญิงนี้เป็นคนปราบไอ้แหว่งเลย ต่อให้ท่านคุยว่าคนใดคนหนึ่งในระหว่างทั้งสองที่ปราบไอ้แหว่ง คะหยิ่นก็ยังไม่เชื่ออยู่นั่นเอง ถ้าไอ้แหว่งตายแล้วจริง ก็แปลว่ามีอยู่สองคนเท่านั้นในป่านี้ที่จะปราบมันได้ คือพรานใหญ่กับคะหยิ่น สุดแต่ใครจะพบมันก่อน”

เสียงไชยยันต์สบถด่าอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างเดือดดาล ดารินหน้าแดงก่ำ ตาลุกวาว มือสั่น ส่วนเชษฐาหัวเราะอย่างใจเย็นเช่นเดิม เขาไม่ได้ขุ่นเคืองท่าทางอันไม่เชื่อถือและเยาะเย้ยของคะหยิ่นเลย ตรงข้ามกลับเห็นเป็นเรื่องขบขัน เพราะอ่านนิสัยของคะหยิ่นได้ทะลุปรุโปร่ง

“ไอ้ลิงทโมนตัวนี้ มันดูแคลนพวกเราเข้าให้เสียแล้ว มิหนำซ้ำยังขยับท่าแบ่งทับเสียอีกด้วย เอาเรื่องจริงๆ แฮะ เจ้านี่ถ้าจะต้องปราบกันด้วยวิธีตัดไม้ข่มนาม หรือไม่ก็เชือดคอไก่ให้ลิงดูเสียแล้ว”

ไชยยันต์พูดพร้อมกับหัวเราะอย่างถอนฉิว แล้วจ้องไปทางคะหยิ่นผู้ยังหัวเราะงอหายอยู่เช่นนั้น

“นี่แปลว่าเจ้าไม่เชื่อ หัวเราะเยาะเราหรือ?”

“คะหยิ่นไม่ได้หัวเราะเยาะ แต่คะหยิ่นหัวเราะด้วยความขัน ท่านจะคุยเรื่องฝีมือของท่านก็ได้ คะหยิ่นยินดีที่จะฟัง แต่ไม่ควรจะเอาผู้หญิงมาคุยเพื่อข่มคะหยิ่น ท่านดูหมิ่นคะหยิ่นมากที่พูดเช่นนี้”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ไม่เชื่อพรานใหญ่ ในเรื่องที่ไอ้แหว่งตายแล้ว?”

“เมื่อพรานใหญ่บอกว่าไอ้แหว่งตายแล้ว คะหยิ่นเชื่อ แต่ไม่เชื่อว่ามันสิ้นลงด้วยมือของใคร นอกจากมือของพรานใหญ่เอง จริงอยู่เขาบอกกับคะหยิ่นว่าพวกท่านฆ่ามัน คะหยิ่นก็รู้ทันอยู่ว่าเขาต้องการให้คะหยิ่นยอมรับนับถือพวกท่านด้วย เพราะพวกท่านเป็นนายของเขา”

ว่าแล้ว หัวหน้าบ้านหล่มช้างอันระบือชื่อ ก็ยืดอกขึ้นยิ้มพรายออกมาอย่างโอ้อวดภาคภูมิใจ กล่าวเสียงดังฟังชัดต่อมาว่า

“ในป่านี้ ยกเว้นจากพรานใหญ่ผู้สหายแล้ว ไม่มีใครจะเป็นพรานที่ใหญ่ยิ่งไปกว่าคะหยิ่น ไม่มีใครยิงปืนได้แม่นยำไปกว่าคะหยิ่น นอกจากพรานใหญ่ แล้วแม่หญิงเอวบางผู้นี้นะหรือที่ยิงไอ้แหว่งล้ม อย่าว่าแต่จะยิงช้างให้ล้มเลย แม้แต่แค่ลั่นไกปืนออกไปก็คงจะปลิวไปตามแรงปืนเสียละกระมัง”

มือปืนสาวตัวฉกาจประจำคณะ กัดริมฝีปากแน่น โมโหจนบอกไม่ถูกที่ถูกเจ้าคนดงสบประมาทไยไพเอาซึ่งๆ หน้า หล่อนโกรธจนกระทั่งกลายเป็นขำ จ้องคะหยิ่นตาเขียวปัด รพินทร์บอกมาเบาๆ ว่า

“สันดานของเจ้าคะหยิ่นมันเป็นอย่างนี้แหละครับ มันเชื่อมั่นในตัวเอง และไม่ยอมเชื่อใครเป็นอันขาด จนกว่ามันจะเห็นกับตา ถึงเวลาแล้วครับ....ที่คุณหญิงจะต้องเชือดคอไก่ให้เจ้าลิงตัว

นี้ดูอย่างคุณไชยยันต์ว่า มันจะได้นับถือยำเกรงคุณหญิงตลอดไป เอาเลยครับ แสดงให้มันเห็นเสียหน่อย ได้โอกาสแล้ว”

“เอาเลยครับ นายหญิง ยิงเด็ดหนวดมันออกมาทีละเส้นเลย มันจะได้เห็นฤทธิ์เสียบ้าง”

เกิดกับบุญคำร้องเชียร์ลั่นมา

ดารินหัวเราะออกมาเบาๆ สะบัดเส้นผมยาวที่ลงมายุ่งอยู่ที่พวงแก้มด้านหนึ่งให้กลับเข้าที่ ก้าวออกมายืนอยู่เบื้องหน้าของคะหยิ่นจนเกือบประชิด

“เอาละ คะหยิ่น เจ้าคุยนักว่าฝีมือยิงปืนเจ้าเป็นเลิศ ไหนบอกเราซิ เจ้ายิงได้แม่นสักขนาดไหน”

นักเลงชาวดอยนิ่งคิดอยู่อึดใจ ก็บอกว่า

“ระยะร้อยก้าว ลูกมะขวิดเล็กนิดเดียว แขวนอยู่บนต้นคะหยิ่นก็ยิงถูก”

หญิงสาวอมยิ้ม

“ยิงให้เราดูเป็นขวัญตาหน่อยได้ไหม”

คะหยิ่นหัวเราะสนั่นออกมาอีกครั้งหนึ่งอย่างลำพอง แล้วพยักหน้า โบกมือกับทุกคนเป็นสัญญาณให้ตามออกมา ตนเองเดินอาดๆ แบกปืนแก๊ปคู่มือโผล่ออกจากกระโจมไปก่อน ดารินก้มลงจุดบุหรี่ แล้วหนีบ **.300** เวเธอร์บีแม็กนั่มไว้ในซอกแขน ตามออกมาช้าๆ ทุกคนก็พากันตามหลังกันออกไปทั้งหมด

ที่ลานกว้างหน้ากระโจมพัก มีมะขวิดใหญ่ต้นหนึ่งยืนห่างออกไปประมาณ 40 เมตร ลูกหนึ่งห้อยเด่นอยู่โดดเดี่ยวทางกิ่งด้านซ้ายของลำต้น คะหยิ่นยืดตัวเป็นสง่า หันไปมองหน้าทุกคนช้าๆ แล้วชี้ไปที่มะขวิดลูกนั้น

“เห็นมะขวิดลูกนั้นหรือไม่?”

นักเลงปืนตัวเอ้ของคณะติดตามคนสาบสูญ ซ่อนยิ้มพยักหน้า

“เห็น!”

“คะหยิ่นจะยิงให้ถูกด้วยกระสุนนัดเดียว”

“ก็ยิงซิ”

คะหยิ่นวาดปืนขึ้นไปประทับบ่าอย่างภาคภูมิ ท่ามกลางคนของฝ่ายคณะเดินทาง และพวกลูกบ้านที่ยืนมุงล้อมดูอยู่แน่นขนัด ครั้นแล้วปืนเพลิงอันเป็นต้นตระกูลของปืนทั้งหลายเมื่อร่วมสองร้อยปีมาแล้ว ก็ระเบิดบึ้มขึ้น ควันตลบอบอวลคลุ้งไปหมด คะหยิ่นมีฝีมือยิงปืนแม่นยำสมกับที่ได้อวดอ้างไว้เหมือนกัน มะขวิดอันเป็นเป้าหมายลูกนั้นแหว่งกระเด็นหายไปครึ่งซีก ซีกที่เหลือติดขั้วอันเหนียวแน่นแกว่งโตงเตงไปมา พวกบริวารของคะหยิ่นเองทั้งหลาย พากันโห่ขึ้นอย่างเลื่อมใสศรัทธาในฝีมือของหัวหน้า แต่พวกลูกหาบของคณะเดินทางผู้เคยชินกับฝีมือของดารินมาก่อนแล้วไม่รู้สึกทึ่งอะไรสักนิดในฝีไม้ลายมืออย่างคะหยิ่น

“เก่งมาก คะหยิ่น”

ดารินพูดยิ้มๆ ระบายควันบุหรี่ออกทางช่องจมูก

“เรายังไม่เคยเห็นใครมีฝีมือปืนยิ่งใหญ่ไปกว่าเจ้าเลย แม้กระทั่งพรานใหญ่”

“คะหยิ่นพูดจริงๆ ทำได้จริง ไม่โอ้อวด”

เจ้านักเลงชาวดอยหัวเราะฮ่าๆ แล้วประกาศก้องออกมา หญิงสาวก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

“เอาละ คราวนี้ยิงอีกที”

“ยิงอีกก็ถูกอีก”

“ใช่ ต้องถูกแน่ทีเดียว สำหรับฝีมืออันยิ่งใหญ่ของเจ้า แต่คราวนี้เราไม่อยากเห็นเจ้ายิงลูกของมัน อยากจะเห็นยิงที่ขั่ว ตัดขั้วให้ลูกมันขาดตกลงมาจากต้นไม้โดยไม่ได้ถูกลูก”

หญิงสาวบอกมาหน้าตาเฉย ซ่อนยิ้มไว้มิดชิด

คะหยิ่นอึ้งไปครู่ กะพริบตาปริบๆ อย่างลังเล เอียงคอคิด ชำเลืองดูหน้าหล่อน เชษฐากับไชยยันต์กัดริมฝีปากกลั้นหัวเราะเมื่อเห็นอาการของเจ้านักเลงชาวดอยขี้โม้ พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบก็ยิ้มๆ กันอยู่ทุกคน ในที่สุดคะหยิ่นก็เหมือนจะเสี่ยงตัดสินใจ บรรจุลูกปืนนัดใหม่แล้วยกขึ้นเล็งยิงอย่างประณีตที่สุด เหนี่ยวไกลั่นตูม ควันโขมงออกไปอีก

ปรากฏว่ามะขวิดลูกที่แหว่งอยู่ครึ่งหนึ่งนั้น ไม่ได้สะดุ้งสะเทือนอะไรเลย คะหยิ่นหน้าเสียเล็กน้อย บ่นพำ เกาหัวกรากๆ แล้วก็หันมาบอกว่า

“ท่านจะให้ยิงขั้วมันได้อย่างไร ขั้วของมันเท่าเส้นเชือกเล็กนิดเดียว ใครบ้างจะยิงถูก ระยะก็ห่างมาก”

“ผู้หญิงเอวบางที่เจ้าว่านี่ยังไงล่ะ จะเด็ดขั้วมะขวิดลูกนั้นให้เจ้าดู”

พร้อมกับพูด ดารินประทับ **.300** เวเธอร์บีขึ้น ปล่อยกระสุนเสียงแผดแหลมก็กก้องออกไป และไม่ทันจะสิ้นเสียง มะขวิดลูกที่คะหยิ่นยิงแหว่งอยู่ก่อนครึ่งลูก ขาดจากขั้วหล่นตุบลงมากลิ้งอยู่กับพื้นอย่างนิ่มนวล ราวกับใครเอามีดคมๆ ไปปาด

หัวหน้าบ้านหล่มช้างยืนอ้าปากค้าง และโดยไม่กล่าวคำใดอีกเลย ดารินเล็งยิงไปยังขั้วของมะขวิดที่แขวนเด่นโดดเดี่ยวอีกสี่ลูก ตามกิ่งก้านต่างๆ ทุกครั้งที่มันลั่นออกไป แต่ละลูกเหล่านั้นร่วงผล็อยลงมาสู่พื้นเหมือนเป้าด้วยมนต์ โดยผิวไม่ได้ระคายกับลูกปืนเลยแม้แต่ลูกเดียว

“ยิงลูกมันจะมีประโยชน์อะไร คะหยิ่น”

ระหว่างที่คะหยิ่นยังยืนตัวแข็ง จังงังอยู่นั้น หล่อนหันมาบอกอย่างหน้าตาย

“ถูกลูกเวลามันหล่นลงมา เจ้าก็กินเนื้อของมันไม่ได้เพราะมันแตกกระจายไปหมด มันต้องยิงตัดที่ขั้ว ถึงจะได้กินเนื้อทั้งลูก”

คะหยิ่นพูดไม่ออก ได้แต่กลอกตา ยืนนิ่งเหมือนถูกสาปให้เป็นหินไปชั่วขณะ พวกบริวารที่ล้อมดูอยู่ ส่งเสียงพูดกันจ้อกแจ้กลั่นไปหมดอย่างตื่นเต้นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว พากันมองจับนิ่งมายังหญิงสาวเป็นตาเดียว ดารินยิ้มออกเล็กน้อย ส่งไรเฟิลกระบอกนั้นไปให้แงซาย

ถือไว้ แล้วบอกให้เกิดหยิบเอาจานสังกะสีใบหนึ่งไปส่งให้แก่คะหยิ่น ซึ่งนักเลงใหญ่ชาวดอยรับมาถือไว้อย่างงงๆ ไม่รู้เรื่อง ตัวหล่อนเองเดินห่างคะหยิ่นออกไปห้าหกก้าว แล้วหันมาเผชิญพยักหน้าออกคำสั่งว่า

"โยนจานใบนั้นขึ้นไปบนอากาศ คะหยิ่น...โยนซิ!"

คะหยิ่นกะพริบตาอยู่เช่นนั้น ยกจานในมือขึ้นดู พอหล่อนเตือนอีกครั้ง ก็โยนลอยคว้างขึ้นไปบนอากาศเหนือศีรษะของตนเอง

พริบตานั้นเอง ดารินก็กระชากปืนสั้นจากซองข้างเอวขึ้นมา อีกมือหนึ่งตบปัดนกปล่อยกระสุนออกไปสนั่นหวั่นไหวถี่ยิบ ทุกคนเห็นจานใบนั้น พลิกกลางอากาศเคว้งคว้างหมุนติ้วหลายตลบ แล้วหล่นลงมายังพื้นเมื่อนัดสุดท้ายสิ้นเสียงลง ห่างไปทางเบื้องหลังของคะหยิ่นสามสี่วา

"เก็บขึ้นมา คะหยิ่น แล้วดูซิว่ามีรอยกระสุนอยู่กี่นัดในจานใบที่เจ้าโยนขึ้นไปนั้น"

หล่อนร้องบอกมา พร้อมกับควงปืนในมืออย่างคล่องแคล่ว ยัดใส่ลงซองตามเดิม ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบอีกตัวหนึ่ง

คะหยิ่นเดินเชื่องเข้าไปก้มลงเก็บจานขึ้นมาดู สีหน้าอันเคยยโสลำพอง บัดนี้ซีดเผือดเหลือสองนิ้ว ตาเหลือกโพลง จานใบนั้นมีรอยกระสุนเจาะพรุนอยู่หกนัด **ไม่เพียงแต่คะหยิ่นเท่านั้น แม้แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ เองก็ยืนคอแข็ง เขาเพิ่งเห็น ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ ปล่อยฝีมือปืนของหล่อนอย่างเต็มที่ครั้งนี้เป็นครั้งแรก ซึ่งแทบจะไม่เชื่อสายตา**

"เด็ดเลย น้อย ต้องเอาให้มันเห็นเสียยังงี้"

ไชยยันต์ร้องบอกมาอย่างชอบอกชอบใจ

คะหยิ่นขี้คุย บัดนี้กลายเป็นคนใบ้ไปเสียแล้ว ได้แต่ยืนกลอกหน้าอยู่เช่นนั้น จ้องมองดูหญิงสาวเหมือนจะเห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ที่สุดในชีวิต แล้วยิ้มออกมาแหยๆ ความยโสโอหังหมดสิ้นไปราวกับปลิดทิ้ง หญิงสาวปั้นสีหน้าเคร่งขรึมจ้องประสานตาคะหยิ่นแน่วแน่ไม่กะพริบและย่างเท้าเคลื่อนใกล้เข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้า ยกมือเท้าเอวพูดเสียงห้วนหนักดุดัน

"นี่ คือฝีมือของผู้หญิงเอวบางอย่างเรา มันไม่เท่าไรนักหรอกคะหยิ่น แต่สำหรับผู้ชายเอวหนาอีกสองคนนั้น..."

หล่อนบุ้ยปากไปทางเชษฐาและไชยยันต์

"ไม่ต้องพูดถึง ฝีมืออย่างเราเพียงสะเก็ดของเขาเท่านั้น เดี๋ยวนี้เจ้ายังคิดดูหมิ่นพวกเราอีกหรือไม่"

"คะหยิ่นเชื่อแล้ว..."

นักเลงใหญ่ชาวดอยพูดออกมาแหบๆ เหงื่อแตกซิก

“นายหญิงยิงปืนได้แม่นกว่าคะหยิ่น นายหญิงจะต้องมีเวทมนตร์คาถาอยู่ในลูกปืนที่ยิงออกไป จึงแม่นยำผิดธรรมดาเช่นนี้ คะหยิ่งขอคำนับ และขออภัยที่ได้ดูหมิ่นไม่เชื่อมาก่อน นายหญิงอภัยให้คะหยิ่นด้วย”

ดารินยิ้มออกมาอย่างมีชัย ตาเป็นประกายแจ่มใสขึ้น หล่อนโล่งใจไปถนัดที่กำราบเจ้านักเลงใหญ่ชาวดอยลงได้

“ใช่! จะว่าเรามีเวทมนตร์คาถาอยู่ในลูกปืนก็ได้ เอาเถอะ เราไม่ถือสาเจ้าหรอก ว่าแต่เดี๋ยวนี้ เจ้าเชื่อหรือยังว่าพวกเราจะช่วยปราบงูยักษ์ให้แก่เจ้าได้?”

คะหยิ่นนิ่งไปครู่ สีหน้ามีกังวลกริ่งเกรง แล้วก็ถอนใจยาว

“พวกท่านยิงปืนได้แม่นก็จริง แต่งูตัวใหญ่เหลือประมาณเท่าต้นรังขนาดห้าหกคนโอบ ปืนอะไรจะฆ่ามันได้ก่อนที่มันจะฆ่าเรา”

“เจ้ายังไม่รู้จักอำนาจของปืนของพวกเราพอ คะหยิ่น...”

เชษฐากล่าวขึ้นห้าวๆ แล้วหันมาพยักหน้ากับสหาย ไชยยันต์รู้ที่ เดินกลับเข้าไปในกระโจม คว้า .458 แอฟริกันแม็กนั่ม ที่เชษฐาให้ใช้ประจำมืออยู่ออกมา หัวหน้าคณะยิ้มเล็กน้อย บุ้ยปากให้คะหยิ่นดูไปที่ปืนอันถืออยู่ในมือของไชยยันต์

“นั่นเป็นปืนกระบอกเล็กๆ ของเราเท่านั้น แต่เรากล้าพนันกับเจ้าได้ว่า จะไม่มีสัตว์ใดในโลกนี้ ทนปืนกระบอกนั้นไปได้ ไม่ว่ามันจะใหญ่โตสักขนาดไหน”

หันหน้าบ้านหล่มช้างเข้ามาเมียงๆ มองๆ ดูไรเฟิลในมือของไชยยันต์อย่างสนใจ เอื้อมไปลูบคลำ อดีตนายทหารปืนใหญ่จึงส่งให้คะหยิ่นรับมาส่องดูเส้นผ่าศูนย์กลางของลำกล้องแล้วขอดูลูก พอไชยยันต์ส่งให้ หยิบมาพิจารณาพลิกไปพลิกมาเคาะชั่งน้ำหนัก แล้วสั่นหัวอย่างไม่ศรัทธา

“ลูกเล็กแค่นี้เอง ยิงงูตัวนั้นไม่ตายแน่”

“ลูกมันเล็กก็จริง แต่อำนาจมันโตกว่าลูกหลายพันเท่า”

ไชยยันต์บอก

คะหยิ่นจับคาง เอียงคอคิด เหมือนจะใคร่ครวญว่าตนเองถูกหลอกหรือเปล่า แล้วหันไปพูดกับรพินทร์สองสามคำ เมื่อคณะนายจ้างถาม พรานใหญ่ก็บอกยิ้มๆ ว่า

“คะหยิ่นสงสัยครับว่าปืนขนาดนี้ มันจะแรงสักแค่ไหน ผมก็เลยบอกว่า อำนาจของมันพอที่จะตัดต้นยางต้นนั้น...”

พร้อมกับพูด เขาชี้ไปยังต้นยางสูงชะลูดต้นหนึ่ง ห่างออกไปประมาณ **30** เมตร ใกล้เคียงกับต้นมะขวิด ลำต้นอวบขนาดขาอ่อน

“ให้ขาดไปได้ เพียงการยิงสี่ห้านัดเท่านั้น คะหยิ่นอยากเห็น”

“ผมก็ว่าจะให้มันเห็นเหมือนกัน...” เชษฐาว่า แล้วมองยิ้มๆ ไปยังคะหยิ่น “ปืนกระบอกยาวท่วมหัวของเจ้า แรงสักแค่ไหนคะหยิ่น?”

คะหยิ่นก้มลงมาดูปืนในมือ แล้วลูบคลำไปมาอย่างภูมิใจ

“ช้างหรือกระซู่ก็ล้มได้ในนัดเดียว ถ้ายิงให้ถูกที่เหมาะ”

“เช่นนั้น ปืนของเจ้าก็มีอำนาจมากทีเดียว แต่ดูที่ต้นยางต้นนั้นแล้วจงบอกซิว่า จะใช้ปืนของเจ้ายิงสักกี่นัด ต้นยางนั้นถึงจะล้ม”

คะหยิ่นสั่นหัวโดยเร็ว จ้องดูเขาด้วยความประหลาดใจ

“ท่านพูดอะไรเช่นนี้ ขวานหรือเลื่อยเท่านั้นที่จะทำให้ต้นยางต้นนั้นล้ม และก็กินเวลานานโขอยู่ ลูกปืนไม่ว่าจะสักกี่ร้อยนัด จะทำให้มันล้มได้อย่างไรกัน มันเพียงแค่ทะลุเข้าไปฝังเป็นแผลเล็กนิดเดียวเท่านั้น”

“ยิงสี่ที ต้นยางต้นนั้นขาด เจ้าคิดว่าปืนกระบอกนี้พอจะปราบงูยักษ์ของเจ้าลงได้หรือไม่?”

เชษฐาพูดขึงขัง

คะหยิ่นหน้าตื่นเลิกลั่ก หันไปจ้องปืนในมือไชยยันต์อีกครั้ง

“ถ้าปืนกระบอกนี้ยิงต้นยางได้ขาดจริงอย่างท่านว่า คะหยิ่นก็เชื่อว่างูตัวนั้นจะต้องตาย แต่มันจะเป็นไปได้อย่างไร”

“เอาละ เจ้าและพวกของเจ้าจะได้เห็นชัดออกไปเดี๋ยวนี้”

หัวหน้าคณะหรี่ตาเป็นความหมายกับไชยยันต์ อดีตนายทหารปืนใหญ่หัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ กระชากลูกเลื่อนส่งกระสุนขึ้นลำแล้วก้าวออกมายืนเด่น ทุกคนหลีกจากเบื้องหน้าของเขา ไปหลบอยู่ทางด้านหลัง คะหยิ่นเข้ามายืนคอยจ้องดูอยู่ข้างๆ อย่างสนใจ รพินทร์ตะโกนส่งภาษา ไล่พวกลูกบ้านที่มายืนมุงออยู่ทางด้านหน้า ให้เลี่ยงออกไปพ้นวิถี พร้อมกับกระซิบบอกไชยยันต์มาว่า

“เล็งให้ประณีตหน่อยนะครับ วางกระสุนให้เป็นแนวระดับเดียวกัน อย่าให้นัดไหนพลาดจากระดับไป ผมว่าแค่สี่นัดก็โค่นแล้ว”

“อย่าให้ขายหน้าไอ้ลิงทโมนนี่ละ เรากำลังจะทำให้มันเชื่อเราอยู่แล้ว”

ดารินบอกเบาๆ มาอีกคน

“เอ ชักไม่แน่ใจเหมือนกันแฮะ ไอ้เรามันมือปืนขยะเสียด้วย แล้วมันเรื่องอาไร้ที่มาให้ฉันยิง ความจริงควรจะให้รพินทร์ เชษฐา หรือไม่ก็น้อยนั่นแหละ”

ไชยยันต์บ่นมา ชะงักไปนิดหนึ่งอย่างลังเล เพื่อนสาวก็บอกมาว่า

“ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกที่จะให้พรานใหญ่ยิง เพราะพวกนี้เลื่อมใสศรัทธาเขาอยู่ก่อนแล้ว พี่ใหญ่เราขณะนี้ก็ไม่สมประกอบ ส่วนฉัน ฉันยิงปืนขนาดนี้ไม่ไหวหรอก ยกเว้นกรณีที่หมายถึงชีวิต เธอนั่นแหละเหมาะที่สุดแล้ว อย่าให้เสียแรงที่ฉันคุยอวดมันไว้ เธอต้องแสดงให้แก่ตัวเธอเองและแทนพี่ใหญ่”

“เอาก็เอา ถ้ายิงหมดชุด มันยังไม่ล้มก็ช่วยไม่ได้เหมือนกัน”

ไชยยันต์อุบอิบมาแล้วสูดลมหายใจลึก วาดปืนขึ้นประทับไหล่ กะเล็งไประดับกลางลำต้น เป้าหมายแรกคือริมสุดของลำต้นด้านซ้าย

แล้วเสียงของมันก็แผดสะเทือนเลื่อนลั่น ราวกับฟ้าผ่าไปตลอดทั้งบริเวณหมู่บ้านและขุนเขาที่ล้อมรอบอยู่ ลิงค่างบ่างชะนีส่งเสียงลั่นขึ้นอย่างตกใจ กัมปนาทของเสียงก็ดี แรงอัดของอากาศที่มันระเบิดออกไปก็ดี ทำให้คะหยิ่นผู้ยืนเท้าเอวอยู่ใกล้ๆ อย่างชะล่าใจ ถึงกับผงะออกมาสองสามก้าว ขี้หูร่วงกราว ฝุ่นเบื้องหน้าห่างออกไปสามสี่วาปลิวคลุ้งราวกับถูกพัดลมขนาดใหญ่เป่า

ในระยะที่จัดได้ว่าเผาขนของไรเฟิลขนาดนี้ มือของไชยยันต์เที่ยงพอใช้ทีเดียว ตำแหน่งกระสุนกระทบตรงตามเป้าหมายที่เขาต้องการ

นัดที่สอง เขาก็ปล่อยออกไปอีกอย่างใจเย็น คราวนี้คะหยิ่นถอยห่างออกไปหลายก้าว แยกเขี้ยวคอยรับกัมปนาทสะเทือนเลื่อนลั่นที่ทำอันตรายต่อแก้วหู มันก็ลงเป้าหมายที่ต้องการอีกต้นยางสะท้านไปทั้งต้นมองเห็นถนัดราวกับถูกซุงขนาดใหญ่กระทุ้ง

นัดที่สามและสี่ เรียงเข้ามาระดับเดียวกันอีกอย่างแม่นยำ ประกอบกับที่ลมกรรโชกปรากฏเสียงลั่นเปรียะ พอไชยยันต์กระชากปลอกกระสุนนัดสุดท้ายออก เขาก็ไม่จำเป็นต้องบรรจุเพื่อยิงใหม่อีกแล้ว เพราะมันสนั่นหวั่นไหวขึ้นด้วยแรงลมช่วย หักโค่นครืนลงไปกับพื้นทางเบื้องหลัง ทับหมู่ไม้เล็กๆ แหลกวินาศ ราวกับถูกตัดด้วยเลื่อยตรงบริเวณที่กระสุนเจาะเรียงแถวนั้น

คะหยิ่นคร่างอะไรออกมาจากลำคอคำหนึ่ง เต็มไปด้วยความตื่นเต้นพิศวงขีดสุด พวกบริวารลูกบ้านทั้งหลายก็แซ่แซดไปหมด

“กระดูกของงูยักษ์ คงจะไม่แข็งไปกว่ายางต้นนั้นไม่ใช่หรือคะหยิ่น”

เชษฐาหันไปกำราบคะหยิ่นอย่างได้ที

ใบหน้าอันซีดด้วยความตกใจของหัวหน้าบ้านหล่มช้าง ค่อยมีสีเลือดขึ้น **แววตาฉายแสงยินดีและบังเกิดความหวัง ท่าทีโอหังดูหมิ่นเก่าๆ เปลี่ยนแปลงไปหมด ความเลื่อมใสศรัทธาและยำเกรงเข้ามาแทนที่**

“คะหยิ่นไม่กลัวงูยักษ์อีกแล้ว ปืนของท่านมีฤทธิ์วิเศษกว่าปืนที่คะหยิ่นเคยเห็น”

“ที่เจ้าเห็นนี่ เพียงกระบอกเล็กเท่านั้น เรายังมีใหญ่กว่านี้ ฤทธิ์มากกว่านี้ ยิงทีเดียวลิงบนยอดไม้ตกลงมาตายเพราะเสียงของมัน เจ้าจะลองฟังเสียงดูไหม?”

ดารินขู่สำทับขึงขังมาอีกคน คะหยิ่นรีบสั่นหน้าโดยเร็ว

“คะหยิ่นเชื่อแล้ว คะหยิ่นไม่อยากฟังเสียง กลัวหูแตก”

คณะนายจ้างกลั้นหัวเราะจนหน้าแดงไปตามๆ กัน

“เจ้าควรจะยินดีที่พวกเรามาถึงหมู่บ้านเจ้าในครั้งนี้...ไม่ต้องกลัวมันหรอกคะหยิ่น มันไม่ได้เป็นงูผีงูจ้าวอะไรทั้งสิ้น ถ้ามันโผล่มาอีก มันต้องตายแน่ พวกเราก็กำลังตามมันอยู่ เพราะมันเอาควายของเราไปกินเสียตัวหนึ่ง เมื่อคืนนี้ พวกเจ้ายิ่งกลัวมันเท่าไร มันก็ยิ่งรังควานพวกเจ้าเท่านั้น”

เชษฐากล่าวปลุกปลอบใจมาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เป็นมิตร

“คะหยิ่นกับพวกทุกคน จะช่วยท่านด้วย”

“ดีแล้ว เจ้าควรจะต้องให้ความร่วมมือกับพวกเราด้วย ช่วยกันกำจัดมันลงให้ได้เพื่อความปลอดภัยของทุกคน แต่เราต้องการคำมั่นสัญญาอย่างหนึ่งจากเจ้า...ในการปราบงูยักษ์ครั้งนี้ เจ้าจะให้ได้หรือไม่?”

ดารินตั้งคำถามมาอย่างสบช่อง

“นายหญิงจะเอาคำมั่นสัญญาอะไร?”

“เมื่อเราปราบงูตัวนั้นลงได้สำเร็จ เจ้าจะต้องยอมให้มุลูกชายของเจ้าได้อยู่กินกับนังอั้วอันเป็นคนรักของมันอย่างมีความสุข อย่าได้ขัดขวางกีดกันอีกเป็นอันขาด และให้ทั้งสองอยู่ในหมู่บ้านนี้ต่อไป ที่แล้วมาเจ้าทำผิดมากรู้ไหม คะหยิ่น”

คะหยิ่นยิ้มแค่นๆ ออกมานิดหนึ่ง หลบตาหล่อนลงพื้น แล้วชำเลืองไปทางพรานใหญ่ รพินทร์ก็พยักหน้าบอกมาอีกคนหนึ่ง

“นายหญิงพูดถูกแล้ว คะหยิ่น เจ้าทำผิดมาก ที่ขับนังอั้วออกไปจากหมู่บ้าน และคอยกีดกันไม่ให้มุอยู่กินกับนาง จนกระทั่งมุต้องหนีตามออกไปด้วย เพราะมันรักกันมาก แล้วมุก็ต้องเกือบตาย อย่างที่เจ้าเห็นอยู่แล้ว ดีแต่นายหญิงเป็นหมอช่วยรักษาไว้ได้ทัน มุอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีนังอั้วที่มันรัก นังอั้วตายมันก็ตายด้วย แล้วมุเป็นใคร...ไม่ใช่ลูกของเจ้าที่จะเป็นนายบ้านของที่นี่สืบแทนเจ้าต่อไปหรอกหรือ เจ้าก็มีลูกชายเพียงคนเดียวเท่านั้น”

คะหยิ่นถอนใจยาว เงยหน้าขึ้น แววทิฐิดื้อดึงจางลง พูดมาด้วยน้ำเสียงแหบห้าวว่า

“โดยแท้จริง มุจะต้องแต่งงานกับลูกสาวของมูเล หัวหน้ากะเหรี่ยงฝั่งโน้น กำหนดกันไว้มั่นเหมาะแล้วในคืนเดือนเต็มดวงคราวหน้า การผิดสัญญาก็คือการเสียมิตร เห็นทีคะหยิ่นกับมูเลที่รักกันมานานจะต้องแตกความเป็นสหายกันเสียครั้งนี้ เพราะเจ้ามุเป็นต้นเหตุ”

“อย่างนั้นเจ้าก็รับลูกสาวของมูเลมาเป็นเมียเสียเองซิ”

บุญคำผู้คุ้นเคยกันดีกับคะหยิ่นสอดโพล่งขึ้นมา ทำให้ทุกคนต้องหัวเราะ ยกเว้นคะหยิ่นผู้หันไปมองพรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึ้มด้วยสายตาขุ่นๆ

“คะหยิ่นทำอย่างนั้นไม่ได้ คะหยิ่นไม่เหมือนแก ตาเฒ่าบุญคำ แกมีเมียเด็กๆ คราวเดียวกันได้หลายคน”

คำตอบของคะหยิ่น เรียกเสียงหัวเราะจากทุกคนให้ดังยิ่งขึ้นด้วยความขบขันครึกครื้น บุญคำสบถด่าอุบอิบ แล้วเงียบไปไม่เอ่ยอะไรออกมาอีก เพราะเสียท่า...เข้าตัวเอง

เพื่อตัดความกังวลใจของคะหยิ่นให้หมดสิ้นไป รพินทร์จึงเข้ามาตบไหล่ บอกด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า

“ลูกชายของเจ้ารักใคร่กับนางอั้ว ไม่ได้รักลูกสาวของมูเล ซึ่งเจ้ากับมูเลเห็นชอบกันเอง จะมีประโยชน์อะไรที่จะให้มุแต่งงานกับผู้หญิงที่ไม่ได้รัก เมื่อเจ้าพบกับมูเล ก็จงบอกเถิดว่า นี่เป็นข้อแนะนำจากเรา มูเลเองก็ชอบพอและเชื่อฟังเราอยู่ คงไม่เกิดเรื่องที่เจ้าวิตกใดๆ ขึ้นหรอก”

“พรานใหญ่มีความเห็นเช่นเดียวกันกับท่านเหล่านี้หรือ?”

“ถูกแล้ว เรามีความเห็นเช่นเดียวกับท่านเหล่านี้ และเป็นความเห็นที่ถูกต้องที่สุด”

“ถ้าเช่นนั้น คะหยิ่นก็จะปฏิบัติตาม คะหยิ่นให้สัญญา”

เสือเฒ่าคะหยิ่น ผู้บัดนี้เชื่องเหมือนลูกแมว ยอมรับคำอย่างว่าง่าย คณะนายจ้างทั้งสามพากันยิ้มออกมาได้อย่างโล่งใจ ที่ทุกสิ่งทุกอย่างตกลงกันได้ไปในทางที่ดีเกินคาด รพินทร์หันไปทางกลุ่มนายจ้าง

“สบายใจได้แล้วครับ พวกนี้ป่าเถื่อนก็จริง แต่รักษาคำพูดยิ่งกว่าคนเจริญเสียอีก ลงให้สัญญาตกปากรับคำแล้วเช่นนี้ จะไม่มีคืนคำหรือมีเล่ห์บิดพลิ้วเป็นอันขาด”

“ต้องเล่นจิตวิทยากันเสียแทบแย่ แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นมันขึ้นอยู่กับคุณนั่นแหละเป็นหลักใหญ่ ถ้าคะหยิ่นไม่เลื่อมใสคุณเสียคนเดียว เราคงไม่มีโอกาสได้ทำความเข้าใจอะไรกับเจ้านี่ได้เลยอย่างมากก็รบกันเท่านั้น”

อดีตนายทหารปืนใหญ่กระซิบมา

คะหยิ่นถามถึงอาการของมุ ลูกชายอีกครั้งหนึ่ง ส่อให้เห็นชัดว่าสัญชาตญาณเป็นห่วงระหว่างพ่อกับลูกยังคงมีอยู่โดยลึกซึ้ง แม้ว่าอาการภายนอกจะโกรธแค้นชิงชักสักเพียงใดก็ตาม ดารินให้คำมั่นสัญญา เจ้ามุจะต้องมีชีวิตรอดปลอดภัยจากบาดแผลฉกรรจ์ภายในไม่ช้านี้ โดยการรักษาอย่างสุดฝีมือของหล่อน และยังไม่ยอมมอบตัวมุให้แก่คะหยิ่นไป ตามที่บิดาของคนเจ็บขอมา

“อาการของมุยังอยู่ในเขตอันตราย...”

หล่อนบอกด้วยน้ำเสียงปราณี แต่ก็แฝงไว้ด้วยแววเฉียบขาดมีอำนาจ

“เรายังมอบตัวมุให้เจ้าไปไม่ได้ แม้เจ้าจะสัญญาแล้วว่าจะไม่ทำอะไรเขาก็ตาม เขาจะต้องได้รับการรักษาดูแลอย่างใกล้ชิดจากเราที่นี่ จนกว่าจะแข็งแรงขึ้น...เจ้าจะมาดูแลเยี่ยมเยียนลูกของเจ้าได้ทุกเวลาที่ต้องการ เราไม่หวงห้าม”

คะหยิ่นได้ยินถ้อยคำของหล่อนดังนั้น ก็พยักหน้ารับโดยสงบ ไม่มีปฏิกิริยาเช่นไรอีก

จากนั้นเชษฐาก็สั่งให้รพินทร์มอบสิ่งของที่ตระเตรียมมา สำหรับเป็นของกำนัลให้แก่คะหยิ่น มีเกลือสมุทรสองกระสอบใหญ่ เนื้อสัตว์ย่างรมควันที่ยิงได้ระหว่างทางสองเกวียนเต็มๆ รวมทั้งหนังและเขา ดินดำสำหรับเชื้อปะทุปืนเพลิง รวมทั้งตะกั่วที่จะใช้หลอมทำลูกกระสุน ซึ่งไม่ต้องสงสัยว่าคะหยิ่นจะตื่นเต้นยินดีสักเพียงไรสำหรับสิ่งของจำเป็นเหล่านั้น

สิ่งที่พวกหล่มช้างดีใจที่สุดก็คือเกลือสมุทร อันเป็นธาตุจำเป็นและหาได้ยากสำหรับพวกชาวเขา ซึ่งตามปกติแล้วพวกนี้ได้อาศัยธาตุเกลือจากดินโป่ง ซึ่งหาได้ยากเย็นแร้นแค้น รสชาติก็ผิดแผกกันไกลกับเกลือทะเล มันมีค่าสำหรับพวกเขาเสียยิ่งกว่าทองซ้ำไป

คะหยิ่นหน้าแดงก่ำด้วยความปลาบปลื้มจนเห็นได้ชัด ประสานมือไว้ตรงหน้า ก้มหัวให้แก่คณะเดินทางจากกรุงเทพฯ อยู่งกๆ พร้อมกับพร่ำกล่าวถึงการซาบซึ้งในบุญคุณซ้ำซากไม่หยุดปาก แล้วก็ป่าวร้องเรียกลูกบ้านทั้งหมดมาประชุมแน่นขนัดอยู่ที่ลานกว้างหน้าแค้มป์ พวกนั้นโผล่กันออกมาทั้งหมด ก็พอจะประมาณได้ว่าร่วม 200 กว่าคน เป็นชายฉกรรจ์เสียกว่าครึ่ง นอกนั้นเป็นพวกผู้หญิง คนชราและเด็ก คะหยิ่นกระโดดขึ้นไปยืนอยู่บนครกตำข้าวใบใหญ่กลางลาน ประกาศก้องไปในบรรดาลูกน้องทั้งหลายที่ล้อมวงฟังอยู่

“มันบอกกับพวกมันว่า เราจะมาช่วยปราบงูยักษ์ให้ครับ และพวกเราเป็นมิตรที่ดีของมัน สั่งให้ลูกบ้านทุกคนต้อนรับเราเป็นอันดี”

พรานใหญ่หันมาอธิบายแก่คณะนายจ้าง ขณะที่มองไปยังคะหยิ่นผู้ตะโกนอยู่โหวกเหวกพร้อมกับทำมือทำไม้ประกอบ ลักษณะของคะหยิ่นเป็นหัวหน้าชมรม ที่ลูกบ้านทุกคนเลื่อมใสเคารพยำเกรงเป็นอย่างยิ่ง แล้วรพินทร์ก็กระโดดขึ้นไปยืนเคียงข้างคะหยิ่น ตะโกนพูดกับพวกลูกบ้านเหล่านั้นท่ามกลางเสียงโห่ร้องต้อนรับอึงคะนึง

“จริงอย่างที่บุญคำบอกไว้ รพินทร์เป็นขวัญใจของพวกชาวป่าชาวเขาทุกชมรมทีเดียว”

เชษฐาพึมพำออกมาอย่างปราโมทย์ ทอดสายตาจับไปยังร่างพรานนำทางของเขาด้วยความภาคภูมิใจ

“นี่ถ้าให้มีการโหวตเสียงเลือกตั้งกันขึ้นละก็ เสือนี่ของเราคงได้ตำแหน่งจักรพรรดิแห่งพงไพรทีเดียวแหละ เจ้าพวกนี้นิยมเขาเหลือเกิน เขาเปิดป่าได้ทุกป่า เป็นใหญ่ได้ทุกขุนเขา มิน่าละเขาถึงได้พูดอยู่เสมอว่า...ป่าดงพงไพรทุกตารางนิ้วเปรียบเสมือนบ้านของเขาเอง”

ไชยยันต์ยอมรับมาอีกคนอย่างทึ่งๆ

“ก็เป็นธรรมดา คนที่ฉลาดกว่า เจริญกว่า ก็มักจะได้เป็นใหญ่ในหมู่บ้านของคนโง่”

ดารินยักไหล่ พูดขัดมาลอยๆ โดยไม่ตั้งใจ แต่พี่ชายสั่นศีรษะช้าๆ หันมามองดูน้องสาวยิ้มให้อย่างสุขุมเยือกเย็นแล้วก็บอกว่า

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกน้อย คนที่ฉลาดกว่าหรือเจริญกว่า ก็ไม่แน่นักว่าจะเป็นใหญ่ในหมู่คนที่โง่กว่าได้เสมอไปนัก สิ่งสำคัญที่สุดมันอยู่ที่น้ำจิตน้ำใจตะหาก รพินทร์ชนะจิตใจของชาวป่าชาวเขาทั่วไปได้ด้วยความเผื่อแผ่โอบอ้อมอารี และเข้าซึ้งถึงจิตใจคนเหล่านี้ของเขา เขามีฝีมือ

สำหรับการสร้างพระเดช ขณะเดียวกันก็มีความเมตตากรุณาเป็นการสร้างพระคุณ รู้จักผ่อนหนักเป็นเบา และสามารถเข้าถึงจิตใจของพวกนี้ได้อย่างปรุโปร่ง ซึ่งคุณลักษณะประการหลังนี้ มันเกิดขึ้นจากกมลสันดานส่วนที่ดีของเขานั่นเอง ลำพังฝีมืออันเก่งกล้าสามารถอย่างเดียว...ไม่สามารถชนะใจคนได้หรอก"

หญิงสาวยักไหล่อีกครั้ง เหมือนจะไม่เห็นด้วยกับคำพูดของพี่ชาย แต่ดวงตาเป็นประกายชื่นชม จับนิ่งไปยังเบื้องหลังของร่างที่ยืนเคียงข้างคะหยิ่นอยู่นั้น พร้อมกับยิ้มน้อยๆ

เย็นนั้น คณะนายจ้างทุกคน ก็พากันออกเดินเที่ยวเยี่ยมเยือนไปตลอดทั้งหมู่บ้านหล่มช้างด้วยความรู้สึกเหมือนเดินอยู่ในบ้านของตนเอง โดยมีคะหยิ่นเป็นผู้พา เชษฐาใช้ไม้ยันเดินเขยกร่วมมาด้วย ผู้ที่เดินรวมกลุ่มอยู่ด้วย ยกเว้นจากฝ่ายนายจ้างทั้งสาม ก็มีเพียงพรานใหญ่ และแงซาย อันบัดนี้ทำหน้าที่เป็นองครักษ์ประจำตัวเชษฐารวมทั้งเป็นล่ามไปในตัว

ก่อนจะขึ้นไปบนเรือนของคะหยิ่นตามคำเชิญ ทุกคนมาหยุดนิ่งอยู่ที่ใต้ต้นตะแบกหน้าลานบ้าน ที่นั่นมีเกวียนคันหนึ่งจอดทิ้งอยู่ ต่างเงียบงันกันไปชั่วขณะ เมื่อได้รับการบอกเล่าจากคะหยิ่นว่า

"นี่ยังไงนาย เกวียนของคนที่มากับหนานอิน มาฝากทิ้งไว้ตั้งแต่ปีกลาย ก่อนจะออกเดินทางเข้าดงหายไป"

49

ความเงียบเข้ามาปกคลุมชั่วขณะ ทั้งหมดจ้องนิ่งอยู่ที่ซากเกวียนคันนั้นด้วยความรู้สึกภายในของแต่ละคน อันไม่อาจจำแนกถูก แววสลดครองอยู่ในสีหน้าและดวงตา

ดารินเคลื่อนช้าๆ เข้าไปชิดเกวียนคันนั้น เอื้อมมือไปลูบคลำราวกับว่ามันจะเป็น อนุชาวราฤทธิ์ พี่กลางของหล่อน น้ำตาซึมคลอเบ้าตา เชษฐากับไชยยันต์ก็ซึมนิ่งไปเป็นเวลานาน

ต่อจากนั้น ทั้งหมดก็ขึ้นไปบนเรือนอันกว้างขวางของคะหยิ่น ซึ่งให้การรับรองอย่างกุลีกุจอ คะหยิ่นสั่งบริวารให้เร่งจัดหาเหล้าและอาหารมาเลี้ยง แต่เชษฐาบอกว่า

“เจ้าไม่ต้องวุ่นวายในเรื่องนั้นหรอก คะหยิ่น เราเพียงแต่จะมาเยี่ยมและคุยกับเจ้าบนเรือนนี่เท่านั้น เราจะกลับไปกินอาหารของเราเองที่ค่ายพัก”

กระนั้นก็ตาม คะหยิ่นก็ยังไม่วายที่จะส่งไหเล็กบรรจุเหล้าต้มเองมาให้ และเพื่อไม่ให้เสียไมตรี เชษฐากับไชยยันต์ยกขึ้นจิบเพียงเล็กน้อย

การสนทนาสอบซักในเรื่องของชด ประชากร ก็เริ่มขึ้น คะหยิ่นเพิ่งจะมาทราบเอาเดี๋ยวนี้เองว่า คณะจากพระนครทั้งสามเป็นพี่น้องและมิตรของบุรุษผู้นั้น เดินทางมาก็เพื่อจะออกติดตามค้นหา หัวหน้าบ้านหล่มช้างเต็มไปด้วยความตื่นเต้นระคนประหลาดใจ

“คะหยิ่นเพิ่งจะนึกออกเดี๋ยวนี้เอง!...”

นักเลงชาวดอยอุทาน ขณะที่จ้องพินิจไปยังเชษฐา

“ชายผู้นั้น มีเค้าหน้าเหมือนท่านผู้นี้มาก รูปร่างก็สูงต่ำไล่เลี่ยกัน เพิ่งจะมารู้ว่าเป็นพี่น้อง”

เชษฐาพยักหน้ารับ

“ใช่! น้องชายของเรา และพี่ชายของนายหญิงคนนี้ เพื่อนรักของคนที่ยิงต้นยางขาดให้เจ้าเห็นนั่น”

“คะหยิ่นเพิ่งรู้...คะหยิ่นชอบชายคนนั้นมาก เขาเป็นคนดี กล้าหาญและมีฝีมือ เขามากับหนานอิน มิตรเฒ่าผู้ยิ่งใหญ่ของคะหยิ่นเพียงสองคนเท่านั้น มุ่งตัดดงดิบนรกดำจะบ่ายหน้าไปเทือกเขาพระศิวะ คะหยิ่นเตือนเขาไว้แล้ว...ว่าอย่าไป แต่เขาไม่ฟังเสียงคะหยิ่น”

นักเลงโตแห่งหล่มช้าง พูดมาเนิบๆ มวนบุหรี่ใบตองแห้งในมือช้าๆ แล้วตีชุดไฟ แต่รพินทร์ขีดไลท์เตอร์ส่งไปให้พร้อมกับถามว่า

“เขามาพักอยู่ที่นี่นานสักเท่าไหร่?”

คะหยิ่นเปลี่ยนสายตามาจับอยู่ที่พรานใหญ่ ดูดพ่นควันโขมง

“คนชื่อชดกับหนานอิน มาอยู่ที่นี่เพื่อเตรียมตัวเพียง 4 วันเท่านั้น แล้วก็ออกเดินทางเข้าดงไป วันที่เขาไป...เป็นเวลาเช้าตรู่ คะหยิ่นกับพวกที่นี่ทุกคน...ยังออกไปส่งเขาเลย เขาบอกกับคะหยิ่นว่า เขาจะไม่ตายและจะกลับมาให้คะหยิ่นเห็นอีก แต่จนกระทั่งบัดนี้...คะหยิ่นก็ไม่ได้ข่าวได้

คราวของเขาจนนิดเลย เรื่องนี้เมื่อเกือบปีมาแล้ว พรานใหญ่ได้ผ่านมาทางนี้ และได้ถามคะหยิ่นทีหนึ่งแล้วไม่ใช่หรือ คะหยิ่นยังจำได้”

จอมพรานก้มหัวรับ

“ใช่! เราเคยมาถามเจ้าแล้วในครั้งหนึ่ง หลังจากทั้งสองคนนี่ออกจากหล่มช้างไปได้ประมาณสักสามเดือน ความจริงเราพบทั้งสองคนนั้นที่โป่งกระทิง ก่อนหน้าเขาจะเดินทางมาถึงหมู่บ้านของเจ้าที่นี่”

“พรานใหญ่พบเขาที่โป่งกระทิบ เขาบอกท่านหรือเปล่าว่าเขาจะมุ่งหน้าไปไหน?”

“เขาบอกเราเหมือนเช่นที่บอกเจ้านั่นแหละคะหยิ่น และเราก็ได้ห้ามเขาไว้แล้วเหมือนกัน แต่เขาไม่เชื่อ เดี๋ยวนี้เราผ่านมาที่นี่อีกครั้งหนึ่ง ก็เพื่อจะนำเจ้านายทั้งสาม ตามคนที่ชื่อชดกับหนานอินนั่นแหละ”

“โอ!...”

คะหยิ่นคราง สีหน้าเปลี่ยนไป แล้วก็นิ่งเฉย ไชยยันต์ถามมาว่า

“หลังจากนั้นแล้วเจ้าไม่ได้วี่แววข่าวคราวอะไรจากเขาจนนิดเดียวหรือ คะหยิ่น”

“คะหยิ่นได้ข่าวจากทางอื่น แต่ไม่ใช่จากเขา...”

หัวหน้าบ้านกล่าวมาต่ำๆ

“ประมาณเจ็ดวัน หลังจากที่เขาออกเดินทางไปแล้ว มีเจ้ากะเหรี่ยงผสมทวายคนหนึ่ง มาถามข่าวคราวของนายชดกับหนานอินที่นี่ แล้วก็ออกติดตามไปในดง คะหยิ่นไม่รู้ว่ามันตามสองคนนั้นไปพบหรือไม่และถึงไหน แต่ก็แปลกใจที่เห็นมันมากับคณะเจ้านาย และเดี๋ยวนี้ก็นั่งอยู่ที่นี่ด้วย”

ว่าแล้วก็หัวเราะห้าวๆ ตามองไปยังแงซาย

“เจ้าหมายถึงแงซายผู้นี้กระมัง?”

ดารินชี้ไปที่คนใช้ชาวดงของหล่อน

“ไอ้คนนี้แหละ นายหญิง”

แงซายก็ยิ้ม แล้วตอบคำคะหยิ่นไปว่า

“ใช่แล้ว คะหยิ่น ข้าได้ออกติดตามคนทั้งสองไป เพื่อจะขอสมทบไปกับเขาด้วย และก่อนไปก็ได้มาสอบถามข่าวจากเจ้าที่นี่ แต่ข้าตามทั้งสองคนไม่พบ ข้าป่วยระหว่างทางที่ติดตาม... รอดชีวิตมาได้ข้าก็ถอยกลับ พอดีได้ข่าวที่หนองน้ำแห้ง เจ้านายจะออกติดตามคนทั้งสองนั่นประกาศหาคนสมัครเป็นลูกหาบข้าก็ไปสมัคร เจ้าจึงเห็นข้าติดตามมาด้วยนี่แหละ”

ชายร่างใหญ่หน้าเหี้ยม พยักหน้าอย่างเข้าใจ หันไปทางคณะผจญภัยชาวพระนคร

“ตามสองคนนั่นไป ก็ไม่มีประโยชน์อันใดหรอก เชื่อคะหยิ่นเถิด คะหยิ่นเตือนด้วยความหวังดี”

“ทำไม?”

ไชยยันต์ขมวดคิ้ว กระชากเสียงมาขุ่นๆ คะหยิ่นหัวเราะเสียงลึก พูดมาตรงๆ ตามประสาคนดงว่า

“พวกท่านจะต้องเสียเวลาเปล่า และจะต้องได้รับเคราะห์กรรมเหมือนทั้งสองคนนั่นเหมือนอีกหลายๆ คนที่เคยพยายามมาก่อนหน้านั้นแล้ว หนทางไปสู่เทือกเขาพระศิวะคือแดนมรณะที่ไม่เคยมีใครรอดชีวิตกลับมาได้”

“แปลว่าเจ้ามั่นใจว่า ชด กับหนานอิน ต้องตายแน่หรือ?”

ดารินซัก พยายามบังคับเสียงไม่ให้สั่น อันเกิดจากความหวาดหวั่นพรั่นใจ

“เขาต้องตายแน่ นายหญิง และนายหญิงก็ต้องตายเหมือนกัน ถ้ายังคิดติดตามเขาไป คะหยิ่นไม่ได้แช่ง แต่คะหยิ่นพูดตามความจริง”

คำตอบอย่างตรงไปตรงมาของหัวหน้าบ้าน ทำเอาคณะชาวพระนครนิ่งอึ้งไปอีก

ในที่สุด เชษฐาก็หัวเราะออกมาเบาๆ บอกมาว่า

“ถึงแม้จะรู้ว่าความตายรอคอยอยู่เบื้องหน้า ตามที่เจ้าและใครๆ พากันท้วงเรา แต่เราก็จะไม่เลิกล้มความตั้งใจเป็นอันขาด เราจะต้องออกตามเขาไป เพื่อให้พบ...หรือมิฉะนั้นก็ให้รู้แน่เห็นชัดกับตาว่าเขาหาชีวิตไม่แล้ว นั่นคือจุดประสงค์ของเราที่ออกเดินทางมาในครั้งนี้”

ชายร่างยักษ์จ้องหน้าคณะผจญภัยทั้งสามไปทีละคนอีกครั้งอย่างพินิจ เค้าหน้าหัวหน้าบ้านเต็มไปด้วยความวิตกกังวลแทน

“ท่านทั้งสามเป็นคนกล้าหาญ และมีใจอันหนักแน่นมั่นคงมาก คะหยิ่นขอคารวะน้ำใจ...”

แล้วหันไปทางรพินทร์

“พรานใหญ่จะนำทางให้แก่ท่านทั้งสามนี้หรือ”

“ถูกแล้ว เรารับจ้างท่านทั้งสามนี้มา เพื่อการนำทางครั้งนี้”

คะหยิ่นถอนใจลึก พึมพำ

“ท่านเป็นจอมพรานผู้ยิ่งใหญ่ ท่านรู้จักป่าเขาลำเนาไพรทั่วทุกแห่ง ท่านย่อมรู้ว่าอะไรมันจะเกิดขึ้น ในหนทางมหาวิบากเบื้องหน้า เหตุใดท่านจึงไม่ทักท้วงท่านทั้งสามเหล่านี้ไว้”

รพินทร์ยิ้ม ยกไหเหล้าขึ้นดื่มอย่างเป็นกันเองกับนักเลงชาวดอย

“เมื่อเราได้รับค่าจ้างที่เราพอใจ หน้าที่ของเราก็มีอยู่อย่างเดียวเท่านั้น คือปฏิบัติตามสัญญาจ้าง แม้ว่าตัวเราเองจะต้องตาย”

คะหยิ่นยกมือขึ้นลูบคาง พยักหน้าช้าๆ

“คะหยิ่นรู้ดี เลือดของท่านข้นยิ่งนัก...แล้วเจ้าล่ะ จะไปกับคณะเจ้านายด้วยใช่หรือไม่?”

ประโยคหลัง หันไปถามแงซาย หนุ่มชาวดงพเนจรก้มศีรษะลงอย่างสงบโดยไม่กล่าวคำใด คะหยิ่นก็พูดเหมือนรำพึงว่า

“เจ้าได้พยายามมาครั้งหนึ่งแล้ว และคราวนี้ก็พยายามอีก ข้าคุ้นหน้าเจ้ามานาน แงซาย แต่ไม่รู้แหล่งที่มาของเจ้าเลย”

คำรำพึงเบาๆ เหมือนจะพูดกับตนเองของคะหยิ่นเช่นนี้ ทำให้รพินทร์ชำเลืองไปทางหนุ่มพเนจรผู้ลึกลับ ก็เห็นแงซายยิ้มเฉยอยู่ คณะนายจ้างไม่รู้ความนัยอะไรในเรื่องนี้ เพราะคำพูดของคะหยิ่นไม่มีใครแปลให้ฟัง

“เจ้าเป็นนายบ้านอยู่ที่นี่มานาน นอกจากคนที่เรากำลังจะติดตามมานี้แล้ว จะยังมีใครบุกดงเพื่อมุ่งไปเทือกเขาพระศิวะ โดยผ่านทางหล่มช้างนี้อีกบ้างหรือไม่”

คำถามอย่างเป็นกิจจะลักษะ อันเป็นการสอบสวนมาจากหัวหน้าคณะ

คะหยิ่นนั่งขัดสมาธิเอ้เต ดูดบุหรี่นิ่งคิดอยู่ครู่ ก็บอกว่า

“หลายสิบปีมาแล้ว เมื่อพ่อของคะหยิ่นเป็นนายบ้าน มีคนชาวคณะหนึ่งมาจากพม่า ผ่านที่นี่มุ่งเข้าไปในดงดิบนรกดำ ตั้งแต่วันนั้นมาจนกระทั่งวันนี้ คะหยิ่นไม่เห็นคนขาวคณะนั้นโผล่กลับออกมาอีก”

คำว่า ‘คนขาว’ ของคะหยิ่น ย่อมหมายถึงพวกฝรั่งนั่นเอง ซึ่งทุกคนพอจะเข้าใจได้ดี

“หลังจากนั้นแล้ว ไม่มีใครผ่านเข้าไปในดงดิบนั้นอีกหรือ?”

“ไม่มีอีกเลย จนกระทั่งสองคนนั่นไปเมื่อปีก่อน”

“เจ้าพอจะรู้จุดประสงค์ของพวกคนขาวคณะนั้นหรือไม่ ว่าเขาจะมุ่งฝ่าดงดิบนรกดำไปเพื่ออะไร”

“คะหยิ่นไม่รู้ แต่พ่อบอกว่า คนขาวจะไปตรวจป่า มาติดต่อกับพ่อจ้างลูกหาบที่นี่ แต่ไม่มีพวกหล่มช้างคนใดยอมไปด้วย เพราะรู้อยู่ว่าไปแล้วไม่ได้กลับ พวกนั้นจึงไปกันเอง คนขาวผมแดงสามคน พม่าอีกสองคน แล้วมีพรานนำทางเป็นคะฉิ่น รวมเป็นหกคน เดี๋ยวนี้คงกลายเป็นกระดูกกองอยู่ในดงนั่นเอง”

“แล้วเจ้ารู้จุดประสงค์ของชดกับหนานอินหรือเปล่า เขาจะไปไหน เพื่ออะไร?”

ไชยยันต์ถามมาแบบหยั่งเสียง

“คะหยิ่นรู้แต่เพียงเขาจะมุ่งไปเทือกเขาพระศิวะ...มรกตนคร เมืองในหมอก ที่นั่นมีขุมเพชรมหาศาล คะหยิ่นไม่รู้ว่ามีจริงหรือไม่ พ่อของพ่อบอกพ่อบอกกันต่อๆ มาเช่นนั้น คะหยิ่นเพียงแต่ได้ยินได้ฟัง แต่ไม่เคยรู้ว่ามีใครไปได้ถึงและกลับมาเล่าให้ฟังได้”

“เจ้าเองล่ะ ไม่เคยท่องเที่ยวเข้าไปในนรกดำบ้างเลยรึ ถิ่นที่อยู่ของเจ้าก็ใกล้เคียงแค่นี้เอง”

คะหยิ่นชำเลืองไปทางรพินทร์

“เคยเข้าไปเหมือนกัน ไปกับพรานใหญ่ ระยะเดินเพียงไม่เกินวันเดียว ป่าทึบแทบไม่มีทางเดิน ชื้นแฉะ เต็มไปด้วยไข้ป่า และภูตผีปีศาจ ไม่มีใครผ่านเข้าไปในนรกดำได้ลึกเกินไปกว่าที่คะหยิ่นกับพรานใหญ่ลองเที่ยวเข้าไปแล้วมีชีวิตรอดกลับมาได้หรอก”

“มีซิ!...”

ดารินอดที่จะขัดคอขี้โม้แห่งหล่มช้างไม่ได้ บุ้ยปากไปทางแงซาย

“ก็แงซายที่นั่งอยู่นี่ยังไงล่ะ เจ้ากับพรานใหญ่เคยไปด้วยกันเพียงชั่วระยะเดินเพียงไม่เกินวันเดียว แต่แงซายตามชดกับหนานอินเข้าไปถึง 7 วัน เขาตองเดินเข้าไปลึกกว่าที่คะหยิ่นเข้าไปแล้วแน่ๆ”

คะหยิ่นยิ้มเจื่อนๆ มองหน้าแงซาย

“จริงหรือ?”

แงซายไม่ตอบ แต่รพินทร์ตอบแทนให้ว่า

“จริง คะหยิ่น แงซายเข้าไปลึกจนพบกับตะขาบตัวเท่าฝากระดานเรือน เพราะฉะนั้นงูยักษ์ที่มารังควานหมู่บ้านเจ้า ต้องไม่ใช่งูที่เกิดขึ้นด้วยอิทธิฤทธิ์ของจ้าวแน่ๆ สัตว์ใหญ่ๆ มันมีอยู่ในนรกดำ งูตัวนั้นจะต้องออกมาจากดงดิบนั่นแหละ”

เขาถือโอกาสปลอบใจคะหยิ่นเรื่องงูยักษ์ไปในตัว

“เจ้าเข้าไปแล้ว ขากลับออกมาจากทางไหน ข้าไม่เห็นเลยแม้แต่ตอนที่เข้าไป”

จอมนักเลงชาวดอยซักต่อมาอย่างสนใจ

“ข้ากลับออกมาทางห้วยเสือร้อง ไม่ได้ผ่านทางนี้หรอก” แงซายตอบ

“โชคดีมาก ที่เจ้ายังมีชีวิตรอดกลับมาได้”

คะหยิ่นพึมพำ แล้วมองไปทางเชษฐา

“ไหนพวกท่านว่าจะปราบงูยักษ์ให้คะหยิ่น แต่ท่านก็มีประสงค์ที่จะออกเดินทางไป”

“เจ้าไม่ต้องกังวลในเรื่องนั้นหรอก คะหยิ่น” เชษฐาตอบพลางยิ้ม “แม้ว่าเราจะมีจุดประสงค์สำคัญในการติดตามคนคนนั้น เราก็จะไม่ไปจากที่นี่เป็นอันขาด จนกว่าเราจะฆ่างูยักษ์ตัวนั้นลงได้สำเร็จ”

ทั้งหมดนั่งสนทนาอยู่กับนายบ้านอีกครู่ ก็พากันกลับมาที่แค้มป์

ค่ำคืนนั้นคณะนายจ้างรับประทานอาหารอยู่ในเต็นท์กันตามลำพัง รพินทร์หายหน้าไปโดยให้คนเข้ามาบอกว่าเขาจะไปร่วมวงกับคะหยิ่น และพวกหล่มช้างทั้งหลาย พรานใหญ่โผล่เข้ามาในเต็นท์เวลาประมาณสองทุ่มเศษ ขณะนั้น คณะนายจ้างกำลังดื่มบรั่นดีและกาแฟหลังอาหารกันอยู่ จึงเข้าร่วมวงด้วย

“เราจะต้องอยู่ที่นี่อีกหลายวัน...”

เขาบอก ขณะที่รับถ้วยกาแฟมาจากไชยยันต์

“พรุ่งนี้...คะหยิ่นจะเกณฑ์คนมาปลูกบ้านหลังใหญ่ให้ที่นี่ คงจะสบายกว่านอนกลางดินกินกลางทรายอย่างที่แล้วมา”

คณะนายจ้างทั้งสามพากันยินดีในข่าวนั้น

“ก็ดีนะซิ เราอาจจะต้องพักอยู่ที่นี่เป็นเดือน เกี่ยวกับพักฟื้นเรื่องขาของเชษฐา กับไอ้งูเจ้ากรรมตัวนั้น ควรจะจัดหาที่อยู่ถาวรให้สบายหน่อย”

ไชยยันต์ว่า

เชษฐาสูบกล้องพ่นควันช้าๆ แล้วก็เอ่ยขึ้นเป็นงานเป็นการว่า

“รพินทร์ เดี๋ยวนี้เราได้มาถึงหล่มช้างเรียบร้อยแล้วตามข้อตกลงที่ให้ไว้กับพวกลูกหาบ เป็นอันว่าหน้าที่ของพวกนั้นหมดสิ้นลงเพียงแค่นี้ เราจะปล่อยให้เดินทางกลับได้พรุ่งนี้ถ้าพวกเขาต้องการ หรือคุณมีความคิดเช่นไร”

พรานใหญ่นิ่งไปครู่ เดินไปที่หน้าประตูกระโจมพัก มองไปยังกลุ่มพวกลูกหาบที่นั่งนอนจับกลุ่มสนทนากันอยู่ริมกองไฟ

“ตามปกติแล้วก็ควรจะเป็นอย่างนั้นแหละครับ แต่ผมไม่แน่ใจเหมือนกันว่า กรณีที่เกิดเหตุงูยักษ์มาอาละวาดป่วนเปี้ยนอยู่ในเขตหล่มช้าง จะทำให้พวกนั้นกล้าเดินทางกลับกันหรือเปล่า เดี๋ยวผมจะเรียกหัวหน้าเข้ามาสอบถามดู”

ว่าแล้ว เขาก็สั่งให้แงซายไปตามนายเมยเข้ามาในเต็นท์ แล้วพูดกับหัวหน้าลูกหาบ ต่อหน้าคณะนายจ้างที่นั่งฟังอยู่ด้วย

“หน้าที่ของนายเมยกับลูกหาบทั้งหมด หมดสิ้นลงแค่นี้แล้วตามข้อตกลงจ้าง ถ้าอยากจะกลับ พรุ่งนี้ก็กลับกันได้เลย”

นายเมยอึ้งไปครู่ แล้วยิ้มออกมาแห้งแล้ง

“พวกผมคิดถึงลูกเมีย อยากจะกลับกันให้เร็วที่สุดเมื่อหมดงาน แรกก็คิดว่าระยะทางจากหล่มช้างไปกลับ คงไม่เกิน 20 วัน แต่ก็ต้องเสียเวลาไปผิดกำหนดที่คิดกันไว้มาก มิหนำซ้ำพวกผมยังถึงชีวิตล้มตายกันไปถึง 7 คน กว่าจะถึงหล่มช้าง มากัน 16 คน เดี๋ยวนี้เหลืออยู่ 9 คนเท่านั้นเอง”

“ข้อนั้นฉันเห็นใจ แล้วก็ได้ลั่นปากไว้แล้วว่า ลูกหาบคนใดก็ตามที่เสียชีวิตในระหว่างการเดินทางครั้งนี้ ฉันยินดีที่จะจ่ายค่าทำขวัญให้แก่ลูกเมียเป็นพิเศษ ฉันจะให้นายเมยถือจดหมายของฉันไปหาคุณอำพลเขา และขอรับเงินกันได้ที่นั่น”

หัวหน้าคณะบอกมาอย่างปลอบใจ

นายเมยยกมือไหว้ท่วมหัว

“เป็นความกรุณาอย่างสูงของนายใหญ่ แต่พวกผมยังไม่กล้าออกเดินทางจากหล่มช้างในระยะนี้ ขืนออกจากหล่มช้างกันไปตามลำพัง ก็อาจกลับไม่ถึงบ้านสักคนเดียว”

ทั้งสามเข้าใจความหมายของนายเมยได้ดี มองหัวหน้าลูกหาบอย่างเห็นใจ อย่าว่าแต่พวกลูกหาบที่มีอาวุธเพียงปืนแก๊บกับปืนลูกซองล้าสมัยกันไม่กี่กระบอกเลย ที่จะต้องหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อเจ้าอสูรผู้ปราศจากตีนตัวนั้น แม้แต่คณะผจญภัยผู้มีอาวุธอานุภาพสูง ก็ยังรับว่าเป็นปัญหาหนักใจอยู่ในขณะนี้เกี่ยวกับเจ้างูยักษ์ตัวนั้น

การเดินทางออกจากหล่มช้างไปกันตามลำพัง เพื่อมุ่งหน้ากลับหนองน้ำแห้งในภาวะเช่นนี้ ก็เท่ากับส่งลูกหาบทั้งเก้าคนให้เข้าไปอยู่ในปากของพญางูตัวนั้นนั่นเอง หากว่ามันรู้เชิงดักรออยู่

"เรารู้ ว่านายเมยหมายถึงอะไร..."

ดารินเอ่ยขึ้นน้ำเสียงปราณี

"ที่เรียกเข้ามานี่ ไม่ใช่ว่าจะเสือกไสไล่ให้กลับกันไป แต่เห็นว่าหมดหน้าที่ตามสัญญาแล้ว ก็เลยบอกให้รู้ ถ้าคิดว่าจะพากันกลับไปได้โดยปลอดภัย เราก็พร้อมที่จะให้ไปได้ แต่ถ้ารู้สึกว่าจะไม่ปลอดภัยแล้ว ก็จงอยู่กับพวกเราต่อไปอีกสักระยะหนึ่งก่อน จนกว่าเราจะจัดการกับงูตัวนั้นราบคาบลง แม้จะหมดหน้าที่ไปแล้วก็ตาม แต่เรายังถืออยู่เสมอว่าพวกของนายเมยทั้งหมดเป็นคนของเราที่จะต้องดูแลให้ความปลอดภัย"

"พวกผมปรึกษากันก่อนแล้วครับ เรื่องนี้ เอาอย่างนายหญิงว่าก็แล้วกัน พวกผมจะอยู่รับใช้เจ้านายต่อที่นี่ต่อไปก่อน จนกว่างูตัวนั้นจะตาย"

นายเมยบอกอ่อยๆ

ไชยยันต์พยักหน้า เข้ามาตบไหล่หัวหน้าลูกหาบ

"ตกลง! เป็นอันว่าเรื่องนี้หมดปัญหาไปได้ อันที่จริงเราก็ไม่ต้องการให้พวกนายเมยกลับไปในระยะนี้หรอก เพราะมันเสี่ยงมาก แต่ก็ต้องเรียกเข้ามาถามความสมัครใจดูเสียก่อน ร่วมชีวิตบุกบั่นกันมาจนกระทั่งถึงหล่มช้างนี่ มันทำให้เรามีความรู้สึกต่อพวกนายเมยทั้งหมด เหมือนส่วนประกอบในร่างกายของเราเอง ไม่ได้คิดว่าเป็นลูกจ้างลูกหาบอะไรเลยนอกจากพี่น้อง ยังเสียดายอยู่ว่า เราต้องมาแยกจากกันที่หล่มช้างนี่"

หัวหน้าลูกหายยกมือไหว้อีกครั้ง

"พวกผมก็เคารพนับถือเจ้านยทั้งหลายเหมือนพ่อแม่ อยากจะตามไปรับใช้จนถึงที่สุด แต่ทุกคนมีบ้าน มีลูกเมียรอคอยอยู่ข้างหลัง"

"เราเข้าใจดี และไม่ต้องการให้นายเมยกับพวกเราต้องมาพลอยลำบากกับเราด้วยหรอก เท่าที่มาด้วยกันแค่นี้ ก็นับว่าดีแล้ว เอาเถอะ อยู่ช่วยกันปราบงูยักษ์ตัวนั้นเสียก่อน เพื่อความปลอดภัยของชีวิตของเราทุกคน แล้วหลังจากนั้น ก็ขอให้ทุกคนกลับบ้านได้ ไม่ต้องกังวลอะไรอีก"

เชษฐาพูดอย่างเห็นอกเห็นใจ

เมื่อหัวหน้าลูกหาบกลับออกไปจากกระโจมแล้ว รพินทร์ก็ทรุดตัวลงนั่งบนลังใบหนึ่ง เขาเห็นนางอั้ว นอนขดตัวอยู่ข้างๆ ร่างของเจ้ามุ ใกล้กับเตียงสนามของดาริน คู่รักหนุ่มสาวทั้งสองอยู่ในความอุปการะดูแลของนักมานุษยวิทยาคนสวยโดยไม่มีอะไรจะต้องห่วง ปัญหาในขณะนี้ มันไม่มีอะไรอีกแล้ว นอกจากเจ้าอสูรดึกดำบรรพ์ตัวนั้นตัวเดียวเท่านั้น...ที่จะต้องจัดการให้เรียบร้อยลงไป ก่อนการเริ่มต้นเดินทางครั้งใหม่ มันเป็นภาระ...ที่เกิดขึ้นชนิดที่ดูเหมือนจะไม่มีการสิ้นสุด

อย่างไรก็ตาม สังเกตดูคณะนายจ้างของเขา ไม่มีใครท้อถอยนอกจากจะหาทางแก้ไขมันให้ลุล่วงไปเป็นเปลาะๆ อย่างนักผจญภัยเลือดข้น **วิกฤติการณ์ใดๆ ก็ตาม ที่มันอุบัติขึ้น ล้วนเป็นเครื่องส่งเสริมจรรโลงพลังต่อสู้ของบุคคลทั้งสามให้เด็ดเดี่ยวทรหดขึ้นไปทุกขณะ ไม่ว่าจะเป็นเชษฐา หัวหน้าคณะผู้พิการชั่วขณะ ไชยยันต์ อดีตนายทหารหนุ่มผู้กร้าวแกร่งผิดไปจากนิสัยขี้เล่นภายนอก และดาริน ราชสกุลสาวสวย ผู้มีน้ำใจ ฝีมือเป็นตรงข้ามกับรูปโฉม ราวกับว่าพระเจ้าสร้างเพศของหล่อนมาผิด!**

"เดี๋ยวนี้ เรากำลังมาประจันหน้าปัญหาลักษณะเดียวกันกับเมื่อคราวไอ้แหว่ง..."

ผู้พูดคือไชยยันต์ เอนตัวลงมานอนพาดเตียงสนาม มองขึ้นไปจับอยู่บนเพดานกระโจม

"ถ้าโชคเข้าข้างเรา เราก็ควรจะปราบงูยักษ์ตัวนั้นลงได้สำเร็จก่อนขาของเชษฐาจะหายสนิท ซึ่งหลังจากนั้นก็จะได้ออกเดินทางกันต่อไปโดยไม่เสียเวลา แต่มันก็เป็นความหวังที่กำหนดแน่นอนลงไปไม่ได้เลย มันจะต้องใช้เวลานานสักเท่าไหร่สำหรับไอ้งูตัวนั้น...อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า เราได้รับปากคะหยิ่นไว้แล้วว่า จะจัดการกับงูตัวนี้ลงไปให้เรียบร้อยก่อนออกเดินทางไป สมมติว่าอีกสักเดือนหนึ่งแผลของเชษฐาหายดีพร้อมที่จะออกเดินทางกันได้ งูตัวนั้นก็ยังไม่โผล่เข้ามาให้เราดำเนินการกับมัน เรามิต้องเสียเวลารอคอยตามที่รับปากไว้หรือ"

คำพูดของไชยยันต์ ทำให้ทุกคนอยู่ในห้วงคิดหนัก

"ก็น่าหนักใจอยู่เหมือนกัน..."

หัวหน้าคณะพึมพำออกมา หรี่ตาลง

"แต่ฉันคิดว่า อย่างช้าที่สุด...ภายในไม่เกินเจ็ดวันนี้ ไอ้งูตัวนั้นจะต้องป้วนเปี้ยนเข้ามาที่หมู่บ้านนี้อีกแน่ๆ อาหารที่มันควรจะหาได้ง่ายที่สุดก็คือในหมู่บ้านนี่ และมันก็รู้อยู่แล้ว"

"ถูกพวกเรายิงไปเมื่อคืนที่แล้ว แม้จะไม่จังนักก็ตาม มันน่าจะตกใจ หนีเข้าดงลึกไป โดยไม่คิดโผล่ออกมาอีกนานนับปีกก็ได้นะคะพี่ใหญ่"

ดารินแย้งมาเบาๆ หล่อนวิตกเช่นเดียวกับไชยยันต์

"แต่ผมอยากจะเชื่อตามความเห็นของคุณชายครับ"

พรานใหญ่เอ่ยมาแผ่วเบา

"งูตัวนั้นใหญ่มาก บาดแผลที่เรายิงไป สังเกตดูจากร่องรอยแล้ว แทบจะไม่ทำให้มันรู้สึกอะไรเลย และอันเนื่องมาจากเป็นสัตว์เลือดเย็น ประสาทมีความรู้สึกช้าง เรื่องที่มันจะตื่นตระหนกอะไรง่ายๆ คงไม่มี หาสัตว์ที่ไหนกินไม่ได้ ก็คงจะต้องหวนเข้ามาในหมู่บ้านอีกเพราะเคยเอาไปกินได้โดยสะดวก สัตว์ป่าอื่นๆ ที่จะเป็นเหยื่อของมันก็พากันรู้เชิงไหวทันเตลิดหนีไปหมดแล้ว ยากที่มันจะหากินจากที่อื่นได้ นอกจากที่นี่"

"มันก็บังเอิญประจวบเหมาะไปอีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน ที่เชษฐาจะต้องอยู่ในระหว่างพักฟื้นที่นี่ด้วย ระยะเวลานี้ เราใช้เวลาที่รอคอยกำจัดงูตัวนั้นไปในตัว ว่าแต่ตามความรู้สึกของคะหยิ่น

และชาวบ้านทั้งหลาย เป็นอย่างไรบ้าง เกี่ยวกับเรื่องที่เรารับอาสาครั้งนี้ พอจะเลื่อมใสศรัทธาอยู่หรือเปล่า?"

อดีตนายทหารปืนใหญ่สอบถามเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

พรานใหญ่ยิ้มเล็กน้อย ยกถ้วยกาแฟที่ถือคลึงอยู่ในมือขึ้นจิบ

"การแสดงของคุณหญิง กับคุณไชยยันต์เมื่อเย็นนี้ ต่อหน้าคะหยิ่นและลูกบ้านทั้งหลาย ได้ผลมากทีเดียวครับ ทำให้เจ้าพวกนั้นเชื่อมั่นเลื่อมใสเราขึ้นอีกมาก ขวัญและกำลังใจก็ดีขึ้น นี่ผมก็สั่งคะหยิ่นไว้แล้ว ให้ทุกคนในหมู่บ้านออกไปทำงานในไร่กันตามปกติ ไม่จำเป็นต้องหลบซ่อนหวาดกลัวกันอยู่แต่ในเรือน และให้ทุกคนช่วยกันสังเกตร่องรอยไว้ด้วย ได้วี่แววอะไรก็ให้รีบกลับออกมาบอก พรุ่งนี้ผมเองก็จะลองออกสำรวจรอบๆ บริเวณหมู่บ้าน กำหนดทางหนีทีไล่ไว้ให้พร้อม เรื่องงูไม่สำคัญเท่าไหร่นักหรอก เรื่องสำคัญมันอยู่ที่เจ้ามุ"

ว่าแล้วเขาก็เหลือบไปยังลูกชายผู้เจ็บหนักของหัวหน้าบ้านอีกครั้ง

"คะหยิ่นและทุกคนในบ้าน กำลังสนใจเรื่องอาการเจ็บของมุอยู่ กำลังรอดูผลว่าจะรอดตายจากฝีมือของคุณหญิงได้จริงหรือไม่ ว่าอันที่จริงแล้ว คะหยิ่นรักลูกชายคนเดียวของมันมาก เป็นห่วงกังวลอย่างที่สุด ถ้าคุณหญิงสามารถกู้ชีวิตลูกชายของมันไว้ได้ เราก็เท่ากับได้ความซื่อสัตย์ภักดีของคะหยิ่น และหมู่บ้านหล่มช้างไว้ทั้งหมด แต่ถ้าบังเอิญมุไม่รอด...คะแนนนิยมของพวกเราจะตกไปมากทีเดียว"

ทุกคนเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่ ดาริน วราฤทธิ์ ผู้เป็นคนสำคัญที่สุดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ศัลยแพทย์สาวประจำคณะใบหน้าเคร่งขรึมลง ลุกขึ้นเดินช้าๆ มายืนกอดอกอยู่เหนือร่างอันหลับสนิทหายใจรวยๆ ของลูกชายหัวหน้าบ้าน แล้วหันกลับมาทางทุกคน

"หมอทุกคน ไม่มีใครกล้าที่จะรับรองคนไข้ของเขาได้ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม" หล่อนเอ่ยขึ้นแผ่วต่ำ "ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้มันไม่แน่นอนได้เสมอไป เข้าทฤษฎีอนิจจังเป็นสิ่งไม่เที่ยงแท้นั่นแหละ คนเรา ถ้าลงจะถึงวาระสุดท้ายของชีวิตกันละก็ ต่อให้หมอเทวดาก็ช่วยไว้ไม่ได้ อย่างไรก็ตาม ในกรณีของเจ้ามุคนนี้ ขอให้รู้ว่าสุดฝีมือและความสามารถของฉันเท่าที่จะช่วยเหลือได้ทีเดียว และอยากจะหวังไว้ด้วยว่ามันต้องรอด ส่วนความหวังมันจะมีได้มากน้อยเท่าไรนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับเวลาแต่ละชั่วโมงที่ผ่านไป"

"แต่พี่เชื่อในฝีมือของน้อย"

เชษฐากล่าวมาอย่างมั่นใจ น้องสาวยิ้มจืดๆ ส่ายหน้าแช่มช้า เดินมาจุดบุหรี่สูบ

"ฝีมือ ต้องประกอบด้วยอุปกรณ์ที่พร้อมมูลครบถ้วนด้วยค่ะพี่ใหญ่ อาการของมุอย่างที่เห็นกันอยู่นี่ ถ้าได้ทำการรักษาเยียวยากันในโรงพยาบาลที่มีเครื่องมือพร้อม ความสบายใจของน้อยจะมีขึ้นอีกมาก แต่นี่เรามีอุปกรณ์แบบสนามกันตามมีตามเกิด สิ่งที่จำเป็นบางอย่างก็ขาด คนเจ็บไม่ได้รับการช่วยเลือด ไม่มีน้ำเกลือ ไม่มีออกซิเจนช่วย สมมติว่าจะต้องมีการผ่าตัดซ้ำขึ้นอีกเมื่อไหร่ ก็แปลว่าเกม"

ทุกคนพากันนิ่งไป

“แต่เท่าที่ผมเห็นๆ มา พวกชาวป่าชาวเขา ธรรมชาติสร้างให้มีความทรหดอดทนเป็นพิเศษ ผิดกับชาวเมืองมากทีเดียว...”

ในที่สุด พรานใหญ่ก็บอกมาเบาๆ

“ผมเองเคยช่วยกะเหรี่ยงถูกวัวแดงขวิดไส้ไหลออกมากอง นึกว่ามันต้องตายแน่แล้ว ความรู้ในเรื่องแพทย์ผมก็ไม่มีเลย ช่วยมันไปตามมีตามเกิด ขนาดเอาลวดเย็บแผลกันไม่ให้ไส้ทะลักออกมา แล้วรอนแรมข้ามวันข้ามคืน เอามันไปส่งถึงสุขศาลาที่อำเภอ มันก็ยังรอดตายได้ ไม่ยักเป็นอะไร”

“นั่นแหละ ถึงอย่างไรก็จะถือเป็นหลักตายตัวให้เชื่อมั่นไม่ได้ สภาพของแต่ละบุคคลมันไม่เหมือนกัน แล้วแต่รายๆ ไป บางคนอาการหนักที่สุดใครเห็นก็ต้องว่าไม่รอด แต่กลับรอดไปได้ บางคนเห็นว่าบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย น่าจะปลอดภัย แต่แล้วกลับตาย คุณไม่ได้เป็นหมอ คุณก็ไม่รู้”

แพทย์สาวประจำคณะกล่าวมาอย่างระมัดระวัง แต่รพินทร์ไม่มีอะไรต้องกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ **มันบ่งชัดอยู่ว่าหล่อนไม่ได้ประมาทเลย และเท่าที่เห็น...ก็เอาใจใส่ประคบประหงมคนเจ็บอย่างเต็มที่ ถ้าเจ้ามุไม่รอดในครั้งนี้ ก็แปลว่ามันถึงที่เอาจริงๆ อย่างช่วยไม่ได้**

“นึกว่ามาถึงหล่มช้าง จะได้พักผ่อนกันให้เต็มที่ก่อน การบุกหนักข้างหน้าต่อไป ที่ไหนได้ มาเจอเอาเรื่องตึงเครียดนอนตาไม่หลับเข้าอีกแล้ว”

ไชยยันต์บ่น ถอนใจเฮือก มองดูหน้าเชษฐาแล้วหัวเราะอย่างละเหี่ยใจ

“นี่คืออุปสรรคที่เราจะต้องฟันฝ่ามันไปเป็นลำดับ มันเป็นเรื่องเล็กน้อยเหลือเกิน ถ้าจะเทียบกับอนาคตที่เราจะเผชิญข้างหน้า มาถึงหล่มช้างได้สำเร็จ ทำความเข้าใจกับคะหยิ่นได้โดยไม่ต้องเปลืองเลือดเนื้อชีวิต ก็เป็นสิ่งที่ควรจะพอใจที่สุด”

เชษฐาผู้หนักแน่นมั่นคงเหนือกว่า เอ่ยมาด้วยเสียงปลุกปลอบใจ แล้วตบแขนพรานใหญ่ถามมาอย่างผู้ใหญ่ว่า

“กินข้าวกินปลาเรียบร้อยแล้วหรือ รพินทร์ เห็นหายไปตั้งแต่เย็น”

“ผมกินกับคะหยิ่นเรียบร้อยแล้วครับ นานๆ พบกันทีและมีเรื่องที่จะต้องพูดกันมาก ก็เลยต้องไปขลุกอยู่กับมันเพื่อเอาใจมันหน่อย”

ดารินทำท่าเหมือนเพิ่งจะนึกอะไรขึ้นมาได้ ถามมาโดยเร็วว่า

“เป็นยังไง ลองสอบเจ้าคะหยิ่นของคุณดูเองแล้วหรือยัง เรื่องที่มันม่ามิชชันนารีสองผัวเมียนั่นน่ะ”

พรานใหญ่อึดอัดใจเล็กน้อย ตอบหล่อนมาอย่างไม่เต็มปากเต็มคำนัก

“...ก็...ถามมันดูแล้วครับ”

“แล้วมันบอกว่ายังไง ทำไมไม่เล่าไปให้ละเอียด”

หล่อนซักอย่างสนใจเต็มที่ รพินทร์ถอนใจเบาๆ จะอย่างไรก็ตาม ดารินก็ทิ้งนิสัยประจำเพศหล่อนไปไม่ได้ ชอบวุ่นวายเจ้ากี้เจ้าการ อารมณ์อ่อนไหวละเอียดยิบ ดูหล่อนเจตนาจะสะสางหัวหน้าบ้านหล่มช้างให้ได้เกี่ยวกับเรื่องนี้ เขานึกว่าหล่อนจะลืมไปแล้ว แต่ก็ไม่ยักลืม

"หมอสอนศาสนาสองคนนั่น พยายามจะให้พวกมันเลิกกราบไหว้บูชาผี มาบูชาพระเจ้าแทน..."

เขาบอกมาอย่างเสียไม่ได้

"ประจวบกับที่ขณะนั้น เมียสาวของคะหยิ่นคนหนึ่งเจ็บหนัก มิชชันนารีสองคนนั่นอาสาที่จะรักษาให้หาย โดยให้หมอผีที่รักษาอยู่ก่อนเลิกรักษา ท้าคะหยิ่นเอาชีวิตตนเองเป็นเดิมพัน ถ้ารักษาไม่หาย สามวันต่อมา...เมียของคะหยิ่นก็ตาย..."

"คะหยิ่นก็เลยฆ่ามิชชันนารีสองคนผัวเมียนั่นเสีย"

หล่อนกล่าวดักคอมาด้วยเสียงกร้าวแข็ง ตาลุกวาว พรานใหญ่ยักไหล่

"อย่างที่ผมเคยบอกแล้วนั่นแหละครับ เจ้าพวกนี้ซื่อตรงต่อคำมั่นสัญญาที่สุด ตกลงกันไว้อย่างไรก็ต้องเป็นอย่างนั้น มันมีวัฒนธรรมมากในด้านหนึ่ง แต่ก็ป่าเถื่อนมากในอีกด้านหนึ่ง"

หน้าของนักมานุษยวิทยาสาวตึงเครียด จ้องมองดูเขาด้วยสายตากระด้าง ประหนึ่งจะเห็นเขาเป็นคะหยิ่นไป

"ฮึ! ดีนี่ หมายความว่า คุณเห็นว่าเจ้าสหายคะหยิ่นของคุณทำถูกต้องแล้วงั้นสิ"

"ผมก็ไม่เห็นว่าคะหยิ่นทำถูกต้อง แต่ไม่รู้จะช่วยอะไรได้ เหตุการณ์มันไม่ได้เกิดขึ้นในขณะที่ผมอยู่ด้วย ถ้าผมอยู่ด้วยในตอนนั้น มิชชันนารีสองคนนั่นก็ไม่ตาย และนี่เรื่องมันก็ผ่านมาแล้ว สิ่งที่ผมจะทำได้ดีก็คือสั่งสอนห้ามปรามมันไม่ให้ทำอย่างนั้นอีก ซึ่งมันก็ยอมเชื่อฟังดี"

หญิงสาวหัวเราะหึๆ ในลำคอ หันไปมองดูเจ้ามุ

"มิน่าล่ะ คุณถึงได้มากำชับฉันหนักหนา ในเรื่องการรักษาเจ้ามุ นี่สมมติว่าถ้าฉันช่วยมุไว้ไม่ได้สำเร็จ โดยมันเกิดตายลง คะหยิ่นก็คงจะคิดฆ่าพวกเราด้วยงั้นสิ"

จอมพรานหัวเราะเอื่อยๆ ในลำคอ

"คงไม่ถึงอย่างนั้นหรอกครับ คุณหญิง เราไม่ได้ไปท้าพนันกับมันไว้ว่าเราจะรักษามุให้หายโดยเอาชีวิตเป็นเดิมพัน นั่นประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ เราไม่อยู่ในฐานะที่คะหยิ่นจะบังอาจคิดร้ายถึงเพียงนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คะหยิ่นเกรงกลัวฝีมือคุณหญิงมากเป็นพิเศษ มิหนำซ้ำยังเลื่อมใสเต็มที่เพราะผมไปโฆษณาชวนเชื่อข่มขู่มันไว้ โดยบอกมันว่าคุณหญิงเรียนวิชาแม่มดหมอผีมีฤทธิ์มาก เก่งกว่าหมอผีประจำหมู่บ้านของมันหลายเท่านัก ถ้าไม่มีเวทมนตร์แก่กล้าคงไม่เสกลูกปืนให้เข้าเป้าหมายได้ทุกนัด อย่างที่มันเห็นกับตาแล้ว และมันก็เชื่อสนิท"

ดารินร้องอะไรออกมาคำหนึ่ง ลืมตาโต

"ต๊าย! นี่อุปโลกน์ฉันเป็นแม่มดหมอผีไปเสียแล้วหรือนี่?"

"ถ้าอยากให้คะหยิ่นมันเคารพเกรงคุณหญิงตลอดไป ก็ต้องยอมเป็นแม่มดครับ"

"บ้า!!"

หล่อนร้องเอ็ดลั่นเต็นท์ เชษฐากับไชยยันต์พากันหัวเราะออกมาอย่างขบขันชอบอกชอบใจ ไชยยันต์พูดพลางหัวเราะพลางกับเพื่อนสาวว่า

"เหมาะแล้ว น้อย รพินทร์เขาปูพื้นไว้ให้เราแล้ว เธอต้องเล่นบทบาทแม่มดไปจนกว่าจะออกจากหล่มช้าง"

"บ้าๆๆๆๆ อยู่ดีไม่ว่าดี จะให้ฉันกลายเป็นแม่มดไปเสียแล้ว"

"ก็ไม่เห็นเสียหายอะไรนี่ครับ สมมติว่าผมบอกกับมันว่าคุณหญิงเป็นศัลยแพทย์มีเกียรตินิยม เป็นนักมานุษยวิทยาที่กำลังจะทำปริญญาดุษฎีบัณฑิต เป็นอะไรต่ออะไร ทีมีดีกรีต่อท้ายยาวเหยียดสักขนาดไหน คะหยิ่นมันไม่สนใจหรอก แต่ถ้าบอกว่าเป็นแม่มดผู้มีเวทมนตร์วิเศษคำเดียว มันยอมศิโรราบแล้วคุณหญิงจะเลือกเป็นแพทย์ หรือว่าเป็นแม่มดสำหรับเจ้าพวกคนดงเหล่านั้น"

"ดีจริงนะ ดีมาก พ่อพรานไพร..."

ดารินเน้นเสียงประชดมาอย่างฉิวๆ ตรงข้ามกับเชษฐาและไชยยันต์ในขณะนี้ ซึ่งพากันหัวเราะครึกครื้นลั่นที่พัก

"เราจะชนะใจเจ้าพวกนี้ได้ ก็ด้วยจิตวิทยาเป็นหลักใหญ่ รพินทร์ทำถูกแล้ว น้อย"

พี่ชายพูดมายิ้มๆ

"ถ้าคิดจะพักอยู่ที่หล่มช้างนี่ชนิดนอนตาหลับ สั่งคำไหนเป็นคำนั้นละก็ เธอต้องเป็นแม่มดตามที่รพินทร์ว่า เข้าใจ"

ไชยยันต์เสริมมาด้วยอารมณ์สนุก กระเซ้าเพื่อนสาว ดารินทิ้งตัวลงไปนั่งบนเตียงอย่างหมดแรง ชำเลืองหางตาขุ่นๆ จับอยู่ที่พรานใหญ่ แล้วค้อนตาคว่ำบ่นพำ

"ถ้าฉันมีอิทธิฤทธิ์ได้อย่างแม่มดจริงๆ มันก็ดีนะซิ สำคัญไม่มีฤทธิ์จริง เจ้าคะหยิ่นมันคงจับแม่มดเก๊เผาทั้งเป็นเข้าให้วันหนึ่ง ก่อนที่จะไปจากที่นี่"

"ทำไมคุณหญิงจะไม่มีฤทธิ์ครับ ก็มีอย่างที่มีอยู่แล้วนี่แหละ สั่งลูกปืนได้ทุกนัด รักษาลูกชายมันให้รอดตายได้ แค่นี้คะหยิ่นก็ขี้คร้านจะหมอบลงกราบกราน หรือว่างๆ นึกสนุกจะให้มันนับถือยิ่งขึ้น ก็ลองโอมอ่านคาถา เสกน้ำให้เดือดพล่านขึ้นมาให้เห็น โดยวิธีเตรียมการของวิทยาศาสตร์ขั้นง่าย รวมทั้งปาฏิหาริย์แบบแปลกๆ อันเป็นวิทยากล พวกนี้ก็จะมองเห็นคุณหญิงยิ่งกว่านางไม้หรือภูตผีที่มันเคยนับถือ ผมช่วยเป็นหน้าม้าประกอบการเล่นกลของคุณหญิงก็ได้"

พรานใหญ่พูดหน้าตาเฉย แต่แล้วก็ต้องหดคอลง เมื่อมองเห็นมือหงิกๆ ของ 'แม่มดคนสวย' ส่องหรามาทางเขาพร้อมกับตาเขียวปัดปะหลับปะเหลือก

"เหงกนี่แน่ะ! ตัวดีนัก เราน่ะ ระวังให้ดีเหอะ แม่มดคนนี้จะเสกเชื้ออหิวาต์ให้เข้าท้องสักวันหนึ่ง ร้ายชะมัดเลย"

"แต่เธอไม่มีทางเลือกอย่างอื่น เธอต้องยอมเป็นแม่มดอย่างรพินทร์ว่า"

ไชยยันต์พูดมาขึงขัง แล้วก็เผ่นออกไปพ้นรัศมีอย่างทันควัน เมื่อเพื่อนสาวหันไปคว้ามีดผ่าตัดอันคมกริบ ที่ยังวางเกะกะอยู่บนโต๊ะสนามขึ้นมาถือไว้

"นี่ก็อีกคนหนึ่ง เข้ากันเป็นปี่เป็นขลุ่ยดีนัก ประเดี๋ยวได้เห็นฤทธิ์แม่มดหรอก..."

แล้วหล่อนก็หันไปทางรพินทร์

"ถ้างั้นไปบอกคะหยิ่นเถิดว่า แม่มดตนนี้ รู้เรื่องที่คะหยิ่นฆ่ามิชชันนารีสองคนผัวเมียนั่นโดยตลอดแล้ว คะหยิ่นทำบาปไว้อย่างมหันต์ มันจะต้องถูกสาปแช่งให้ผีเข้าไปกินไส้ทีละขดอย่างทรมานจนกว่าจะตาย ไป! ไปบอกมันอย่างนี้แหละ"

"ถ้าผมไปบอกคะหยิ่นอย่างนี้ มันก็ตกใจช็อกตายเท่านั้นแหละครับ"

รพินทร์พูดปนหัวเราะ

"อย่าไปสนใจอะไรกับเรื่องมิชชันนารีสองคนนั้นให้หนักสมองอยู่เลย น้อย..."

พี่ชายพูดขึ้นเป็นงานเป็นการ

"ไหนๆ เขาก็ตายไปแล้ว เราเฉยๆ เสียดีกว่า สำคัญว่าให้คะหยิ่นดีกับเราก็แล้วกัน ส่วนจะตักเตือนหรืออบรมสั่งสอนให้เขารู้ผิดรู้ชอบค่อยหาโอกาสกันคราวหลัง เอาแต่เรื่องเฉพาะหน้าของเราดีกว่า อย่าไปยุ่งเรื่องอื่นที่ไม่ใช่ธุระ"

คำเตือนของพี่ชาย ทำให้ดารินสงบลง แต่สีหน้ายังเครียดต่อความไม่พอใจยิ่งยวด

รพินทร์สนทนากับคณะนายจ้างอยู่อีกครู่ ก็ขอตัว ก่อนที่เขาจะก้าวพ้นประตูกระโจมออกมานั้นเอง เสียงหญิงสาวก็บอกมาอย่างเป็นคำสั่งว่า

"คุณจะไปคลุกคลีมั่วสุมอยู่กับคะหยิ่น เพื่อนโยบายจิตวิทยาอะไรก็ตามเถอะ แต่สำหรับในเวลากลางคืน คุณควรจะนอนอยู่ในแค้มป์ของเรา ไม่ใช่ไปนอนอยู่บนเรือนคะหยิ่น"

รพินทร์ชิดเท้าตรง ก้มศีรษะ ทำหน้าตายบอกมาอย่างวินัยทหารว่า

"กระผมจะปฏิบัติตามคำสั่งของนายหญิง ครับผม!"

แล้วเขาก็ผละออกไป พอลับร่างของพรานใหญ่ เชษฐาหันไปมองหน้าน้องสาว

"ทำไมไปบังคับเขา ราวกับว่าเขาเป็นเด็กเล็กๆ ในปกครองของน้อยอย่างนั้น"

"ไม่ใช่บังคับเพราะเห็นว่าเป็นเด็กในปกครองหรอกค่ะ..."

น้องสาวตอบพร้อมกับยิ้มจืดๆ ยักไหล่

"พี่ใหญ่ไม่สังเกตหรือคะ ตั้งแต่มาถึงหล่มช้าง ตาพรานของเราแทบจะไม่มีเวลาอยู่ติดแค้มป์ใกล้ชิดกับพวกเราเลย มั่วสุมอยู่กับพวกนั้นตลอดเวลา ในเวลากลางวันก็ไม่ว่าอะไรแล้ว กลางคืนมันเป็นเวลาวิกาล ถ้ารพินทร์ไม่อยู่ในแค้มป์ของเราเสียคนเดียว ใครจะมารับประกันอะไรได้ จริงละ สำหรับตัวเขาเอง รู้จักพวกที่นี่ดี แต่พวกเราล่ะ เราไม่รู้อะไรสักอย่างจะไว้ใจอะไรได้ สนิทอย่างไร ตั้งแค้มป์อยู่ที่หล่มช้างนี่ น้อยมีความรู้สึกไม่ผิดอะไรกับดงลึกกลางป่าเลยสักนิดเดียว

หรืออาจจะต้องระวังมากกว่าอยู่ในดงเสียอีก พรานใหญ่เป็นผู้รับผิดชอบแค้มป์ทั้งหมด เพราะฉะนั้นเขาก็ไม่ควรจะผละจากแค้มป์ไป แม้ว่าเขาจะเชื่อใจคะหยิ่นสักเท่าใดก็ตาม”

หัวหน้าคณะเพิ่งจะรู้สึกได้ตามถ้อยคำของน้องสาว ดารินละเอียดรอบคอบมากทีเดียวในเรื่องนี้ ซึ่งเขาเองก็มองข้ามไปเสีย มันมาจากนิสัยถี่ถ้วนและขี้ระแวงของหล่อนนั่นเอง

ก่อนเข้านอน หญิงสาวเดินออกมาแหวกประตูกระโจม สังเกตออกไปยังบริเวณที่พักไชยยันต์ก็ตามเข้ามาหยุดยืนดูเคียงข้างอยู่ด้วย พบว่าพวกลูกหาบและพรานพื้นเมือง เข้าประจำเวรยามกันแข็งแรงเป็นปกติ ไม่แตกต่างไปกับการพักแรมอยู่ในดง ทั้งสองมองดูด้วยความพอใจ

“รพินทร์ของเราไม่ใช่คนประมาทหรอก เขารัดกุมอยู่ทุกขณะ ชนิดวางใจได้ทีเดียว”

ไชยยันต์กระซิบกับเพื่อนสาวเบาๆ

“แต่ฉันดูท่าว่า คืนนี้ถ้าไม่ขัดคอไว้เสียก่อน เขาคงจะทิ้งแค้มป์ไปนอนบนเรือนคะหยิ่นแน่ๆ ดูแต่เมื่อเย็นนี้ซิ แทนที่จะลงมากินข้าวกับพวกเรา กลับไปกินกับไอ้ลิงทโมนนั่นเสียนี่”

หล่อนว่า ไชยยันต์หัวเราะ เขาสังเกตเห็นแล้ว นักมานุษยวิทยาคนสวยมีอาการหงุดหงิดมาก เมื่อรพินทร์สั่งเกิดมารายงานว่าให้คณะนายจ้าง รับประทานอาหารเย็นกันตามลำพังโดยไม่ต้องรอเขา

“ดูท่าทางเธอยังไม่ไว้ใจคะหยิ่นนัก”

“เธอล่ะ?”

“ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับพรานใหญ่ของเรา เขารับรองคำเดียว ฉันก็สบายใจแล้วสำหรับคะหยิ่นนั่น”

“ดูเธอมั่นใจในตัวเขาเหลือเกินนะ”

หางเสียงของหล่อนแดกดัน อดีตนายทหารปืนใหญ่ก้มหัวลงกล่าวหนักแน่น ขณะที่จ้องสบตาเพื่อนสาวผู้รักสนิทสนมเหมือนญาต

“ใช่! ฉันมั่นใจในตัวเขาเสียยิ่งกว่ามั่นใจในตัวเองอีก บุกบั่นเสี่ยงชีวิตกันมาครึ่งทางเข้านี่แล้ว มันทำให้ฉันรู้จักเขาดีที่สุด เห็นทั้งน้ำใจและฝีมือมาพอทีเดียว ถึงเชษฐาก็คงมีความรู้สึกเช่นเดียวกับฉันนั่นแหละ ทำไม? เธอยังไม่ยอมเชื่อมือคนคนนี้อีกหรือ?”

ทำไมหล่อนถึงจะไม่เชื่อ...ก็ไม่ใช่เพราะเชื่อหรอกหรือ ที่ทำให้หล่อนต้องการให้เขาคนนั้นอยู่ในแค้มป์คืนนี้ โดยไม่ยอมให้ปลีกตัวห่างไปไหน

‘จ้าวไพร’ ผู้นั้น คือหลักประกันอันอบอุ่นที่สุดสำหรับหล่อน อ้อมแขนของเขาเคยปกปักษ์พิทักษ์ผองภัยทั้งหมดในอาณาจักรพงไพรให้แก่หล่อนมาแล้ว ซึมซาบอยู่กับหัวใจของตนเองมาตลอดเวลา...แต่ธุระอะไรที่หล่อนจะต้องเปิดเผยความรู้สึกนี้ให้แก่คนอื่นล่วงรู้ด้วย

หล่อนเป็นคนกล้าหาญเฉียบขาด และโผงผางเหมือนผู้ชาย แต่แก่นแท้ของหัวใจ ดารินวราฤทธิ์ ก็เช่นเดียวกับผู้หญิงสามัญธรรมดานั่นเอง ชอบกลบเกลื่อนอำพรางโดยที่ตนเองก็ไม่รู้ตัว

หาสาเหตุไม่ได้ ใครๆ ก็รู้มาก่อนว่า...หล่อนชังน้ำหน้าไม่กินเส้นกับพรานนำทาง จะมาชื่นชมด้วยง่ายๆ เป็นเรื่องน่าอาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในสายตาของพี่ชายและเพื่อน

"ฉันเชื่อมือเขาเฉพาะเหลี่ยมคูในเชิงพราน..."

หล่อนตอบ ตรงข้ามกับหัวใจ น้ำเสียงหยิ่งอยู่เช่นนั้น

"แต่จะให้เชื่อไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง มันก็กระไรอยู่ อย่างน้อยก็จะไม่ยอมตัดสิทธิ์พิจารณาญาณของตนเองเสียเป็นอันขาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัญหาทั่วไป ซึ่งไม่เกี่ยวกับสัตว์หรือว่าเส้นทาง ปัญหาใดๆ ก็ตามที่มันเกิดขึ้น ไม่ควรปล่อยให้เป็นการตัดสินของเขาเสียคนเดียวโดยตลอด มันอาจผิดพลาดขึ้นก็ได้ เขาไม่ปราดเปรื่องไปเสียทุกอย่างหรอก หลายหัวย่อมดีกว่าหัวเดียว การโต้เถียงขัดแย้งคือการร่วมกันพิจารณาในข้อปัญหา สิ่งที่จะตัดสินใจทำลงไป ย่อมได้ผลอันรอบคอยรัดกุมที่สุด ดีกว่าจะคล้อยตามถ่ายเดียว เพราะมัวแต่หลงเชื่อแต่ฝีมือ ความผิดพลาดมันมีโอกาสที่จะเกิดขึ้นได้ง่าย"

"เหตุผลของเธอก็น่าฟังอยู่ แต่จะว่าอันที่จริง รพินทร์ก็ไม่เคยทำอะไรลงไปโดยพลการชนิดไม่บอกให้พวกเรารู้เลยเมื่อเกิดปัญหาใดๆ ขึ้น เขาจะนำมาปรึกษาเราเสมอ และคอยรับฟังเราเป็นหลักใหญ่ ยกเว้นกรณีที่เราโยนหน้าที่ตัดสินใจให้แก่เขาเท่านั้น เขาปฏิบัติตัวเป็นลูกจ้างของเราได้เหมาะสม ควรแก่ฐานะอยู่แล้ว"

กล่าวจบ ไชยยันต์ชูมือขึ้นดีดแรงๆ แงซายผู้นั่งอยู่ริมกองไฟใหญ่หน้ากระโจมเป็นประจำก็เหลียวมา แล้วลุกขึ้นเดินตรงเข้ามาหา เมื่ออดีตนายทหารปืนใหญ่กวักมือเรียก

"บอกหน่อย แงซาย เดี๋ยวนี้พวกเราจะวางใจคะหยิ่นและพวกหล่มช้างทั้งหมดนี่ได้แค่ไหน?"

คนใช้ชาวดงซึ่งบัดนี้กลายเป็นคนสนิทที่สุดของคณะนายจ้าง ยิ้มสว่างอยู่ในความมืดสลัวและดูแจ่มใสบริสุทธิ์เหมือนรอยยิ้มของเด็ก

"พรานใหญ่วางใจคะหยิ่นได้แค่ไหน เราก็วางใจได้แค่นั้นครับนายทหาร"

ไชยยันต์ยิ้มออกมาอย่างพอใจ หันไปมองดูหน้าดาริน

"เป็นยังไง ที่ปรึกษาพิเศษส่วนตัวของเธอบอกมาแล้วเช่นนี้ พอจะสบายใจได้หรือยัง"

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ ยกมือขึ้นกอดอก

"ถ้าฉันเป็นพรานใหญ่ละก็ จะต้องเอ็นดูเธอให้มากๆ ทีเดียว แงซาย เธอเลื่อมใสศรัทธาและให้เกียรติเขาอยู่ตลอดเวลา แต่ฉันเห็นเขาไม่ค่อยจะกินเกลียวกับเธอเลยนี่"

คนใช้ชาวดงคงยิ้มกว้างอยู่เช่นนั้น ตอบด้วยเสียงกังวานแจ่มใส

"ถ้าผมเป็นผู้กอง ผมก็จะต้องมีความรู้สึกเช่นเดียวกันกับที่เขามีต่อผมนี่แหละครับ นายหญิง"

"ทำไม?"

“พฤติการณ์เป็นมาของผม มันน่าจะทำให้คนฉลาดรอบคอบอย่างผู้กองต้องคิดระแวงเพราะเขามีหน้าที่รับผิดชอบต่อขบวนเดินทางทั้งหมด แต่ผู้กองจะมีความรู้สึกเช่นไรก็ตาม ผมไม่ได้มีความรู้สึกใดๆ ต่อเขาเลย เขาเป็นนายของผมคนหนึ่ง แม้จะไม่โดยตรงนัก และผมก็เคารพศรัทธาต่อเขาด้วยใจจริง”

“เธอเป็นคนฉลาดมากนะ แงซาย รอบคอบ รัดกุมอยู่ทุกขณะ ไม่มีอะไรหละหลวมเลย แม้กระทั่งในด้านวาจา”

หล่อนพูดมาอย่างมีความหมายกินลึก แงซายไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น คงอยู่ในอาการเดิม ไชยยันต์ก็สะกิดเพื่อนสาวให้เข้ามาในกระโจมแล้วกระซิบบอกว่า

“ถ้ารพินทร์คือเสือ ไอ้เจ้าแงซายนี่ก็คือสิงห์ เธออย่าไปหวังจับพิรุธอะไรหมอนี่เลย มันไม่ยอมพลาดหรอก ต่อให้เธอเบลมพรานใหญ่อย่างไร มันก็จะไม่มีการสนับสนุนเออออวยซ้ำเติมเขาไปกับเธอด้วย เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น...มันก็ไม่ใช่แงซายตัวปริศนาที่กำลังตีไม่แตกอยู่ในขณะนี้ มันก็รู้ดีแล้วว่า จะอย่างไรเสีย รพินทร์ย่อมใกล้ชิดกับพวกเราเหนือกว่ามันอยู่ตลอดเวลา”

“ถามจริงๆ เถอะไชยยันต์ ในความรู้สึกส่วนตัวของเธอ เธอเห็นว่าแงซายเป็นคนลึกลับมีอะไรน่าคิดเหมือนกันหรือ?”

ดารินถามแผ่วเบา

“ไม่เพียงแต่ฉัน เชษฐาก็ไม่เคยมองข้าม เพียงแต่เขาไม่พูดเท่านั้น เราสบายใจได้ก็เพราะถือว่ารพินทร์เป็นเรดาร์คอยจับมองอยู่ทุกขณะ แต่จะอย่างไรก็ตาม เราปฏิเสธไม่ได้ว่าเราพอใจเจ้านี่อย่างที่สุด และหวังไว้ก่อนในทางที่ดีว่า...มันจะไม่เป็นพิษเป็นภัยใดๆ กับพวกเราภายหลัง”

หญิงสาวหรี่ตาคิด ไม่เอ่ยคำใดอีก

ก่อนจะเข้านอนหล่อนก็เข้าไปตรวจดูอาการของมุอีกครั้งหนึ่ง แล้วลูบศีรษะของนางอั้วผู้ตลอดเวลานั่งเฝ้าชายคนรักไม่ยอมห่างอย่างแสนภักดี ยิ้มให้พลางบอกอ่อนโยนเปี่ยมไปด้วยความปราณีว่า

“เจ้าจงนอนพักเสียเถิด นอนให้หลับสบาย ไม่ต้องกังวลคอยนั่งเฝ้าคู่รักของเจ้าตลอดเวลาหรอก”

แม้จะไม่รู้ความหมายได้ชัดแจ้งนัก แต่นางกะเหรี่ยงสาวก็สามารถเข้าใจได้โดยสัญชาตญาณ และอาการทำมือประกอบการพูดของหล่อน นางอั้วทอดกายลงนอนเคียงข้างคนรักอย่างว่าง่าย

ตาซื่ออันน่าเวทนาที่ลืมขึ้นจับดูหล่อนนั้น เต็มไปด้วยความเชื่อมั่นและอบอุ่นเหมือนบุตรที่มีต่อมารดา

นอกกระโจมพัก พอร่างของไชยยันต์กับดารินลับหายเข้าไป แงซายถอยกลับไปนั่งคลุมผ้าอยู่ริมกองไฟตามเดิม ร่างหนึ่งที่เฝ้าจับมองอยู่เงียบๆ ก่อนแล้ว ก็เคลื่อนออกจากเงาไม้ เข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าชาวดงพเนจร

วาระนั้น เดือนแรมจัดเพิ่งจะโผล่พ้นเหลี่ยมเขา สาดแสงซีดๆ ลงมาอาบราวป่า และหมู่บ้านหล่มช้าง แลเห็นเห็นเงารางๆ ขาวสลัวอยู่ทั่วไป น้ำค้างกลั่นตัวเย็นฉ่ำ โปรยชุ่มไปทุกกิ่งใบพฤกษ์ มันเป็นคือที่แสนจะหนาวซ่านสะท้านทรวงอีกคืนหนึ่ง

ตาคู่กร้าวเฉียบ จับนิ่งประสานมายังดวงตาเฉยเมย อมพะนำที่เหลือบขึ้นสบโดยมีกองไฟกั้นกลาง แล้วฝ่ายที่นั่งอยู่ก็หลบต่ำลงไปจับอยู่ที่เปลวไฟในกอง ร่างอันใหญ่โตตระหง่านงามราวกับนักรบโบราณนั้นห่อตัวต่ำลงไปอีก ภายใต้ผ้าผวยคู่ชีพผืนบางเก่าคร่ำสีคล้ำ

“เดี๋ยวนี้ เรายืนอยู่ปากทวารแรกของขุนเขาพระศิวะแล้ว เพียงแต่จะก้าวผ่านเข้าไปเท่านั้น ...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ทำลายความเงียบขึ้นด้วยเสียงเบาลึก หย่อนกายลงนั่งบนขอนไม้ฝั่งตรงข้าท หยิบกิ่งไม้ติดไฟในกองขึ้นมาต่อกับบุหรี่แล้วโยนเข้าไปในกองตามเดิม

“แกคงพอใจมากซินะ ที่ในที่สุดเราก็มาถึงหล่มช้า”

“ทุกคน แม้แต่ผู้กอง ก็คงมีความรู้สึกเช่นเดียวกันกับผม”

คำตอบเต็มไปด้วยความระมัดระวังและสำรวม

“แต่แกคงไม่พอใจนัก ที่พวกเราทุกคนต้องมาติดงานสำคัญเฉพาะหน้ากันขึ้นที่นี่อีก”

“แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว นับตั้งแต่ผมเข้ามาสมัครติดตามมาด้วยกับคณะเดินทางนี้ ผมไม่มีสิทธิ์ที่จะ ‘ไม่พอใจ’ อะไรทั้งสิ้น หน้าที่ของผมคือการรับใช้และปฏิบัติตามคำสั่งอย่างซื่อสัตย์เท่านั้น”

“คะหยิ่นบอกกับฉันว่า แกไม่ใช่กะเหรี่ยง ไม่ว่าเผ่าไหน”

ริมฝีปากค่อนข้างบางคู่นั้น แย้มออกไปนิดหนึ่ง สบตาพรานใหญ่อีกแวบ

“ผมก็เรียนผู้กองแต่แรกแล้วว่า ผมไม่ใช่กะเหรี่ยงแท้นัก”

“แล้วแกเป็นอะไร?”

แงซายหัวเราะลึกอยู่ในลำคออวบใหญ่ อังมือทั้งสองผิงเปลวไฟ

“ถ้าพ่อแม่ พี่น้องของผมยังมีอยู่บ้าง คนเหล่านั้นจะเป็นหลักฐานบอกให้รู้ชัดว่าผมเป็นชนเผ่าใด แต่นี่ผมมีชีวิตโดดเดี่ยวอยู่คนเดียวในโลก เติบโตมาในดงกะเหรี่ยง ถึงแม้กะเหรี่ยงจะไม่ใช่เชื้อชาติอันแท้จริงของผม ผมก็มีสิทธิ์ที่จะเรียกตัวเองว่ากะเหรี่ยง”

“ชื่อของแก ที่ชื่อว่า แงซาย ใครเป็นคนตั้งให้?”

“ผมไม่ทราบ เท่าที่จำได้พระธุดงค์องค์ที่อุปการะผมมา ต้องรู้ดีอยู่แล้ว”

“ครับ ผู้กอง ผมรู้ แงซายเป็นชื่อพวกทวาย บางทีอาจเป็นได้ในข้อที่ว่า พระธุดงค์องค์ที่เลี้ยงผมมา ท่านเป็นพม่าผสมทวาย และท่านเป็นคนตั้งชื่อให้ผม”

ต่างเงียบกันไปชั่วขณะ พระจันทร์ข้างแรมลอยสูงพ้นยอดไม้ขึ้นมาทุกขณะ ลำแสงสกาวสาดลงมากระทบน้ำค้างที่เกาะพราวอยู่ตามใบไม้ ส่องประกายสะท้อนราวกับรุ้งเพชร สายตาของหนุ่มพเนจรชาวดงเงยหน้าขึ้นไปจับดูเดือนเว้านั้นด้วยอาการเลื่อนลอย ยากที่จะอ่านความคิดได้ถูก

“เมื่อกี้นี้ นายหญิง กับนายทหารปืนใหญ่ เรียกแกเข้าไปพูดเรื่องอะไร?”

รพินทร์ถามต่อมา

“ถามว่า พวกเราจะไว้วางใจคะหยิ่นได้สักเพียงใด”

“แล้วแกตอบว่าอย่างไร”

“ผู้กองไว้ใจคะหยิ่นได้แค่ไหน ทุกคนก็สามารถไว้ใจคะหยิ่นได้เพียงนั้น”

“พวกเจ้านาย เชื่อแก มากกว่าเชื่อฉัน”

แงซายสั่นศีรษะ

“หามิได้ พวกเจ้านาย ‘ระแวง’ ผมไม่น้อยไปกว่าผู้กอง ‘ระแวง’ นั่นแหละ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยิ้มกร้านๆ บอกกับตนเองว่า เขาไม่มีทางวางกับดักเจ้านี่ได้เลยจนนิดเดียว มันฉลาดเฉลียวทันเชิงอยู่ทุกขณะไม่ว่าจะหมุนไปในเหลี่ยมใด

“เราทั้งหมดสามารถจะไว้วางใจคะหยิ่น ได้มากกว่าที่จะไว้วางใจแกอีก แงซาย คนโง่อย่างคะหยิ่น เป็นพิษเป็นภัยใดๆ กับเราไม่ได้หรอก แต่คนฉลาดเป็นกรดอย่างแก ถ้าคิดจะเป็นภัยกับเราเมื่อใด เมื่อนั้นแกจะทำได้สำเร็จแนบเนียนที่สุด”

แงซายยิ้มพราย จ้องเขาด้วยดวงตาเป็นประกายประหลาด ก้มศีรษะลงคำนับ

“ผมทราบมานานแล้วว่า ผู้กองไม่ใช่คนประมาท ผู้กองเตือนผมโดยตรง ให้ผมเร่งกระทำการใดให้แนบเนียนลึกซึ้งลงไปอีก ถ้าหากว่า...ผมจะมีแผนทุจริตใดๆ แฝงอยู่เบื้องหลัง แต่ผู้กองที่เคารพ ท่านเคยคิดอะไรบ้างสักอย่างหนึ่งไหม?”

“คิดอะไร?”

“ท่านยิ่งระแวงผมเท่าใด ท่านยิ่งจับตาระมัดระวังผมมากขึ้นเท่าใด ท่านก็ยิ่งสร้างความสำคัญให้แก่กะเหรี่ยงพเนจรผู้ไร้ค่าอย่างผมเพิ่มขึ้นเท่านั้น ท่านให้เกียรติ ยกฐานะแงซายนี้เหลือเกิน”

กล่าวจบ เจ้าหนุ่มผู้ลึกลับ ก็ก้มศีรษะอย่างอ่อนน้อมงดงามให้เขาอีกครั้ง พรานใหญ่หน้าแดง **รู้สึกตนเองว่าได้พลาดท่า เปิดช่องว่างให้เจ้าชาวดงพเนจรย้อนลำเอาด้วยวาทะอันซ้อนความหมายหลายชั้นเข้าให้เสียแล้ว ฟังแต่ผิวเผิน มันเป็นคำสุภาพ กอปรไปด้วยคารวะยกย่อง หากฟังให้ลึก มันบาดหัวใจแสลงหูพิกล**

เขาคอแข็งไปนานชั่วขณะหนึ่ง ต่างสบตากันอีก...ระหว่างฝ่ายหนึ่ง อดีตร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดนไทย กับอีกฝ่ายหนึ่ง อดีตร้อยโทกองทหารกะเหรี่ยงอิสระ ผู้ตลอดเวลา ต่างคนต่างผลัดกันตนเป็นหนี้ชีวิตของกันและกันอยู่หลายครั้งหลายหน

“แกกำลังเยาะเย้นฉันงั้นรึ”

ในที่สุดรพินทร์พูดกลั้วไปกับอาการหัวเราะ เขาเย็นลงได้ทันใจดีเหมือนกัน ในเมื่อรู้ว่าออกบทโกรธขึ้นไปเท่าใด ฝ่ายตรงข้ามก็ยิ้มเยาะมากขึ้นเท่านั้น

"ผู้กองย่อมรู้ดีว่า ผมไม่บังอาจถึงเพียงนั้น"

"รู้ไหมว่า ฉันกำลังคิดอะไรอยู่ในขณะนี้"

ทันใดนั้น เขาก็ถามขึ้นอย่างพรวดพราด แต่น้ำเสียงทีเล่นทีจริง

แงซายก็ยิ้มบ้าง และตอบในอาการเดียวกันว่า

"รู้สึกว่าผมจะรู้"

"ผู้กองกำลังคำนวณอยู่ว่า เมื่อเดินทางจากหล่มช้างแล้ว ระยะทางตอนไหนและเมื่อไรกันแน่ ที่ผมจะทำการทรยศต่อคณะเดินทางทั้งหมดขึ้น และการทรยศนั้นจะเป็นไปในรูปใด เพื่อวัตถุประสงค์อันใด และอีกกระแสหนึ่ง ก็กำลังสงสัยอยู่ว่าผมเป็นใคร มาจากไหน อาสาสมัครมาครั้งนี้หวังอะไรกันแน่"

พรานใหญ่หัวเราะห้าวๆ ก้มหัวลง

"ใช่! แกอ่านความคิดของฉันได้ตลอดเวลา เหมือนสมิงที่มันแกะรอยพราน"

"แต่พรานผู้สามารถก็วางจั่นดักไว้หมดทุกด้านแล้ว!"

"เอาละ เมื่อแกอ่านความคิดของฉันได้ถูกก็ดีแล้ว จะไม่ลองบอกล่วงหน้าสักหน่อยหรือว่า สิ่งที่ฉันคิดนี้...จะเป็นจริงขึ้นเมื่อไร ตอนไหน แกจะโกหก อำพราง หลอกลวงอย่างไรก็ได้ นึกเสียว่าเราคุยกันเล่นก็แล้วกัน"

แงซายหัวเราะกว้างๆ มือลูบอยู่ที่เรือนผมสีน้ำตาลยาวปรกต้นคอหยักเป็นลอนคลื่นงามราวกับผมผู้หญิง

"ผมอ่านความคิดของผู้กองดูแล้ว ทำไมผู้กองไม่ลองอ่านความคิดของผมดูบ้าง"

"ฉันทายว่า แกจะยังไม่เป็นพิษเป็นภัยใดๆ กับพวกเรา จนกว่าจะถึงมรกตนคร เพราะระหว่างนี้...แกต้องพึ่งเราเกี่ยวกับการเดินทาง แต่เมื่อไปถึงจุดหมายที่แกต้องการแล้วนั่นแหละ พิษร้ายใดๆ ของแก ซึ่งถ้าหากว่ามีอยู่ ก็คงจะคายออกในตอนนั้น"

"ถ้าผมเป็นเสือสมิง อย่างผู้กองว่า..."

แงซายพูดยิ้มๆ

"ก็เป็นเสือสมิงตัวที่พรานฉกาจ กำลังสาวรอยกระชั้นอยู่เบื้องหลังเช่นกัน เสือกับพรานเดินวนสูดกลิ่นกันและกันอยู่เป็นวงกลม...ถูกแล้วครับผู้กอง ถ้าผมจะคิดทรยศ ผมก็จะกระทำขึ้นภายหลังจากถึงจุดหมายแล้วนั่นแหละ ไม่ก่อนหน้านั้นแน่ๆ ผู้กองคำนวณถูกตามเหตุผลแล้ว!"

"แกไม่สงสัยบ้างหรือว่า ทั้งๆ ที่ฉันก็ไม่ไว้ใจแกมาตลอดเวลา เหตุใดฉันจึงยอมให้แกเดินทางมาด้วย"

ชาวดงพเนจรผู้ลึกลับสั่นหัว ซุนฟืนท่อนใหญ่ที่ถูกกินล้ำออกมานอกบริเวณเข้าไปในกองไฟ

"ไม่สงสัยหรอกครับ"

"ทำไม?"

“ผู้กองได้ลูกหาบหรือคนใช้เพิ่มขึ้นมาคนหนึ่ง สำหรับการเดินทางเสี่ยงตายครั้งนี้ อย่างน้อยที่สุดก็เป็นกำลังให้ช่วงใช้โดยซื่อสัตย์อดทน จนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทางข้างหน้า ถ้าผู้กองไม่ยอมให้ผมมาด้วย ผู้กองก็คงไม่ใช่พรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ชาญฉลาด”

พรานใหญ่แยกเขี้ยว

“บอกตามตรง ไอ้ความฉลาดเป็นกรด ตามทันอยู่ตลอดเวลาของแกนี่ มันทำให้ฉันทั้งชังและทั้งรักแกปนกันอยู่อย่างไรพิลึก ถ้าแกไม่ใช่คนลึกลับเสียอย่างเดียว ฉันจะรักแกมากที่สุดทีเดียว”

แงซายเงยหน้าขึ้นมองดูเขาด้วยสายตาตรง พูดแช่มช้าชัดเจนว่า

“ความชังที่แปรสภาพมาเป็นความรัก ย่อมมีคุณค่าเหนือกว่าความรัก ซึ่งกลับเป็นความชังภายหลัง...จริงไหมครับผู้กอง?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ คอแข็งงันไปอีก จ้องสบตาแงซายอย่างพินิจลึกซึ้งเหมือนจะค้นลงไปถึงก้นบึ้งของหัวใจ ก็เห็นรอยยิ้มน้อยๆ ผุดขึ้นที่ริมฝีปากนั้น พลางเมินไปยังกองไฟเสีย

“นักรบ-นักร่อนเร่พเนจร-พราน-และลึกไปกว่านั้น แกยังเป็นนักปรัชญาอีกด้วย แงซาย! ฉันภาวนา ขออย่าให้แกกับฉัน ต้องไปฆ่ากันทีหลังเลย”

แงซายคงยิ้มอยู่เช่นนั้น เป็นยิ้มที่เขาแสนจะหงุดหงิดชิงชัง เพราะมันตีความหมายไม่ออก!! แสงไฟในกองสาดจับผิวหน้าเป็นสีแดงเรื่อมันละเลื่อมเป็นเงา ประดุจหุ่นทองแดงแลดูราวรูปปั้นของเจ้าชายในนิยายเทพปกิรนัม พิศดูแล้วรพินทร์ก็ปฏิเสธตนเองไม่ได้ว่า...เขาจะไม่พึงพอใจในบุคลิกท่าทีของเจ้าแงซายผู้นี้

“สมมติว่า”

ครั้นแล้วรพินทร์เอ่ยขึ้นแผ่วเบา โดยที่ตนเองก็ไม่ตั้งใจ

“ถ้าฉันตายเสียก่อนระหว่างทาง แกจะเป็นผู้นำคณะนายจ้างของเราไปยังจุดหมายที่ต้องการได้หรือไม่ แงซาย”

คำพูดเช่นนั้นของเขา เรียกสายตาของนักพเนจรชาวดงให้ต้องเหลือบตับนิ่งมาอีกครั้ง เค้าหน้าอันยากที่จะพูดออกมานั้น มีแววเคร่งขรึมลง แต่ก็แฝงไว้ด้วยความอ่อนโยน ดูท่าแงซายจะตกใจไม่ใช่น้อย ในคำถามแบบคาดไม่ถึงของเขา

“ทำไมครับ ผู้กอง ทำไมผู้กองถึงพูดเช่นนั้น”

“ฉันพูดเผื่อไว้ อนาคตเป็นสิ่งไม่แน่ ถึงอย่างไรฉันก็อดเป็นห่วงนายจ้างของเราไม่ได้ พวกเราอาจต้องตายกันบ้างระหว่างทาง และคนที่ตายอาจเป็นตัวฉันเองก็ได้”

ร่างที่นั่งห่อตัวคลุมอยู่ตลอดเวลานั้น ยืดขึ้นเต็มส่วนพูดห้าวๆ

“ผู้กองคนเดียวเท่านั้น ที่จะนำเราไปสู่เทือกเขาพระศิวะได้ ถ้าปราศจากผู้กองเสีย ขบวนของเราก็ถึงกาลพินาศหมด แต่จะอย่างไรก็ตาม...สมมติว่าสิ่งนั้นเกิดขึ้นจริง ผมขอปฏิญาณว่าจะไม่ทอดทิ้งคณะนายจ้างทั้งสามเลย จนกว่าชีวิตจะหาไม่”

รพินทร์ลุกขึ้น เดินเข้ามาตบไหล่กะเหรี่ยงร่างยักษ์หนักหน่วง แล้วหย่อนกายลงนั่งใกล้ๆ ยังกองไฟฝั่งเดียวกัน พูดอย่างเพลียๆ

“ขอบใจมาก! ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า ทั้งๆ ที่ฉันก็ไม่ไว้ใจแกเลย แต่ทำไมจึงหารือเรื่องนี้กับแก ว่าแต่นี่แน่ะ! งูยักษ์ตัวนั้น กำลังเป็นปัญหานักอกสำคัญของเราอยู่ในขณะนี้ แกมีความคิดอย่างไรบ้างไหม เกี่ยวกับเรื่องนี้?”

“ผมกะเช่นเดียวกับผู้กองครับ ภายในไม่เกิน 6-7 วันนี่ มันจะต้องหวนมาเล่นงานหมู่บ้านอีก มิฉะนั้นก็เข้ามาในรัศมีใกล้เคียงที่เราพอจะตามมันได้”

“มันใหญ่เหลือเกิน มันเป็นตัวอย่างของสัตว์ดึกดำบรรพ์ใน ‘นรกดำ’ ตามที่แกเคยเล่าให้ฟังมาก่อนแล้ว”

เขาพูดออกมาอย่างหนักใจ

“ผู้กองวิตกอะไรหรือครับ?”

แงซายถามเบาๆ มองดูเขาแน่วแน่ **มันเป็นครั้งแรกที่กระแสเสียงและแววตาของแงซายบอกรพินทร์ได้ว่าออกมาจากความรู้สึกแท้จริงผิดไปกว่าการลองเชิง หยั่งเสียง หรืออมพะนำเช่นที่แล้วมา**

“ฉันเกรงว่า อันตรายมันจะเกิดขึ้นกับพวกเราคนหนึ่งคนใดเสียก่อน ก่อนที่เราจะฆ่ามันได้ทัน”

“งูเป็นสัตว์ที่ตายยากที่สุด...”

เสียงของแงซายเหมือนจะพูดกับตนเอง

“โดยเฉพาะอย่างยิ่งงูยักษ์ตัวนี้ ความยาวใหญ่ของมันจะทำให้เราลำบากมาก ในการส่งกระสุนเข้าสู่จุดตายอันเฉียบขาด โดยไม่ให้มันอาละวาดแผลงฤทธิ์ใหญ่เป็นครั้งสุดท้ายก่อนตาย ผมว่าแค่มันดิ้นปัดหาง คนเข้าไปอยู่ในทิศทางนั้น ก็คงถูกมันบดแหลกไปทีเดียว”

“นี่แหละ เป็นสิ่งที่เราจะต้องคิดกันให้มากที่สุด เมื่อมันถูกยิงมันจะดิ้น อาจหนีหรืออาจสู้ และในระยะกระชั้นชิดติดพัน ฝ่ายเราต้องโดนมันบดเอาบ้างแน่ๆ โดยที่ฉันเองก็อาจไม่ตั้งใจหรือเจาะจง”

แงซายแหงนหน้าคิด แล้วถามว่า

“ผู้กองจะทำอย่างไรครับ?”

“ก็มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น คนที่เหมาะสมที่สุด อาจเป็นฉันหรือแกหรือทั้งสองคน หาทางเข้าทางด้านหัวมันให้ได้...ส่งกระสุนเข้ากลางหัวมัน ถ้าดาหน้าเข้าสู้มัน ยิ่งมากคนเท่าไหร่ก็เสี่ยงเท่านั้น”

“กระดูกกลางสันหลังล่ะครับ?”

เป็นครั้งแรก ที่แงซายร่วมหารือแสดงความคิดเห็นกับเขาจากใจจริง

รพินทร์เป่าควันบุหรี่ และสั่นศีรษะช้าๆ

“ยากมาก ขนาดลำตัวมันอวบใหญ่เหลือเกิน ลูกปืนขนาดใหญ่ที่สุดของเรา เทียบกับมันแล้วก็เล็กนิดเดียว กะลำบากเหลือเกินว่ากระดูกสำคัญของมันอยู่ในระดับไหน ถ้ายิงไม่ตรงที่ก็ไม่มีความหมายอะไรเลย ตรงข้าม...กลับจะแหย่มันให้มีฤทธิ์เดชมากขึ้นไปอีก”

ภายหลังจากนิ่งคิดอยู่ครู่ แงซายก็พูดมาอย่างระมัดระวังว่า

“ผมได้ยินนายใหญ่พูดถึงระเบิด เรามีติดมาด้วยไม่ใช่หรือครับ เมื่อคราวปะทะกับไอ้แหว่ง ตอนที่มันล้อม ผู้กองก็เคยใช้ทีหนึ่งแล้ว”

“ใช่ เรามีติดมาพอสมควรทีเดียว แต่เราจะหาโอกาสใช้กับมันได้ยังไง สมมติว่าเรารู้ว่ามันแอบนอนอยู่ในหุบถ้ำไหน ย่อมเข้าไปถึงตัวได้ มันก็ไม่มีปัญหา...แต่นี่เราเป็นฝ่ายตั้งรับเวลามันบุกเข้ามา”

“ครั้งหนึ่ง เมื่อยังอยู่ในหน่วยก่อกวนของพวกกองทหารกะเหรี่ยงอิสระ ผมเคยลอบเข้าไปก่อวินาศกรรมคลังแสงและค่ายทหารของพม่า...”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงพูดแผ่วต่ำแช่มช้า ลูบมือทั้งสองเข้าหากันไปมา

“หน่วยของผม ใช้ระเบิดไนโตร มันติดกับลำของธนู ตั้งสายชนวนระเบิดสิบวินาที ต่อระยะที่หมายทำลายห่างราว 50-60 เมตร เราย่องเข้าไปจนได้ระยะยิง จุดชนวนขึ้น แล้วยิงลูกธนูให้เข้าไปปักยังที่หมายต้องการ ที่ไหนที่นั่น พินาศเป็นจุลมหาจุล แม่นยำและแน่นอนยิ่งกว่าใช้ระเบิดมือขว้าง อำนาจของไนโตรใช้การทำลายได้เหนือกว่า ลูกธนูที่อาศัยเป็นพาหนะนำดินระเบิดไป ก็ส่งได้ไกลกว่าระยะขว้าง มันทั้งเงียบ ทั้งแม่นยำ และรัศมีทำลายจากจุดเริ่มต้นก็กว้างขวางมาก สมมติว่าเราจะใช้วิธีเดียวกันนี้ ยิงธนูให้เข้าไปปักตามลำตัว หัว หรือปากของมัน ไนโตรก็ระเบิดตามจำนวนเท่าที่เราจะยิงไปได้ มันพอจะได้ผลไหมครับ”

รพินทร์ลืมตาโต หน้าแดงขึ้นด้วยความตื่นเต้น ปีติเหลือที่จะกล่าว แทบจะกระโจนเข้ากอดแงซายไว้ ร้องลั่นออกมา

“สำเร็จ! แงซาย! ให้ตายเถอะ ฉันไม่นึกเลยว่าแกจะมีความคิดได้วิเศษถึงเพียงนี้ ไนโตรแต่ละลูกที่เราจะส่งติดกับลูกธนูเข้าไประเบิด มันมีอำนาจเสียยิ่งกว่าลูกปืนขนาด .600 หลายเท่านัก และเราก็มีระเบิดไนโตรมาพร้อม ลูกๆ หนึ่งสามารถระเบิดหินได้หลายตัน และน้ำหนักของมันก็ไม่เกินกว่าที่ธนูจะพาไปได้ เรียกว่า ถ้าทำอย่างแกว่านี่ได้สำเร็จ เราก็มีปืนใหญ่ใช้กันทีเดียวแหละ ว่าแต่แกยิงธนูได้คล่องดีหรือ”

“เมื่อยามไม่มีปืนใช้ ผมใช้ธนูล่าสัตว์มาก่อน เมื่อเป็นทหารกะเหรี่ยงหน่วยก่อวินาศกรรม ผมก็ระเบิดคลังแสงของพม่ามาเสียนับไม่ถ้วน เรื่องธนูติดระเบิดผู้กองไม่ต้องกังวล ขออย่างเดียว ผู้กองตั้งสายชนวนให้ผม กะเวลาให้แม่นยำเท่านั้น ผมต้องการสิบวินาที อันเป็นระยะกำลังเหมาะ

ที่สุด เผื่อการน้าวสาย และที่ลูกธนูวิ่งไปในอากาศด้วย พอปักเป้าหมายก็ถึงเวลาระเบิดพอดี ผมเป็นคนยิง ผู้กองคอยอยู่ใกล้ๆ ผม ทำหน้าที่จุดชนวนให้ลูกธนู เราติดระเบิดเผื่อให้พร้อมไว้หลายๆ ลูก”

มันเป็นการเข้าใจกันได้อย่างรวดเร็ว และปรุโปร่งที่สุดระหว่างฝ่ายหนึ่ง...นายทหารกองโจรผู้ผ่านงานวินาศกรรมมาโชกโชนแล้ว กับอีกฝ่ายหนึ่ง...นายตำรวจตระเวนชายแดนผู้ชำนาญในด้านสรรพาวุธและระเบิด แววตาของรพินทร์แจ่มใสขึ้นในทันทีนั้น จับแขนแงซายบีบแน่น

“ตกลง! เป็นอันว่าแกกับฉัน เป็นหน่วยปืนใหญ่อย่างว่านี่ แกเป็นคนยิง ฉันเป็นพลบรรจุ หรือจะเรียกให้ถูกก็คือคอยจุดชนวนให้แกนั่นเอง พับผ่าซิ...มันเป็นวิธีที่แยบยลที่สุดจนคิดไปไม่ถึงทีเดียวแหละ ของเก่ากับของใหม่นำมาผนวกกันเข้ากลายเป็นอาวุธพิสดารขึ้นมาได้ โชคดีเหลือเกินที่สมัยแกยังเป็นทหารโจรกะเหรี่ยง ส่วนฉันเป็นตำรวจชายแดนไทย แกไม่ได้เอาวิธีนี้มาเล่นงานพวกฉันเข้าให้ ว่าแต่เราจะหาธนูได้ที่ไหน ตามปกติพวกกะเหรี่ยงทั่วไป แม้ที่หล่มช้างนี้ มันก็ใช้หน้าไม้กันทั้งนั้น ลูกดอกที่ยิงจากหน้าไม้ มันติดระเบิดไม่ได้”

แงซายหัวเราะ

“พรุ่งนี้ ครึ่งวันผมก็ทำเสร็จครับ”

“ธนูที่แกเคยใช้ในการนี้ น้ำหนักแรงเหนี่ยวประมาณสักเท่าไหร่?”

“ก็ต้องหนักหน่อยครับ อย่างน้อยแรงน้าวต้องไม่ต่ำกว่า 70 ปอนด์ สักขนาด 80 กำลังดีที่สุด สำหรับลูกธนูที่พาระเบิดไปด้วย”

รพินทร์กะคำนวณคร่าวๆ แล้วเบ้ปาก ยิ้มฝืดๆ

“ฉันเคยมีความรู้งูๆ ปลาๆ เกี่ยวกับการยิงธนูอยู่บ้างเหมือนกัน ธนูที่ฉันเคยยิงน้ำหนักเพียง 60 ปอนด์เท่านั้น รูปร่างข้อลำขนาดฉันยังเหนี่ยวสายมันไม่ค่อยไหว ถ้าเจอขนาด 80 ปอนด์เข้าไปก็คงดึงสายของมันไม่ขึ้นเลย คนจะยิงธนูขนาดอย่างแกว่านี่ได้ จะต้องเป็นคนใหญ่โตแข็งแรงที่สุด สายของมันที่ดีดออกไป ถ้าพลาดไปถูกแขนก็แทบหักทีเดียวแหละ และแรงปะทะของธนูที่แล่นออกไป สามารถล้มช้างได้ในลูกเดียว เมื่อเสียบเข้าเป้าหมายสำคัญ โดยไม่จำเป็นต้องอาบยาพิษ”

“เรื่องนี้ผู้กองไม่ต้องกังวลหรอกครับ ผมยิงธนูขนาดนี้ได้อย่างสบาย และเคยยิงมาเสียนักต่อนักแล้ว มันอยู่ที่จังหวะในการเหนี่ยวสาย ซึ่งเป็นเคล็ดลับชนิดหนึ่งที่อธิบายยาก ตามปกติเราเหนี่ยวสายธนูเล่นเฉยๆ จะรู้สึกมันหนักมาก แทบไม่มีแรงดึงให้คันธนูโค้งลงมาได้ แต่เมื่อเป้าหมายสำคัญรอคอยอยู่เบื้องหน้า เมื่อลูกพาดพร้อมอยู่ในสาย และสำคัญที่สุด เมื่อมีไนโตรผูกติดกับดอกธนูด้วยเช่นนี้ แม้ผู้กองจะคิดในครั้งแรกว่าไม่สามารถเหนี่ยวสายยิงได้ ครั้นถึงเวลานั้นเข้าจริง ก็ต้องยิงจนได้เองอย่างน่าประหลาดใจ ผู้กองย่อมจะรู้ดีอยู่ว่าถ้ายิงลูกธนูลูกนั้นไม่ไป มันก็จะระเบิดขึ้นฆ่าเราเอง”

พรานใหญ่มองดูแงซายตาเป็นประกายเลื่อมใส เขาเห็นด้วยกับถ้อยคำของเจ้าชาวดงพเนจร พยักหน้าช้าๆ ครางออกมา

“ฮือม์ มันน่าจะจริงอย่างแกว่านั่นแหละ อีกอย่างหนึ่งแกก็เป็นคนรูปร่างใหญ่โตแข็งแรงอยู่แล้ว ฉันเชื่อว่า...แกคงยิงมันได้อย่างสบาย โดยอาศัยความชำนาญที่มีมาก่อนด้วย”

แล้วก็เปลี่ยนมาเป็นหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“แกนี่มีอะไรดีๆ ซ่อนอยู่ในตัวชนิดที่คิดไปไม่ถึงเสมอแหละนะ พิษสงรอบด้านเกินเชื่อทีเดียว เสียอย่างเดียว ที่จะต้องแคะไค้กันออกมาแกถึงจะยอมขยาย นี่ดีฉันปรึกษาในเรื่องนี้กับแกขึ้น ถ้าไม่งั้นก็คงเก็บเงียบอยู่นั่นเอง”

“ผมคิดในเรื่องนี้มาตั้งแต่เห็นงูยักษ์ตัวนั้นแล้ว แต่ไม่กล้าที่จะเรียนให้ผู้กองทราบถึงวิธีการของผม เพราะไม่แน่ใจว่าผู้กองจะเห็นด้วยหรือเปล่า ผมเองก็คำนวณไม่ถูกเหมือนกันว่าอำนาจระเบิดของไนโตร ซึ่งมีแต่เพียงแรงอัดอย่างเดียว โดยไม่ได้มีสะเก็ด มันจะมีผลในการทำลายชีวิตของงูยักษ์ตัวนั้นได้เพียงไหน”

พรานใหญ่ตอบ ตบไหล่แงซายอีกครั้ง

“แกเป็นทหารมาแล้ว และเป็นนักก่อวินาศกรรมเสียด้วย แกไม่รู้หรือว่า อำนาจระเบิดที่ก่อให้เกิดแรงอัดตัวอย่างมหาศาลของอากาศ มีความหมายในการทำลายล้างวัตถุ หรือสิ่งมีชีวิตอย่างใดบ้างเมื่ออยู่ในระยะอำนาจของมัน ภูเขาทั้งลูกยังถล่มลงมาได้เป็นกระบิๆ นับประสาอะไรกับสัตว์มีชีวิต เราไม่ต้องการสะเก็ดระเบิดเพื่อเจาะทะลวงหรือสร้างบาดแผล แต่เราต้องการแรงอัดเท่านั้นเป็นสิ่งทำลายมัน ซึ่งจะต้องได้ผลอย่างที่สุด ถ้าเราใช้ปืน ก็หมายความแต่เพียงว่า เราให้ลูกปืนไปเจาะทำบาดแผลขึ้นเท่านั้น แต่จะระเบิดจะฆ่ามันด้วยอานุภาพของแรงอัดทำให้เกิดอาการช็อคได้รุนแรงยิ่งกว่าบาดแผลเล็กๆ ของลูกปืนหลายเท่านัก”

“ผมเรียนมาเฉพาะการรบเท่านั้น ไม่ได้เรียนทางเทคนิค นั่นมันเป็นวิชาที่สูงขึ้นไป เรื่องนี้ผู้กองย่อมต้องรู้ดีกว่าผมแน่”

“ฉันก็รับรองกับแกอยู่นี่ยังไงว่า ถ้าทำได้ตามวิธีการของแกละก็ มันต้องได้ผลอย่างวิเศษสุด คิดดู แกคงเคยระเบิดปลาในน้ำมาแล้ว แกจุดระเบิด ทิ้งลงไปให้มันระเบิดขึ้นใต้น้ำ ปลาน้อยใหญ่ หรือสัตว์น้ำทุกชนิดในละแวกรัศมีระเบิดถูกอำนาจอัดของแรงระเบิดลอยตามขึ้นมาเป็นแพมันตายเพราะแรงอัดของน้ำ ไม่ได้ตายเพราะบาดแผล อย่าว่าแต่สัตว์เลย เรือดำน้ำทั้งลำก็ยังแตกเพราะอำนาจแรงอัดของระเบิดน้ำลึก เราจะใช้ทฤษฎีนี้แหละ ฆ่าไอ้งูยักษ์ตัวนั้น แทนที่ฆ่าด้วยลูกปืน ซึ่งมองเห็นความหวังได้น้อยเหลือเกิน เอาละ แผนการของแกอันนี้ใสแจ๋วแล้ว และฉันก็เห็นด้วยกับแกอย่างยิ่ง พรุ่งนี้ฉันจะบอกแผนของแกให้พวกเจ้านายทราบ เขาคงจะตื่นเต้นยินดีกันมากทีเดียว”

ปรึกษาหารืออยู่กับแงซายอีกสองสามคำ รพินทร์ก็ผละไปนอน

ประมาณหนึ่งนาฬิกาเศษ นางอั้วเขย่าปลุกดารินขึ้นด้วยอาการละล่ำละลักตื่นตกใจปรากฏว่ามุมีอาการกระสับกระส่ายร้องครางด้วยพิษบาดแผลที่อักเสบเต็มที่ เชษฐากับไชยยันต์หลับเป็นตายเพราะความอ่อนเพลียในการเดินทางเมื่อกลางวัน ไม่รู้สึกตัวรับรู้เหตุการณ์ด้วย และหล่อนก็เห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องรบกวนเวลานอนของคนทั้งสอง จึงลุกขึ้นมาปลุกปล้ำกับเจ้ามุตามลำพังโดยนางอั้วและแงซายเป็นลูกมือช่วยเหลืออยู่เท่านั้น

ภายหลังจากฉีดมอร์ฟีนให้หนึ่งเข็ม มุก็ซึมสงบไปอีก ราชสกุลสาวกลับไปที่เตียงสนามของหล่อน ตั้งใจจะนอนต่อเมื่อจัดการกับคนเจ็บเสร็จเรื่องไป แต่แล้วก็นอนไม่หลับ อากาศกลางดึกมันหนาวเหน็บเข้าไปจนถึงกระดูก จนต้องลุกขึ้นมาดื่มบรั่นดี และสวมเสื้อคลุมขนสัตว์ตัวยาวทับไว้อีกชั้นหนึ่ง

ในความเงียบสงัดนั้น หล่อนก็แว่วเสียงทุ้มกังวาน ลอยพลิ้วเข้ามากระทบโสตประสาท **มันเป็นเพลงกะเหรี่ยงที่หล่อนไม่รู้ความหมายของถ้อยคำ แต่ก็พอจะสำเหนียกกลีลาอันเยือกเย็นไพเราะของมัน ที่ราวกับว่าจะกลั่นกรองออกมาจากหัวใจของเจ้าของเสียง มันช่างอ่อนหวานช่านหัวใจเสียนี่กระไร...ใครหนอที่เป็นเจ้าของเสียงเพลงรักชาวเขายามดึกสงัดเช่นนี้**

เดินมาแหวกประตูกระโจม ทอดมองออกไป ขณะนั้นเดือนแรมลอยอยู่กลางฟ้าอันโปร่งใส แงซายคนเดียวเท่านั้นที่แลเห็นนั่งเป็นเงาตะคุ่มอยู่บนขอนไม้ข้างกองไฟ และเสียงเพลงลอยมาจากที่นั่น

หญิงสาวเงี่ยหูฟังอย่างฉงนครามครัน ยิ้มออกมาน้อยๆ กับตนเอง อดที่จะปล่อยอารมณ์ให้ดื่มลึกไปกับกระแสเสียงนั้นไม่ได้ หล่อนไม่นึกมาก่อนเลยว่า เจ้าคนใช้ชาวดงของหล่อนจะร้องเพลงได้ไพเราะซึ้งใจถึงเพียงนี้ ทั้งๆ ที่หล่อนก็ฟังถ้อยคำไม่ออก

และโดยไม่ได้ตั้งใจเลย เท้าพาตัวเดินทอดน่องออกไปจากกระโจมพัก น้ำค้างพรมเปียกชุ่มไปทั่วพื้นดิน แสงเดือนแม้จะข้างแรม ก็ยังสกาวผ่องอาบนวลไปทั่วบริเวณ

เสียงเพลงนั้น หยุดไปอย่างกะทันหัน เมื่อผู้ร้องรู้สึกในฝีเท้าของหล่อน ที่เดินเข้ามาใกล้ดารินหยุดยืนอยู่ตรงหน้าแงซายอีกฟากหนึ่งของกองไฟ

“ร้องเพลงได้ไพเราะมาก แงซาย”

ราชสกุลสาวเอ่ยขึ้นแผ่วเบา พร้อมกับยิ้มให้ แล้วโบกมือเมื่อร่างสูงใหญ่นั้นขยับตัวจะลุกขึ้น

“ตามสบายเถอะ ฉันไม่มีธุระอะไรจะใช้หรอก ออกมาเดินเล่นเท่านั้น”

แล้วหล่อนก็ผละออกเดินต่อไปช้าๆ ตามกลุ่มลูกหาบและพรานพื้นเมือง ที่นอนกันอยู่ระเกะระกะรอบบริเวณแค้มป์ ขณะที่ผ่านเกวียนคันหนึ่งใต้ต้นตะแบก ที่มีกองไฟใหญ่อีกกองหนึ่งเหลือแต่ถ่านแดงเรืองอยู่นั่นเอง ผู้ที่นอนคลุมผ้า เอาหมวกปิดหน้าอยู่ใต้เกวียน ก็ผงกตัวลุกขึ้นนั่ง

เสยหมวกขึ้นไปกองอยู่กลางศีรษะ เผยให้เห็นหน้าได้รางๆ อ้าปากหาวพร้อมกับพูดขึ้นกลั้วมากับอาการหนาวนั้น

“มีข้อควรสบายใจสำหรับพวกเราอยู่อย่างหนึ่ง ที่คนหนึ่งในคณะนายจ้างเป็นคนขยันเหลือเกิน มักจะตื่นขึ้นมาตรวจความสงบเรียบร้อยของแค้มป์ยามวิกาลอยู่เสมอเป็นประจำ...ผู้กำกับอยู่ในห้อง ผู้กองไม่ได้ไปตรวจ ผู้หมวดยังอยู่ ผู้หมู่ไม่ได้ไปเที่ยว แงซายไม่ได้อยู่คนเดียว เหตุการณ์ปกติครับผม!”

“ควรจะลุกขึ้นมายืนตรง แล้วก็รายงาน ไม่ใช่อ้าปากหาวหวอดรายงานอย่างนั้น”

หล่อนกระชากเสียงประชดมา

อีกฝ่ายหนึ่งปฏิบัติตามคำสั่งโดยเคร่งครัดเหมือนกัน กระโดดผางขึ้นยืน ชิดเท้าตรง ยกมือตะเบ๊ะพับอย่างแข็งแรงหน้าตาเฉย ดารินยืนกอดอก สำรวจตั้งแต่หัวจรดเท้าสลับกันอยู่สองสามครั้ง ปั้นเสียงต่อมาว่า

“เห็นผู้หญิงเดินมาคนเดียวกลางดึก จะรวนรึ? เรานี่เห็นจะเป็นอันธพาลประจำหมู่บ้านหล่มช้างนี่กระมัง ลูกพี่ใหญ่ของเจ้าคะหยิ่นอีกทีหนึ่ง เดี๋ยวเหอะ เดี๋ยวได้โดนดี”

“โดนดีไม่กลัว กลัวโดนไอ้ที่ไม่ดีตะหาก แล้วก็โดนไอ้อย่างหลังนี่อยู่เป็นประจำแล้วตั้งแต่มีนายเป็นผู้หญิงแสนจะเอาแต่ใจตัว-พาโล-ขี้งอน-ชอบข่มขู่...คนนี้”

“อย่ายั่วนะ คนยิ่งอารมณ์ไม่ดีอยู่ด้วย”

รพินทร์เบิกตาตื่น มองไปรอบๆ ตัว แล้วห่อไหล่ลง

“เอ...อากาศคืนนี้ก็เย็นฉ่ำดีอยู่นี่”

“ถึงอากาศเย็น เลือดมันก็ร้อนขึ้นมาได้ ถ้าโทสะมันถูกยุยั่ว!”

“ลูกแกะผู้น่าสงสารนอนต่อไปดีกว่า”

ว่าแล้ว ก็ทรุดตัวนอนตามเดิม เอาผ้าผืนบางคลุมโปง แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งโหยง เพราะผ้าผวยเก่าๆ ผืนนั้นถูกกระชากพ้นไปจากตัวโดยแรง พร้อมกับเสียงแว้ด

“ยังไม่ให้นอน! ถ่านแดงๆ อยู่ใกล้นี่ด้วย เดี๋ยวก็ย่างเป็นหมูหันเสียหรอก ฮึ!”

รพินทร์ลุกขึ้นนั่งอีกครั้ง ถอนใจเฮือก

“เวรเสียจริง พับผ่า! ขนาดนอนหลับไปแล้ว ยังอุตส่าห์มาหาเรื่องอีก”

“ใครหาเรื่อง? ใครไปว่าอะไร? เมื่อกี้นี้ใครใช้ให้ตื่นขึ้นมาพูดยั่วโมโห แหย่โทสะเขาแล้วยังมีหน้าบอกว่าจะนอนอีกหรือ เพราะฉะนั้นยังไม่ต้องนอนก่อน”

“เอา! ไม่นอนก็ไม่นอน ม๊ะ! ทะเลาะกันแก้หนาวดูสักตั้ง ไม่ได้ทะเลาะกันหลายวันแล้ว ชักเปรี้ยวปาก ว่ากันให้เป็นวรรคเป็นเวรติดต่อกันไป แบบเพลงซิมโฟนี่ชุด ‘อันพินิชด์’ ของชูแบรท์ไปเลยทีเดียว”

รพินทร์ปั้นหน้าขึงขัง ถลกแขนเสื้อขึ้น ดารินขยุ้มผ้าห่มผืนนั้นเป็นก้อน แล้วปาใส่หน้าเขา พรานใหญ่รับไว้ได้ แยกเขี้ยวเข้าใส่ พอดารินหันไปคว้าดุ้นฟืนติดไฟ ก็เผ่นหวือไปนั่งคุมเชิงอยู่ที่ก้อนหินฝั่งตรงข้าม ห่างรัศมี

“เก่งจริงหนีทำไมล่ะ”

“แล้วเรื่องอะไรจะเห็นคนเป็นหมูหัน เอาไฟมาลน”

ม.ร.ว.สาวค้อนน่ากลัว ทำเสียงหึๆ อยู่ในลำคอ แล้วหันไปดูที่ผ้าห่มของเขาที่หล่อนใช้เป็นอาวุธปาใส่หน้าเมื่อตะกี้ ฉวยขึ้นมาขยับจะโยนเข้ากองไฟด้วยนิสัยพาล ที่มักจะเกิดขึ้นโดยไม่มีเหตุผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคู่ปรับคนสำคัญ รพินทร์ร้องลั่นโจนพรวดมาแย่งคืนไปได้ หนีไปนั่งคลุมตัวอยู่ที่ก้อนหินที่เดิม

“อย่าโหดร้ายให้มากนัก พรานไพรมีผ้าห่มบางๆ อยู่ผืนเดียวนี่เท่านั้น จะเอาไปเผาไฟเสียแล้ว ตัวเองมีเครื่องกันหนาวสารพัด คนอื่นเขาไม่หนาวบ้างหรือยังไง”

หล่อนตาขุ่นอยู่เช่นนั้น ยกมือขึ้นปัดผมที่ลมดึกเป่าลงมาเคลียหน้าผาก แล้วทันทีนั้นเองก็ทำท่าเหมือนจะเพิ่งนึกอะไรขึ้นมาได้

“ฉันให้แบล็งเก็จเราไปผืนหนึ่ง ใหม่อีกทีเดียว ขนสัตว์แท้ด้วย ตอนที่เรานอนจับไข้อยู่ที่โป่งกระทิงน่ะ มันอยู่ที่ไหนเสียแล้ว?”

“มาทวงถามทำไม จะเอาคืนเหรอ?”

“ใช่! เอาของฉันคืนมาเดี๋ยวนี้”

ดารินกระชากเสียง

รพินทร์ยักไหล่

“เสียใจเป็นอันขาด รพินทร์ ไพรวัลย์ ให้เป็นเครื่องราชบรรณาการแก่คะหยิ่นผู้สหายรักไปเสียแล้ว ตั้งแต่เมื่อกลางวันนี้ อยากจะได้คืนไปทวงที่คะหยิ่น”

“บ้า! อ้อ นี่เอาผ้าห่มของฉันไปให้คะหยิ่นเสียแล้ว...”

หล่อนร้องแหลม ลืมตาโต

อีกฝ่ายก้มศีรษะลง ควักบุหรี่มาจุดสูบ บอกหน้าตาเฉย

“ใช่! ให้ไปเสียแล้ว”

“ดีละ! นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป อย่าหวังที่จะได้อะไรจากฉันอีกเลย...”

“ก็ไม่เคยคิดหวัง ที่จะให้ตนเองต้องผิดหวัง”

“ผ้าพันคอของฉัน ที่พันแผลที่ข้อมือนั่น ถอดคืนมาให้เสียเดี๋ยวนี้!”

หล่อนออกคำสั่งเฉียบขาด เสียงเครือ

รพินทร์หัวเราะ

“อยากได้ มาแก้คืนเอาเอง”

ขาดเสียงเขา ดารินเดินปรี่อ้อมกองไฟเข้ามาโดยเร็ว กระชากแขนข้างที่พันผ้าของเขาขึ้น ขยับจะแก้ปมที่ผูกไว้ออก พริบตานั้นเองวงแขนล่ำสันเต็มไปด้วยพลังอีกข้างหนึ่ง ก็คล้องเอว กระตุก...เพียงเบาๆ เท่านั้น ร่างงามของราชสกุลสาวผู้เป็นนายจ้าง ก็ล้มลงนั่งทับอยู่บนตัก

แล้วก็เลยถูกมัดอยู่ในวงแขนนั้นกระชับแน่น หน้าต่อหน้าห่างกันเพียงชั่วคืบ

ทุกสิ่งทุกอย่างนิ่งอยู่ในความเงียบสงัด นอกจากกระแสลมผะแผ่วที่กระซิบอยู่ตามใบไม้รอบด้าน และเสียงเพลงรักชาวเขาที่ลอยแว่วแผ่วหวานมาจากเงาสลัวมุมหนึ่งเท่านั้น

มือทั้งสองอันสั่นเทาของหล่อน ยังอยู่ที่ทรวงอกนั้นพยายามจะออกแรงดัน แต่ไม่ทราบว่ามีพลังอะไรมายึดเหนี่ยวไว้ เรี่ยวแรงมันเหือดหายไปหมดสิ้น หน้าแดง และกลับซีดสลับกันอยู่เช่นนั้น แววตาประหม่า อดสู ระคนไปด้วยความรู้สึกนานาประการ อันไม่อาจบรรยายออกมาได้

“ปล่อย! นี่อวดดียังไง...”

กระซิบละล่ำละลัก อุบอิบอยู่ในลำคอแทบจะฟังไม่ได้ศัพท์ แต่อ้อมแขนนั้นยิ่งกระสันวงแน่นเข้าไปอีก จนสัมผัสไออุ่นของลมหายใจ

“คนที่อวดดีที่สุดในโลก ก็คือ หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ ไม่มีใครอื่นหรอก”

“บอกว่าปล่อย ได้ยินไหม!”

หล่อนตวาด แต่เสียงก็ไม่เกินกระซิบอยู่เพียงแค่นั้น

“ให้ตายก็ไม่ปล่อย”

“อ้อ! นี่บังอาจลวนลามฉันงั้นรึ”

“ก็สุดแล้วแต่จะตั้งข้อหาเอา”

“แงซาย ฆ่าคนคนนี้เสีย!”

ดารินตะโกน ทว่า...มันดังก้องอยู่เพียงในใจนึกเท่านั้น

ง้างฝ่ามือขึ้น เตรียมจะตบ ใบหน้านั้นกลับยื่นใกล้เข้ามาอีกเหมือนจะเชื้อเชิญ หล่อนตบจริงเหมือนกัน แต่อันเนื่องมาจากระยะมันใกล้ชิดเกินไป และคนตบก็จิตใจไม่เด็ดเดี่ยวมั่นคงเหมือนท่าทางนัก ฝ่ามือข้างนั้นจึงลอยมาสัมผัสแก้มเพียงเบาๆ เท่านั้น

ริมฝีปากที่ใกล้อยู่แล้วก็วูบเข้าไปถึงริมฝีปากบางเฉียบเป็นมุมกระจับ ส่อถึงแววทระนงเจ้าอารมณ์ บดประชิดสนิทแนบเป็นเนื้อเดียว ร่างของหล่อนถูกตวัดเอนลงนอนพาดกับตัก...

ดารินสำลักนิดหนึ่ง ผงะดิ้นนิดเดียวเท่านั้น สำหรับแรงต่อต้านขัดขืนนั้น ครั้นแล้ว ก็สนิทนิ่งสั่นพลิ้วไปทั้งร่างเหมือนถูกกระแสไฟฟ้าแล่นผ่านตลอดทั้งองคาพยพ มือข้างหนึ่งขยุ้มอยู่ที่ไหล่แข็งแรง อีกข้างหนึ่ง กำปอยผมของศีรษะนั้นไว้เคว้งคว้างเลื่อนลอย เหมือนตกอยู่ในห้วงฝันอันเลือนราง

นานเท่านาน อ้อมกอดวงนั้นค่อยๆ ผ่อนคลายออก เปลือกตาที่ปิดสนิทคู่นั้นเต้นพลิ้ว ลมหายใจแผ่วระรวยเหมือนคนที่ตกอยู่ในห้วงวิสัญญีด้วยมนต์สะกด ครั้นแล้วทันทีทันใดนั้นเอง...

สำนึกก็กลับคืนมา รวบรวมกำลังที่มีอยู่ทั้งหมดสะบัดเต็มแรง พ้นออกไปจากตักของเขา ยืนหายใจสะท้อนหอบ หลังมือข้างหนึ่งคลึงอยู่ที่ริมฝีปากรอยถูกจูบ ตาแวววับปานเกล็ดดาว จ้องนิ่งอยู่ที่เขา

"สาวหาว! กักขพะ! สัตว์ป่า..."

เสียงกระซิบบริภาษ

แล้วเจ้าของเสียงอันแตกพร่านั้น ก็หมุนตัวกลับ สะบัดเส้นผมปลิวกระจายเหมือนอารมณ์ของตนเองที่กระเจิง สาวเท้าเดินหายกลับเข้าไปในกระโจมโดยเร็ว

"ยูงทองล่องฟ้าเมฆิน
ถวิลหวังไอดิน
โบยบินผินสู่พสุธา
ดอกฟ้าโน้มกิ่งลงมา
จากสวรรค์อาภา
ให้ดินปรีดาอาวรณ์"

เจ้านกการเวกเสียงใส คงคร่ำครวญเพลงรักของมันอยู่วิเวกหวานเช่นนั้น สิงห์สัตว์จตุรบาทและจักจั่นเรไรรอบด้าน ดูจะเงียบเชียบไปหมดเหมือนจะเงี่ยสดับลำนำเพลงอ่อนซึ้งบทนั้น... เจ้านกการเวกผู้มีนามว่า...แงซาย

50

คะหยิ่นเกณฑ์คนออกไปตัดไม้ เพื่อนำมาปลูกบ้านหลังใหญ่ให้แก่คณะเดินทางตั้งแต่ย่ำรุ่ง มีการเคลื่อนไหวคึกคักไปตลอดทั้งหมู่บ้าน ซึ่งแต่ก่อนมีแต่ความเงียบซบเซา รพินทร์พลอยหายไปด้วยพร้อมกับแงซาย ก่อนหน้าที่คณะนายจ้างจะตื่น

“พรานใหญ่ให้เรียนว่า ให้พวกเจ้านายทานอาหารเช้าก่อน ไม่ต้องรอ”

บุญคำเป็นคนรายงาน

เชษฐากับไชยยันต์ไม่ติดใจอะไรนักสำหรับรพินทร์ เพราะคาดถูกว่า...เขาคงจะออกไปสำรวจป่าตามที่บอกไว้เมื่อวาน แต่แปลกใจเล็กน้อยที่ไม่เห็นคนใช้ชาวดง ตามปกติแล้วแงซายอยู่ยามตลอดคืน และมักจะเข้านอนในตอนกลางวัน แต่มาเช้าวันนี้พลอยหายไปด้วย

“แล้วแงซายไปไหน”

“เห็นออกไปพร้อมกับพรานใหญ่ตั้งแต่หัวรุ่ง”

พรานเฒ่าตอบ

“รพินทร์คงจะชวนออกไปด้วยกระมัง”

เชษฐาเปรยกับสหายของเขา แล้วก็ไม่ได้ซักถามอะไรอีก

สำหรับดาริน ตั้งแต่ลืมตาตื่นขึ้นในเช้าวันนี้ หล่อนไม่มีเวลาจะสนใจกับอะไรทั้งสิ้น อาการของมุทำท่าจะไม่ดีนัก พิษไข้ขึ้นสูง ทำให้ไม่ได้สติ มีอาการเพ้อคลั่งกระสับกระส่ายอยู่ตลอดเวลา หล่อนมัวแต่เคร่งเครียดอยู่กับอาการของคนเจ็บ จนไม่มีเวลาเป็นของตนเอง ครั้งหนึ่งคะหยิ่นกะเล่อกะล่าเข้ามาจะขอเยี่ยมดูอาการของลูกชาย แต่ถูกหล่อนไล่ตะเพิดออกไป

ทุกคนสังเกตเห็นหล่อนเคร่งเครียดไปจากทุกวัน และย่อมตะหนักดีว่า แพทย์สาวมือดีประจำคณะตกอยู่ในภาวะหนักใจยิ่ง ในอาการของคนเจ็บที่อยู่ในความรับผิดชอบโดยตรง หล่อนกำลังต่อรองกับมัจจุราชอย่างสุดพลังความรู้ความสามารถ ในอันที่จะเอาชีวิตของลูกชายหัวหน้าบ้านกลับคืนมาให้ได้ มุเกิดอาการช็อคขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งหวุดหวิดจะกลับบ้านเก่า ภายหลังจากฉีดยาแต่หล่อนก็กู้ไว้ได้อย่างหวุดหวิดจวนเจียน ท่ามกลางความใจหายใจคว่ำของทุกคนที่ช่วยกันอย่างชุลมุน

“อยู่หรือไปก็คงรู้กันก่อนค่ำวันนี้แหละ”

หล่อนกระซิบกับเชษฐาและไชยยันต์ ขณะที่เงยขึ้นป้ายแขนเช็ดเหงื่อบนใบหน้า ขณะนั้นเจ้ามุซึมสงบไปได้อีกครั้ง

เกือบเที่ยง รพินทร์กับแงซายก็โผล่กลับเข้ามา ขณะนั้นพวกชาวบ้านในความควบคุมของคะหยิ่น ร่วมกับบุญคำ กำลังระดมกันขุดหลุมเตรียมลงเสาเรือนเป็นที่เอิกเกริกคึกคัก พรานใหญ่เข้า

ไปตรวจดูลักษณะการเริ่มต้นปลูกสร้างเรือนใหญ่หลังนั้น สั่งงานอยู่ครู่ก็เข้ามาในกระโจม แงซายถือคันธนูอันใหญ่เกือบท่วมหัวตามเข้ามาด้วย พร้อมกับไม้ไผ่ที่เตรียมทำลูกซึ่งยังไม่เสร็จเรียบร้อยนัก

เชษฐา ไชยยันต์ รอคอยเขาอยู่ก่อนแล้ว แต่บุคคลที่หันหลังให้ในทันทีที่ร่างของพรานใหญ่ก้าวเข้ามา ก็คือดาริน หล่อนนั่งเท้าคางอยู่ที่ม้ากลมเล็กๆ เบื้องหน้า ร่างอันนอนยาวเหยียดของคนเจ็บ มองดูนางอั้วเอาผ้าขนหนูผืนเล็กชุบน้ำผสมอัวเดอโคโลญ เช็ดตามใบหน้าและลำคอของเจ้ามุ ตามคำสั่งของหล่อน **รพินทร์ชำเลืองไปยังร่างของน้องสาวนายจ้างแวบหนึ่งอย่างไม่ตั้งใจ และสำเหนียกได้ในความผิดปกตินั้นด้วยความรู้สึกใหม่ๆ แปลกๆ**

หล่อนฟ้องพี่ชายหรือเปล่า สำหรับเหตุการณ์ที่เขาเองก็ไม่คิดฝันมาก่อนว่าจะเกิดขึ้นสำหรับเมื่อคืนที่ผ่านมา...

คำถามที่เกิดในใจตัวเองข้อนี้ ทำให้รพินทร์อึดอัดกระสับกระส่ายอย่างไรพิกล สังเกตไปยังอากัปกิริยาราชสกุลหนุ่มใหญ่ หัวหน้าคณะเดินทาง และไชยยันต์เห็นเป็นปกติ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเหมือนดังเช่นที่หวาดระแวง ก็ค่อยเบาใจขึ้น

“พบร่องรอยอะไรบ้าง?”

อดีตท่านทูตทหารบกเอ่ยถามขึ้นในทันทีที่เขาหย่อนตัวลงนั่งลงบนลังใบหนึ่ง

“มีแต่รอยเก่าที่มันเลื้อยผ่านทุ่งหญ้าหลังเขาครับ แล้วก็ชายป่าบางส่วนทางด้านตะวันตกของหมู่บ้าน คงจะตอนที่มาเอาวัวของคะหยิ่นไปกิน ตอนนี้ผมคิดว่ามันคงไม่ได้อยู่ในละแวกใกล้เคียงแน่นอน เพราะสัตว์ป่าอื่นๆ มันเริ่มออกหากินโดยปกติ และเริ่มชุมนุมในบริเวณนี้”

“เมื่อคืนนี้ผมนอนคิดอยู่นาน ก่อนที่จะหลับไป...”

ไชยยันต์ว่า

“มันมีปัญหาหนึ่งที่พวกเราอาจมองผ่านไปเสีย ไอ้งูยักษ์ตัวนี้มันเป็นตัวเดียวกับที่ปะทะกับพวกเราหรือเปล่า มันอาจมีสองตัวเป็นคู่กันก็ได้นะ ดูแต่ไอ้จงอางคู่นั้นที่เราพบก่อนจะถึงแค้มป์ตรงป่าหวาย บุญคำยิงตายเสียตัวหนึ่งก่อนหน้าแล้ว พอเราตามหลังมา ก็พบคู่ของมันดักคอยอาฆาตอยู่ งูเห่าดงนั่นก็อีกคู่หนึ่งที่พบกันมาแล้ว จากประสบการณ์ที่ผ่านมา เจ้าพวกงูร้ายมักจะอยู่เป็นคู่เสมอ และถ้าเราฆ่ามันก็ต้องฆ่าทั้งสองตัว”

คำพูดของไชยยันต์ ทำให้เชษฐากับรพินทร์เฉลียวคิดขึ้นมาได้

“ผมก็ลืมคิดถึงข้อนี้ไปเหมือนกัน”

พรานใหญ่พึมพำออกมาเบาๆ มองดูเชษฐากับไชยยันต์แล้วยิ้มจืดๆ

“จริงอย่างคุณไชยยันต์ว่าครับ เจ้าตัวที่เอาควายของเราไปกินและถูกยิงไป กับตัวที่เข้ามาอาละวาดที่หมู่บ้านหล่มช้างนี่ อาจเป็นคนละตัวกันก็ได้ และถ้าเป็นเช่นนั้น มันก็ต้องมีสองตัวคู่กัน”

ภายหลังนิ่งคิดอยู่ครู่ หัวหน้าคณะก็บอกมาด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เป็นปกติของเขาว่า

“ก็ไม่มีปัญหาอะไร ถ้ามันมีอยู่สองตัว ก็จะมันทั้งสองตัวนั่นแหละ ลงฆ่าตัวแรกได้ก็ต้องฆ่าตัวที่สองได้ และตามหลักถ้าเป็นคู่ของมันจริง การหากินก็คงจะไปด้วยกัน...ไม่แยกห่างกันคนละทิศละทางนัก เราควรจะพบมันพร้อมกันทีเดียวสองตัวเลย ไม่งั้นก็ห่างกันไม่มาก”

“มันจะไม่ง่ายเหมือนอย่างที่แกพูดน่ะซิ...”

สหายของเขาขัดมา

“ขนาดตัวเดียว ก็นั่งคิดกันปวดกบาลอยู่แทบตายนี่แล้ว ว่าจะรบกับมันยังไงดี และถ้าไอ้ยักษ์นั่นมันเกิดมีขึ้นสองตัว ความหนักใจของเราก็เท่ากับเอาสองคูณทีเดียว แล้วสมมติว่าถ้ามันพร้อมใจกันเข้าโจมตีเราทีเดียวสองตัว พวกเราจะรับกันอีท่าไหน ไม่ใครก็ใครในพวกเราเป็นได้เข้าไปทัศนาจรในท้องของไอ้สัตว์โลกล้านปีกันบ้างละ”

รพินทร์หันไปมองดูแงซาย แล้วพยักหน้าให้เข้ามาใกล้ หลังจากนั้น เขาถือโอกาสอธิบายให้เชษฐาและไชยยันต์ทราบถึงแผนการของแงซายในอาวุธใหม่ ที่จะใช้ปราบเจ้างูยักษ์ตัวนั้น

ทั้งสองทำท่าตื่นงงในครั้งแรก แต่ภายหลังจากการสอบซัก แล้วรพินทร์อธิบายให้ทราบโดยละเอียด บุคคลที่ผ่านวิชาการทหาร และชำนาญในด้านสรรพาวุธมาอย่างดีแล้วอย่างเชษฐากับไชยยันต์ ก็แทบจะลุกขึ้นเต้นด้วยความโสมนัสเหลือที่จะกล่าว ไชยยันต์ปรี่เข้าไปจับแขนพรานใหญ่เขย่า อีกมือหนึ่งตบหลังแงซายเต็มรัก

“พ่อคุณเอ๋ย เด็ดอะไรยังงี้ อยากจะรู้เหลือเกินว่าอะไรนะ ที่บันดาลให้แงซายเกิดความคิดอันใสแหนวขึ้นมาได้แบบนี้ สำเร็จแน่ไม่มีปัญหา สำหรับอาวุธชนิดใหม่ที่แงซายกับคุณช่วยกันคิดขึ้นมาได้นี่”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมาลั่นเต็นท์ ตาเป็นประกาย หัวเราะร่า กล่าวสรรเสริญชมเชยแงซายไม่หยุดปาก

เชษฐาเองก็เต็มไปด้วยความปีติยินดี แต่อันเนื่องมาจากความรอบคอบถี่ถ้วนตามนิสัย เขาสอบซักถามรพินทร์กับแงซายอย่างถี่ถ้วนที่สุดอีกครั้ง

“แน่ใจหรือ แงซาย ว่าลูกธนูที่มีไนโตรมัดติดอยู่ จะวิ่งเข้าไปสู่เป้าหมายได้โดยไม่เสียการทรงตัว ผิดทิศทาง”

คนใช้ชาวดงยิงฟันขาว

“แน่ใจครับ นายใหญ่ ผมเคยยิงมาแล้ว บ่ายๆ วันนี้ธนูของผมจะเสร็จเรียบร้อย ผมจะทดลองให้ดูก่อน”

“เห็นจะไม่มีปัญหาหรอก...”

ไชยยันต์แสดงความเห็นมาโดยเร็ว ใบหน้าเบิกบานแจ่มใส

“น้ำหนักของไนโตรที่จะมัดติดธนูมันไม่มากมายอะไรนัก และใช้ธนูใหญ่ขนาดนี้ ลูกธนูจะต้องพาระเบิดไปได้อย่างสบาย มันสำคัญอยู่ที่มือคนยิง และจังหวะเวลาระเบิดเท่านั้น”

ว่าแล้ว อดีตนายทหารปืนใหญ่ ก็ขอคันธนูจากแงซายไปดู ตัวคันเป็นลำไม้ไผ่แกร่ง เหลาไว้ได้ส่วนสัดงดงาม และย่างไฟอย่างดีเต็มไปด้วยกำลังสปริง และเหนียวแน่นมั่นคงยิ่งนัก สายทำด้วยริ้วหนังวัวถักสามเส้นใหญ่ ขนาดเกือบเท่านิ้วก้อย เมื่อทดลองเหนี่ยวสายน้าวคันดู คนข้อใหญ่โตล่ำสันขนาดไชยยันต์ก็ยังแขนสั่น เขาดึงออกได้นิดเดียวก็เบ้ปาก โคลงหัวบ่นอุบว่าไม่ไหว เชษฐาขอเอาไปดูบ้าง ตรวจดูอย่างรอบคอบ ราชสกุลหนุ่มเคยเป็นนักกีฬายิงธนูมาก่อนบ้างเหมือนกัน ภายหลังจากพิจารณาอยู่ครู่ เขาก็บอกได้ทันทีว่าธนูของแงซายเป็นธนูขนาดหนักที่สุดและมีประสิทธิภาพยิ่ง

หัวหน้าคณะเงยหน้าขึ้น มองดูแงซายด้วยตาเป็นประกาย พึมพำออกมา

“แกนี่มันรอบตัวเลยนะ แงซาย ฉันไม่นึกว่าแกจะมีอะไรดีๆ อยู่ในตัวถึงขนาดนี้ เอาละรีบจัดการเสียให้เสร็จเรียบร้อย เย็นนี้เราจะลองกันดูเสียก่อน เพื่อให้แน่ใจที่สุด”

แล้วก็หันมาทางรพินทร์กับไชยยันต์ บอกมาว่า

“ประเดี๋ยวคุณ ไชยยันต์ ช่วยกันเอาระเบิดไนโตรออกมาตั้งสายชนวน กำหนดเวลาระเบิดให้ได้ตามที่แงซายต้องการ ไม่ต้องมากหรอก ทำเผื่อไว้สัก 10 ลูกก็พอแล้ว รอบคอบถี่ถ้วนกันหน่อยนะ พลาดพลั้งยังไงล่ะก็แย่ทีเดียว พวกเราจะแหลกละเอียดกันไปเสียก่อนที่จะไปฆ่าเจ้าสัตว์ดึกดำบรรพ์ตัวนั้น”

“ไม่ต้องห่วงเรื่องนี้ รับรองเลย”

ไชยยันต์รับปากมาอย่างแข็งแรง ไม่เสียแรงที่เป็นนายทหารปืนใหญ่มาก่อน

“ว่าแต่แงซายเป็นคนยิง ใครจะเป็นคนจุดสายชนวน”

เชษฐาถาม

“ผมเองครับ”

พรานใหญ่บอกมาด้วยเสียงเบา แต่หนักแน่น ราชสกุลหนุ่มยิ้มเล็กน้อย มองดูหน้ารพินทร์กับแงซายกันอยู่เช่นนั้นแล้วพยักหน้าเนิบๆ ไม่กล่าวว่าอะไรอีก คิดอยู่ในใจว่า **บุคคลคู่นี้ฝีไม้ลายมือและน้ำใจทัดเทียมคู่คี่กันดีเหลือเกิน และก็เหมาะสมที่สุดในการเสี่ยงร่วมกันครั้งนี้ ซึ่งมาจับคู่กันได้พอดี**

แน่ละ การยิงธนูติดไนโตร มันเป็นงานที่จะต้องทำร่วมกันแบบ ‘ทีมเวิร์ก’ ทั้งสองฝ่ายจะต้องเชื่อมั่นไว้วางใจในฝีมือของกันและกัน ตลอดจนรู้เชิงรู้ใจกันเป็นอันดี เพื่อการร่วมงานได้อย่างประสานสัมพันธ์คล้องจองโดยไม่มีอะไรขัด เพราะถ้าพลาดพลั้งอย่างไร ก็แหลกละเอียดไปด้วยกันทั้งคนยิง และคนจุดชนวน

ระหว่างที่ทุกคนกำลังปรึกษาหารือกันอยู่ ดารินคงนั่งหันหลังมองดูคนเจ็บเงียบๆ อยู่เช่นนั้น มันดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่นักมานุษยวิทยาสาว ไม่ได้เข้ามาร่วมแสดงความเห็นอะไร

ด้วยในข้อปรึกษา ผิดไปกว่าทุกครั้ง จนกระทั่งเชษฐากับไชยยันต์ก็อดที่จะสงสัยไม่ได้ แต่แล้วก็คิดว่าหล่อนคงจะมัวเคร่งเครียดอยู่กับอาการของเจ้ามุคนเจ็บ ไม่มีเวลาที่จะหันมาสนใจด้วย

"น้อย! นั่งเงียบเชียวนะ ไม่ช่วยดีใจหน่อยรึ พวกเรามีวิธีที่จะจัดการกับไอ้งูยักษ์นั่นโดยเด็ดขาดแล้ว"

ไชยยันต์ร้องบอกมาอย่างร่าเริง ก็ได้ยินคำตอบห้วนๆ มาจากคนที่นั่งหันหลังให้ว่า

"ใครจะมีวิธีปราบงูยักษ์นั่นได้วิเศษเลิศลอยยังไง ก็เชิญเถอะ มันไม่ใช่หน้าที่ของฉัน หน้าที่ของฉันขณะนี้ก็คือกู้ชีวิตของเจ้ามุ"

ไม่มีใครเฉลียวคิดอะไรในหางเสียงของหล่อน นอกจากรพินทร์ผู้รู้อยู่แก่ใจดีแล้ว

"อาการของมุเป็นอย่างไรบ้างครับ?"

เขาถามนายจ้างทั้งสองขึ้น เชษฐาฝืนยิ้ม ถอนใจเบาๆ

"ท่าทางไม่เข้าทีนัก เมื่อกี้นี้ทำท่าเหมือนจะชัก แก้กันเสียแทบแย่ ลูกผีลูกคนยังไงอยู่พิกลก็ได้แต่ภาวนากันอยู่นี่แหละ อาการไม่ดีมาตั้งแต่เช้าแล้ว น้อยถึงกับต้องนั่งเฝ้า"

พรานใหญ่ลุกขึ้น เดินช้าๆ เข้ามาที่คนเจ็บ พอเขาเข้ามาหยุดยืนอีกฟากหนึ่ง แพทย์สาวก็ลุกขึ้น หันหลังเดินไปรินบรั่นดีดื่มโดยไม่เผชิญหน้า และไม่เปิดโอกาสให้เขาพูดคำใดด้วย รพินทร์เหลือบตามองไปนิดหนึ่ง หันไปส่งภาษาถามนางอั้วอยู่ครู่ แล้วก็ผละออกจากเต็นท์ไป

แงซายง่วนอยู่กับการทำลูกธนูอยู่ใต้ร่มไม้ หางสำหรับตัดลมใช้หางนกเงือก ขณะที่รพินทร์เข้ามาดู เขาเห็นเจ้าหนุ่มพเนจรชาวดงร่างยักษ์กำลังติดหัว อันทำด้วยโลหะ มีเงี่ยงเป็นแฉกอยู่สองแฉกปลายแหลมคมเข้ากับปลายของลูกธนูที่ทำด้วยไม้ไผ่ตรงแน่ว พรานใหญ่ขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจเล็กน้อย เมื่อมองเห็นหัวโลหะชนิดนั้น ก้มลงหยิบดอกหนึ่งที่ทำไว้เรียบร้อยแล้วขึ้นมาพิจารณา แล้วถามอย่างงงๆ ว่า

"นี่แกไปเอาหัวเหล็กของลูกธนูมาจากไหน?"

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง หัวเราะอยู่ในลำคอ ตอบโดยไม่มองหน้าเขาว่า

"ผมมีติดตัวมาด้วยสิบกว่าหัวครับ ผู้กอง ทำเสร็จเรียบร้อยไว้ก่อนแล้วตอนที่อยู่ในเมือง หัวธนูเหล่านี้มักจะติดตัวผมอยู่เสมอในเวลาเดินป่า เผื่อไว้สำหรับเวลาจำเป็น บางเวลาผมก็ไม่มีปืนใช้"

"ฮือม์...แกนี่รอบคอบมากนะ"

จอมพรานแยกเขี้ยว คราง ออกมา จับลูกธนูขึ้นชั่งเดาะอยู่ในมือหาน้ำหนัก แล้วตั้งไว้บนนิ้วเพื่อหาจุดศูนย์ถ่วง เพียงแค่นั้นเขาก็รู้ได้ทันทีว่า แงซายเป็นมือชั้นจอมธนูขนาดไหน ลูกธนูดอกนั้น และคงจะทุกดอกที่แงซายทำขึ้นได้สมดุลของมันอย่างที่สุด ไม่มีปัญหาเมื่อมันถูกปล่อยออกจากแหล่ง มันจะต้องทะยานเข้าหาเป้าหมายอย่างเที่ยงตรง เท่าที่มือคนยิงจะอำนวยได้ โดยไม่หันเหออกนอกลู่นอกทางไป

เจ้าของธนูเองในขณะนี้ ก็ลอบชำเลืองมองรพินทร์ด้วยหางตา เมื่อเห็นพรานใหญ่ตรวจสอบลูกธนูอย่างถี่ถ้วน อันแสดงถึงมีความชำนาญพอสมควร

“ผู้กองลองยิงดูซิครับ”

พรานใหญ่สั่นหัว

“อย่าดีกว่า ฉันไม่ใช่มือฉมังธนูหรอก อีกอย่างหนึ่งแกก็ไม่ได้มีหัวเหล็กมาเหลือเฟือนักลองยิงออกไปแล้วก็เสียเปล่า เก็บไว้ใช้ในเวลาจำเป็นดีกว่า”

ว่าแล้วเขาก็เดาะลูกธนูขึ้นในมืออีกครั้ง ทดลองพุ่งเบาๆ ไปยังลำต้นตะแบกที่ห่างออกไปประมาณ 5 หลา ธนูดอกนั้นพุ่งไปปักลำต้นติดเด่ด้วยน้ำหนักหัวของมัน เสียงดังฉึบ รพินทร์ยิ้มออกมาอย่างพอใจ เดินเข้าไปถอนธนูออก

“ฉันชำนาญเรื่องธนูสู้แกไม่ได้ดอก แงซาย แต่ถ้าจะให้บอกถึงความเห็น ก็อยากจะท้วงว่าแกทำลูกมันยาวไปหน่อย...ปาเข้าไปตั้งร่วมเมตร ทำให้น้ำหนักของหัวลดน้อยไป กลัวมันจะเหินลมเสียในระยะไกล”

“ถ้าเป็นลูกธนูยิงสัตว์ธรรมดา หัวมันก็เบาไปหน่อยตามที่ผู้กองว่า เพราะก้านที่ยาวมาก แต่ผู้กองต้องไม่ลืมว่า เรามีน้ำหนักของไนโตรช่วยถ่วงในตอนหัวอีกด้วย มันจะทำให้ได้ดุลกันพอดี”

“เออ จริงของแก ว่าแต่จะมัดไนโตรติดก้านธนูในระยะไหน?”

“ประมาณเจ็ดนิ้ว วัดจากหัวดอกธนูเข้ามา”

รพินทร์พยักหน้าเนิบๆ แล้วยิ้มออกมา พูดอย่างขันๆ ว่า

“พูดก็พูดเถอะนะ แงซาย แกเป็นคนยิง ฉันเป็นคนจุดชนวน สมมติว่าพอฉันเอาไฟจี้หมับเข้าให้แล้ว อันเนื่องมาจากอะไรก็ตามลูกธนูที่แกยิงออกไป ดันไปตกอยู่ข้างหน้าเราห่างสักเจ็ดแปดก้าว อะไรจะเกิดขึ้น?”

แงซายยิงฟัน

“ไม่ใช่ผู้กองคนเดียวที่จะกลายเป็นผง แต่ผมด้วย”

ว่าแล้ว เจ้าคนดงผู้ลึกลับก็ก้มลงติดหัวธนูหัวต่อไป และเอ่ยห้าวๆ ต่อมาว่า

“ถ้าผู้กองไม่ไว้ใจ ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของผมคนเดียวก็ได้ แต่ตั้งสายชนวนให้ยาวออกไปอีกนิด ผมจุดเองยิงเอง”

พร้อมกัน รอยยิ้มชนิดหนึ่งก็ผุดขึ้นที่ริมฝีปากของแงซาย รพินทร์เลือดแล่นขึ้นหน้าด้วยความเดือดดาล เมื่อบอกกับตนเองว่า นั่นมันเป็นรอยยิ้มเยาะ!

“แกนึกว่าฉันขี้ขลาด จนถึงกับปล่อยให้แกยิงธนูติดไนโตรตามลำพังคนเดียวงั้นรึ แกรู้จักรพินทร์ ไพรวัลย์ มาแล้วแค่ไหน?”

แงซายก้มศีรษะให้ ริมฝีปากยังพรายไปด้วยรอยยิ้ม

“ผมรู้จักผู้กองมาดีพอทีเดียวครับ ทั้งที่เห็นด้วยตาและทั้งกิตติศัพท์ และขอสาบานว่าไม่ได้มีเจตนาจะหมิ่นอะไรผู้กองเลย ในข้อแนะนำเมื่อครู่นี้ เพียงแต่ตั้งเป็นข้อแม้ว่า ‘หากผู้กองไม่ไว้ใจในการยิงธนูของผม’ เท่านั้น ซึ่งผู้กองก็มีสิทธิ์ที่จะไม่ไว้วางใจได้ เพราะผู้กองไม่ได้เป็นคนยิงเอว มันก็ไม่แน่เสมอไปนักเหมือนกัน คราวเคราะห์ร้ายผมอาจยิงธนูไนโตรไปตกใกล้ๆ ตัวเองก็ได้ ซึ่งนั่นหมายถึงความตายแน่นอน การร่วมกันในครั้งนี้ก็เท่ากับว่าผู้กองฝากชีวิตไว้กับผม โดยมีชีวิตของผมเองเป็นเดิมพันด้วย ทีนี้ระหว่างชีวิตของผู้กองกับชีวิตของแงซาย ราคามันเทียบกันไม่ได้”

“ใช่ ราคาชีวิตของคนเรามันไม่เสมอกันหรอก แต่เกียรติศักดิ์ของลูกผู้ชายมันมีค่าทัดเทียมกันเสมอ เอาละ ขอให้แกรู้ว่า เป็นอันแน่นอน ฉันจะเป็นคนจุดสายชนวนให้แก่ธนูของแก”

ไชยยันต์ออกมาตามเขาก่อนเวลาอาหารเที่ยงเล็กน้อย เพื่อให้เข้าไปช่วยกันจัดการกับระเบิดไนโตร ทั้งสองทดลองเวลาของสายชนวนจนเป็นที่แน่ใจ แล้วก็ติดเข้ากับระเบิด ไม่ใช่งานที่ลำบากยากเย็นอะไรสักนิดสำหรับผู้เชี่ยวชาญ แต่จะอย่างไรก็ตาม ต้องอาศัยความรอบคอบระมัดระวังอย่างเข้มงวดที่สุด การเล่นกับระเบิด ก็คือการเล่นกับงูเห่าเราดีๆ นั่นเอง ประมาท เผอเรอเพียงนิดเดียว มันหมายถึงชีวิต

เชษฐาคอยนั่งควบคุมและแนะนำอยู่ใกล้ๆ ไม่นานนักระเบิดไนโตรจำนวนสิบลูก ก็พร้อมที่จะมัดติดกับดอกธนูของแงซายได้ตามแผน

“แต่เราจะไปลองกันที่ไหนดี?”

ไชยยันต์ถามเปรยขึ้น

“ริมผาตัด ท้ายหมู่บ้านนี่ก็ได้ครับ ให้แงซายยิงลงไปยังเป้าหมายข้างล่าง พลาดพลั้ง ลูกธนูไม่วิ่งไปอย่างที่คิดไว้อย่างไร มันก็หลุดร่วงลงไปข้างล่าง พวกเราอยู่ข้างบนย่อมปลอดภัย”

รพินทร์บอกอย่างรอบคอบ

“ดี! หาที่ลองไอ้ที่มันปลอดภัยเอาไว้ก่อน”

เชษฐาย้ำเตือนมา

หลังอาหารเที่ยง รพินทร์ไปง่วนอยู่กับพวกปลูกสร้าง ที่กำลังระดมกันอยู่อย่างวุ่นวาย พวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองของเขาอยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรจะทำ ก็เข้าช่วยเหลือด้วยอย่างแข็งขัน อาศัยจำนวนคนมากและเรือนแบบบ้านป่า อันไม่มีอะไรจะต้องประณีตพิถีพิถันนัก พอตกบ่ายก็พอจะมองเห็นเป็นรูปร่างขึ้น

พรานใหญ่กำลังยืนคุมงานปลูกสร้าง ตะโกนสั่งโน่นสั่งนี่วุ่นวายอยู่ ก็ต้องหันขวับมาเพราะมือของใครคนหนึ่งวางมาที่ไหล่จากเบื้องหลัง

เชษฐานั่นเอง ราชสกุลหนุ่มเดินเขยกเข้ามาเมื่อไหร่เขาไม่ทันรู้ตัว ติดตามมาด้วยเพื่อนชายและน้องสาวคนสวย ซึ่งวันนี้เพิ่งจะเห็นหน้าถนัดเอาตอนนี้เอง ใบหน้างามดวงนั้นเคร่งขรึมเฉย

เมย ไม่ยอมมองมาที่เขา เลี่ยงไปยืนกอดอกมองดูรูปบ้านที่กำลังปลูกสร้างอยู่ทางหนึ่ง คณะนายจ้างทั้งสาม คงจะตามออกมาดูการปลูกสร้างด้วยนั่นเอง

“แหม! ลงแรงกันได้เร็วดีเหลือเกิน”

เชษฐากล่าวยิ้มๆ มือยังวางอยู่บนไหล่ของเขา

“ผมสั่งให้เขายกพื้นเตี้ยหน่อยครับ สูงขึ้นมาเพียงเมตรครึ่งเท่านั้น เพื่อให้คุณชายพอจะขึ้นลงได้โดยสะดวกสำหรับระยะเวลานี้ พรุ่งนี้ก็คงเสร็จ”

รพินทร์บอกอ่อนโยน

“ใหญ่โตกว้างขวางดีเหลือเกิน ยังกะศาลางั้นแหละ”

ไชยยันต์ว่า พิจารณาดูโครงเรือนอย่างพอใจ

“ปลูกกันทั้งที ก็ต้องเอาให้สบายหน่อยครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเราหลายคน ผมสั่งทำห้องคณะเจ้านายไว้สองห้อง มีห้องน้ำพิเศษสำหรับคุณหญิงด้วย”

พร้อมกับพูด...พรานใหญ่หันไปทางนายจ้างสาวคู่อริ ดารินสะบัดหน้าไปทางอื่น เอาหูทวนลม ทำเหมือนจะไม่ได้ยิน ตั้งแต่เช้ามาจนกระทั่งบ่ายเข้านี่ หล่อนไม่ได้พูดกับเขาแม้แต่คำเดียว หน้าก็ไม่ยอมมอง แม้เวลาอาหารที่รับประทานร่วมกันที่แล้วมาเมื่อตอนเที่ยง โชคดีเหลือเกินที่เชษฐาและไชยยันต์ไม่ได้สนใจหันมาจับความผิดสังเกตนี้ได้

“ดีเหมือนกัน ปลูกเสร็จจะได้พับเต็นท์เก็บ ขนข้าวของขึ้นมาอยู่บนเรือนเสียที เอ้อ! ผมเห็นจะต้องอยู่บ้านหลังนี้จนกว่าขาจะหายสนิททีเดียว”

เชษฐาคร่างออกมา แล้วโคลงศีรษะช้าๆ ลูบคลำขาข้างที่พิการชั่วคราวของตนเองอยู่ไปมาอย่างอึดอัดใจ

“ที่นี่แหล่งน้ำอยู่ไกลไหม พวกนี้เอาน้ำที่ไหนใช้”

ไชยยันต์ถาม

“เรื่องน้ำที่นี่อุดมสมบูรณ์มากครับ ท้ายบ้านมีธารน้ำตกอยู่แห่งหนึ่ง พวกนี้ทำรางไม้ไผ่ให้น้ำไหลเข้ามาจนถึงหมู่บ้าน ผมจะให้เขาต่อรางเข้ามาจนถึงบ้านนี่เลย ไม่ผิดอะไรกับมีท่อน้ำประปาใช้ในเมือง ผิดกันเพียงแค่เราปิดน้ำไม่ได้เท่านั้น ต้องปล่อยให้มันไหลอยู่ตลอดเวลา”

“วิเศษมาก พวกนี้หัวคิดไม่เลวเลย เอาละ เห็นจะสุโขแล้ว เครื่องอำนวยความสุขของเราก็มีติดกันมาแยะ เอาประกอบเข้าไปในบ้านหลังนี้ มันก็พอที่จะทำให้เป็นสวรรค์ขึ้นมาได้ตามมีตามเกิด พอย้ายเข้าอยู่ก็เห็นจะต้องออกการ์ดเชิญเลี้ยงฉลองทำบุญขึ้นบ้านใหม่กันหน่อยตามธรรมเนียม”

ไชยยันต์กล่าวออกมาอย่างอารมณ์สนุก ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นแต่ดารินคนเดียวผู้ยืนเคร่งขรึมเงียบเฉยอยู่

“น้อย...เป็นอะไรไปหรือ วันนี้ไม่เห็นออกความเห็นอะไรบ้าง เธอควรจะดีใจเป็นพิเศษที่นายช่างรับเหมารพินทร์ อุตส่าห์ไม่ลืมห้องน้ำสำหรับเธอ”

เพื่อนชายหันไปทางนักมานุษยวิทยาสาว ร้องบอกมายิ้มๆ

ม.ร.ว.คนสวย ผู้นอนไม่ค่อยจะหลับมาตั้งแต่เมื่อคืนนี้เบะปาก

“จะเป็นช่างรับเหมาหรือสถาปนิกคนใดก็ตาม ฝีมือสตึมาก ที่ออกแปลนบ้านแลดูเหมือนโรงหนังตะลุงหลังนี้ จะสร้างให้เหมือนโรงงิ้วหน่อยก็ไม่ได้ เก๋กว่าตั้งเป็นกอง!”

พูดลอยๆ ให้เข้าหูดังนั้นแล้ว ก็ผละออกเดินห่างออกไป ยืนดูแงซายเหลาธนูอยู่ทางหนึ่ง เสีย รพินทร์ ไพรวัลย์ กระเดือกน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ไชยยันต์จุ๊ปากลั่น บ่นพำ

“ให้ตายเถอะ ไอ้เด็กนี่ ปากยิ่งกว่าตะไกรโรงพยาบาล ตั้งแต่เช้ามาแล้ว ไม่เห็นค่อยพูดอะไรเลยวันนี้ พออ้าปากออกมาที ก็ได้เรื่องเลย อย่าไปเอาเป็นอารมณ์เลยนะ ผู้กอง เจนนิสัยกันมาดีแล้วไม่ใช่หรือ”

พรานใหญ่ยิ้มแห้งๆ

“ก็ถูกของเธอเหมือนกันแหละครับ ที่ว่ามองดูเหมือนโรงหนังตะลุง อุตส่าห์ให้เกียรติว่าเป็นโรงหนังตะลุงน่ะดีแล้ว ดีที่เธอไม่ว่าเพิงหมาแหงน ซึ่งผมก็ไม่มีทางจะเถียงได้เลย”

พี่ชายที่มีน้องสาวสวยปากจัด หัวเราะออกมา

“วันนี้ท่าทางอารมณ์ไม่อยู่กะร่องกะรอยยังไงไม่รู้ เห็นเครียดมาตั้งแต่เช้า”

กว่าแงซายจะทำลูกธนูเสร็จครบตามจำนวนที่ต้องการ ก็ล่วงเข้าไปบ่ายจัด พอแดดร่มลมตก คณะทั้งหมดก็พากันมายังบริเวณริมหน้าผาตัด ท้ายหมู่บ้าน

คะหยิ่น และพวกชาวบ้านแทบทั้งหมด พากันยกขบวนติดตามมาดูการทดลองธนูของแงซายด้วยความอยากรู้อยากเห็น หัวหน้าบ้านขี้โวอดไม่ได้ที่จะคุยฟุ้งเรื่องฝีมือยิงธนูของตน แล้วขอคันธนูของแงซายไปดู ทำท่าทะมัดทะแมงลองเหนี่ยวสาย แต่แล้วก็หน้าเบี้ยว ตาเหล่ รีบส่งคืนให้โดยเร็ว เพราะรั้งสายธนูไม่ลง ทั้งๆ ที่รูปร่างก็สูงใหญ่แข็งแรง

“ธนูของเจ้า เหมือนทำไว้ไม่ให้คนยิง ข้าเป็นคนที่แข็งแรงที่สุดในหมู่บ้านนี้ เมื่อข้ายังเหนี่ยวสายธนูอันนี้ของเจ้าไม่ลง ก็จะไม่มีใครเหนี่ยวมันได้ นอกจากช้าง”

แงซายยิ้ม

“ข้าเป็นคนทำมันขึ้นมา คะหยิ่น เมื่อข้ายิงมันไม่ได้ ข้าจะทำมันขึ้นมาทำไม”

“เช่นนั้น เจ้าก็จงยิงให้ข้าดู”

“เจ้าจะได้เห็นเดี๋ยวนี้”

ท่ามกลางสายตาทุกสายตาที่ห้อมล้อมเฝ้าจับมองอยู่ แงซายก้าวออกไปยืนเด่นอยู่ริมหน้าผา ร่างอันสูงใหญ่ ตระหง่านงามสมส่วน กระทบกับแสงตะวันเย็นที่ฉาบเหลืองอร่ามลงมา แลดูเป็นมันระยับประหนึ่งอาบไว้ด้วยทอง หยิบดอกธนูสำหรับใช้ทดลองทิศทางดอกหนึ่ง หัวไม่ได้หุ้มโลหะ เพียงแต่เสี้ยมปลายแหลมและลนไฟไว้จนแกร่งขึ้นพาดสาย สายตาอันคมเฉียบสุกใส จับจ้อง

ไปยังมะค่าต้นหนึ่ง ขนาดสองคนโอบซึ่งยืนต้นอยู่ยังชายเนินฟากตรงข้าม ระยะห่างลงไปประมาณ 60 เมตร ที่กลางลำต้นปรากฏเป็นโพรงใหญ่อันมองเห็นอย่างถนัด”

“แงซายจะยิงไปที่โพรงมะค่าต้นนั้น”

คนใช้ชาวดงของคณะเดินทางประกาศขึ้น

เชษฐา ผู้ยืนอยู่ในระหว่างขนาบของน้องสาวและเพื่อน ก็โบกมือเป็นสัญญาณ ร้องบอกมา

“ยิง แงซาย”

ทุกคนเห็นนักพเนจรชาวดงผู้ลึกลับ ยกธนูขึ้น ทรวงอกอันกว้างใหญ่ ยืดขยายขึ้นเต็มที่ เหมือนจะอัดลมหายใจเข้าปอดจนเอวกิ่วเล็กนิดเดียว มัดกล้ามจากลำแขนทั้งสองผุดขึ้นเป็นมัดๆ รับกับแผงอกรูปตัววี **และพริบตานั้นเอง...คันธนูก็ถูกเหนี่ยวสายอย่างรวดเร็วจนดูแทบไม่ทัน ปรากฏเสียงดังพรึบออกไปพร้อมกับขนนกตัดอากาศคร่างหวีดหวือ**

อึดใจต่อมานั้นเอง ก็ปรากฏเสียงฉึกขึ้นที่มะค่าต้นนั้น ได้ยินมาอย่างถนัด มองเห็นขนนกท้ายดอกธนูสั่นพลิ้วอยู่ในตำแหน่งโพรงมะค่า แม่นยำเหมือนเสกด้วยมนต์ ท่ามกลางทุกสายตาที่เฝ้ามองดู

คะหยิ่นพึมพำอะไรออกมาในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์ พวกลูกบ้านทุกคนส่งเสียงจ้อกแจ้กขึ้น เชษฐากับไชยยันต์ดีดมือแรงๆ อย่างพึงพอใจสุดขีด แม้ดารินผู้ไม่มีใครเห็นหล่อนยิ้มเลยตั้งแต่เช้าเป็นต้นมา ก็ปรากฏรอยยิ้มชื่นชมออกมา ตาทั้งคู่เป็นประกาย ตบมือเบาๆ ร้องออกมาเสียงหวานใส

“เก่งมาก แงซาย เธอทำให้ฉันชื่นใจเหลือเกิน”

รพินทร์คนเดียวเท่านั้น ที่ยืนมองดูอย่างสงบ อย่างไรก็ตาม แสงแห่งความพอใจและเชื่อมั่น ปรากฏในแววตาของเขา ขณะที่มองนิ่งไปยังเข้าคนดงคู่ปรับ

คะหยิ่นแสยะยิ้มพูดมาอย่างไม่ยอมแพ้ง่ายๆ ตามสันดานคนขี้คุย

“เจ้ายิงธนูได้ดีก็จริง แงซาย แต่สู้หน้าไม่อาบยางน่องของข้าไม่ได้หรอก”

ดารินอดขวางเจ้านักเลงดอยจอมโม้อยู่ไม่ได้ ก็เอาธนูดอกหนึ่งที่ถืออยู่ในมือของหล่อนเดาะไปที่ไหล่ของคะหยิ่นแล้วบอกว่า

“ข้าจะเตือนเจ้าไว้ด้วยความเอ็นดู คะหยิ่น คนเก่งคนมีฝีมือเขาไม่คุยกันหรอก อีกสักประเดี๋ยว เจ้าจะเห็นกับตาว่าธนูของแงซาย มีอภินิหารร้ายกาจเหนือกว่าหน้าไม้อาบยางน่องของเจ้าเช่นไรบ้าง ธนูของเทวดา ยังไงก็ยังงั้น”

คะหยิ่นยิ้มแหยๆ **เจ้านักเลงชาวดอยไม่เคยเกรงกลัวใคร นอกจากรพินทร์คนเดียว มาบัดนี้ มันดูเหมือนจะขยาด ‘แม่มดโฉมงาม’ เสียยิ่งกว่าพรานใหญ่รพินทร์เสียอีก** ถอยออกไปยืนกอดอกมองดูอยู่เฉยๆ ไม่พูดเช่นไรอีก

รพินทร์ก้าวเข้ามาชิดแงซาย ส่งดอกธนูสำหรับทดลองขั้นที่สองให้

“คราวนี้ลองดอกนี้ มีท่อนไม้ น้ำหนักและขนาดเท่ากับระเบิดไนโตรผูกติดอยู่กับดอกธนูด้วย ดูซิว่า มันจะพาไปได้สักขนาดไหน”

แงซายไม่กล่าวอะไรแม้แต่คำเดียว รับลูกธนูมาพาดสายอีกครั้ง เล็งไปยังเป้าหมายเดิมโดยกะวิถีโค้งเล็กน้อยเผื่อสำหรับน้ำหนักที่ถ่วงไว้ พอได้จังหวะก็เหนี่ยวสาย...ปล่อยหวีอออกไปอีกครั้ง

ธนูผูกถ่วงน้ำหนักไว้ด้วยไม้ดอกนั้น พุ่งแหวกอากาศเป็นวิถีโค้งเล็กน้อย แต่ทำมุมแนวตรงกับลำตัวของผู้ยิง ไม่มีการเบี่ยงเบนออกไปนอกทิศทางเลย แล้วก็ปักสวบลงยังเป้าหมายเดิมราวกับจับวาง โดยห่างจากธนูดอกแรกเพียงฝ่ามือเดียว

“สงสัยไอ้เสือนี่มันจะเป็นโรบินฮู้ดมาเกิด ยิงธนูได้ดีกว่าปืนเสียอีกละกระมัง”

ไชยยันต์หันมากระซิบกับเชษฐา

“แบบนี้ก็เสร็จแน่...”

หันหน้าคณะร้องออกมาอย่างยินดี แล้วสั่งรพินทร์ว่า

“ให้ยิงของจริงได้แล้ว รพินทร์ ลูกธนูพาน้ำหนักขนาดระเบิดไนโตรไปได้สบายทีเดียว ก่อนอื่น ต้อนพวกชาวบ้านให้ถอยออกไปให้ห่างหน้าผาหน่อย ใครเอาลูกเด็กเล็กแดงมา ก็ให้เอากลับไปบ้านเสีย ประเดี๋ยวได้ตกใจตายกันบ้างเท่านั้น”

รพินทร์หันไปส่งภาษากับคะหยิ่น ผู้ซึ่งไม่รู้เรื่องว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ก็ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างว่าง่าย หัวหน้าบ้านร้องตะโกนสั่งลูกบ้านของตนอีกทีหนึ่ง ต้อนให้ห่างหน้าผาออกไป รวมกลุ่มกันอยู่ห่างๆ ทางเบื้องหลัง ตัวคะหยิ่นเองก็ได้รับสิทธิพิเศษให้เข้ามาร่วมดูใกล้ชิดอยู่กับคณะของเชษฐาด้วย

“เมื่อแงซายยิงธนูดอกที่สามหลุดออกจากแหล่งไป...”

ดารินพูดขึงขังกับคะหยิ่น

“เจ้าจงรีบนั่งลงกับพื้น และยึดก้อนหินไว้ให้มั่น”

“ทำไมหรือ นายหญิง?”

คะหยิ่นหน้าตื่น

แม่มดคนสวยซ่อนยิ้ม ปั้นสีหน้าเคร่งขรึม

“ข้าเสกสายฟ้าไว้ในธนูดอกนั้น ทันทีที่ธนูปักเป้าหมาย ฟ้าจะผ่ามาตรงที่ธนูปัก”

หันหน้าบ้านตาเหลือก อ้าปากหวอ ทำหน้าเลิกลั่ก แล้วหันไปมองดูรพินทร์ ถามเหมือนเสียงกระซิบ

“จริงอย่างที่นายหญิงว่าหรือ?”

จอมพรานกัดริมฝีปากกลั้นหัวเราะ ชำเลืองไปทางหญิงสาวเป็นการสบตากันครั้งแรกสำหรับวันนี้ เขาอดนึกชมเชาวน์ปฏิภาณของหล่อนไม่ได้ ดารินเลือกโอกาสสำแดงอภินิหารให้คะหยิ่นเห็นอย่างเหมาะเจาะเหลือเกิน

"จริง คะหยิ่น ถ้าเจ้าไม่เชื่อก็คอยดู เจ้าอาจหูแตกล้มลงทั้งยืนก็ได้ ถ้าเจ้าไม่ทำตามที่นายหญิงสั่ง"

เขาผสมโรง ยกฐานะ 'แม่มด' ให้มีฤทธิ์จริงขึ้น แล้วหยิบธนูที่มีไนโตรผูกติดอยู่ ก้าวเข้ามาหยุดยืนเคียงอยู่ทางด้านซ้ายของแงซาย ผู้รอคอยอยู่พร้อมแล้ว ตาต่อตาสบกันนิ่ง

"เอาละ แงซาย ทีนี้ก็ถึงของจริงแล้ว เมื่อแกเอาธนูขึ้นพาดสายรอคอยฟังสัญญาณจากฉันให้ดี เมื่อฉันสั่งให้ยิงแกก็เหนี่ยวสาย ปล่อยธนูออกไปทันที"

ริมฝีปากคู่นั้น สยายกว้างออก

"ผมจะฟังสัญญาณจากผู้กอง"

รพินทร์ส่งดอกธนูให้แล้วจุดบุหรี่สูบ อัดควันหนักหน่วง หันไปมองดูคณะนายจ้างของเขาทางเบื้องหลัง เห็นทั้งสามเคลื่อนเข้าหาโขดหินใหญ่ยึดเป็นที่กำบัง **คงมีแต่คะหยิ่นคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนกะเล่อกะล่าอยู่อย่างไม่ประสีประสา นึกจะเตือนให้เข้าหาที่หลบ แต่แล้วก็ยิ้มออกมาเมื่อคิดว่าควรจะให้เจ้าคะหยิ่นรู้ฤทธิ์เดชธนูสายฟ้าของแม่มดดารินเอาเอง**

แล้วพระรามแงซาย ก็คว้าศรพรหมมาศขึ้นพาดสายอย่างระมัดระวัง จับตานิ่งไปยังเป้าหมาย อันเป็นโพรงมะค่าที่เดิม

"พร้อมแล้วยัง?"

"พร้อมครับ"

"ระวัง!"

ปลายบุหรี่ติดไฟของรพินทร์ ก็แตะหมับเข้าที่ชนวนอันไวไฟ แต่ถ่วงเวลาสายนั้น

"ยิง!"

เขาตะโกนสุดเสียง

แงซายสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด เหนี่ยวสายธนูสุดล้าแล้วปล่อยพรึบออกไป ทันทีที่ธนูทะยานหลุดออกไปจากแหล่ง ดิ่งตัดอากาศเข้าหาเป้าหมาย ทั้งแงซาย และรพินทร์ ก็ทรุดตัวลงนั่งพร้อมๆ กันโดยมิได้นัดกันไว้

ลูกธนู...แล่นเข้าหาที่หมายของมันอย่างไม่มีการคลาดเคลื่อน ครั้นแล้วช่วงอึดใจนั้นเองกัมปนาทสะเทือนเลื่อนลั่นราวกับระเบิดทิ้งจากเครื่องบิน ก็สะท้านครืนขึ้นปานว่าหน้าผาที่ทุกคนอยู่ในขณะนี้ จะพลิกคว่ำถล่มทลายลง คะหยิ่นเป็นผู้เดียวที่ยืนเซ่อซ่าอยู่ ล้มกระแทกก้นจ้ำเบ้าลงกับพื้น รู้สึกเหมือนถูกธรณีสูบ

ภาพที่เห็น เปลวไฟแลบวาบขึ้นที่โพรงกลางลำต้นของมะค่าใหญ่อันเป็นเป้าหมาย และพญาไม้ก็ถึงกาลพินาศ ขาดสะบั้นในพริบตาสมจริงตามที่ดารินพูดขู่คะหยิ่นไว้ มันราวกับว่าสายอสุนีบาตฟาดลงมาฉะนั้น ลำต้นท่อนบนโค่นครืนลงมาพร้อมกับม่านควันอันหนาทึบ และประกายไฟที่แลบลุกติดฮือขึ้นยังตำแหน่งรอยที่ถูกตัดขาด นกกาลิงค่างบ่างชะนี และสรรพสัตว์ที่หากินอยู่ในรัศมีใกล้เคียง แตกตื่นกรูเกรียว เสมือนหนึ่งเกิดมิคสัญญีป่าถล่ม

พวกลูกบ้านของคะหยิ่นที่ยืนจับกลุ่มกันอยู่ห่างออกไปทางเบื้องหลัง พากันผงะหลังแตกฮือวิ่งหัวซุกหัวซุนกลับไปยังเขตหมู่บ้านอย่างขวัญเสีย ทั้งๆ ที่ก็ไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ

รพินทร์ลุกขึ้นเดินเข้ามาฉุดแขนคะหยิ่น ผู้มีสีหน้าอันซีดขาวด้วยความตกใจสุดขีด...ให้ยืนขึ้น มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่คณะนายจ้างพากันออกมาจากที่กำบัง

“ได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม เราได้ศรพรหมมาศของพระรามไว้ใช้แล้ว!”

ไชยยันต์ร้องออกมาอย่างลิงโลด ปรี่เข้ามาลูบหน้าลูบหลังแงซายอย่างตื่นเต้นดีใจเหลือขนาด

ราชสกุลสองพี่น้อง ก็เต็มไปด้วยความสมหวังปลื้มปีติ เชษฐาส่งมือมาให้เจ้าของธนูจับแล้วบีบเขย่าโดยแรง

“วิเศษมาก แงซาย ธนูของแก ช่วยให้เราหมดวิตกกังวลอีกต่อไป มันจะต้องสังหารงูยักษ์ตัวนั้นได้อย่างศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง เมื่อวินาทีจำเป็นขีดสุดมาถึง ขอให้แกจงยิงธนูติดไนโตรให้ได้เหมือนอย่างที่ยิงให้ดูนี่ก็แล้วกัน”

แงซายไม่ตอบเพียงแต่ยิ้มน้อยๆ ตาจับนิ่งไปยังต้นไม้ที่ขาดสะบั้น และมีไฟลุกอยู่ด้วยความพอใจ ดารินหันไปทางคะหยิ่นผู้ยังยืนสีหน้าแทบไม่เป็นผู้เป็นคนอยู่เบื้องหลัง

“เจ้าเห็น และเชื่อหรือยัง คะหยิ่น”

หันหน้าบ้านหล่มช้าง เอาหลังมือเช็ดเหงื่อบนหน้าผากที่ผุดขึ้นเม็ดโตๆ ตาเบิกโพลง ยังมองจับไปยังซากต้นไม้ต้นนั้นปากสั่น เสียงแทบไม่ผ่านลำคอออกมา

“คะหยิ่นเห็นแล้ว มีสายฟ้าอยู่ในธนูดอกนั้นจริงๆ เสียงมันดังยิ่งกว่าฟ้าผ่าที่คะหยิ่นเคยได้ยิน นายหญิงของคะหยิ่นมีอำนาจยิ่งกว่าแม่มดหมอผีคนใดที่คะหยิ่นเห็นมา เรียกสายฟ้าให้ลงมาอยู่ในลูกธนูก็ได้”

“ถ้าเจ้ายังแคลงใจ จะให้ข้าเรียกสายฟ้าลงมาสิงอยู่ในธนู แล้วให้แงซายยิงเข้าไปในหมู่บ้านของเจ้าดูอีกก็ได้ เอาไหม?”

คะหยิ่นตาเหลือก โบกมือหรา ร้องละล่ำละลัก

“คะหยิ่นเชื่อแล้ว คะหยิ่นไม่ต้องการลองอาคมของนายหญิงอีก”

แม่มดจำเป็น ยิ้มออกมานิดหนึ่ง พยักหน้า

“สายฟ้า อยู่บนฟ้า ข้ายังเรียกลงมาใช้ได้ นับประสาอะไรกับหนังวัวที่มีอยู่เกลื่อนกลาดในหมู่บ้านของเจ้า ข้าจะเสกให้เข้าไปอยู่ในท้องใครก็ได้ ถ้าข้าไม่พอใจขึ้นมา”

“นายหญิงคงไม่เสกหนังวัวให้เข้าไปอยู่ในท้องของคะหยิ่น...”

เจ้านังเลงโตชาวดอยทำปากขมุบขมิบ เชษฐากับไชยยันต์แทบจะปล่อยก๊ากออกมา ต้องรีบหันหน้าไปกลั้นหัวเราะทางอื่น แต่แม่มดคนสวยยังวางหน้าอย่างสนิท

“ข้าไม่ใช่คนใจร้าย เที่ยวใช้เวทมนตร์ทำอันตรายใครโดยไม่มีเหตุผลหรอก เดี๋ยวนี้เจ้าเป็นคนดี ยอมเคารพเชื่อฟังข้าแล้วไม่ใช่หรือคะหยิ่น?”

“ใช่แล้ว นายหญิง คะหยิ่นยอมเชื่อฟังนายหญิงทุกอย่าง”

“ดีแล้ว เจ้าและคนของเจ้าจะอยู่กันสุขสบายสืบไปภายในหมู่บ้านนี้ เอาละ เจ้ากลับไปบอกลูกบ้านของเจ้าเสีย อย่าให้เขาตกอกตกใจอะไรเลย ข้าเพียงทดลองอาคมของข้าเท่านั้น จะไม่เป็นอันตรายใดๆ กับใครทั้งสิ้น”

คะหยิ่นรับคำ แล้วเดินหน้าเริดไปทันที

พอร่างของนักเลงชาวดอยห่างออกไป ไชยยันต์ผู้กลั้นไว้นานแล้ว ก็ปล่อยออกมางอหาย

“น้อย! บทบาทแม่มดของเธอยอดเยี่ยมมาก เล่นเอาเจ้าคะหยิ่นนั่นกลัวลานไปเลย เด็ดแท้ ...เออแน่ะ นึกไม่ถึงว่าจะแสดงได้ถึงบทแบบนี้”

เพื่อนชายพูดพลางหัวเราะพลาง ดารินหันมาพูดสะบัดๆ

“ก็ทุกคนต้องการให้ฉันเป็นแม่มดไม่ใช่หรือ ฉันก็เป็นอยู่นี่ยังไง ทำหัวเราะดีไปเถอะ เดี๋ยวก็สาปเสียให้ขากรรไกรค้างหุบไม่ลงอยู่นั่นเอง”

แล้วหล่อนก็หันมาทางแงซาย พูดเรียบๆ หน้าตาเฉยว่า

“ถ้าถึงเวลายิงธนูระเบิดขึ้นจริงๆ อยากจะขอร้องอะไรเธอสักหน่อย จะช่วยทำให้ได้ไหม?”

คนใช้ชาวดงพาซื่อ

“นายหญิงจะให้แงซายทำอะไรหรือครับ?”

“หมายตา หาที่หลบกำบังไว้ให้ดีก่อน แล้วทำลูกธนูให้มันตกลงใกล้ๆ ตัวเราเองกระโดดหลบเสีย ถ้าทำได้สำเร็จจะให้รางวัล”

“เฟ้ย!!”

ไชยยันต์ตาเหลือก ร้องลั่นออกมา

“คนจุดชนวนที่ยืนอยู่ข้าง ก็แหลกเป็นผงไปน่ะซิ”

“อ้าว! ก็ไม่ได้เถียงอะไรนี่นะ”

ว่าแล้วหล่อนก็เดินเลี่ยงออกไปยืนอยู่ชิดชายหน้าผาตัด ยกกล้องส่องทางไกลที่คล้องคออยู่ขึ้นส่อง ดูผลปฏิบัติการของระเบิดไนโตรอันมีลูกธนูเป็นพาหนะลูกนั้นอย่างใกล้ชิด ไชยยันต์หัวเราะหึๆ มองหน้าแงซายผู้ยืนยิงฟันยิ้มอยู่

"หวังว่าแกคงไม่บ้ายุ ทำตามที่นายหญิงบอกตะกี้นี้นะ นี่มันแผนฆาตกรรมชัดๆ นายหญิงของแกคนนี้ป๊องๆ อยู่ไม่ค่อยจะเต็มเต็งนักหรอก บางทีเขาก็ไม่รู้ว่าพูดหรือทำอะไรออกไป"

"ใช่!..."

เสียงร้องตอบมาเบาๆ จากคนที่ยืนส่องกล้องหันหลังให้อยู่

"หมู่นี้ไม่รู้เป็นยังไง อยากฆ่าคนพิลึก...อย่าลืมที่สั่งไว้เสียนะแงซาย รายการนี้บอกแล้วว่ามีรางวัลให้อย่างงาม เราดีกันไม่ใช่เหรอ"

คนถูกติดสินบน ยืนยิ้มฟันขาว แต่คนที่ถูกเป็นเป้าหมายแบบฆาตกรรม ซึ่งผู้วางแผนบอกไว้ให้รู้ตัวล่วงหน้ายิ้มไม่ออก ได้แต่กลอกหน้า วูบหนึ่งก็นึกพรวดพราดขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยและโดยที่ตนเองก็ไม่รู้สึกตัวว่า...**มันน่าจะให้แงซาย ทำตามแผนการของคนสวยแต่ใจร้ายดูสักทีเหมือนกัน รพินทร์ ไพรวัลย์ จะได้ตายเสียรู้แล้วรู้รอดไป อยากดูเหมือนกันว่า คนวางแผนจะปลาบปลื้มโสมนัสสักเพียงไหน เมื่อคู่อริที่ชื่อรพินทร์คนนี้ ตายลงได้สมกับที่หมั่นอาฆาตมาดร้ายนัก**

เชษฐาไม่สนใจและไม่เอาเป็นอารมณ์ ในคำพูดของน้องสาว เพราะรำคาญหูมาตลอดเวลาแล้ว หันไปสอบซักแงซายและรพินทร์ เกี่ยวกับเรื่องธนูติดระเบิดอยู่สักครู่ ก็บอกว่า

"เอาละ ลองของจริงกันเพียงลูกเดียวแค่นี้ ก็รู้ผลชัดแล้ว สบายใจได้ กลับไปที่แค้มป์กันเถอะ"

อาหารค่ำมื้อนั้น พรานใหญ่หายไปอีกตามเคย คงมีคณะนายจ้างรับประทานอาหารกันตามลำพังเท่านั้น มิหนำซ้ำ หลังอาหารอันเป็นเวลาพักผ่อนก่อนเข้านอน ก็ไม่มีวี่แววว่าเขาจะโผล่เข้ามาร่วมด้วย เชษฐากับไชยยันต์บ่นถึง แต่แน่ละ สำหรับ ม.ร.ว. หญิงคนสวย วันนี้ดูแปลกไปกว่าทุกคน หล่อนไม่ปริปากเอ่ยถึงพรานใหญ่เลยแม้แต่คำเดียว ไม่ว่าจะกรณีใด

อาการของมุ อยู่ในระหว่างทรงตัวยังไม่ดีขึ้น แต่ก็ไม่ถึงกับเลวลง ซึมสงบติดต่อกันไปในระยะยาว ภายหลังตรวจอาการของคนเจ็บแล้ว ดารินก็ปลีกตัวเข้านอนแต่หัวค่ำ ร่างกายอ่อนเปลี้ยต้องการพักผ่อน แต่หัวใจยังตื่นอยู่เช่นนั้น ไม่อาจสงบจิตหลับลงได้อย่างที่ต้องการ

พี่ชายกับเพื่อน ชวนกันเข้านอนทีหลัง แต่ทั้งสองหลับกันไปนานแล้ว หญิงสาวก็ยังไม่หลับ หัวใจเจ้ากรรมมันยุ่งเหยิงอลหม่านอย่างไรบอกไม่ถูก มันช่างเป็นส่วนของประสาทที่อยู่นอกเหนือการบังคับเอาเสียจริงๆ

เหลือบดูนาฬิกาข้อมือ 23.15 น...เอาละ จะพยายามหลับลงให้ได้ภายในก่อนเที่ยงคืนนี้ ถ้าหลังจากนั้นไปยังไม่หลับอีก ก็เห็นจะต้องพึ่งยานอนหลับละ...หล่อนบอกกับตนเองอย่าง

หงุดหงิด แล้วพลิกนอนตะแคง งอแขนรองศีรษะไว้ พยายามทำจิตให้ว่างเปล่าเปิดทางให้แก่นิทรารมณ์ จะไม่คิดไม่นึกอะไรอีกแล้ว

ทำไมนะ? เมื่อค่ำที่แล้ว คนกักขฬะสามหาว หลบหน้าไปอยู่เสียที่ไหน?...เหตุใดจึงไม่มากินข้าวเย็นในเต็นท์ อะไรชนิดหนึ่งกลางก้นสมุทรของหัวใจไม่วายรำพึง

บ้าจริง! สั่งไว้แล้วยังไงละว่า ไม่ต้องถาม!! ...จะหายหน้าไปไหนก็ช่าง ไม่โผล่กลับมาให้เห็นอีกเลยก็ยิ่งดี สำหรับคนสามหาวคนนั้น! อะไรอีกชนิดหนึ่ง เกรี้ยวกราดโต้ตอบไป สองแก้มร้อนผ่าวไปด้วยสายเลือด

เที่ยงคืนแล้ว ดาริน วราฤทธิ์ ยังไม่หลับ!...

หญิงสาวพลิกตัวนอนหงาย ถอนใจยาวอย่างรำคาญตัวเอง ทันใดโสตก็แว่วเสียงคนพูดกันพึมพำอยู่หน้าเต็นท์ หล่อนเปิดเปลือกตาขึ้นมองฝ่ามุ้งสนามออกไปด้วยความฉงน จากแสงไฟกองใหญ่ที่ก่อไว้เป็นประจำทุกคนหน้าเต็นท์ เงาของคนสองคนปรากฏเป็นภาพอยู่ที่ประตูกระโจมเงาหนึ่งสูงใหญ่ จำลักษณะได้ว่าเป็นแงซาย ส่วนอีกเงาหนึ่งเดาไม่ถูก

หล่อนคงนอนสงบนิ่งอยู่เช่นนั้น แต่เงี่ยจับเสียง ซึ่งฟังไม่ถนัดนัก ต่อมาก็เห็นแงซายโผล่เข้ามาในเต็นท์ มองมายังเตียงของหล่อน แล้วก็กวาดมองไปรอบๆ เหมือนจะหาอะไรสักอย่างหนึ่ง ชั่วอึดใจก็ผลุบกลับออกไปอีก

“นายหญิงหลับไปตั้งนานแล้ว ฉันไม่กล้าปลุกหรอก ลุงคำ”

มีเสียงสบถพำดังมาจากผู้ที่อยู่กับคนใช้ชาวดงของหล่อนในขณะนี้ แล้วก็ได้ยินเสียงที่จำได้ว่าเป็นบุญคำพรานเฒ่า

“นายหญิงหลับ เอ็งก็ช่วยขโมยยาให้ทีเถอะวะ แงซาย เอ็งต้องรู้ดีว่านายหญิงเก็บยาไว้ที่ไหน”

“ฉันหยิบไม่ได้หรอกลุง ฉันไม่ใช่หมอ ไม่รู้จักยาเดี๋ยวหยิบผิดให้ไป ก็ยุ่งกันใหญ่เท่านั้น”

เสียงบุญคำจุ๊ปากจิ๊กจั๊ก ยืนกระสับกระส่ายอยู่หน้าประตูเต็นท์

“ตายโหง! แล้วจะทำยังไงดีละหว่า...เอ็งไม่กล้าปลุกนายหญิงตรงๆ ก็ย่องเข้าไปเตะไอ้มุเข้าสักป้าบเหอะวะ พอไอ้มุมันร้องขึ้น นายหญิงท่านก็ตื่นขึ้นมาเองแหละ”

ตาพรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึมแนะนำ

“โธ่! ลุงคำ พูดเป็นบ้าไปได้ ไม่เห็นรึ นังอั้วมันนอนเฝ้าของมันแจไม่ยอมห่างอย่างนั้น ลองฉันไปเตะผัวมันเข้าอย่างลุงว่าซิ มันไม่เอามีดคว้านไส้ฉันขาดไปรึ เออแน่ะ! ยุดีแล้วไหนล่ะ ลุงเก่งจริง ลุงไปเตะไอ้มุเองดีกว่า ฉันน่ะไม่กล้าหรอก กลัวนังอั้วมันเอาตาย นั่นก็ไม่สำคัญเท่ากับว่ามันจะต้องฟ้องนายหญิงด้วย คราวนี้ฉันก็ระยำหมา...”

ดารินพอจะจับเสียงพูดซุบซิบโต้เถียงกันอยู่หน้าเต็นท์ได้เลาๆ ลุกขึ้นเปิดมุ้งออกมา

“แงซาย!”

หล่อนเรียกออกไปเบาๆ เสียงพูดกันซุบซิบนั้น หยุดลงไปในทันทีเงียบนิ่งกันไป หญิงสาวเรียกซ้ำไปอีกครั้ง จึงมีเสียงขานรับ แล้วแงซายก็โผล่เข้ามา

“อะไรกัน? มีอะไรรึ? ใครมาพูดหน้าเต็นท์?”

“ลุงคำครับ”

“บอกให้บุญคำเข้ามาข้างในนี้ซิ”

ดารินออกคำสั่ง พร้อมกับลุกขึ้นยืน รวบผมสบายรัดไว้ด้วยยาง แงซายผลุบออกไป อึดใจเดียวบุญคำก็โผล่หน้าเรื่อยๆ ย่องตัวลีบเข้ามายิ้มแหยๆ

“อ้อ! นายหญิงตื่นพอดี...”

“ถ้าไม่ตื่น เจ้ามุของฉันก็คงจะถูกบุญคำรังแกเอา เพื่ออาศัยเสียงร้องของมันให้ไปปลุกฉันอีกที ก็เลยรีบตื่นดักหน้าเสียก่อน...”

“โอ้! พระพุทธโธ!!...ผมป่าว...แหะ!...แหะ!...”

บุญคำร้อง ทำหน้าม่อย หลบตาหัวเราะแหะแก้เก้อ ดารินโคลงศีรษะช้าๆ มองดูตาพรานเฒ่าอย่างกึ่งขันกึ่งฉิว ชี้หน้า

“ใจร้ายนักนะเรา จับได้คาหนังคาเขาทีเดียว คิดจะรังแกแม้กระทั่งคนเจ็บจะตายอยู่แล้ว เพียงแค่จะเอาประโยชน์ของตัวเอง ตัวไม่ลงมือก็ยังยุคนดีๆ เขาเสียอีก เอารึ ฉันจะให้แงซายบอกนังอั้ว ว่าบุญคำยุเขายังไง”

“แหะ แหะ บุญคำพูดเล่นนะครับ นายหญิงอย่าบอกนังอั้ว เดี๋ยวมันฆ่าบุญคำ”

หล่อนค้อนให้ อดหัวเราะออกมาไม่ได้

“อ้อ ทียังงี้ละรู้จักกลัว ใช่ซิ นังอั้วมันเล่นงานบุญคำตายแน่ ถ้ามันรู้ว่าบุญคำวางแผนยุแงซายยังไง สั่งไว้หลายครั้งแล้วว่า มีธุระอะไรจำเป็นก็ให้ปลุกได้ มายืนจดๆ จ้องๆ วางแผนอยู่ได้ มันน่าเฆี่ยนนัก เอ้า! ฉันตื่นแล้ว...มีอะไรก็ว่ามา ได้ยินแว่วๆ เรื่องหยูกๆ ยาๆ ใครเป็นอะไรรึ?”

ตาพรานเฒ่าจอมกะล่อนยืนอึกอัก ยิ้มแห้งๆ อยู่พัก พอหล่อนถามซ้ำมาก็บอกอ้อมแอ้มว่า

“ผมจะมาขอยาแก้ไข้นายหญิงครับ”

นายแพทย์สาวขมวดคิ้ว ถามมาเสียงหนักๆ

“ฉันถามว่าใครเป็นอะไร จะมาขอยาน่ะ รู้แล้ว”

บุญคำทำหน้าพิกล เอามือลูกหัวอันสีเส้นผมหยิกหยอยติดหนังศีรษะ แล้วบอกตะกุก ตะกัก

“ง่า...ไอ้เส่ยครับ มันเป็นไข้จับสั่น นอนตัวสั่นอยู่ ยาของพรานใหญ่ที่มีติดมาด้วยก็หมดแล้ว พรานใหญ่ใช้ให้ผมมาขอนายหญิง”

“เส่ยเป็นไข้จับสั่น...”

หล่อนทวนคำ หัวคิ้วยังขมวดอยู่เช่นนั้น จ้องตาบุญคำเป๋ง

“ขะรับ”

“รู้ได้ยังไงว่าเป็นไข้จับสั่น?”

“ก็...ก็มันเคยเป็นอยู่ประจำแหละครับ นานๆ มันก็เกิดอาการสั่นขึ้นมาเสียทีหนึ่ง โรคประจำตัวมัน”

บุญคำอ้อมแอ้ม ลิ้นคับปากอยู่เช่นนั้น หลบตาหล่อน ดารินจ้องสำรวจตาพรานเฒ่าเหมือนจะค้นหา แต่ก็ไม่ถามอะไรอีก เดินไปหยิบยามาส่งให้

“เอ้า! เอ้าไปให้กินเสีย ทั้งสองเม็ดนี่แหละ แล้วหาผ้าคลุมให้หลายๆ ชั้นหน่อย ก่อไฟผิงให้มากๆ”

หล่อนสั่งเงียบๆ บุญคำรับยา แล้วเดินแนบออกจากกระโจมไปโดยเร็ว พอลับร่างของพรานเฒ่า ดารินก็เปลี่ยนสายตามาจับอยู่ที่แงซาย

“เส่ยไม่สบายเหรอ แงซาย?”

“ผมก็ไม่ทราบครับ นายหญิง ลุงคำมาขอยาจากผมเท่านั้น แต่ไม่ได้บอกว่าจะเอาไปให้ใคร ถามก็ไม่ยอมบอก”

แพทย์สาวเลิกคิ้ว นิ่งอยู่ครู่หนึ่งก็คว้าไฟฉายประจำตัว เดินออกมาหยุดยืนอยู่หน้าเต็นท์ กวาดสายตาฝ่าเงาสลัวของแสงจากกองไฟที่ก่อไว้ไปรอบบริเวณ แล้วก็จับนิ่งไปยังใต้ร่มตะแบกใหญ่ มีผ้าพลาสติกขึงกั้นไว้เป็นหลังคากันน้ำค้าง เห็นบุญคำกำลังกุลีกุจอเป่ากองไฟ และสุมฟืนเข้าไปเพื่อขยายให้เป็นกองไฟใหญ่ขึ้น ใครคนหนึ่งนอนขดตัวงอเป็นกุ้งอยู่ที่นั่น มองเห็นรางๆ

หญิงสาวเดินทอดน่องตรงเข้าไป พอใกล้เข้ามาก็เปิดไฟฉายส่องจ้าไปยังร่างที่นอนขดตัวสั่นเทาอยู่นั้น

บุญคำสะดุ้งโหยง หันขวับมาพบลำไฟฉายจากหล่อน พอมองเห็นนายหญิงก็ตาเหลือกด้วยความตกใจ ลุกขึ้นขยับจะวิ่งหนี พอดีกับเสียงเฉียบขาดของหล่อน ดังแหวมา

“หยุดอยู่กับที่นะ บุญคำ! อย่าหนีเป็นอันขาด ไม่งั้นยิงขาหักจริงๆ ด้วย”

พรานเฒ่ายืนตัวแข็ง ทำหน้าปั้นยาก จะหัวเราะก็ไม่เชิงจะร้องไห้ก็ไม่ใช่ กะพริบตาอยู่ปริบๆ ดารินปั้นสีหน้าเคร่งขรึม สาวเท้าอาดๆ เข้ามาถึง

“นึกแล้ว มีพิรุธอยู่นี่นะ...”

หล่อนพูดขณะที่หัวเราะหึๆ มองดูร่างที่ขดตัวสั่นเทาอยู่ มีกระสอบป่านหลายผืนคลุมตัวแทนผ้าห่ม กองไฟก่อล้อมไว้รอบด้าน ใบหน้านั้นขาวซีด คางสั่นกระทบกันกึกๆ ดวงตาทั้งคู่ปิดลักษณะถูกพิษไข้เล่นงานจนแทบไม่รู้สึกตัว แล้วก็เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่บุญคำ ผู้ยืนตัวลีบหน้าแหยอยู่

“กะล่อนนักนะเรา บุญคำ! ทำไมต้องมาโกหกฉันด้วย?”

“แหะ! แหะ!...”

“แหะๆ อีกแล้ว...”

หล่อนตวาดเบาๆ ทำตาเขียว

“ฉันถามว่าทำไมถึงต้องโกหกด้วย”

“ก็แกไม่ให้ผมบอกนายหญิงนี่ครับ ว่าแกไม่สบาย”

บุญคำบอกอ่อยๆ แล้วโคลงหัว บ่นอะไรพำ ดารินยกมือขึ้นกอดอก มองดูร่างนั้นอย่างสาใจ สภาพเท่าที่เห็นกับตาในขณะนี้ ก็บอกได้โดยไม่ต้องตรวจให้เสียเวลาว่า ผู้ที่นอนตัวสั่นเป็นลูกนกอยู่ตรงหน้า กำลังถูกทรมานด้วยพิษไข้มาลาเรียเรื้อรังสักขนาดไหน ไม่มีอะไรจะต้องสงสัยสำหรับหล่อน พรานป่ากับมาลาเรีย มันเป็นของคู่กันเสมอ และยามที่มันสำแดงฤทธิ์เดชขึ้นเช่นนี้ ไม่ว่าจะเก่งกาจทรหดสักขนาดไหน ก็มีสภาพไม่ผิดอะไรกับลูกนกตัวหนึ่งเท่านั้น

สิ่งที่ชวนปลงสังเวชที่สุดก็คือ กระสอบป่านที่คลุมตัวอยู่ในขณะนี้...นี่นะรึนักเรียนนายทหารจากสามประเทศ ช่างแสนทุเรศอนาถาเสียนี่กระไร! เหมือนๆ กับพวกชาวป่าชาวดอยที่เกิดมาไม่เคยพบเห็นความจริงมาก่อนเลย

อยากจะหัวเราะออกมาให้ดังที่สุด เมื่อได้ยินเสียงคราง‌ฮือ ด้วยความหนาวสะท้านจับใจจากร่างที่นอนไม่ได้สติอยู่นั้น แต่มันจะมีประโยชน์อะไร ถึงหัวเราะ คนจับไข้สั่นอยู่ในขณะนี้ก็คงไม่ได้ยิน

ดีแล้ว ปล่อยให้สั่นตายอยู่ตรงนี้แหละ...

บอกกับตนเองเช่นนี้แล้วก็สะบัดหน้า หมุนตัวกลับ ทว่าก้าวเดินออกไปได้สองสามก้าวเท่านั้น ก็หยุดชะงักลงอีกครั้ง...ใจไม่แข็งพอเหมือนอย่างที่เจตนาไว้

หันกลับมา ก็พบกับสายตาละห้อยของบุญคำ มองมาอยู่ก่อนแล้ว

“ช่วยด้วยเถอะครับ นายหญิง แกไม่สบายมาก จับไข้มาตั้งแต่ตอนหัวค่ำแล้ว”

“ทำไมถึงจะต้องช่วยในเมื่อคนไข้เองก็ไม่ต้องการให้ช่วย”

“โธ่ นายหญิงครับ...ไหนๆ นายหญิงก็ออกมาเห็นกับตาแล้ว”

“ฉันเจตนาจะออกมาดูเสียนะ ไม่ได้ออกมาดูใครอื่นทั้งสิ้น” หล่อนพูดเสียงแข็ง

“โธ่...โธ่...”

“ไม่ต้องมาโธ่ดีนัก ทั้งบ่าวทั้งนายนั่นแหละ เราเองเป็นหมอเก่งอยู่ไม่ใช่หรือ พวกยาหมู่สมุนไพรเขี้ยวงาสัตว์อะไรนั่นยังไงล่ะ ทำไมไม่ช่วยเจ้านายของตัว ปล่อยให้สั่นพั่บๆ เป็นเจ้าเข้าอยู่ทำไม”

บุญคำครางอ่อย ทรุดตัวลงนั่งกอดเข่า ดารินซ่อนยิ้มพูดขึงขังต่อมา

“แล้วที่ฉันตามออกมานี่นะ จะรีบออกมาห้าม เพราะหยิบยาผิดให้มา บุญคำเอาให้เขากินแล้วยัง?”

พรานเฒ่าหน้าตื่น

“เอาให้กินแล้วครับ ทำไมหรือครับ?”

“เสร็จกัน! นั่นมันไม่ใช่ยาแก้ไข้หรอกนะ แต่มันเป็นยาพิษสำหรับฆ่าคน มัวรีบๆ เลย หยิบผิดให้...”

“โอ๊ย!...”

บุญคำตาเหลือก ร้องเหมือนถูกบีบคอ หงายหลังแผละลงนั่งจ้ำเบ้ากับพื้น แพทย์สาวหัวเราะอยู่ในลำคอ กล่าวต่อมาเป็นงานเป็นการขึ้นว่า

“ไปที่เต็นท์บอกให้แงซายหยิบกระเป๋าหนังลูกเล็กที่ปลายตีนเตียงฉัน แล้วเอามาให้ฉันที่นี่ทั้งหีบนั่นแหละ ไป! หกล้มไม่ต้องเสียเวลาลุก กลิ้งไปให้ถึง ขืนช้าเจ้านายตายไม่รู้ด้วย”

ยังไม่ทันจะขาดเสียง บุญคำก็พรวดพราดลุกขึ้น ห้อแนบตรงไปยังกระโจมพักของนายจ้างราวกับติดปีก ราชสกุลสาวปิดปากหัวเราะเบาๆ พอลับกายตาพรานเฒ่า หล่อนก็เปลี่ยนสายตามาจับอยู่ที่ร่างนั้นอีกครั้ง ส่องไฟฉายจ้าลงไปที่หน้าในระยะใกล้ๆ แต่ไม่มีวี่แววคนที่กำลังจับไข้คางสั่นกราวกระทบกันอยู่ จะได้สติรู้สึกตัวขึ้นมา

ทรุดกายลงใกล้ๆ เอื้อมมือไปแตะที่แขนแล้วเขย่าแรงๆ อีกครั้ง เขาก็คงไม่รู้สึกอยู่เช่นนั้น พูดอะไรพึมพำออกมาจากลำคอฟังไม่ได้ศัพท์ในลักษณะเพ้อ

แววตาอันส่อประกายเย่อหยิ่งชาเย็นคู่นั้น เปลี่ยนแปลงไปในบัดดล ถอดถุงมือหนังออกอังที่หน้าผากและซอกคอโดยเร็ว แล้วอุทานออกมาเบาๆ ร่างนั้นร้อนผ่าวราวกับไฟ หญิงสาวกัดริมฝีปาก หัวคิ้วขมวดเข้าหากันเล็กน้อย อาการของพรานไพรใจฉกาจของหล่อน...มากมายเกินกว่าที่หล่อนคิดเสียแล้ว หล่อนรู้สาเหตุแล้ว ทำไมเขาจึงไม่ได้ไปร่วมอาหารเย็น หรือโผล่เข้าไปให้พบเห็นเมื่อตอนหัวค่ำ คงจะเป็นเพราะเริ่มจับไข้ตั้งแต่เย็นที่แล้วมานี่เอง...**ช่างใจกระด้างอำมหิตเสียเหลือเกินคนคนนี้ หล่อนบอกกับตัวเอง นับประสาจะให้อ่อนโยนการุณย์กับใครที่ไหนเลย ดูรึ ขนาดตัวเองแท้ๆ ยังไม่คิดที่จะปราณีตนเอง เจ็บไข้ไม่สบายทรมานอยู่ขนาดนี้ก็ยังไม่ยอมปริปากบอกให้รู้ ซ้ำยังเจตนาจะปกปิดอำพรางเสียอีกด้วย**

ทำไมนะ คนใจร้าย กลัวว่าจะรู้จุดอ่อนยังงั้นหรือ

แบบนี้ปล่อยให้ตายเสียแหละถึงจะสม!

ร่างที่ห่อตัวนอนตะแคงสั่นสะท้านอยู่นั้น หดงอก่องอขิงเข้ามาอีกจนเข่าแทบจะติดคาง และทันใดนั้นก็พูดลั่นออกมามือทั้งสองสะบัดเปะปะ กระทบฝ่ามือของหล่อนที่อังซอกคออยู่เฉออกไปโดยแรงทั้งๆ ที่ตายังปิด

“ไปเสียเถอะ แสงโสม!...ไปตามหนทางที่เธอเลือกไว้แล้ว มันโรยไว้ด้วยกลีบกุหลาบไม่ใช่รึ ขึ้นชื่อว่าผู้หญิง ก็คงจะเหมือนอย่างเธอนั่นแหละ เพราะฉะนั้น พอกันที ไม่มีรพินทร์ ไพรวัลย์อยู่ในโลกนี้อีกแล้ว มีแต่ซากที่ยังหายใจอยู่ได้เท่านั้น เธอฆ่าฉันได้ครั้งเดียวเท่านั้นได้ยินไหม? เธอฆ่าวิญญาณรักของฉันได้ครั้งเดียวเท่านั้น!!...”

เสียงนั้นแหบพร่าขาดหายไป กลายมาเป็นเสียงอู้อี้ในลำคอที่ฟังไม่ได้ศัพท์ตามเดิม ลมหายใจหอบ เหงื่อผุดซึมเต็มใบหน้าอันขาวซีด เปลือกตาที่ปิดอยู่นั้น เต้นระริก

ม.ร.ว. สาวเลิกคิ้วน้อยๆ เอียงคอ คอยจับคำพูดใดๆ ก็ตามที่จะออกมาจากจิตไร้สำนึกของคนที่หมดสติเพราะพิษไข้อีก รอยยิ้มบางๆ ชนิดหนึ่งผุดขึ้นที่ริมฝีปาก ประกายตาอ่อนโยนลง คนไข้ไม่พูดเป็นประโยคได้ใจความใดๆ ให้หล่อนจับได้อีก นอกจากครั้งหนึ่งเขาร้องเรียกบุญคำด้วยน้ำเสียงอันตื่นเต้น คล้ายๆ จะบงการอะไรสักอย่างหนึ่งในอดีตที่ผ่านมา

บุญคำหิ้วกระเป๋าเครื่องเวชภัณฑ์แล่นอ้าวกลับเข้ามาอย่างรีบร้อน ไม่ได้มาคนเดียว มีแงซายติดหลังมาด้วย ดารินเปลี่ยนสีหน้าเป็นมึนตึงเช่นเดิม คว้าเข็มฉีดยาขึ้นมา ดูดยาออกจากหลอดออกคำสั่งสั้นๆ ให้บุญคำจับตัวคนไข้ไว้

พรานเฒ่ากรากเข้ามาทำตามคำสั่งของหล่อน แต่ปรากฏว่ารพินทร์พลิกดิ้นสะบัดอย่างรุนแรงเหมือนคนที่ตกอยู่ในห้วงฝันร้าย พร้อมกับเสียงคำรามลั่น ทำเอาบุญคำหัวคะมำไปไม่สามารถจะกดให้นิ่งอยู่เฉยได้ ทั้งๆ ที่พยายามปล้ำอย่างสุดกำลัง ร้องบอกให้แงซายช่วยอีกคน คนใช้ชาวดงร่างยักษ์จึงเข้าช่วยรวบร่างอันดิ้นรนกระสับกระส่าย ร้อนรุ่มของพรานใหญ่สนิทนิ่งลงได้

“ระวังให้ดีนะ จับให้แน่น อย่าให้ดิ้นได้ ในขณะที่ฉันเดินยา!”

หล่อนสั่งต่ำๆ

อึดใจหลังจากนั้น หล่อนก็ฉีดยาเสร็จ แงซายกับบุญคำก็ปล่อยตัวออก รพินทร์สะบัดกายกระสับกระส่ายอยู่พักหนึ่ง ก็ค่อยๆ สงบลงไป บุญคำหน้าจ๋อยไปถนัด จัดแจงเอากระสอบป่านหลายผืนที่ใช้แทนผ้าห่มมาคลุมตัวเจ้านาย แล้วนั่งชันเข่าอยู่ใกล้ๆ เกิด เส่ย จัน และนายเมยผู้นอนหลับอยู่ ตื่นขึ้นเพราะเสียงชุลมุน ขณะที่แงซายกับบุญคำช่วยกันจับรพินทร์ พากันตรงเข้ามาห้อมล้อม

“กลับไปนอนเสียเถอะ”

หล่อนพูดกับคนเหล่านั้นเงียบๆ

“เขาไม่เป็นอะไรมากนักหรอก ประเดี๋ยวก็ค่อยยังชั่ว”

พวกนั้นยืนดูเจ้านาย ซักถามบุญคำอยู่อีกครู่ ก็แยกกันไปนอนตามเดิม คงเหลือแต่บุญคำผู้นั่งเฝ้านายใกล้ๆ คนเดียวเท่านั้น

“เขาเป็นมานานสักเท่าไหร่แล้ว?”

หล่อนหันมาถามบุญคำขรึมๆ

“ห้าหกปีแล้วครับ นายหญิง มันเรื้อรังอยู่อย่างนี้ไม่หายขาดสักที นานๆ มันก็กำเริบหนักอย่างนี้ขึ้นมาเสียทีหนึ่ง”

“แปลกนะ เจ้านายของบุญคำคนนี้ เขาเองก็เป็นคนมีความรู้ เป็นคนที่เจริญแล้วคนหนึ่ง ทำไมถึงปล่อยตัวเองอย่างนี้ก็ไม่รู้ มาลาเรียขึนปล่อยให้มันเรื้อรังนานเท่าไร ก็ยิ่งรักษายากขึ้นเพียงนั้น เชื้อขึ้นสมองเมื่อไหร่ก็เสร็จเมื่อนั้น ความจริงตอนที่เริ่มทำท่าไม่ดีตั้งแต่เมื่อหัวค่ำนี้ เขาควรจะ

ให้ฉันรู้...จะได้สกัดไว้ทัน นี่ปล่อยไว้จนไข้ขึ้นสูงไม่ได้สติถึงได้มาขอยา มิหนำซ้ำยังช่วยกันโกหกเสียอีก นี่ถ้าไม่เกิดสงสัยตามออกมาดูละก็...ฮึ”

ตาพรานเฒ่าเงียบกริบ ไม่กล้าพูดอะไรอีกแม้แต่คำเดียว

“แล้วนี่เมื่อเย็นนี้เขากินข้าวเย็นที่ไหน ไปกินกับคะหยิ่นอีกกระมัง?”

หล่อนถามต่อมา บุญคำสั่นหัวพูดเสร้าๆ

“ไม่ได้กินอะไรเลยครับ บ่นว่าหนาว ปวดหัว แล้วก็ลงนอน สักสองทุ่มผมเห็นลุกขึ้นมาค้นหายากิน แล้วก็จับไข้หนาวสั่น ตอนที่แกเป็นมาก ผมมาค้นยาจะเอาให้แกกินอีก ยาที่เคยใช้มันก็หมดลงพอดี ผมเลยต้องไปหาแงซายให้ช่วยขอยาจากนายหญิง”

“แล้วก็โกหกว่า คนไม่สบายคือเส่ย”

บุญคำยกมือขึ้นพนม

“นายหญิงอย่าโกรธผมเลยครับ แกสั่งไว้แต่เย็นแล้วว่า คืนนี้แกเป็นอะไร อย่าให้ผมไปบอกนายหญิง แกว่าแกไม่เป็นมาก ปล่อยให้แกสั่นไป พรุ่งนี้เช้าก็หายเอง แกว่ายังงั้น แกคงไม่อยากรบกวนนายหญิงนั่นแหละครับ ผมก็นึกว่าได้ยามาสักเม็ดสองเม็ดแกก็คงค่อยยังชั่ว ไม่นึกว่าคืนนี้แกจะเป็นมากถึงขนาดนี้”

แพทย์สาวยักไหล่ หัวเราะต่ำๆ

“เอาละ ฉันไม่ว่าอะไรบุญคำหรอก บุญคำเป็นบ่าวที่ซื่อตรงต่อคำสั่งของนายมาก เขาสั่งยังไง เราก็ปฏิบัติอย่างนั้น ฉันเองก็ไม่อยากจะมายุ่งอะไรด้วยหรอก แต่มันจำเป็นอยู่ดี ถ้าเขาตาย เงินค่าจ้างของฉันก็สูญเปล่า เพราะฉะนั้น ถึงแม้เขาอยากจะฆ่าตัวตาย ฉันก็ต้องขัดขวางเอาไว้ จนกว่าพันธะสัญญาจ้างจะหมดสิ้นลง หลังจากนั้นแล้วก็เชิญตามสบาย ฟื้นรู้สึกตัวขึ้นมา ก็บอกเสียด้วยนะว่า ฉันบอกอย่างนี้”

กล่าวจบ หล่อนก็เดินกลับเข้ากระโจม

ก่อนจะพ้นประตูกระโจมเข้าไป หญิงสาวชะงักนิดหนึ่ง

“แงซาย”

คนใช้ชาวดงผู้เดินถือกระเป๋าตามมาเบื้องหลัง ก็ก้าวเข้ามาประชิด

“ครับ นายหญิง”

“ไปบอกบุญคำ”

หล่อนพูดแผ่วเบา รีรออยู่นิดหนึ่ง

“ให้ต้มข้าวต้มเตรียมไว้ อีกสักชั่วโมง เขาจะสร่างไข้ตื่นขึ้น ให้เขากินข้าวเสีย”

“บอกว่าเป็นคำสั่งของนายหญิงหรือครับ?”

“ไม่ต้อง! บอกว่าเป็นคำแนะนำจากเธอก็แล้วกัน”

“ครับผม!”

การนอนไม่หลับ ยืดระยะเวลากลางคืนให้ยาวนานออกไป นี่เป็นความรู้สึกของ หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ ผู้นอนลืมตาโพลนจับอยู่ที่เพดานมุ้งสนามเตี้ยๆ

และการนอนที่ไม่หลับ แต่ยังต้องฝืนนอนอยู่นั้น มันไม่มีอะไรจะทรมานเท่า!

ราตรีอันเยือกเย็นเปลี่ยวเปล่าวังเวงใจเช่นนี้ เจ้าการเวกเสียงเสนาะผู้รักในการขับขานเพลงยามวิกาล ก็แว่วสำเนียงเพลงของมันลอยลมเข้ามาให้ได้ยินอีก ผสมผสานไปกับเสียงลมหยอกเอิน ใบพฤกษ์และส่ำเสียงเรไรดง

ไม่เพียงแต่ใครคนหนึ่ง ที่นอนลืมตาใสจับเพดานมุ้งอยู่ในกระโจมเท่านั้น ใครอีกคนหนึ่งซึ่งบัดนี้สร่างจากพิษไข้แล้ว คงเหลือแต่ความอ่อนเพลียละเหี่ยโหย ก็นอนมองดูพระจันทร์ที่กำลังลอยคว้างกลางม่านเมฆ ปรากฏเงาลอดกิ่งไม้ทอดแสงลำยองลงมาส่องหน้า ปล่อยใจให้เลื่อนลอยไปกับกระแสเพลงแห่งราตรีนั้นดุจกัน

ข้าวต้มร้อน ส่งควันกรุ่นอยู่ในชาม วางอยู่ใกล้ๆ ตัว บุญคำเป็นคนยกเข้ามาตั้งให้ เตือนให้กินแต่เขาก็ยังไม่เอาใจใส่

จนกระทั่งแว่วฝีเท้าแผ่วเบา เคลื่อนเข้ามาหยุดอยู่ใกล้ๆ พอเหลือบตา **ก็แลเห็นสิ่งที่หัวใจเรียกร้อง ปรากฏให้เห็นเหมือนภาพฝัน นี่เห็นจะเป็นอำนาจของแรงอธิษฐานที่พร่ำวิงวอนต่อเทพเจ้าแห่งแสงราตรีกระมัง ไม่ใช่ตาฝาดแน่นอน**

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยันกายขึ้นนั่ง ในขณะที่ร่างงามในชุดเสื้อคลุมขนสัตว์ ยืนสงบนิ่งเป็นดุษณี ห่างออกไปประมาณ 4-5 ก้าว แววตาคู่นั้นหมางเมิน

“ขอบคุณ คุณหญิงที่กรุณา”

“ไม่จำเป็น บุญคำบอกอะไรแล้วไม่ใช่หรือ?”

“บอกหมดแล้ว ทุกถ้อยกระทงความที่คุณหญิงสั่งไว้ให้บอก”

“ดีแล้ว...”

เสียงแผ่วเบา แต่แฝงไว้ด้วยความชาเย็น เมินไปอีกทางหนึ่ง

“ฉันออกมาดูตามหน้าที่ของหมอ ซึ่งมีต่อคนไข้ หวังว่าคงจะหายดีแล้ว”

“ไข้กายหาย แต่ไข้ใจมันหนักลงไปทุกวัน”

“ไข้กาย หมอคนนี้พอจะรักษาให้หายได้ แต่ไข้ใจเห็นจะต้องเป็นหมอคนที่ชื่อแสงโสม”

“ต่อให้หมื่นแสงโสม ก็ไม่มีทางเยียวยาได้ นอกจากยิ่งทรุด”

“ถ้าเช่นนั้นก็ช่วยไม่ได้”

“ใช่! ช่วยไม่ได้ มันเป็นเรื่องของกรรม...”

รพินทร์พึมพำ พร้อมกับถอนใจยาว เอนหลังไปพิงล้อเกวียน เอื้อมมือไปล้วงย่ามใกล้ๆ คว้าขวดเหล้าออกมาเปิดจุกยกขึ้นขยับจะเทใส่ปาก แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเสียงลอยๆ ดังขัดมาว่า

“อยากตายเร็ว ก็กินเข้าไป เหล้าน่ะ”

ชายหนุ่มจ้องหน้า หล่อนเมินไปอีก เขาปิดจุกลงตามเดิม โยนกลับเข้าที่ของมัน

“ผมยังตายไม่ได้หรอกครับ คุณหญิง อย่างน้อยก็จนกว่าจะรับใช้ตามหน้าที่ให้ครบพันธะสัญญาเสียก่อน เอาละ ถ้าเหล้านี่มันจะทำให้ผมต้องตายเร็วขึ้น ผมก็จะไม่กินมันเสีย เพื่อเห็นแก่นายจ้างผู้เกรงเงินจะสูญเปล่า”

เสียงนั้นแผ่วลึกออกมาจากความรู้สึก มากกว่าจะเป็นการประชด ดารินชำเลืองแวบหนึ่งด้วยหางตา

“เข้าใจได้อย่างนั้นก็ดีแล้ว เมื่อเย็นนี้ยังไม่ได้กินข้าวเลยไม่ใช่หรือ ข้าวต้มนั่นยังไง รองท้องเสีย มันจะช่วยให้ดีขึ้น”

“ผมไม่หิวเลย”

“ถึงไม่หิว ก็ควรจะต้องกิน”

เขามองดูชามข้าวต้มอย่างไม่แยแส

“แงซายออกจะรู้ดีไปหน่อย มันมาสั่งบุญคำให้ต้มข้าวต้มให้ผม นี่เป็นเจตนาที่ดีก็จริง แต่ผมไม่ต้องการ”

“ก็ถ้าเป็นคำสั่งของฉันล่ะ?”

“ถ้าเป็นคำสั่งของนายจ้าง ลูกจ้างก็ขัดขืนไม่ได้”

“กินเสีย นี่เป็นคำสั่ง!”

แล้วคนออกคำสั่งก็หย่อนกายลงนั่งคุมอยู่ตรงหน้า จ้องนิ่งบังคับมา อีกฝ่ายเอื้อมมืออันสั่นเทาไปลากชามข้าวต้มมาตรงหน้า ปฏิบัติตามบัญชาอย่างว่าง่ายโดยไม่ปริปากคำใดอีกทั้งสิ้น ภายหลังจากฝืนกินเข้าไปได้ครึ่งชาม เขาก็วางช้อน มีอาการผะอืดผะอม หล่อนเคาะยาเม็ดอยู่ในมือเป็นจังหวะรอคอยอยู่ก่อนแล้ว พอเขาเงยหน้าขึ้น ก็ส่งมาให้

“ยาอะไร?”

“กลัวจะเป็นไซยาไนต์ หรือสตริ๊คนินกระมัง?”

“ตรงกันข้าม อยากจะได้เสียด้วยซ้ำ จะได้หมดทุกข์หมดร้อน หมดภาระอันแสนที่จะหนักนี้เสียที”

“ยังก่อน ยังไม่ถึงเวลาที่จะปลีกหนีไปให้พ้นหน้าที่โดยวิธีนั้น”

รพินทร์โยนยาเข้าปากกลืนโดยไม่ต้องอาศัยน้ำ แววตาอันแห้งผากด้วยพิษไข้ จับนิ่งไปยังราชสกุลสาว ผู้อยู่ในฐานะนายจ้าง

“บางที ผมเคยนึกภาวนา...”

เสียงแหบๆ ของเขาผ่านลำคอออกมาในลักษณะรำพึง เปลี่ยนสายตาจากใบหน้าหล่อนไปยังราวป่า อันสลัวรางอยู่ภายใต้สกาวจันทร์

“ขอให้แงซายจงปฏิบัติตามคำสั่งของคุณหญิง...”

“คำสั่ง? อะไร?...”

“ยิงลูกธนูติดระเบิดไนโตรให้มันตกลงใกล้เคียงกับผม...”

ดารินหยิบกิ่งไม้เล็กๆ เขี่ยกองไฟอย่างปราศจากความหมาย

“ใช่! ไม่ปฏิเสธเลยว่า ฉันพูดกับเขาเช่นนั้นจริง และก็ขอสารภาพว่าขณะที่พูดลืมนึกไปถนัดว่าคุณยังเป็นหนี้ค่าจ้างเราอยู่ และทำงานให้ยังไม่คุ้มค่าเงินที่จ่ายไปแล้ว”

“ครับ ผมก็พอเข้าใจในข้อนี้ ผมเองก็สั่งแงซายไว้แล้ว พูดกับเขาไว้เมื่อคืนที่แล้วมานี่เอง”

“พูดเรื่องอะไร?”

ดวงตาคู่นั้น ตวัดขึ้นสบนิดหนึ่งด้วยแววฉงน

“ฝากฝังคณะนายจ้างของผมทั้งหมดไว้กับเขา ในกรณีที่ผมมีอันเป็นไปเช่นไรเสียก่อนระหว่างทาง แงซายคนเดียวเท่านั้นที่จะทำหน้าที่แทนผมได้ ถ้าหากว่าเขาไม่ทรยศ หรือมีแผนอันเป็นพิษเป็นภัยใดๆ แฝงซ่อนอยู่ แงซายจะหักหลังผมก็ได้ แต่ขออย่างเดียวเท่านั้น จงซื่อสัตย์สุจริตต่อคณะของคุณหญิง นั่นคือสิ่งที่ผมขอร้องเขาไว้”

สีหน้าอันเฉยเมยชาเย็น เปลี่ยนแปลงไปในบัดนั้น...กลายมาเป็นความหวั่นไหวกังวล มันปรากฏขึ้นในประกายตาที่จ้องนิ่งมา ฝืนยิ้มบังคับเสียงให้เป็นปกติ

“ทำไมพูดอะไรไม่เป็นมงคลกับตัวเองเช่นนั้น คุณก็รู้อยู่กับตัวเองดีแล้วว่า ปราศจากคุณเสียคนเดียว การเดินทางของเราก็ล้มเหลวลงในทันที ถึงแงซายเองก็ตามเถอะ เขาจะต้องตระหนักถึงในข้อนี้...”

“ผมพูดเผื่อเอาไว้...”

อีกฝ่ายหนึ่ง ยังคงกล่าวมาด้วยเสียงหนักแน่นจริงจังเช่นเดิม

“สิ่งที่เราไม่คาดฝันมันอาจเกิดขึ้นได้เสมอ และเมื่อถึงเวลานั้นจริง เมื่อผมด่วนสิ้นชีวิตไปก่อนระหว่างทาง โดยยังไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่รับใช้ตามสัญญาจ้างได้ครบ คุณหญิงได้โปรดกรุณาอย่าสาปแช่งผมเลย คิดเสียว่า ลูกจ้างคนหนึ่งได้เสียชีวิตไปแล้ว เพราะผลแห่งการรับใช้ มีมรดกเป็นเงินก้อนเล็กๆ ก้อนหนึ่ง เหลือไว้ให้แก่แม่ที่แก่ๆ ซึ่งอยู่ข้างหลังเพียงคนเดียว ไม่นึกสงสารผม...ก็เวทนาผู้หญิงแก่ท่หมดที่พึ่งสักคนหนึ่งนะครับ”

ความรู้สึกชนิดหนึ่งแล่นขึ้นมาบีบหัวใจของคนปากแข็ง ตื้นตันสะท้อนไปหมด เบือนหน้าไปทางหนึ่ง ซ่อนไม่ให้เห็นหยาดน้ำตาที่คลอออกมาปริ่มขอบตา เสียงเครือ

“คงจะเห็นฉันเป็นคนหน้าเลือด ใจไม้ไส้ระกำเหลือเกินแล้วซินะ...เอาละ...ขอโทษด้วย ที่บางทีฉันอาจใช้วาใจใดๆ ออกไปทำให้คุณพิจารณาฉันอย่างนี้ ทั้งๆ ที่โดยแท้จริงแล้ว ฉัน...ฉันไม่ได้มีเจตนาเลย ขอให้รู้ไว้เสียด้วยว่า ฉันภาคภูมิและปลาบปลื้มใจแทนให้แก่สุภาพสตรีชราคนหนึ่ง ที่มีลูกชายกอปรไปด้วยเลือดกตัญญูน่าสรรเสริญอย่างคุณ คนอย่างคุณตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้หรอก”

“ผมไม่ได้บังอาจพิจารณาคุณหญิงอย่างใดทั้งสิ้น...”

เสียงแผ่วเบานั้นกล่าวต่อมา พร้อมกับรอยยิ้มเศร้าๆ

“ผมเข้าใจฐานะความเป็นลูกจ้างของผมดี เข้าใจในราคาค่าจ้างที่ได้รับมาแล้ว และเข้าใจในหน้าที่ซึ่งจะต้องปฏิบัติชดเชยตามเงื่อนไข”

“หยุดพูดเสียที ไม่อยากฟัง!”

ดาริน ยกมือขึ้นอุดหู

เขาเงียบ หล่อนนั่งเอามือเท้าคาง กัดเล็บ ขอบตาแดงๆ **นี่เป็นครั้งแรกที่ รพินทร์ ไพรวัลย์ มองเห็นเงาของน้ำตาจากนายจ้างสาวแสนสวยคู่ปรับ มันทำให้บังเกิดความงงงันพิศวง**

นานเท่านานที่ต่างเงียบงันกันไป ดวงตาทั้งสองคู่มีจุดนัดพบกันที่กองไฟอันกั้นกลาง

“อนุญาตให้ผมพูดได้ไหมครับ?”

ในที่สุดเขาเป็นฝ่ายทำลายความเงียบขึ้นก่อนด้วยน้ำเสียงแผ่วต่ำเช่นเดิม

โดยไม่มองหน้า หล่อนว่า

“จะพูดอะไรก็พูด แต่อย่าพูดเรื่องลูกจ้างนายจ้างอะไรอีก บอกแล้วไม่อยากฟัง”

“ผมอยากจะพูดถึงเรื่องเมื่อคืนที่แล้ว...”

หล่อนคงนิ่งเฉยอยู่เช่นนั้น กัดริมฝีปาก รพินทร์ถอนใจเบาๆ

“วันนี้ทั้งวัน ผมไม่สบายใจเลย ผมรู้ว่าคุณหญิงโกรธผมมาก แม้แต่หน้าก็ยังไม่มอง ถูกของคุณหญิงแล้วครับ ผมสามหาว กักขฬะ แล้วก็...สัตว์ป่า ผมหยาบคายกับคุณหญิงมาก ขณะนั้นผมเป็นอะไรไปก็ไม่ทราบ ผมเสียใจเหลือเกิน ผมจะไม่ขอให้คุณหญิงอภัยให้ แต่อยากจะให้ทราบแต่เพียงว่าผมเสียใจจริงๆ ความจริงคุณหญิงควรจะยิงผมทิ้งตั้งแต่เกิดเหตุตอนนั้นแล้ว มันจะทำให้ผมสบายใจกว่านี้”

คำตอบของหล่อน ก็คือการไม่มีคำตอบ

เขาพูดคนเดียวต่อไป

“ผมบังอาจเกินตัวไปมาก ผ้าแบล็งเก็ตของคุณหญิงกรุณาให้ผมยืมมาห่มเมื่อคราวไม่สบายที่โป่งกระทิง ผมก็ถือสิทธิเอาไปกำนัลคะหยิ่นเสีย ซึ่งความจริงก็เพื่อหวังจะเอาใจมัน โดยลืมคิดไปว่ามันเป็นของคุณหญิง หรือคิด...ก็คิดว่าคุณหญิงก็คงจะไม่เอาคืนหรือสนใจอะไรอีกแล้ว เอาเถิดครับ พรุ่งนี้ผมจะไปทวงมันคืนมาให้ และสำหรับผ้าพันคอของคุณหญิงผืนนี้ ผมก็จะแก้มันออกคืนให้เดี๋ยวนี้...”

เขาก้มลงแกะปมผ้าผืนงามที่มัดติดข้อมือ ทันใดนั้นเจ้าของผ้า ก็หันขวับมาด้วยนัยน์ตาวาว

“คนสับปลับ! ไหนบอกไว้ไม่ใช่หรือว่า ต่อให้ตายก็ไม่ยอมให้ใครมาแกะผ้าผืนนั้นออก... ฮึ!”

“...ก็คุณหญิงทวงคืนอยู่เมื่อคืนนี้”

“คนที่ชื่อ ดาริน วราฤทธิ์ ลงได้ให้อะไรแก่ใครไปแล้ว ไม่เคยคิดจะเรียกคืน ถ้ายังไม่รู้ก็จงรู้ไว้เสียด้วย แต่คนที่รับไปแล้ว อยากจะคืนให้เองก็ช่วยไม่ได้”

รพินทร์ชะงักอึ้งไปอีกครั้ง

“ถึงผ้าห่มผืนนั้นก็เหมือนกัน...”

เสียงตัดพ้อกล่าวต่อมา

“ไม่ใช่หวังจะทวงคืนเอาไปทำอะไรหรอก เห็นตัวเองนอนหนาวสั่นห่มผ้าดำราวกับผ้าขี้ริ้ว ผืนเท่ากระแบะมือ ก็เลยสงสัยถามดู พอรู้ว่าเอาไปให้เจ้าคะหยิ่นเสีย แล้วใครบ้างจะไม่โมโห แล้วนี่เห็นไหมล่ะ จับไข้สั่นงักๆ แทบตาย ตัวเองต้องมาห่มกระสอบ ทุเรศแค่ไหนบ้าง”

“ผมยอมรับสารภาพผิดทั้งหมด”

“ก็แค่นี้เอง เมื่อคืนนี้ พูดดีๆ เสียอย่างนี้ก็ไม่มีเรื่อง รู้จักยอมรับผิดเสียบ้างอย่างนี้ก็ดีแล้ว บอกตรงๆ ว่าข้องใจมาทั้งวันเหมือนกัน ชั่วๆ ดีๆ ฉันก็นับถือคุณในด้านความเป็นสุภาพบุรุษในเกียรติศักดิ์ของความเป็นลูกผู้ชายเต็มตัว แต่เหตุการณ์เมื่อคืน...มันทำให้ความรู้สึกของฉันเปลี่ยนแปลงไปหมด คุณบังอาจเกินกว่าที่ฉันจะเชื่อมาก่อน บอกตรงๆ ตอนนั้นฉันอยากฆ่าคุณ”

“ก็แล้วทำไมถึงไม่ฆ่า วิญญาณของผมจะไม่เอาผิดอะไรกับคุณหญิงเลย”

น้ำเสียงซึมๆ ย้อนถามมา มันฟังเศร้าลึกลงไปกลางใจของ ม.ร.ว.หญิงดาริน ผิดแผกไปจากการยั่วโทสะเช่นทุกครั้ง

หญิงสาวถอนใจเบาๆ โดยไม่รู้สึกตัว หันกลับมามองฝ่ายตรงข้ามด้วยสายตาตรง

“ฉันจะลืมมันเสีย...”

หล่อนพูดเสียงแผ่ว อ่อนละมุน

“คุณก็ควรลืมมันเสียด้วย ขอให้ฉันหวังไว้ว่า มันจะไม่เกิดขึ้นในลักษณะเช่นนั้นอีก”

“ครับ คุณหญิง มันจะไม่เกิดขึ้นอีก”

เป็นครั้งแรก ที่หญิงสาวมีความคิดขึ้นมาว่า ชายผู้นี้น่าสงสารถ้าเขาจะทำตัวให้หล่อนสงสารอย่างนี้มาแต่ต้น และตลอดไป หล่อนจะสบายใจไม่น้อยทีเดียว

“รู้ตัวบ้างหรือเปล่าว่า ตัวเองมีโรคประจำตัวร้ายแรงพอที่จะปลิดชีวิตได้ง่ายๆ ในเวลาใดก็ตามที่เผลอตัวชะล่าใจโดยคิดว่าตนแข็งแรงทรหดอดทนเสียเหลือประมาณ”

รพินทร์ก้มลงมองดูที่ฝ่ามืออันซีดเย็น แล้วอังกับเปลวไฟในกอง

“ถึงรู้ตัว ก็ไม่รู้จะช่วยตัวเองอะไรได้ ชีวิตมนุษย์มีจุดจบของมันอยู่แล้ว แก้ไขเปลี่ยนแปลงไม่ได้ หนทางชีวิตมันกำหนดไว้อย่างไรมันก็เป็นอย่างนั้น”

ชำเลืองค้อนนิดหนึ่ง อย่างอดที่จะขวางไม่ได้ แต่อีกฝ่ายคงไม่เห็นเพราะมัวก้มหน้าอยู่

“อ้อ! นี่เป็นคนประเภทเชื่อดวงงั้นรึ?”

“อะไรมันจะเกิด มันก็ต้องเกิดครับ คุณหญิง ผมเชื่อเช่นนี้ จะพาดพิงไปถึงดวงที่คุณหญิงว่าด้วยหรือเปล่า ผมไม่ทราบ”

“ถ้างั้น มนุษย์เราก็น่าจะทำอะไรได้ตามใจชอบหมดทุกอย่างสิ โดยถือคติอย่างคุณ รักจะทำดีก็อ้างว่า วิถีชีวิตมันบงการให้ต้องทำดี รักจะทำชั่ว ก็อ้างทฤษฎีเดียวกันนี้ แบบแผนครรลองต่างๆ ของมนุษยชาติ ก็เห็นจะไม่จำเป็นต้องคำนึงถึง เจ็บไข้ก็ไม่ต้องรักษา คิดเสียว่า ถึงที่มันตายเองไม่ถึงที่ก็รอด”

เขานิ่ง หล่อนจึงกล่าวต่อมา

“คุณเป็นคนเจริญแล้วนะ เป็นปัญญาชน ไม่ใช่คนบ้านป่าอย่างตาพรานบุญคำ หรือลูกน้องชาวป่าของคุณทั้งหลาย ทำไมถึงปล่อยให้เป็นมาลาเรียเรื้อรังมาถึงบัดนี้ ทั้งๆ ที่คุณก็ต้องรู้ดีว่า ถ้าเริ่มเป็น...และถึงยาถึงหมอเสียในระยะแรก มันหายขาดได้”

“ผมไม่มีเวลาพอที่จะรักษาตัวได้อย่างจริงจังครับ คุณหญิง พูดสั้นๆ แค่นี้ คุณหญิงก็คงจะพอเข้าใจได้”

พรานใหญ่พูดเนือยๆ ตาเหม่อดูเปลวไฟที่แลบเลียปะทุเบาๆ อยู่ในกอง

“ฉันดูคุณเป็นคนหมดอาลัยตายอยากในชีวิตเหลือเกิน ไม่ยอมเอาใจใส่กับตัวเองเสียบ้างไหนคุณว่าคุณเป็นห่วงคุณแม่ของคุณ แล้วทำไมถึงปล่อยตัวแบบนี้ คุณเป็นอะไรไปก่อนเวลาอันควร ท่านจะพึ่งใคร”

ตาคู่นั้น ปรากฏแววเซื่องซึมขึ้นให้หล่อนเห็นเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่พบเห็นกันมา แลขึ้นสบตา แววสลดเศร้าครองไปตลอดทั้งสีหน้า จนทำให้สุดสมเพช

“ผมเองก็คิดอยู่ในข้อนี้เหมือนกัน แต่จะทำอย่างไรได้ หน้าที่การงาน อาชีพมันบีบบังคับอยู่ ผมทำได้ดีที่สุดก็เพียงแค่นี้เอง ความจริงผมก็อยากมีชีวิตที่สุขสบายเหมือนคนอื่นเขาเหมือนกัน ทว่าคนเราเลือกที่เกิด เลือกเกณฑ์ชะตาของตัวเองไม่ได้”

หล่อนมองดูเขาด้วยความเห็นใจ ระคนไปกับความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายออกมาได้ **บนความกร้าวแกร่ง ทระนงแข็งกระด้างอย่างน่าหมั่นไส้ บุรุษผู้นี้มีสิ่งอันควรแก่การสมเพชแฝงซ่อนอยู่เร้นลึก ยิ่งคบกันนานยาวไป ก็ยิ่งค้นพบ**

“ไหนลองบอกมาตามตรงซิ ไม่สบาย ทำไมถึงต้องปิด ไม่ต้องการให้ฉันรู้ด้วย ถึงกับกำชับสั่งบุญคำไว้ กลัวว่าฉันจะรักษาคุณ ทำให้เป็นบุญคุณติดต่อ หรือว่ากลัวจะเสียศักดิ์ศรีพรานใหญ่มนุษย์เหล็ก ทำให้ฉันได้ที...เห็นจุดอ่อนของตัวกระนั้นหรือ?”

รพินทร์สั่นศีรษะ มองตอบหล่อนด้วยดวงตาสุจริต เปิดเผย

“ไม่ใช่เช่นนั้นหรอกครับ”

“แล้วยังไง?”

เขานิ่งไปครู่ ก็ถอนใจอีกครั้ง

“ผมรู้ว่าคุณหญิงไม่ชอบหน้าผม ยิ่งกว่านั้นยังมีเรื่องทำให้ทั้งเกลียดทั้งโกรธผมเพิ่มขึ้นด้วยเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อคืนก่อน แล้วมาคืนนี้ ผมเกิดไม่สบายขึ้นมา ผมก็ไม่กล้าบอกคุณหญิง เพราะเชื่อว่าคุณหญิงคงจะไม่ช่วยอะไรแน่ ผมต้องการยาสักเม็ดสองเม็ด ผมก็ยังไม่กล้าที่จะให้บุญคำไปขอตรงๆ กลัวจะไม่ได้มา”

ดารินเชิดหน้า ร้องฮึ จ้องดูเขาด้วยแววตาขุ่นข้อง เน้นเสียง

“ตัวเองเป็นคนใจดำอำมหิตอยู่แล้ว ก็เลยนึกว่าคนอื่นเขาจะเป็นอย่างตัว ใช่สิ ฉันมีความรู้สึกเช่นที่คุณรู้ตัวดีอยู่นั่นแหละ แต่ในฐานะที่ฉันเป็นหมอ ต่อให้ฉันทั้งเกลียด ทั้งโกรธ มีความคิดอยากจะฆ่าใครเช่นไรก็ตามที ในกรณีที่ใครคนนั้นเจ็บไข้ได้ป่วย ต้องการความช่วยเหลือจากวิชาชีพของฉัน ฉันก็ต้องช่วยก่อนตามหน้าที่ ส่วนจะไปคิดฆ่า ก็ค่อยว่ากันทีหลัง ช่วยให้รอดตายจากเจ็บไข้ แล้วค่อยไปฆ่าให้ตายด้วยมือทีหลังยังไงล่ะ มันถึงจะหายแค้น”

“ผมถูกฆ่าใจมาแล้วครั้งหนึ่ง เหลือแต่เพียงร่างกายทุเรศมาให้คุณหญิงช่วยฆ่า เพื่อให้หมดเวรหมดกรรมเสียที ก็ดีเหมือนกัน และก็พร้อมอยู่เสมอที่จะให้ฆ่า”

“ร่างกายไม่มีวิญญาณมันจะมีประโยชน์อะไร ถึงฆ่าก็ไม่สนุกหรอก”

“ถ้าเช่นนั้นก็ปล่อยทิ้งไว้อย่างนี้แหละ อีกไม่นานคงตายเอง คุณหญิงจะได้ไม่มีเวรกรรมติดตัวไปด้วย”

“ยังไม่ยอมให้ตายหรอก...”

นัยน์ตาคู่นั้นยิ้ม เอาก้านไม้เล็กๆ ปามากระทบอกเขา

“จะตายเมื่อไหร่ก็จะพยายามแก้ไขไว้ เอาให้ร่างกายอันถูกใครล้วงเอาวิญญาณไปแล้วร่างนี้ อยู่ให้ทุเรศทุลังตาไปจนถึงที่สุดทีเดียวดีไหม?”

ประโยคสุดท้าย เอียงคอถาม

ตาต่อตา...เหมือนแม่เหล็กคนละขั้วผนึกกันอีกครั้ง ใบหน้าอันซีดเซียวคล้ำหมองของอีกฝ่ายหนึ่ง เริ่มปรากฏสีเลือดขึ้น ความอบอุ่นซ่านซึมไปตลอดทั้งหัวใจ ขับไล่ความหนาวเหน็บสะท้านทรวงให้สลายไปอย่างน่าพิศวง

เสียงเพลงของแงซาย ยังคงแว่วหวานเยือกเย็นกล่อมราตรีอยู่เช่นนั้น แทรกซึมไปทั่วทุกอณูของบรรยากาศ

ครั้นแล้ว รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ตาตกลงดูพื้นอย่างเจียมใจ

ราชสกุลสาวลุกขึ้นจากที่ช้าๆ บอกมาด้วยน้ำเสียงเนียนนุ่มเดิมว่า

“ฉันออกมาดูอาการของคุณว่าดีขึ้นแล้วหรือยัง ค่อยยังชั่วอย่างนี้ก็ดีแล้ว นอนพักเสียเถอะ ประเดี๋ยวจะให้แงซายเอาผ้าห่มมาให้อีกผืนหนึ่ง หวังว่าคงจะไม่เอาไปทำเป็นเครื่องราชบรรณาการให้ใคร แล้วตัวเองต้องมาห่มกระสอบอีกนะ”

รพินทร์ยันกายลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว หญิงสาวกำลังจะผละออกเดิน หันกลับมาเลิกคิ้ว

"อ้าว! บอกให้นอน ลุกขึ้นมาทำไม?"

"ผมจะไปส่งคุณหญิง"

"คนไข้ไม่ต้องไปส่งหมอหรอก"

"ผมเป็นปกติเรียบร้อยดีแล้ว"

"นี่จะออกท่าอวดดี ขัดคำสั่งอีกแล้วรึ?"

รพินทร์ผายมือกว้างออกไปแล้วทิ้งลงข้างตัว ทรุดลงตามเดิมอย่างจำนน ดารินยิ้มระรื่น

"ดีมาก ขอให้น่าเอ็นดูอย่างนี้ตลอดไปนะ อ้าว!...แล้วจะนั่งทำหน้ายุ่งอยู่อย่างนั้นทำไมอีกละ นอนเสียซิ..."

"ถึงนอน ก็นอนไม่หลับ..."

"น่าจะหลับได้อย่างสบายและเป็นสุขที่สุด แงซายร้องเพลงกล่อมให้ฟังอยู่นั่น"

"ถ้าจะไม่หลับ ก็ไม่หลับเพราะเสียงเพลงของเจ้าองครักษ์คนโปรดของคุณหญิงนั่นแหละ"

"ทำไม? นี่มีจิตใจกระด้างเสียจนกระทั่งไม่ชอบเสียงเพลงเชียวรึ แงซายออกร้องเพลงเพราะ"

"ใช่! เจ้าการเวกเสียงหวานนั่น ร้องเพลงได้เพราะมาก แต่ความหมายของมัน ทำให้หลับไม่ลง"

หล่อนหันไปมองดูทางเงาสลัวรางหน้าเต็นท์ อันเป็นที่มาของเสียงเพลง แล้วหันกลับมาถามว่า

"ข้อความในเพลงของแงซาย มันมีความหมายอย่างไรนะ ช่วยแปลให้ฉันฟังหน่อยได้ไหม?"

"คุณหญิงจะฟังรึ?"

"ฉันชอบในกระแสเสียงท่วงทำนอง มันอ่อนหวานเยือกเย็นดีเหลือเกิน แต่ฉันไม่รู้ความหมาย"

รพินทร์หรี่ตาลง ทอดมองขึ้นไปยังดวงจันทร์ กล่าวแผ่วเบาเป็นจังหวะแช่มช้า

*"เปรียบประดุจหยดน้ำค้างที่พร่างพรม...อยู่ตามกิ่งใบพฤกษชาติ ครั้นยามดึกก็เนืองนองปานจะรองดื่มกินได้ ต่อเมื่อรุ่งปัจจุสมัยสุรีสีย์ส่อง...น้ำค้างก็ย่อมจะระเหยเหือดหายไป น้ำใจของเธอก็เปรียบได้ฉะนั้น!...*นี่คือข้อความในเพลงของแงซายครับ...คุณหญิงดาริน!..."

ดาริน วราฤทธิ์ ยืนตะลึง ใบหน้าเป็นสีชมพู

อึดใจต่อมา หล่อนก็ผละเดินจากไป

51

เรือนพักของคณะเดินทาง ซึ่งเกณฑ์แรงงานทั้งหมู่บ้าน เสร็จสิ้นเรียบร้อย ขนย้ายข้าวของขึ้นอยู่ได้เมื่อเวลาเที่ยง มันใหญ่โตกว้างขวางเอาการทีเดียว ลักษณะรูปร่างผิดไปจากเรือนกะเหรี่ยงทั้งหลาย มีห้องน้ำมิดชิดสำหรับคณะนายจ้างสองห้อง โดยแยกห้องน้ำไปอีกห้องหนึ่งเป็นพิเศษ ส่วนนอกชานกว้าง เป็นที่พักนอนของพวกลูกหาบและพรานพื้นเมือง

ภายหลังจากขนของขึ้น และจัดตบแต่งเพื่อให้เป็นที่อยู่อาศัยระยะยาวนาน โดยอุปกรณ์ที่ใช้อยู่ในเต็นท์ คณะนายจ้างก็เต็มไปด้วยความตื่นเต้น พอใจในความสะดวกสบายน่าอยู่ของมัน ซึ่งผิดไปกว่าการกางเต็นท์คร่อมดินที่ใช้มาตลอดระยะเดินทาง

“เอาละ ทีนี้สุโขสโมสรแล้ว น่าขอบใจรพินทร์ที่พยายามจัดหาความสะดวกสบายให้เราทุกอย่าง”

เชษฐาว่า กวาดสายตาไปรอบๆ เรือนด้วยความชื่นชม ตั้งแต่เช้าเขาเห็นพรานใหญ่เพียงครู่เดียวเท่านั้น เป็นการเห็นกันผาดๆ ในระยะห่าง ขณะนั้นรพินทร์กำลังคุมพวกสร้างบ้านให้มุงหลังคาอยู่ หันมายิ้มให้เมื่อเขาตะโกนทัก แล้วก็ออกเดินทางหายไปพร้อมกับคะหยิ่น จนกระทั่งเที่ยงก็ยังไม่กลับมา ปล่อยหน้าที่การขนย้ายให้แก่คณะนายจ้างตามลำพัง โดยทิ้งพรานพื้นเมืองทั้งสี่และลูกหาบไว้ให้

ผู้ที่ช่วยกันตบแต่งจัดเรือนก็คือดารินและไชยยันต์ โดยมีแงซายกับพรานสี่คนเป็นลูกมือ

“ม.ร.ว. หญิงคนสวยสดชื่นแจ่มใสเป็นพิเศษสำหรับวันนี้ อาการของเจ้ามุพ้นเส้นตายมาแล้ว และดูจะดีขึ้นเป็นลำดับ เรือนพักเพิ่งจะปลูกเสร็จเรียบร้อย เป็นสิ่งแปลกและใหม่สำหรับหล่อน แม้ว่ามันจะเป็นเรือนปลูกหยาบๆ ตามมีตามเกิดประสาบ้านป่า มันก็เป็นสิ่งตื่นใจไม่ใช่น้อย ถึงอย่างไรหล่อนก็หนีสัญชาตญาณของผู้หญิงไปไม่พ้น

นั่นก็คือความต้องการเป็นแม่บ้าน และอารมณ์ของการเป็นเจ้าของ

ตั้งแต่เช้ามาแล้ว หล่อนง่วนอยู่กับการจัดตบแต่งบ้าน เท่าที่เครื่องใช้อุปกรณ์ที่มีมาด้วยจะอำนวยให้ได้ ทะเลาะวุ่นวายอยู่กับไชยยันต์ตลอดเวลา ไม่ยอมให้เพื่อนชายมายุ่งเกี่ยวอะไรด้วย ทั้งนั้น นอกจากจะให้เป็นลูกมือตามแต่หล่อนจะสั่ง

“ไง? ไหนเมื่อวานนี้บอกว่าเหมือนโรงหนังตะลุงไงล่ะ มาวันนี้ท่าทางชอบอกชอบใจมากไม่ใช่หรือ พยายามแต่งโรงหนังตะลุงให้เป็นวิมานให้ได้”

ไชยยันต์สะกิดแขนถามยั่ว เมื่อเห็นหญิงสาวยืนเท้าเอวเอียงคอมองดู ‘บ้าน’ ของหล่นอย่างพออกพอใจ

“เฉยๆ เหอะ ไชยยันต์ เราจะต้องอยู่ที่นี่กันอีกนาน ฉันช่วยทำให้มันเป็นบ้านโดยสมบูรณ์ขึ้น เพื่อความสุขของทุกคน ยังไม่ชอบอีกเหรอ”

ดารินพูดเสียงเขียว หันไปถลึงตาใส่ เพื่อชายทำหน้าล้อเลียนแล้วหัวเราะ หันไปพูดกับเชษฐาผู้ยืนยิ้มๆ อยู่

“ทีเมื่อวานนี้ ติเสียไม่มีดี พอวันนี้บ้านเสร็จ เห่อมากกว่าทุกคน กำลังจะบอกอยู่ทีเดียวว่าเพื่อนอุตส่าห์ปลูกบ้านให้อยู่อย่างสบายถึงอย่างนี้แล้ว ถ้ายังไม่พอใจอีกก็ควรจะไปนอนเต็นท์คนเดียว”

“บ้านหลังนี้ คะหยิ่นเป็นหัวแรงสำคัญในการปลูก เข้าใจ๋ แล้วก็เจตนาที่จะปลูกให้ฉันโดยเฉพาะ ไม่เชื่อก็ลองถามพวกนี้ดูก็ได้ ฉันจึงเป็นเจ้าของบ้านโดยตรง เธอเป็นเพียงผู้อาศัยเท่านั้น เพราะฉะนั้นถ้าขืนพูดมาก ตัวเองนั่นแหละจะถูกไล่ให้ออกไปนอนเต็นท์”

“เป็นงั้นไป...”

ไชยยันต์จุ๊ปาก โคลงหัว พวกพรานพื้นเมืองพากันยิ้มไปตามๆ กัน

“จริงของนายหญิงครับ นายทหารปืนใหญ่...”

บุญคำสอดเบาๆ ปนหัวเราะ

คะหยิ่นมันสร้างให้นายหญิงอยู่ มันนับถือนายหญิงกว่าใครทั้งนั้น

ดารินยักคิ้วให้ บอกมาโดยเร็วอย่างได้ที

“ได้ยินหรือยังล่ะ เพราะฉะนั้น...ไป๊! คืนนี้อย่าขึ้นมานอนบนเรือนหลังนี้เป็นอันขาด ไปขึงเต็นท์นอนเอา ไล่แล้ว!”

“ถ้างั้นก็เชิญอยู่ไปคนเดียว ฉันจะขนสมัครพรรคพวกไปนอนแค้มป์ตามเดิมก็ได้”

“ธุระอะไร พี่ใหญ่และทุกคนจะต้องอยู่บนเรือนนี่ทั้งนั้น ยกเว้นเธอคนเดียว หรือจะมีคู่หูอีกคนก็คือตาพรานใหญ่นั่น เชิญไปนอนกันนอกเรือนสองคน บอกกล่าวก่อน ต่อให้เธอมีพรานใหญ่เป็นพวก ก็อย่าได้มาทำแข็งข้อปฏิวัตินะ คะแนนเสียงของฉันสำหรับประเทศหล่มช้างนี่ เดี๋ยวนี้มาลิบทีเดียว”

ไชยยันต์ยกมือไหล่ปลกๆ

“จ๊ะๆ กลัวแล้ว แม่มดผู้วิเศษ-แม่ราชินีแห่งประเทศหล่มช้าง ผู้มีนายกรัฐมนตรีชื่อคะหยิ่นพับผ่าซิ เล่นยึดอำนาจเผด็จการหมดทุกอย่าง”

“ก็อยากปากเสียทำไมล่ะ เขาช่วยจัดแต่งบ้านให้อยู่สบายๆ ยังมาทำพูดโน่นพูดนี่ ยั่วโมโหอยู่ได้”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เกาหัว บ่นพึม แล้วหันไปทางพวกพรานพื้นเมือง ที่พากันหัวเราะคิกคักอยู่ ถามว่า

“แล้วนี่พรานใหญ่หายไปไหน ตั้งแต่พวกเราถอนเต็นท์ขนย้ายขึ้นมายึดครองบนนี้ ยังไม่เห็นหน้าเลย”

“นายไปคุมพวกนั้น ต่อรางไม้ไผ่ เอาน้ำจากน้ำตกให้เข้ามาถึงเรือนนี่ครับ”

เกิดเป็นคนตอบ

“ทำไมจะต้องไปเองด้วย สั่งไว้แล้วว่าวันนี้ให้นอนพัก”

ดารินหน้าเคร่งลง หันไปพูดเสียงต่ำๆ กับเกิด แล้วมองไปทางบุญคำ

“คนอย่างนาย ถ้าลงนอนพักเมื่อไหร่ ก็ถึงโรงพยาบาลเมื่อนั้นแหละครับ นายหญิง แกโงหัวได้ แกไม่ยอมอยู่เฉยๆ หรอก แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว”

บุญคำพูดเบาๆ เสียงอ่อย หญิงสาวกัดริมฝีปาก

“นี่ อีแบบนี้ซิ เมื่อคืนนี้เกือบตาย บอกตรงๆ ฉันอ่อนใจจริงๆ นะ เจ้านายของบุญคำคนนี้ดื้อยังกับกระบือ ชอบฝืนคำสั่งหมออยู่เสมอ”

เชษฐากับไชยยันต์ไม่ทราบเรื่องมาก่อน หน้าตื่น ถามมาเป็นเสียงเดียวกัน

“ทำไมหรือ น้อย?”

“จะทำไมล่ะคะ พี่ใหญ่...”

หล่อนร้องเบาๆ ตาขุ่น ส่อแววหงุดหงิดกระฟัดกระเฟียด

“ตอนดึกของเมื่อคืนที่แล้ว ยอดชายนายรพินทร์คนดีของพี่ใหญ่ เกือบจอดไปแล้ว มาลาเรียเล่นเสียงอม ตอนที่น้อยออกไปพบน่ะไม่มีสติแล้ว สั่นเป็นเจ้าเข้า น้อย บุญคำ แงซาย ปล้ำกันพักใหญ่กว่าจะเอาไว้อยู่ เพิ่งจะจับได้เมื่อค่ำคืนนี้เองว่า เขามีโรคประจำตัวอยู่เรื้อรังมานาน ทำท่าจะไม่ค่อยดีนัก”

พี่ใหญ่กับเพื่อนมีอาการตกใจในทันทีที่ได้ยินหล่อนพูด

“รพินทร์เป็นมาลาเรียหรือ?”

เชษฐาอุทาน

ดารินหัวเราะแค่นๆ

“ขนาดหนักด้วยค่ะ แต่เขาไม่ยักบอกให้น้อยรู้สักนิดว่าเขามีโรคประจำตัวอยู่ ทั้งๆ ที่น้อยเป็นหมอ เมื่อคืนนี้ดีที่ออกไปพบเข้าเองถึงได้รู้ขึ้น ไอ้โรคชนิดนี้เวลามันไม่สำแดงอาการขึ้น ก็เหมือนคนดีๆ ทั่วไป มองไม่เห็นวี่แววเลย แต่บทมันจะแผลงฤทธิ์ขึ้นมาเมื่อไหร่ ก็ทำเอาย่ำแย่ บางทีก็หนักถึงขั้นหมดสติแล้วแต่ขนาดของมัน อีกอย่างหนึ่งมันไม่เลือกเวลาหรือเปิดโอกาสให้รู้ตัวล่วงหน้าเสียด้วย เวลามันจะจับขึ้นมามันปุบปับ เป็นขึ้นมาอย่างกะทันหัน เหมือนพวกลมบ้าหมูนั่นแหละ”

“โชคดีเหลือเกิน ตอนที่หลงป่าอยู่กับน้อยเพียงสองคน เขาไม่เกิดอาการจับสั่นขึ้นมา ไม่งั้นแย่ทีเดียว ถึงแม้เขาจะทรหดสักขนาดไหนก็ตาม มาลาเรียมันกลายเป็นจุดอ่อนของเขาเสียแล้ว ถ้าไปเกิดจับสั่นขึ้นในนาทีฉุกเฉินที่สุดก็เสร็จกันเท่านั้น รพินทร์ไม่เป็นรพินทร์อีกแล้ว”

หัวหน้าคณะ และไชยยันต์แสดงความวิตกห่วงใย ความประหลาดใจอย่างยิ่งในข่าวที่ได้รับทราบ ต่างสอบซักถาม ดารินเล่าให้ฟังโดยละเอียดในเหตุการณ์ที่หล่อนพบมาเมื่อคืน

“ไม่น่าที่จะปล่อยให้เป็นเรื้อรังมาจนถึงเดี๋ยวนี้เลย”

เชษฐาบ่นออกมาด้วยความเป็นห่วง

“นี่ถ้าขึ้นสมองมิเสร็จหรือ?”

“อ๋อ ไม่มีปัญหาหรอกค่ะ ในข้อนั้น แล้วก็ยังรับรองไม่ได้ว่าเมื่อไหร่เชื้อมันจะแพร่ขึ้นสมอง อาการเท่าที่เห็นเมื่อคืนนี้มันไม่ใช่น้อย”

“มิน่าล่ะ เมื่อเช้านี้เห็นหน้าเซียวๆ โรยๆ” ไชยยันต์เอ่ยขึ้นเบาๆ “แต่ฉันก็ไม่ได้เฉลียวคิดอะไร นึกว่าอดนอน ว่าอันที่จริงแล้ว มาลาเรียกับนักเดินป่าทุกคน จัดว่าเป็นญาติสนิททีเดียว ไม่เห็นเคยมีใครหนีพ้นสักคน มากหรือน้อยเท่านั้น”

แล้วเขาก็หันไปทางกลุ่มพรานพื้นเมือง อันเป็นคนของรพินทร์ ถามว่า

“พรานใหญ่จับสั่นอยู่บ่อยๆ ไหม?”

พวกนั้นพากันยิ้มแห้งๆ มองหน้ากันเอง บุญคำผู้อาวุโส และใกล้ชิดกับนายยิ่งกว่าทุกคนก็เป็นคนตอบแทนมา

“ก็ไม่บ่อยนักหรอกครับ ในรอบเดือนก็เอาเสียครั้งหนึ่ง เวลาจับขึ้นมาก็นอนคลุมโปงสั่นงากๆ ไปพักหนึ่ง พอมันสร่างลงแล้วก็ทำอะไรๆ ได้ตามปกติเหมือนเดิม เหมือนไม่ได้เป็นอะไร”

“แล้วเคยไปจับสั่นขึ้น ในระหว่างตามรอยสัตว์ครั้งสำคัญบ้างไหม เป็นต้นว่าระหว่างแกะรอยเข้าหาสัตว์ร้าย?”

บุญคำหัวเราะแหะๆ

“ก็เอาบ้างเหมือนกันแหละครับ ถ้าพวกผมไปด้วยแกก็หยุดตาม ให้ใครสักคนเฝ้าแก คนอื่นตามต่อ แต่ถ้าแกไปคนเดียว เวลาเกิดจับสั่นขึ้น ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าแกทำยังไง แต่ก็ไม่เคยเห็นแกเป็นอะไรสักที”

คณะนายจ้างมองดูหน้ากันเอง

“เคยเป็นหนัก จนถึงกับต้องเข้าโรงพยาบาลมาบ้างแล้วหรือยัง?”

เชษฐาซัก

“ยังไม่เคยครับ พรานใหญ่เข้าโรงพยาบาลอยู่ครั้งเดียว เมื่อคราวซี่โครงหักเพราะกระทิงขวิดเท่านั้น”

“อ๋อ ใช่ซิ ถ้าลงเข้าโรงพยาบาลเพราะโรคนี้เมื่อไหร่ ก็ไม่ต้องกลับออกมาอีกแล้ว นอกจากไปป่าช้าเลย...”

ดารินหันมาพูดกับบุญคำเสียงประชด พลางหัวเราะหึๆ หันมาทางพี่ชาย

“คนเป็นมาลาเรีย มักจะชะล่าใจอย่างนี้แหละค่ะพี่ใหญ่ อาการของมันผิดกับโรคชนิดอื่นคือไม่ได้ทำความทุกข์ทรมานอะไรให้เห็นชัดนัก นอกจากจับขึ้นเป็นครั้งคราว แล้วก็หายไป พอหายก็รู้สึกเหมือนไม่ได้เป็นอะไรเลย นี่คือสาเหตุทำให้คนป่วยนอนใจ ไม่สนใจจะรักษาเยียวยาให้มันหายขาด กว่าจะรู้สึกตัวก็สายเสียแล้วแทบทุกรายไป มิสเตอร์ฮันเตอร์ของเราคนนี้ ก็คงอีแบบเดียวกันนี่แหละ ถ้าเขายังไม่รู้สึกตัว หาทางจัดการกับมันให้เด็ดขาดลงไป ก็ทายได้ล่วงหน้าเลยว่า

อายุเขาไม่ยืนหรอก สัตว์ป่าอาจเอาชีวิตเขาไม่ได้ แต่ไข้ป่าชนิดนี้แหละจะเป็นเพชฌฆาตของเขาโดยที่ตัวเองไม่รู้ตัว”

“แทนที่จะแช่ง ฉันว่าเธอควรจะหาทางช่วยเขา เสียแรงตัวเองเป็นหมอ”

ไชยยันต์บอกมาด้วยเสียงจริงจัง ปราศจากการเล่นเหมือนเคย ดารินยักไหล่

“อ๋อ ช่วยนะช่วยได้แน่ แต่ต้องหมายความว่า เจ้าตัวจะต้องร่วมมือด้วย คนไข้อย่างนายรพินทร์ ไพรวัลย์ คนนี้ อย่าว่าแต่ฉันเลย ต่อให้หมอคนไหนๆ ก็ไม่อยากจะรักษา ห้ามอะไรก็ไม่เชื่อสักอย่าง ตัวเองเพิ่งจะสร่างไข้ บอกให้นอนพักโน่น หายเข้าป่าไปอีกแล้ว อย่างนี้ไหวเหรอ?”

ตามปกติ เชษฐา วราฤทธิ์ ไม่เคยสนใจด้วยในกรณีที่น้องสาวของเขากล่าวพาดพิงไปถึงรพินทร์ แต่ในครั้งนี้เขาเห็นว่ามันไม่ใช่เรื่องที่ควรจะมองข้ามไปเสีย ราชสกุลหนุ่มหันไปทางพวกพรานพื้นเมือง แล้วบอกมาเป็นงานเป็นการว่า

“ใครก็ได้ พวกเรา ไปตามรพินทร์สักคนหนึ่ง บอกว่าฉันเรียก ให้เขาทิ้งงานก่อนไม่ว่าจะทำอะไรอยู่ ให้มาที่นี่เดี๋ยวนี้”

เกิดว่องไวกว่าเพื่อน กระโดดผลุงลงจากชานเรือน เดินอ้าวไปในทันทีที่นายใหญ่ออกปาก พอลับตาลงจากเรือนไป ไม่ถึงอึดใจระหว่างที่คณะนายจ้างกำลังพูดกันถึงรพินทร์อยู่นั่นเอง ก็ต้องพากันหยุดชะงักลงมาอย่างกะทันหัน

มีเสียงชาวบ้านร้องตะโกนกันเอะอะวุ่นวาย สำแดงความตื่นตนใจดังมาจากท้ายบ้าน ซึ่งห่างออกไป เสียงฝีเท้าวิ่งกันคึกคัก ครั้นแล้ว ก่อนที่คนใดคนหนึ่งบนเรือน จะเอ่ยปากคำใดออกมานั่นเอง ร่างของพรานใหญ่กับคะหยิ่นก็โผล่ออกมาพ้นแนวบังของกลุ่มบ้านกะเหรี่ยง เดินครึ่งวิ่งตรงมายังเรือนพักอย่างรวดเร็ว เกิดผู้เดินสวนออกไปได้ครึ่งทางก็หยุดชะงัก คนเหล่านั้นพูดอะไรกันเร็วปรื๋อ

“เอ๊ะ! นั่นเกิดอะไรกันขึ้น?”

ไชยยันต์ร้องขึ้นอย่างตื่นเต้น ซึ่งมันก็เป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์และคะหยิ่น เผ่นตามกันขึ้นมายังชานบ้าน อันมีคณะนายจ้างยืนคอยอยู่ก่อนแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคะหยิ่นหน้าซีดแทบไม่มีสีเลือด เบิกตาโพลง

ทุกคนเห็นเขายืนสะกดลมหายใจอยู่เสี้ยววินาที เหมือนต้องการจะทำบรรยากาศให้อยู่ในสภาพปกติ แล้วก็บอกมาด้วยสีหน้ายิ้มๆ น้ำเสียงเรียบว่า

“ไอ้ยักษ์ตัวนั้นป้วนเปี้ยนเข้ามาใกล้หมู่บ้านแล้วครับ”

คำพูดของพรานใหญ่ธรรมดาที่สุด แต่เลือดในกายของทุกคนแทบจะจับเป็นก้อนแข็ง พากันยืนตะลึงงันไปชั่วขณะ

แงซายก้าวพรวดเข้าไปคว้าธนูกับลูก ซึ่งติดไนโตรเตรียมพร้อมอยู่แล้ว การเคลื่อนไหวของคนใช้ชาวดงนั่นเอง ทำให้คณะนายจ้างได้สติขึ้น ดารินกับไชยยันต์ปราดเข้าหาไรเฟิลประจำมือ

พร้อมกระสุนสำรอง มือสั่นเห็นได้ชัด คงมีเชษฐาคนเดียวเท่านั้นที่เยือกเย็นสุขุมอยู่ในอาการเดิม ไม่ส่อให้เห็นถึงความตกใจใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากดวงตาที่สว่างวาว

"ขณะนี้มันอยู่ที่ไหน?"

"บนไหล่เขาหลังเนินด้านที่เราลองธนูกันเมื่อวานนี้แหละครับ ระยะห่างจากที่นี่ประมาณ 2 กิโลเมตร พวกที่ออกไปเก็บกล้วยในไร่ มองเห็นลำตัวของมันเลื้อยผ่านบริเวณเชิงเขาอันเป็นที่โล่งเตียนตอนหนึ่ง วิ่งมาบอกผม ทีแรกผมก็นึกว่าพวกนั้นตาฝาดไป เลยไปคอยดักดูอยู่ ก็เห็นลำตัวส่วนหนึ่งของมันปรากฏอยู่ในตอนที่เป็นป่าโปร่งบนเขาลูกนั้น นึกว่าเงาต้นไม้ แต่แล้วก็แน่ใจเมื่อเห็นมันเคลื่อนไหวช้าๆ ประเดี๋ยวลับหายไป ประเดี๋ยวโผล่ให้เห็นอีก เป็นแนวคดเคี้ยวยาวเหยียด ลักษณะกำลังเลื้อยตัดเขาลูกนั้นลงมาอย่างช้าๆ โชคดีมากที่เราเห็นมันแต่ไกล รู้ตัวเสียก่อนเช่นนี้

"ระยะห่างตั้งสองกิโล ลูกเขาคนละลูกมองเห็นด้วยรึ?"

ดารินร้องออกมาอย่างไม่แน่ใจ แต่หางเสียงไม่วายสั่น จ้องหน้าเขาเขม็ง

"ถ้าเป็นงูเขียวก็คงไม่เห็นหรอก แต่นี่มันรถไฟทั้งขบวน บังเอิญเหลือเกินด้านที่มันเลื้อยลงมาก็เป็นป่าไม่ทึบนัก มิหนำซ้ำบางตอนยังเป็นที่โล่งเตียน พวกชาวบ้านไปถางไว้สำหรับเตรียมทำไร่ ถ้าเห็นคนเดียวก็อยากจะเชื่อว่าตาฝาดเหมือนกัน"

ดารินรู้สึกเหมือนจะเป็นลม

"คุณคิดยังไง มันกำลังบ่ายหน้ามาที่นี่หรือ?"

ไชยยันต์ถามโดยเร็ว หักลำกล้อง .600 ยัดลูกบรรจุเข้าไปอย่างรีบร้อน

"ผมยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่า มันจะตรงเข้ามาที่นี่เลยทีเดียว หรือว่าจะแอบหลบซุ่มอยู่ใกล้ๆ ก่อน แล้วดอดเข้ามาหลังตะวันตกดินไปแล้ว แต่โอกาสดีเลิศเป็นของเราแล้วครับ เพราะเราเห็นมันก่อนรู้ตำแหน่งที่หมายของมันแน่นอน มิหนำซ้ำยังเป็นเวลากลางวัน มองเห็นอะไรได้ถนัดที่สุด เท่าที่สังเกตเห็นมันพยายามบ่ายหน้าใกล้เข้ามาอย่างเงียบที่สุด"

"ลงแบบนี้ มันเอาเราแน่..."

หัวหน้าคณะว่า หันไปมองดูแงซาย ผู้กำลังตรวจสอบลูกธนูติดระเบิดอยู่อย่างถี่ถ้วน แล้วเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่รพินทร์อีกครั้ง ยิ้มเยือกเย็น

"เหมาะที่สุดแล้วรพินทร์ ไอ้ยักษ์เข้ามาได้ตรงตรมแผนที่เรากำหนดไว้ก่อนเวลาอันควรเสียอีก ว่าแต่คุณจะเอายังไง?"

พรานใหญ่เหลียวไปทางแงซาย ตาทั้งสองคู่พบกันประสานนิ่ง แล้วรพินทร์ก็หันกลับมาทางหัวหน้าคณะ

"ผมกับแงซายจะปะทะหน้ามันไว้ ก่อนที่มันจะเข้าถึงหมู่บ้าน กลางวันอย่างนี้สะดวกมาก จัดการกับมันตามแผน"

"สองคนเท่านั้นหรือ?"

“ตามความเห็นของผม ผมอยากจะไปกับแงซายเพียงสองคนเท่านั้น แต่มีคะหยิ่นอาสานำทางไปอีกคนหนึ่ง”

“ธนูติดไนโตรนะ ศักดิ์สิทธิ์แน่ แต่หมายความว่าคุณกับแงซาย จะต้องเข้าไปใกล้มันจนได้ระยะ ผมว่าวิธีที่ดีที่สุดก็คือ ควรจะมีปืนขนาดหนักติดไปด้วยอย่างน้อยสองกระบอก ผมต้องการให้ไชยยันต์กับน้อยไปกับคุณด้วย พลาดพลั้งยังไง เรายังได้อาศัยปืนช่วยอีกแรงหนึ่ง รวมคณะไปด้วยกันห้าคน คุณ แงซาย ไชยยันต์ น้อย แล้วก็คะหยิ่น ส่วนจะไปแยกพวก วางแผนกันยังไง ก็สุดแล้วแต่”

หันหน้าคณะตัดสินมาภายหลังตรึกตรองครู่เดียว

“ก็ได้เหมือนกันครับ พรานของผมทุกคน จะอยู่กับคุณชายที่หมู่บ้านนี่ โปรดคอยระวังเตรียมพร้อมไว้ด้วย ถ้าพวกผมรับหน้ามันไว้ไม่อยู่ มันอาจบุกตะลุยเข้ามาจนถึงหมู่บ้านนี่ คุณชายกับพวกเราทั้งหมดที่นี่จะได้รับไว้เป็นด่านสุดท้าย”

“ไม่ต้องห่วงทางนี้ ขาผมเสีย เดินเข้าไปหามันไม่ได้ก็จริง แต่จะคอยรับหน้ามันที่นี่เอง คุณกับพวกเราทุกคนที่จะออกไปประจันหน้ามัน ระวังตัวไว้ให้ดีก็แล้วกัน บอกพวกชาวบ้านทุกคนเสียด้วย อย่าให้พวกเขาตื่นตกใจไป ให้ทุกคนเข้าไปอยู่ในบ้านให้หมด อย่าให้ออกมาเดินเพ่นพ่าน”

รพินทร์หันไปสั่งความกับคนของเขาเร็วปรื๋อ ส่วนคะหยิ่นกระโดดลงจากเรือนไปร้องตะโกนเอ็ดอึงสั่งลูกบ้านที่กำลังอลหม่านอยู่ ต้อนให้ทุกคนหลบเข้าอยู่ในเรือนหมด

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น หมู่บ้านใหญ่ทั้งหมู่บ้าน ก็สงบเงียบเชียบราวกับปราศจากสิ่งมีชีวิต แม้แต่หมาก็ซุกตัวหางหดเข้าหลบอยู่ตามซอกกำบังหมด นานๆ จะส่งเสียงหอนยาวเยือกขึ้นสักครั้ง เต็มไปด้วยความเยือกเย็นวังเวงอย่างไรบอกไม่ถูก คงมีแต่บนเรือนของคณะเดินทางเท่านั้น ที่วุ่นวายอยู่ในการจัดเตรียมตัวอย่างแข่งกับเวลา แม้จะรู้ตัวล่วงหน้ามาก่อนว่าจะต้องเผชิญกับอะไร ทุกคนก็ไม่วายจะสั่นระทึก

นางอั้วถึงกับตัวสั่นเทาเป็นลูกนก กอดเจ้ามุไว้แนบอก น้ำตาไหลด้วยความสยองกลัวสุดขีด ลูกชายของหัวหน้าบ้านได้สติตื่นขึ้นและรับรู้เหตุการณ์นั้น เริ่มปรากฏอาการกระสับกระส่ายเหงื่อผุดซึมเต็มหน้า

ดารินหวนกลับเข้าไปหยิบกล้องส่องทางไกล เห็นทั้งสองเข้า ก็เดินเข้ามาลูบหัว ยิ้มให้พูดปลอบโยน

“เจ้าทั้งสองไม่ต้องกลัว วันนี้เป็นวันตายของไอ้งูยักษ์ตัวนั้นแล้ว”

ทั้งหมดเตรียมตัวเสร็จ ออกมาชุมนุมกันอยู่ที่นอกชานกว้าง ทุกคนมีอาวุธครบมือ พวกลูกหาบได้รับการแจกไรเฟิลอีกครั้ง เชษฐาหันไปสั่งน้องสาวด้วยความเป็นห่วง แล้วจับแขนรพินทร์กับแงซายไว้คนละข้าง บีบแน่น

“ขอให้โชคดีนะ พวกเราจะคอยฟังเสียงระเบิดอยู่ที่นี่”

รพินทร์ก้มศีรษะให้อดีตท่านทูตทหารบก ผู้เป็นนายจ้าง ส่วนแงซายยิงฟันขาว

อึดใจหลังจากนั้น ทั้งสี่ก็ผละออกจากเรือน พบคะหยิ่นยืนดักรอคอยอยู่ก่อนแล้ว ในลักษณะครึ่งขลาดครึ่งกล้า หัวหน้าบ้านสะพายดาบถือปืนแก๊ปคู่ชีพ มีอาการกระสับกระส่ายเห็นชัด ไชยยันต์ยิ้มให้เดินเข้ามาตบไหล่

"คะหยิ่น ถ้าเจ่กลัวก็จงอยู่ที่หมู่บ้านนี่กับนายใหญ่ และพวกเราที่นี่เถิด...ไม่ต้องไปด้วยหรอก"

คะหยิ่นฝืนยิ้มแห้งๆ สั่นหัว

"มีพวกเจ้านายไปด้วย คะหยิ่นไม่กลัว คะหยิ่นจะนำทางให้"

"ดีมาก! ความกล้าหาญ และมีเหตุผลเท่านั้นที่จะทำให้เจ้าเหมาะสมที่จะเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน ไป! เราไปด้วยกัน"

ดารินบอกมาด้วยน้ำเสียงกร้าวกังวาน เต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยวอาจหาญ ช่วยทำให้กำลังใจของคะหยิ่นดีขึ้น

แดดอันแรงกล้ายามเที่ยงวัน บัดนี้มืดครึ้มลงด้วยพยับฝน ลมสงัดแม้แต่ใบไม้ก็ไม่กระดิก บรรยากาศกดต่ำข้นหนักปกคลุมไปตลอดทั้งไหล่เขา อันเป็นที่ตั้งของหมู่บ้าน มีเสียงฟ้าคำรนแว่วมาจากขุนเขาใหญ่เบื้องหน้า ประหนึ่งเสียงบ่นอย่างหงุดหงิดของอสูร

พรานใหญ่พยักหน้ากับหัวหน้าบ้าน คะหยิ่นก็ออกเดินนำไปในบัดนั้น โดยไม่มีใครปริปากพูดคำใดกันอีก ตัดท้ายหมู่บ้านด้านตะวันตกเฉียงใต้ อันเป็นบริเวณไร่กล้วยออกเครือดก ไต่เนินขึ้นสู่ไหล่เขาลูกเล็กๆ ลูกหนึ่ง อันเป็นภูเขาที่แงซายทดลองยิงธนูเมื่อวานนี้

พอพ้นเขตหมู่บ้านขึ้นสู่เนิน ฝนก็เริ่มโปรยเป็นละอองลงมา เสียงพายุพัดอื้ออยู่บนยอดเขาสูงขึ้นไป ฝนกำลังตกหนักอยู่ยังป่าบนและไล่แดนใกล้เข้ามาทุกขณะ ทางลมกำหนดทิศแน่นอนไม่ได้ ผันผวนตลบหมุนอย่างไรพิกลอยู่ คะหยิ่นผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้า หยุดชะงักแหงนหน้าสังเกตขึ้นไปทางยอดเขา เค้าหน้าส่อแววิตกกระสับกระส่าย รพินทร์ก็ก้าวเข้าไปยืนเคียงพูดอะไรกันซุบซิบ ไชยยันต์กับดารินสาวเท้าติดมาทางเบื้องหลัง พลอยหยุดชะงักลงด้วย ส่งสายตาเป็นคำถามมา

"ถ้าฝนตกหนักบนภูเขาลูกนี้ เราจะลำบาก..."

จอมพรานพูดเบาๆ ยกมือข้างหนึ่งขึ้นชูแบรับลม พร้อมทั้งสังเกตไปรอบๆ ด้าน

"ผมก็กำลังคิดอยู่เหมือนกัน มันเล่นมาพร้อมกับพายุฝนอย่างนี้เราแย่ จะอาศัยฟังเสียงอะไรไม่ได้เลย เพราะเสียงพายุกลบหมด พวกเราเดินกันสองตีน มันไม่มีตีนแต่ใช้เลื้อยไป มันได้เปรียบเราแน่ น่าแปลกเหมือนกันนะ แดดออกเปรี้ยงอยู่เมื่อตะกี้หยกๆ ไม่มีเค้าฝนสักนิด พอไอ้เจ้านี่เลื้อยมาเท่านั้น ทั้งฝนทั้งพายุมืดมาเลย"

ไชยยันต์กระซิบตอบมาด้วยความรู้สึกพรั่นใจอย่างไรพิกล

รพินทร์เม้มริมฝีปาก ระหว่างที่เขาอยู่ในอาการเหมือนจะตริตรองใคร่ครวญ เพื่อการตัดสินใจในบางอย่าง นายจ้างทั้งสองได้ยินเสียงคะหยิ่นส่งภาษาอะไรกับพรานใหญ่เร็วปรื๋อสั่นระรัว แต่ดูลักษณะเขาไม่สนใจอะไรกับคำพูดของคะหยิ่นนัก คงเคร่งอยู่กับการสังเกตอากาศอยู่เช่นนั้น

"คะหยิ่นว่าอะไร?"

ดารินถามอย่างร้อนใจจนไม่อาจระงับไว้ได้ ก็เห็นรพินทร์ยิ้มเล็กน้อย ตอบอย่างสงบในอาการเดิมว่า

"คะหยิ่นบอกว่า เจ้างูยักษ์ตัวนี้มาทีไร เกิดเป็นพายุฝนอย่างนี้ทุกครั้ง สังเกตจากเวลาที่มันเข้ามารบกวนหมู่บ้านสามครั้งมาแล้ว"

นักผจญภัยสาวหันขวับไปจ้องหน้าคะหยิ่น ผู้ยืนหน้าซีดขาวอยู่ อดไม่ได้ที่จะใจสั่นในคำบอกเล่านั้น หัวเราะเสียงแปร่งในลำคอ

"แล้วคุณคิดว่ายังไง นายพราน เจ้าสัตว์ดึกดำบรรพ์ตัวนี้ มีฤทธิ์วิเศษถึงขนาดเรียกลมเรียกฝนได้ทีเดียวหรือ"

"ถ้าเหตุการณ์เป็นอย่างที่คะหยิ่นพูด ผมก็อยากจะเข้าใจว่า มันเลือกเวลาออกล่าเหยื่อในเวลามีฝนและพายุ เพื่อผลประโยชน์ในการล่าของมันเอง ฝนฟ้าเป็นเรื่องของธรรมชาติ แต่สัตว์มันมีสัญชาตญาณล่วงรู้ความเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติได้ล่วงหน้า เหนือกว่ามนุษย์ และคอยฉวยโอกาสนี้ มันไม่ได้มีฤทธิ์วิเศษสามารถเรียกฝนได้อย่างคุณหญิงว่าหรอกครับ แต่มันต้องรู้ว่าเวลาไหนฝนจะตก สัญชาตญาณพิเศษของมันชนิดนี้ ก็น่าจะทำให้คนอย่างคะหยิ่นเข้าใจไปว่า เป็นเรื่องของอิทธิปาฏิหาริย์ไป ซึ่งก็เป็นเรื่องน่าเห็นใจเขาอยู่เหมือนกัน ถ้าเขาไม่โน้มเอียงที่จะเข้าใจอย่างนี้ เขาก็คงไม่ใช่คะหยิ่น ผู้ยอมเชื่อว่าคุณหญิงเป็นแม่มดผู้มีอาคมวิเศษ"

ดารินฉุนกึกขึ้นมาในทันทีนั้น แต่ในเหตุการณ์คับขันเช่นนี้ หล่อนไม่มีแก่จิตแก่ใจที่จะปะทะกับคู่อริ ผู้ตลอดเวลาไม่เคยกินเกลียวกันได้สนิทในด้านวาจา จึงได้แต่จ้องหน้าเฉย ซึ่งรพินทร์ก็ไม่ได้หันมาสนใจอะไร

ทันใดนั้น แงซายผู้ยืนห่างออกไปทางด้านหนึ่ง ก็ก้าวตรงเข้ามาชี้มือให้ทุกคนดูเมฆดำก้อนใกล้ ที่พัดผ่านทิวเขากระจายไปทางด้านเหนือ

"ลมบนแรงมาก พัดไปทางเหนือ หอบเมฆก้อนนั้นผ่านไปแล้ว ฝนคงตกบริเวณนี้ไม่มากนัก"

"แต่พายุคงไม่สงบลงง่ายๆ ภายในชั่วโมงนี้ เราจะเข้าถึงตัวมันได้ลำบาก เท่าๆ กับที่ฟังเสียงมันไม่ได้ด้วย"

รพินทร์แย้งต่ำๆ

"เอาละ เสี่ยงดู ถ้าเห็นจะไม่ได้การ ค่อยถอยลงไปดักมันที่ชายเนินริมหมู่บ้าน"

ไชยยันต์ตัดสินมา

ทั้งหมดเคลื่อนที่ต่อไปอย่างรวดเร็ว บ่ายหน้าไปทางชะง่อนสูงตอนหนึ่ง อันเป็นตำแหน่งที่รพินทร์และพวกชาวบ้านแลเห็นเงาของอสูรดึกดำบรรพ์เลื้อยอยู่ยังเชิงเขาฟากตรงข้าม

ฝนยังคงโปรยเป็นม่านละอองขาวมัวอยู่เช่นนั้น ทัศนวิสัยเลวเต็มทน ไม่สามารถจะสังเกตอะไรได้เห็นชัด ต่างมาหยุดอยู่ที่ริมหน้าผาตอนหนึ่ง ช่วยกันพุ่งสายตาค้นหาไปยังเนินเขาใหญ่อีกฟาก อันเป็นป่าไม่สู้จะทึบนัก บางตอนแลเห็นโล่งเตียนเป็นหย่อมๆ เกิดจากพวกชาวบ้านไปถากถางป่าไว้เพื่อเตรียมทำไร่ สูงลิบทะยานเยี่ยมเมฆขึ้นไปเป็นทิวอันสลับซับซ้อนของดงดิบ ซึ่งขณะนี้แลเห็นดำมืดลี้ลับอยู่ในละอองหมอกปนพายุฝน เขตมันเกี่ยวกันติดต่อกันกับเขาย่อมๆ ลูกนั้น

รพินทร์ชี้ให้ไชยยันต์ดูไหล่เขาตอนบน อันเป็นที่โล่งเตียนแห่งหนึ่ง แลเห็นหญ้าขึ้นเขียวชอุ่มในวงล้อมของป่าใหญ่รอบด้าน เหมือนใครไปทำสนามฟุตบอลเอียงลาดไว้บนนั้น

“ตรงนั้นแหละครับ ที่พวกตัดกล้วยเห็นท่องกลางของลำตัวมันเลื้อยผ่านจากด้านบนลงมา แล้วก็วิ่งไปตามผม ขณะที่ผมมาถึงที่นี่ ไม่เห็นมันตรงนั้นเสียแล้ว แต่เห็นลับๆ ล่อๆ อยู่ในป่าต่ำลงมาทางด้านซ้ายมือ ตอนที่มีหินก้อนขาวโล่งก้อนนั้น ระยะเวลามันห่างกันไม่ถึงครึ่งชั่วโมงมานี่เอง ถ้ามันจะเลื้อยจริงๆ ป่านนี้ไปถึงหมู่บ้านแล้ว ผมจึงคิดว่ามันคงจะป้วนเปี้ยนอยู่แถวตีนเนินข้างล่างนี่เอง”

“ตรงตีนเขาป่าทึบกว่าตอนบน ถ้ามันลงมาแล้ว และหลบนิ่งอยู่ เราก็ไม่มีทางจะเห็นตัวมันได้”

ไชยยันต์บอกอย่างหนักใจ กวาดสายตาสำรวจต่ำระลงมาจนถึงบริเวณตีนเนินเขาลูกนั้น อันปกคลุมไปด้วยหมู่ไม้แน่นทึบ ลักษณะคล้ายจะเป็นหุบ สายตาอีกสี่คู่ช่วยกันกวาดหาอย่างระมัดระวัง ระยะนั้นห่างออกไปเพียงไม่เกิน 1 พันเมตรเท่านั้น จากที่ทุกคนยืนอยู่

อึดใจต่อมานั้นเอง ดารินผู้ใช้กล้องส่องทางไกลกวาดสำรวจอยู่ ก็มาหยุดชะงักลงอย่างกะทันหันที่เป้าหมายหนึ่ง ทุกคนหันขวับมาทางหล่อนโดยเร็ว เมื่อได้ยินเสียงอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง

“ว่าไง น้อย เห็นอะไร”

ไชยยันต์ถามเร็วปรื๋อ

ดารินเบิกตาโพลง จ้องผ่านกล้องปรับเลนส์อยู่อึดใจหนึ่ง ไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว กายสั่นน้อยๆ ส่งกล้องไปให้ไชยยันต์แล้วชี้มือไปยังตำแหน่งที่หมาย อดีตนายทหารปืนใหญ่รับกล้องมาอย่างลุกลน ยกขึ้นส่อง ความหาเป้าหมายอยู่ครู่ พอจับภาพได้ถนัดก็ยืนตัวแข็ง มีความรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้นลงชั่วขณะ

บริเวณที่โล่งโปร่งตาตอนหนึ่ง เหนือชายเนินขึ้นไปเล็กน้อย มีเนื้อที่กว้างประมาณสักร้อยตารางวา อยู่ในวงล้อมแน่นทึบของหมู่บ้าน มองด้วยตาเปล่าในอากาศขมุกขมัว ขณะนี้เห็นเป็นทิวโขดหินตั้งแนว แต่จับด้วยเลนส์กล้องสนามขนาด 12 คูณ 50 มันหาใช่โขดหินเสียแล้วไม่ ถึงแม้

จะมีสีสันใกล้เคียงกันก็ตาม ลักษณะของมันละม้ายท่อนซุงที่ทอดขวางอยู่ยังที่ว่างตอนนั้น เห็นชัดเจนแม้กระทั่งเกล็ด ปลายสองด้านถูกกลืนหายบดบังอยู่ในความทึบของป่าที่แวดล้อมอยู่ สันบนเป็นสีจัดจนเกือบดำ ตอนที่ต่ำลงมาใกล้เคียงกับส่วนที่ติดพื้นเป็นสีจางเกือบขาว

"ผู้กอง..."

เสียงดังไม่เกินกระซิบ แว่วออกมาจากลำคอที่กระเดือกเต้นขึ้นลงไม่เป็นจังหวะของไชยยันต์ ตายังติดเลนส์กล้องอยู่เช่นนั้น แล้วก็เงียบงันพูดอะไรไม่ออกไปอีกคนหนึ่ง ผิวปากออกมาเป็นเพลงเหมือนจะปลอบใจตนเอง แต่ไม่มีนักเพลงคนใดในโลก สามารถบอกได้ว่าไชยยันต์ทำเพลงอะไร

พรานใหญ่จ้องหน้าอันขาวเผือดของดาริน แสร้งหันไปจับดูอากัปกิริยาของไชยยันต์ขณะที่ยังส่องกล้องอยู่เช่นนั้น เขาก็เฉลียวคิดขึ้นมาในบัดดล พยายามเพ่งสายตาเปล่ามองตาม แงซายก็ก้าวเข้ามากระทบไหล่ กระซิบ

"ริมเนิน ด้านซ้าย...ตรงที่มองเห็นเหมือนโขดหินโผล่ในพงไม้นั่น"

เป้าหมายตำแหน่งนั้น เขาก็เห็นอยู่ก่อนแล้วเหมือนกัน แต่ผ่านความสนใจไปเสีย รวมทั้งการสะกิดเตือนของแงซาย ทำให้ต้องเพ่งพิจารณาอีกครั้ง ถามเบาๆ โดยไม่เปลี่ยนสายตาว่า

"ใช่มันหรือครับ คุณไชยยันต์?"

ไชยยันต์แยกเขี้ยว หน้าเหยเก หัวเราะดังแหะๆ แล้วทำตลกพูดพองคอเลียนเสียงเป็นแขกพูดไทยออกมาว่า

"อินี่ช่ายไม่ช่ายก็ไม่รู้นะ เหมือนช้างสิบตัวนอนเข้าแถวกันแต่ไม่มีตีน หัวก็ไม่เห็นหางก็ไม่เห็น โอ๊ย! เป็นลมดีกว่า..."

ดารินกรากเข้ามาซัดหลังเพื่อนชายผู้มีอารมณ์ครึกครื้นอยู่ตลอดเวลา แม้ในนาทีคับขันขีดสุด เสียงดังพลั่ก แล้วกระชากกล้องจากมือไปส่องดูอีกครั้ง พูดมาเร็วปรื๋อ

"อย่ามัวพลอยบ้าอยู่กับไชยยันต์เลย นายพรานจะทำอะไรก็ตัดสินเสียเดี๋ยวนี้เถอะ มันเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว"

กล่าวจบหล่อนก็ยัดเยียดกล้องให้เขาโดยเร็ว

พรานใหญ่ส่องสำรวจดูเพียงอึดใจเดียว ก็ลดกล้องลง

"มันบ่ายหัวลงตีนเขาครับ เราจะไปดักสกัดที่ช่องเขาลูกนี้ ถ้ามันเจตนาจะไปที่หมู่บ้านมันจะต้องผ่านทางนั้น ตั้งรับมันที่นั่น"

อย่างแข่งกับเวลา ทั้งห้าคนตัดทางด่าน มุ่งหน้าไปทางช่องเขาอันเป็นตำแหน่งปากทางเชื่อมติดต่อกับป่าโปร่ง และชายเนินที่เห็นเจ้าสัตว์ดึกดำบรรพ์ตัวนั้นบ่ายหัวลงมาโดยทันที มันจริงตามที่แงซายคำนวณไว้ ฝนคงโปรยเป็นละอองเบาๆ อยู่เช่นนั้น ไม่ได้หนาเม็ดไปกว่าเก่า และก็จริงตามรพินทร์คำนวณเหมือนกัน คือพายุยังพัดแรงตลบไปมา ปรากฏเสียงอื้ออึงน่ากลัว ไม่สามารถจะสำเหนียกเสียงใดๆ ได้นอกจากเสียงป่าลั่นฮือด้วยแรงลม อากาศที่เคยอบอ้าวกลายเป็นเย็นเฉียบ

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทุกคนก็มาถึงที่หมาย รพินทร์สั่งให้เข้าแฝงตัวซุ่มอยู่ในหลืมชะง่อนหิน ที่งอกอยู่ระเกะระกะเป็นที่กำบังอย่างดี เบื้องหน้าเป็นด่านใหญ่ซึ่งเขาชี้บอกให้นายจ้างทั้งสองเข้าใจ หากเจ้างูยักษ์ตัวนั้นตั้งเข็มของมันไปยังหมู่บ้าน มันจะต้องผ่านให้เห็นทางนี้

“คุณไชยยันต์ คุณหญิง และคะหยิ่น สามคน ซุ่มคุมเชิงอยู่ในซอกหินนี่แหละ ถ้าจำเป็นจะต้องยิงก็ให้ยิงออกมาจากที่กำบังนี่ อย่าผละออกไปเป็นอันขาด”

“ตกลง ว่าแต่คุณกับแงซายเถอะ”

ไชยยันต์ถามอย่างง่ายๆ ทันต่อเหตุการณ์

“ผมจะพยายามฟังเสียงมันอยู่ที่นี่ก่อน ถ้ารู้แน่ว่ามันใกล้เข้ามา ก็จะย่องสวนเข้าไปหามันโดยไม่ให้มันรู้ตัว จนได้ระยะธนู อาจต้องอ้อมเขาทางด้านใดด้านหนึ่งของมัน สุดแล้วแต่เหตุการณ์”

“เอา จะเอายังไงก็เอากัน แต่มาตกลงกันเสียก่อน ระหว่างที่คุณกับแงซายแยกไป โดยพวกผมสามคนรออยู่ที่นี่ ถ้าเห็นมันโผล่ละก็ พวกผมซัดละนะ”

รพินทร์ยิ้มให้ ตบแขนอดีตนายทหารปืนใหญ่เบาๆ

“เอาเลยครับ ถ้ามันเลื้อยผ่านมาให้คุณไชยยันต์เห็น โดยยังไม่ได้ยินเสียงระเบิด ก็แปลว่าผมกับแงซายถูกมันกลืนเข้าไปแล้ว เป็นหน้าที่ของคุณไชยยันต์กับคุณหญิงที่จะตัดสินใจ แต่ขอให้จำที่ผมสั่งไว้ ถ้าไม่ผละออกจากที่กำบัง มันจะทำอะไรไม่ได้เลย”

ไชยยันต์พยักหน้ารับคำ กวาดสายตาสำรวจไปรอบๆ เหมือนจะคำนวณทางหนีทีไล่ รพินทร์ผู้กำลังส่งภาษาบอกความแก่คะหยิ่น รู้สึกว่ามีมือมาแตะที่หลัง หันกลับไปก็พบดวงตาส่อแววกังวลลึกจับอยู่ก่อนแล้ว พร้อมกับเสียงกระซิบ

“แน่ใจหรือว่า ในนาทีคับขันที่สุด คุณจะไม่เกิดอาการจับสั่นขึ้น”

กระแสเสียงนั้นบอกถึงความเป็นห่วงชัด

พรานใหญ่ยิ้มให้หล่อน

“คงไม่หรอกครับ เท่าที่ปรากฏมา ผมไม่เคยเกิดอาการไข้ขึ้นในขณะที่ประสาทกำลังตึงเครียดอยู่ในงานสำคัญเฉพาะหน้า”

ดารินจ้องหน้าเขาอยู่เช่นนั้น เต็มไปด้วยกริ่งเกรงหวั่นวิตก ที่ไม่สามารถจะเอ่ยออกมาเป็นคำพูดได้ นอกจากจะปรากฏโดยแววตาเท่านั้น

แงซายกับคะหยิ่น ทิ้งกายลงนอนราบเอาหูฟังกับพื้น เวลาผ่านไปท่ามกลางความอึดอัดกระสับกระส่ายของอีกสามคน ที่รอรับสัญญาณรหัสจากหูอันชำนาญเป็นพิเศษ ซึ่งเป็นคุณลักษณะของลูกป่าโดยกำเนิดทั้งสอง

“มันเลื้อยๆ หยุดๆ คล้ายจะอ้อมเนินไปทางซ้าย...”

แงซายรายงาน หูยังแนบพื้นอยู่เช่นนั้น

“แต่ข้าว่า มันกำลังตรงมาทางนี้ ข้าได้ยินเสียงก้อนหินลั่นด้วย”

คะหยิ่นกระซิบ

“ช่วยกันฟังให้แน่กะให้ถูกต้องแม่นยำที่สุด ว่ามันห่างจากเราเท่าไหร่”

รพินทร์สั่งมา

ทั้งคู่นอนฟังเสียงต่อไป ด้วยสีหน้าขมวดยุ่ง แสดงถึงความคลางแคลง ไม่แน่ใจในบางสิ่งบางอย่าง อึกอึดใจใหญ่ต่อมา คะหยิ่นก็สั่นหัว

“คะหยิ่นไม่ได้ยินเสียงมันอีก แงซาย เจ้าได้ยินอยู่อีกหรือเปล่า?”

คนใช้ชาวดงของดารินส่ายหน้าช้าๆ แล้วมองไปทางพรานใหญ่บอกแผ่วต่ำ

“เสียงเคลื่อนตัวของมันเงียบไปแล้ว ผู้กอง”

“คอยจับต่อไป ถ้าเงียบ ก็แปลว่ามันหยุดเลื้อย ประเดี๋ยวก็คงเคลื่อนไหวอีก เอาให้แน่ใจที่สุด ถ้ารู้แน่ว่ามันหยุดนานเพื่อพักซุ่ม เราจะเข้าไปหามันเอง”

“เลื้อยอีกแล้ว!...จริงของคะหยิ่น มันกำลังตรงเข้ามาช้าๆ”

เสียงแงซายร้องออกมาเบาๆ อย่างตื่นเต้น

รพินทร์ ไพรวัลย์ แยกเขี้ยวเพ่งสายตาออกไปยังด่านช้างอันกว้างใหญ่ ที่คดเคี้ยวราวกับถนน ไปในระหว่างป่าโคกขึ้นทึบไปด้วยต้นไม้ใหญ่น้อย แซมสลับก้อนหิน ถ้าสัญชาตญาณพรานอันจัดเจนของเขาคำนวณไม่ผิด เจ้าสัตว์ยุคโลกล้านปีที่มีอายุยืนนานจนเกินกึ่งพุทธกาลตัวนั้นจะต้องอาศัยด่านช้างนี้ เป็นทางอันแสนสะดวกดายของมันมากกว่าจะเลื้อยผ่านมาในพงรก และเขาก็กำหนดแผนไว้เรียบร้อยแล้ว เพียงแค่รอระยะเวลาให้มันคืบใกล้เข้ามากว่านี้อีกสัก 4-5 นาทีเท่านั้น ซึ่งช่วงระยะเวลานี้ จำเป็นต้องอาศัยหูเรดาร์ของแงซายกับคะหยิ่นผู้ชำนาญฟังเสียงสัตว์กับพื้นดินลำพังเขาแม้จะช่ำชองสักเพียงไรก็ตาม ลงป่าป่วนไปด้วยพายุส่งเสียงอึงคะนึงอยู่เช่นขณะนี้ เขาก็ไม่มีทางจะจับรหัสอะไรได้ นอกจากประสาทสัมผัสส่วนที่หกเท่านั้น ซึ่งบางขณะมันก็คลาดเคลื่อน

มันใกล้เข้ามา...ใกล้เข้ามาเป็นลำดับ!

และจริงอย่างที่เขาคิด มันอาศัยทางด่านช้างนั่นเองเคลื่อนตัวมาอย่างเงียบเชียว ทั้งคะหยิ่นและแงซายยืนยันตรงกัน

อึดใจนั้นเอง รพินทร์ก็ตบหลังแงซาย สะกิดให้ลุกขึ้นแล้ว ชี้มือเตือนคะหยิ่นโดยอาการใบ้ ให้เข้าไปหลบตัวกำบังรวมกลุ่มกับไชยยันต์และดาริน แงซายคว้าคันธนูขึ้นมาถือกระชับ หยิบลูกในกระบอกที่คาดเอวไว้ขึ้นมาถือในอีกมือหนึ่ง

พรานใหญ่หันไปโบกมือกับนายจ้างทั้งสองอีกครั้ง และโดยปราศจากคำพูดใดๆ อีกเลย ทั้งเขาและแงซายก็เคลื่อนกริบออกจากที่ ตัดด่านช้าง แยกหายเข้าไปในป่าด้านซ้ายมือ

ทางด้านเชษฐา ทันทีที่ฝ่ายของรพินทร์พากันผละเดินออกไปจากหมู่บ้าน เขาก็ออกคำสั่งให้พรานพื้นเมือง และลูกหาบทั้งหมดแยกย้ายกระจายกันออกลาดตระเวนรอบหมู่บ้านทุกด้านอย่าง

ไม่ประมาท กำชับให้เตือนชาวบ้านทั้งหลายหลบอยู่แต่ในเฉพาะเรือนตน ไม่ให้ใครออกมาเกะกะ แล้วเรียกบุญคำพรานอาวุโส ให้ขึ้นมาคอยเป็นเพื่อนเฝ้าเจ้ามุอยู่กับนางอั้ว ตัวเองคว้าไรเฟิล .458 คู่มือพร้อมกระสุนทั้งกล่อง เขยกลงจากเรือนยึดได้กอรวกกอหนึ่งเป็นที่มั่น ทางด้านหลังของเรือนที่สร้างใหม่ ห่างจากคอกวัวขนาดใหญ่ของคะหยิ่นออกมาเล็กน้อย นั่งสูบบุหรี่บนครกตำข้าว เอาปืนพาดตัก นายเมยหัวหน้าลูกหาบผู้ได้รับคำสั่ง ให้เฝ้าอยู่ทางหน้าบ้านเหลือบมาเห็น ก็แบกปืนเข้ามาสมทบเป็นเพื่อนอยู่ด้วย

แล้วฝนก็ปลิวว่อนเป็นละอองปกคลุมไปตลอดทั้งหมู่บ้าน พายุอันเย็นเฉียบโยนป่ารอบด้านให้ไหวสะท้านลู่ระเนน ส่งเสียงอยู่อื้ออึง เสียงกิ่งไม้หักลั่นโผงผาง ระคนไปกับเสียงฟ้าคำรามอยู่ไม่ขาดระยะ อากาศอันเคยสว่างแจ่มใส มืดมัวลงอย่างรวดเร็ว

จะเป็นด้วยญาณสังหรณ์หรืออะไรก็ไม่สามารถจะบอกได้ถูก ราชสกุลหนุ่มรู้สึกตะครั่นตะครออย่างไรพิกล ประสาททุกส่วนตื่นพร้อม ตาอันคมไวกวาดสำรวจไปยังทิศทางรอบด้านเท่าที่จะมองเห็นได้

นายเมย แหงนมองขึ้นไปยังยอดไม้ชายป่า ซึ่งอยู่ไม่ห่างออกไปนัก บัดนี้แลเห็นละอองฝนพลิ้วผ่านเป็นหมอกขาวมัว

“ฝนกำลังจะตก ผมว่านายใหญ่ขึ้นไปบนเรือนดีกว่า”

ราชสกุลหนุ่มยิ้มให้หัวหน้าลูกหาบ

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันคิดว่าฉันควรจะอยู่ตรงนี้ดีกว่า อย่างน้อยก็จนกว่าพรานใหญ่กับพวกนั้นจะกลับมา อยู่บนเรือนมองเห็นอะไรไม่ได้ถนัด พวกเราเหลืออยู่ในหมู่บ้านนี้ 14 คนเท่านั้น เขตหมู่บ้านทั้งหมดมันก็กว้างไม่ใช่น้อย เราต้องการยามช่วยกันกระจายเฝ้าไว้ทุกด้าน ป่ามันล้อมรอบไปหมด เราไม่รู้แน่ว่ามันจะโผล่ออกมาทางด้านไหน”

“มันต้องปะทะกับพรานใหญ่และแงซายเสียก่อน ก่อนที่มันจะเข้ามาถึงที่นี่ เราพอจะรู้ตัว”

หัวหน้าคณะสั่นศีรษะตวัดเสื้อฝนที่เตรียมมาด้วยขึ้นคลุมตัว หลุบปีกหมวกลงพลางก้มลงตรวจปืน เพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

“เราประมาทหรือวางใจอะไรไม่ได้ทั้งนั้น พรานใหญ่กับพวกนั้นอาจไม่พบกัน ก่อนหน้าที่มันจะแอบเข้ามาถึงที่นี่ก็ได้”

“แต่...ขาของนายใหญ่ยังเดินไม่ถนัดนัก”

นายเมยพูดมาเบาๆ มองดูเขาอย่างหวังดีและเคารพเลื่อมใส

“แต่ฉันก็พอจะยิงปืนได้แล้ว ถ้าจำเป็น ขอบใจมากที่เป็นห่วง เอาละ นายเมยจะอยู่เป็นเพื่อนฉันที่นี่ก็ได้”

ความเงียบปกคลุมไปทั่วทั้งหมู่บ้าน คงได้ยินแต่เสียงพายุที่คราง ฮือ และต้นไม้ใหญ่น้อยไหวลู่ระเนนลมเท่านั้น

หมาตัวหนึ่งก็แอบนอนหางหดอยู่บนตับแฝก ซึ่งกองอยู่ใต้ถุนเรือนปลูกใหม่ ส่งเสียงร้องขึ้นงีดงาด ตัวสั่นเทิ้ม ทันทีนั้นมันก็ลุกพรวดพราดขึ้น วิ่งหางจุกก้นผลุดออกจากใต้ถุนเรือน หัวซุกหัวซุนไปทางกลุ่มเรือนกะเหรี่ยงที่ปลูกเรียงรายอยู่เป็นแนวห่างออกไปทางด้านขวามือ วัวในคอกของคะหยิ่นมีอาการแตกตื่นร้องมูมอ เบียดเสียดชนกันอยู่ยังริมคอกด้านหนึ่ง มีอาการเหมือนจะแหกคอกออกมาให้ได้ รวมทั้งควายเทียมเกวียนที่ล่ามไว้รอบๆ เรือน พากันสะบัดดึงเชือก เต้นกระสับกระส่ายอยู่ไปมา

นายเมยหันมามองตาเขาเลิกลั่ก เชษฐากัดริมฝีปากเบาๆ ยันกายลุกขึ้นในทันทีนั้น เขยกออกจากที่เดิม อ้อมกอรวกมาทรุดคุกเข่าอยู่ยังอีกด้านหนึ่ง หน้าหันออกไปทางเนินเขาหลังคอกวัว พุ่งสายตาไปยังหมู่ไม้ทึบที่อ่อนลู่โอนเอนไปมาด้วยกระแสลมแรง หัวหน้าลูกหาบตามติดเข้ามาด้วยโดยไม่ได้เอ่ยคำใดทั้งสิ้น

อึดใจเดียวกันนั้นเอง สิ่งมหัศจรรย์พันลึกก็พลันปรากฏในคลองจักษุของเชษฐา สาปให้อดีตนายพันโททูตทหารบกเชื้อพระวงศ์ กลายเป็นอัมพาตไปชั่ววิบตา

ระหว่างลำต้นยางใหญ่สองต้นที่ยืนเคียงกันอยู่ริมเนิน เงาของอะไรชนิดหนึ่งโผล่วูบขึ้นมาอย่างกะทันหัน ท่ามกลางอากาศที่ปกคลุมไปด้วยละอองฝนเช่นนี้ แลเห็นดำทะมึนราวกับเงาปิศาจที่เกิดขึ้นจากภาพลวง ภาพนั้นผุดเด่นขึ้นเหนือหมู่ไม้เตี้ยๆ ลำตัวลักษณะเป็นท่อนยาวนั้นใหญ่โตกว่าต้นยางมากมายนัก มันจะมีขนาดสักปานไหน เชษฐาก็ไม่อาจบอกได้ **ในความตะลึงงันตัวแข็งของเขายามนี้ เห็นแต่เพียงดวงตาใหญ่โปนทั้งคู่ ราวกับจะเอาตุ่มมังกรเข้าไปฝังไว้ทั้งลูก ลิ้นสองแฉกเท่าใบพายพุ่งออกมาแปลบปลาบเป็นจังหวะราวกับฟ้าแลบ**

นายเมยผู้ยืนอยู่ข้างๆ เขาในขณะนี้ หยุดลมหายใจไปเสียแล้วอย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง

เวลามันจะผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ โดยความรู้สึกที่เหมือนถูกสะกดนี้ เชษฐามาได้สติก็ต่อเมื่อเงาประดุจพญารังเงานั้นค่อยๆ เอนต่ำลงมาอย่างเงียบกริบ ขยายลำยืดยาวออกมาราวกับจะไม่มีที่สิ้นสุด จนกระทั่งส่วนหัวของมันข้ามพงไม้ระแตะกับพื้นที่โล่งพ้นเขตแนวป่าออกมาห่างจากที่เขาและนายเมยซุ่มหลบอยู่ไม่เกิน 50 เมตร

และบัดนี้...กำลังเอนหัวบ่ายหน้าไปทางคอกวัวอย่างแช่มช้า โดยมีอีกส่วนหนึ่งของลำตัวถูกบดบังอยู่ในพงทึบด้านหลัง

อย่างแทบไม่รู้สึกในการเคลื่อนไหวของตนเองเลย พานท้ายของ .458 แม็กนั่มแอฟริกันก็ขึ้นมาประทับอยู่กับไหล่ในเสี้ยวของวินาทีต่อมา ศูนย์แตะเข้าไปที่ตาข้างซ้ายอันใหญ่ปานตุ่มนั้นแล้วนิ้วอันแข็งทื่อเป็นเหน็บชาไปหมดก็กระดิก...**ช่วงระยะรั้งไกนี้ มันช่างนานแสนนานเหมือนร้อยปีก็ไม่ปาน สำหรับความรู้สึกของเชษฐา ราวกับว่าไกมันไม่ยอมลั่นฉะนั้น...**

ครั้นแล้ว มันก็ระเบิดตูมกึกก้องออกไปสะท้านสะเทือน ด้วยพลังใจอันเด็ดเดี่ยวมั่นคงของคนยิง ซึ่งพยายามต่อต้านกับอำนาจลึกลับ ที่เข้ามาสะกดอยู่ในขณะนี้

ทันทีที่หัวกระสุนชนิด 500 เกรน ผ่านพ้นลำกล้องออกไป เชษฐาซึ่งหลักไม่ดีอยู่ก่อนแล้ว ผงะหลังลงกับพื้น ติดตามมาด้วยความรู้สึกที่เหมือนกับว่า โลกเบื้องหน้าของเขากำลังจะถล่มทลายลง

มีเสียงฟู่ขึ้นราวกับหัวรถจักรพ่นไอน้ำออกมา จากนั้นป่าเบื้องหน้าก็แตกครืนโครม กลบเสียงพายุฝนในขณะนี้โดยสิ้นเชิง เสียงต้นไม้หักสนั่นอันเกิดจากการตวัดตัวของมัน ต้นรังที่เคลื่อนไหวได้เบื้องหน้า ม้วนตลบเป็นก้อนเข้ามา และดูประหนึ่งภูเขา แล้วมันก็สะบัดกวัดแกว่งออกไปปะทะคอกวัวพังถล่มลงในพริบตา ปรากฏเสียงดังโครมครืนเหมือนถูกแทรกเตอร์ยักษ์วิ่งเข้าชน หางบางส่วนวาดเข้ามากระทบกอรวกที่เขากำบังอยู่ แทบจะแหลกลาญทั้งกอง

นายเมยหงายหลังลงทั้งยืน ล้มกลิ้งอยู่เคียงข้างเขา

เชษฐาพลิกกลับนอนคว่ำอย่างรวดเร็ว กระชากปลอกกระสุนเก่าออกทิ้ง ส่งนัดใหม่ขึ้นลำกล้องเร็วที่สุด แล้วก็ระเบิดกระสุนซ้ำออกไปในท่าที่นอนอยู่นั้น โดยไม่ยอมเสียเวลาแม้แต่จะหายใจ หมายไปยังบริเวณท้องขาวที่พลิกตลบให้เห็นอยู่วูบวาบ จังหวะนี้เขาไม่มีโอกาสจะเล็งเสียแล้ว เป้าหมายมันใหญ่โตเสียจนไม่รู้จะเลือกเล็งส่วนไหนได้ นอกจากจะให้ลูกปืนทะลวงผ่านลำตัวมันเข้าไปเท่านั้น

พร้อมกับเสียงกัมปนาทของนัดที่สอง เหมือนกับเพิ่มฤทธิ์ร้ายให้แก่เจ้างูมหายักษ์ตัวนั้นขึ้นอีก มันสะบัดดิ้นสุดแรงเกิดฟาดพงไม้และแผ่นดินเหมือนพายุทอร์นาโด ปากอันใหญ่โตอ้ากว้างแลเห็นแดงฉาบ เลือดทะลักฟูมเต็มหัว ไม่มีปัญหานัดแรกของเขา เจาะนัยน์ตาซ้ายของมันอย่างถนัดถนี่ที่สุด หมุนคว้างส่ายร่าอยู่ไปมา ส่งเสียงขู่สนั่นราวกับหัวรถจักรไอน้ำอยู่เช่นนั้น ท่อนหางวาดขึ้นไปรัดพันกับต้นยางไว้ ท่อนกลางของลำตัวโก่งงอโค้งเป็นวงขึ้นไปในอากาศ สูงกว่ายอดตะแบกแล้วก็ฟาดลงมาแตะดินอีกครั้ง กระทบยอดตะแบกหักครืนแหลกยับลงมาทั้งกิ่งอย่างน่ากลัว

บุญคำกระโจนตัวลอยลงมาจากเรือน อันเป็นเวลาเดียวกันที่เกิด เส่ย จัน และพวกลูกหาบที่ลาดตระเวนอยู่ทางด้านอื่นๆ วิ่งพรูกันเข้ามาอย่างอกสั่นขวัญแขวน เชษฐากระชากลูกเลื่อนอีกครั้งตะโกนสุดเสียง

“ช่วยกันยิง เร็ว!”

อึดใจต่อมานั้นเอง เสียงไรเฟิลจึงระดมกันแผดขึ้นเอ็ดอึง สนั่นหวั่นไหวกลบเสียงอื่นใดหมดสิ้น พวกนั้นยิงออกมาจากทิศทางด้านต่างๆ สุดแล้วแต่ใครจะมองเห็นส่วนใดของมัน เจ้าสัตว์ดึกดำบรรพ์ม้วนตัวหลบ...พยายามจะเอาหัวไถลราบไปกับพื้น ผละจากทางด้านคอกวัวของคะหยิ่นซึ่งบัดนี้ฝูงวัวกระโจนแหกคอก วิ่งกระจัดกระจายออกไปหมด จะบ่ายหน้าผละเลื้อยไปทางด้านตะวันออกของหมู่บ้าน ซึ่งเป็นทางเกวียนไต่ขึ้นมา

ท่ามกลางเสียงร้องตะโกนเอ็ดไม่เป็นภาษาของพวกพราน และลูกหาบที่วิ่งวุ่นกันอยู่ในขณะนี้ ระคนไปกับเสียงปืนถี่ยิบไม่เป็นจังหวะ ทุกนัด ที่คนเหล่านั้นช่วยกันระดมสาดกระหน่ำเข้าไป ไม่มีการผิดเป้าหมายเลย มันเจาะทะลวงเข้าไปลำตัวอันใหญ่โตมโหฬารยาวเหยียดตามส่วน

ต่างๆ นั้น จนเห็นเลือดทะลักออกมาโทรม นายเมยเป็นคนสุดท้ายที่เพิ่งจะรู้สึกตัวได้สติ ผละออกวิ่งหนีพลางยิงพลางอย่างกระเจิดกระเจิง ส่วนเชษฐาคงหมอบประทับปืนอยู่ที่เก่า บุญคำวิ่งปราดตรงเข้ามาหิ้วปีกเขาพร้อมกับเกิด ช่วยกันลากออกมาให้ห่างรัศมีการวาดแว้งตัวของมัน

เหตุการณ์มันเต็มไปด้วยความชุลมุนตื่นตระหนกเหลือที่จะกล่าวได้

“ไม่ต้องเป็นห่วงฉัน ช่วยกันยิงเข้าไปที่หัวของมัน”

หัวหน้าคณะร้องลั่นสั่งการ สะบัดบุญคำกับเกิดให้ห่างตัวออกไป แล้วยกปืนขึ้นอีกครั้งอย่างไม่คำนึงถึงชีวิต ทั้งๆ ที่เขายังเขยกอยู่ พอจังหวะที่งูยักษ์งอลำตัวส่วนกลางขึ้นอีกครั้ง เขาก็เล็งไปยังตำแหน่งอันควรจะเป็นที่ตั้งของกระดูกกลาง แล้วเหนี่ยวไกลั่นเปรี้ยงออกไปอย่างดุเดือด **ภาพที่เห็น...เจ้าอสูรปราศจากตีนตนนั้น ทิ้งลำตัวที่ค่อนไปทางด้านหางของมัน ฟาดลงมากับพื้นจนแผ่นดินสะเทือน กระสุน .458 กระทบกระดูกลำตัวของมันอย่างฉนัดฉนี่เป็นนัดแรก ผิดจากนัดอื่นๆ ที่เพียงแต่ผ่านกล้ามเนื้อไป**

ร่างกายท่อนหางอันเป็นบริเวณประมาณ 1 ใน 4 ของความยาวทั้งหมด กลายเป็นอัมพาตแข็งทื่อไปในทันที ไม่สามารถที่จะโบกสะบัดฟัดฟาดได้ ยกเว้นแต่ท่อนบนส่วนใหญ่เท่านั้น ที่ยังเต็มไปด้วยพลังและฤทธิ์อำนาจมหาศาล ซึ่งเพิ่มขึ้นด้วยแรงเจ็บปวดโกรธแค้นของมันเป็นทวีคูณ แต่ก็ฉลาดพอที่จะไม่ชูหัวขึ้นมาให้เป็นเป้าฉนัด นอกจากจะส่ายเลื้อยไปมาอย่างรวดเร็วเรียดกับพื้นพุ่งเข้าไล่พวกพรานสุดแล้วแต่จะเห็นใครใกล้ พร้อมทั้งอ้าปากกว้างราวกับถ้ำ พวกนั้นแผ่นกระจัดกระจายจ้าละหวั่นไม่เป็นส่ำ มันเป็นความชุลมุนเหลือที่จะกล่าว ท่ามกลางพายุฝนที่ครอบคลุมอยู่ในขณะนี้

จันกับเส่ยอยู่ในทิศทางที่ใกล้กับส่วนหัวของมันมากที่สุด ทั้งสองผละหันหลังวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต พญางูกำลังเกรี้ยวกราดดุร้ายเพราะความเจ็บปวด ตลอดทั้งตัวอาบแดงฉานไปด้วยเลือด เสือกตัวปราดเข้าโลดไล่ ลักษณะไม่ผิดอะไรกับงูกินปลาที่เลื้อยไล่ลูกเขียดน้อย

การเคลื่อนไหวของมัน ดูผาดๆ ว่าไม่สู้จะว่องไว รวดเร็วนักก็จริง แต่อันเนื่องมาจากความใหญ่โตมโหฬาร เพียงขนาดช้าๆ ของมัน ก็หวุดหวิดจะเข้าถึงตัวมนุษย์กระจ้อยร่อยที่วิ่งกระเจิงกันอย่างสุดชีวิต ในการเสือกตัวแต่ละครั้ง **ระหว่างนี้ใครต่อใครที่มองเห็นเหตุการณ์ชัดอยู่กับตา พากันร้องเสียงหลงตื่นตะลึงจังงังกันไปหมด แม้กระทั่งเชษฐาเอง เขาใจหายวาบ คิดว่า...ไม่คนใดคนหนึ่งก็จะต้องพลัดเข้าไปในปากมัจจุราช ที่งับไล่มาอย่างมุ่งร้ายหมายขวัญ ภายในพริบตาข้างหน้านี้เป็นแน่**

ครั้นแล้ว จันก็วิ่งสะดุดขาตนเองล้มกลิ้งไม่เป็นท่า ห่างจากเบื้องหน้าของมันเพียง 10 เมตร ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่เจ้าอสูรยุคโลกล้านปีขมวดงอตัวโก่งสูงขึ้น ตาข้างหนึ่งลุกจ้าราวกับดวงไฟ แลบลิ้นเป็นแฉกแปลบปลาบ เตรียมที่จะพุ่งหัวอันชูร่าขึ้นหมายฉกเหยื่อ

หนึ่งในสิบของวินาทีดับจิตนี้เอง สติสัมปชัญญะกลับคืนมาสู่เชษฐาอีกครั้ง เขาวาดไรเฟิลเข้าหาดวงตาข้างที่ยิงไว้แต่แรก ซึ่งเป็นด้านที่เห็นฉนัดนั้น แต่ก่อนหน้าที่กระสุนซึ่งบรรจุอยู่ใน

ซองนัดสุดท้ายของชุดนั้น จะระเบิดออกไปเพียงวิบตาเดียว .375 ในมือของพรานเฒ่าบุญคำ ก็สนั่นตูมขึ้นเสียก่อนอย่างทันต่อเหตุการณ์ ส่วนของเขาปะทุขึ้นพร้อมๆ กับปืนในมือเกิด แล้วจากนั้นก็แซ่ระงมประสานกันขึ้นอีกหลายนัด จากใครต่อใครอีกหลายคน ซึ่งล้วนเคยชินต่อเหตุการณ์คับขันมาดีแล้ว จนสามารถร่วมทีมกันได้อย่างกลมเกลียว

อำนาจปะทะของไรเฟิลแรงสูง ขนาดต่างๆ กัน ไม่ต่ำกว่าสิบนัดที่พุ่งเข้าหาเป้าหมายรวมจุดในเวลาเกือบจะพร้อมกัน ยึดวินาทีมรณะของจันให้ห่างไกลออกไปได้อย่างหวุดหวิด มันอ้ากรงเขี้ยวแลเห็นโค้งแหลมคมราวกับใบหอก งับลงมายังเป้าหมายแล้ว แต่แรงปะทะของกระสุนหมู่ที่รุมซัลโวเข้ามาตั้งแต่ลำคอขึ้นไปจนกระทั่งด้านข้างของหัวอันใหญ่โต ผลักมันให้เฉห่างทิศทางออกไปประมาณสองวาเศษ ประกอบกับที่จันผู้ไม่ได้เสียสติในการเอาชีวิตรอด พลิกกลิ้งสะบัดตัวเองออกไปทางด้านขวาสุดแรงเกิดสามสี่ทอด ปากของเจ้างูยักษ์จึงงับเอาดินกลางพื้นกระจุยขึ้นเหมือนไถด้วยรถขุด

ส่วนหัวของมันก็ซบนิ่งอยู่กับที่ตรงนั้นไปชั่วขณะหนึ่ง ในลักษณะถูกน็อก

“ซ้ำ! เร็ว!!”

เชษฐามีเสียงอยู่เท่าไหร่ ก็ตะโกนบงการออกไปจนหมดกระสุนชุดใหม่ของเขาอย่างลุกลี้ลุกลนรีบด่วนที่สุด บุญคำ เกิด และเสย่ผู้วิ่งแจ้นอยู่หันกลับมา แล้วทั้งสามพรานก็กดเข้าให้อีกคนละตูม ท่ามกลางความรีบร้อนฉุกละหุก ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว มันจะกระทบกับส่วนไหนบ้างในขณะนี้ไม่มีใครทำนายได้ถูก แต่แล้วขณะที่เชษฐาบรรจุกระสุนครบชุด ส่งขึ้นลำและยกขึ้น หมายเล็งไปที่กลางตัวของมันนั่นเอง ใครคนหนึ่งก็วิ่งเข้ามาปะทะเขาโดยแรง พร้อมกับเสียงหลง

“นาย! หลบเร็ว หางมันวาดมาแล้ว!”

เขาเซเสียหลัก...ไม่ทันจะปล่อยกระสุนนัดนั้น และก็เห็นว่า ผู้ที่วิ่งเข้ามาชนพร้อมกับคว้าแขนไว้ ฉุดให้ผละออกวิ่งก็คือบุญคำนั่นเอง พอเหลือบไปเบื้องหลัง เลือดในกายก็แทบจะเป็นก้อนแข็ง

ส่วนหัวของมันสงบนิ่งไปก็จริง แต่บัดนี้...ส่วนลำตัวอันยาวเหยียดกำลังค่อยๆ วาดตลบเข้ามา แลดูไม่ผิดอะไรกับกำแพงเคลื่อนที่ใกล้เข้ามาทุกขณะ นั่นจะเป็นเพราะประสาทบังคับด้วยความเจ็บปวด หรือว่าเจตนาขยี้สังหารศัตรูของมันอย่างใดก็ไม่ทราบได้ แต่ที่แน่นอนที่สุดก็คือ...ถ้าออกไม่พ้นวงที่มันกำลังวาดเข้ามานี้ได้ทัน อย่าว่าแต่มนุษย์ตัวกระจ้อยร่อยเลย ต่อให้รถยนต์ทั้งคันก็มีหวังถูกบดแหลกไปด้วยน้ำหนักลำตัวอันมหาศาลนั้น

หลายคนที่จำไม่ได้ว่าเป็นใครบ้าง ส่งเสียงร้องบอกลั่น แล้วก็ห้อแนบหัวซุกหัวซุน เพื่อนำตัวออกให้พ้นวงเชือกยักษ์ที่กำลังขมวดเข้ามานั้นชนิดตัวใครตัวมัน

เชษฐาก็ทิ้งไรเฟิลในทันทีนั้น แขนข้างหนึ่งคล้องบุญคำไว้ อีกขาที่ยังดีอยู่ วิ่งแบบเขย่งเก็งกอง ซึ่งในเวลาปกติก็แทบไม่เชื่อตัวเองมาก่อนว่า จะวิ่งได้เร็วถึงเพียงนี้ บุญคำก็ดีเหลือใจทำหน้าที่แทนรพินทร์ได้เป็นอย่างดี ไม่เคยจะคิดทิ้งเขาเอาตัวรอด

ทั้งเชษฐาและบุญคำ พากันวิ่งกระเจิดกระเจิงสวนออกมาพ้นขมวดหางของมันได้ ชนิดที่ปลายสุดของด้านหางขนาดลำตาลนั่น ห่างตัวไปเพียงวาเดียว โชคดีที่เขายิงส่วนหางของมันกระดูกหักไว้ก่อนแล้ว มิฉะนั้น มันจะคล่องแคล่วรวดเร็วกว่านั้น และจะไม่มีใครที่อยู่ในวงดัก หลุดรอดออกไปได้เลยสักคนเดียว นอกจากถูกบดขยี้แหลกเหลวไปหมด

พลาดจากกลุ่มคนที่พากันวิ่งออกพ้นรัศมี เจ้าเชือกยักษ์วงนั้นก็กวาดติดเรือนกะเหรี่ยงเข้าหลังหนึ่ง ปรากฏเสียงเสาลั่นแล้วก็หักครืนดังสนั่น เรือนทรงสูงโค่นโครมลงมาราวกับเกิดแผ่นดินไหว ท่ามกลางเสียงร้องของคนที่หลบซ่อนอยู่บนเรือนหลังนั้น มันเทกระจาดเอาสามสี่ชีวิตซึ่งมีทั้งหญิงชาย และลูกเด็กเล็กแดง ลงมากลิ้งกระจัดกระจายอยู่กับพื้น ใครจะคอหักหรือหัวร้างข้างแตกไปบ้างขณะนี้ยังสำรวจไม่ได้ เห็นแต่เพียงสองคนร้องโวยวายออกมาไม่เป็นภาษา แล้วก็ออกวิ่งกระเจิงไปอย่างไม่รู้ทิศทาง

เชษฐากัดกรามแน่น กระชาก .44 แม็กนั่มที่ติดเอวขึ้นมา มันเป็นอาวุธชนิดเดียวที่เขายังเหลืออยู่ และเขาก็สู้อย่างไว้ลายของยอดนักเผชิญภัย แม้ว่าจะมองไม่เห็นทางแห่งความหวัง สู้อย่างนักสู้เลือดข้นผู้ไม่คำนึงถึงชีวิต

ปืนสั้นในมือของเขาแผดระเบิดก้องออกไปตามมีตามเกิด เป้าหมายที่กะยิง แม้จะเป็นส่วนของลำตัวที่อาละวาดอยู่นั้น ก็ฝากความหวังไว้ว่า กระสุมมันควรเจาะเข้าไปกระทบส่วนกระดูกบ้าง เป็นการตัดกำลังมหาศาลของมันออกไปเท่าที่จะทำได้

บุญคำไม่ฟังเสียง คงกระชากแขน หิ้วปีกเขาพาวิ่งออกให้ห่างรัศมีอันตรายอยู่เช่นนั้น ทางด้านอื่น ใครจะเป็นอย่างไรเขามองไม่เห็นถนัด ท่ามกลางกองเชือกมหึมาที่เข้ามาขมวดม้วนปัดไปปัดมาอยู่เต็มหมู่บ้าน บดบังทุกสิ่งทุกอย่างหมดสิ้น ราวกับราหูเข้ามาอาละวาด ระยะนี้ได้ยินแต่เสียงร้องโวยวายไม่เป็นภาษาแซ่สำ เสียงปืนคงระเบิดไม่เป็นจังหวะอยู่เช่นนั้นจากทิศทางด้านต่างๆ แต่ก็ห่างออกไปมาก พวกนั้นคงจะเสียเวลาวิ่งเพื่อจะเอาชีวิตรอดบ้าง เพื่อบรรจุกระสุนชุดใหม่บ้าง

บุญคำเอง...บัดนี้ไรเฟิลประจำมือก็ไม่รู้ตกหายไปเสียข้างไหน ขณะที่แบกเขาพาวิ่งหนีและโดยทิศทางด้านที่วิ่งกระเจิงกันออกมานี้ เขาไม่สามารถจะมองเห็นส่วนหัวของมันเสียแล้ว รู้สึกว่ามันจะม้วนซ่อนหลบเข้าไป โดยเอาลำตัวอันกองพะเนินเทินทึกเป็นกำบัง เสียงขู่ฟู่ฟ่ายังคงดังอยู่เป็นระยะ แต่ละครั้งที่มันพ่นลมขู่ออกมา แทบจะทำให้ทุกคนขาดใจตายไปด้วยความตระหนกอกสั่น

ขณะนั้น นายเมยก็ถือไรเฟิลที่ได้รับแจกประจำมือซึ่งยิงออกไปน้อยนัดที่สุด เพราะขี้ขึ้นไปอยู่บนหัวสมอง วิ่งหน้าตาไม่เป็นผู้เป็นคนผ่านมา บุญคำก็โดดเข้าล็อกคอไว้แย่งปืนมา

“ไอ้เมย เอ็งไป! วิ่งหนีไปให้เร็วที่สุด เอาชีวิตรอดไว้ก่อน”

ตาพรานเฒ่าตวาดสุดเสียง เตะป้าบเข้าให้ที่ก้นของหัวหน้าลูกหาบเป็นการส่งท้าย นายเมยก็ห้อแนบตามพวกลูกหาบไปทางท้ายบ้าน บุญคำกระชากลูกเลื่อนสลัดปลอกเก่าที่ยังคงค้างอยู่

ออกทิ้ง ยัดนัดใหม่เข้ารังเพลิง แล้ววิ่งปรี่ไล่หลังตามส่วนหางของมันที่กำลังค่อยๆ ลากเข้าไปรวมกลุ่ม เพื่อจะหาจุดหมายสำคัญในการปล่อยกระสุน เชษฐาก็ตะโกนเสียงหลงเข้าไป

"อย่าเข้าไปใกล้บุญคำ กะยิงกลางลำตัวให้ถูกกระดูก"

บุญคำจี้ลำกล้องขนาด .30/06 เข้าไปที่ลำตัวอันมีสันสูงท่วมหัว แล้วกระหน่ำเข้าไปในระยะเผาขน จนกระทั่งหมดชุดนัดซึ่งมีเหลือติดอยู่เพียงอีกสามนัด ดูมันไม่ได้ไหวสะเทือนแม้แต่นิดเดียวสำหรับเม็ดตะกั่วขนาด 200 เกรนที่จะผ่านเข้าไป ตรงกันข้าม กลับขยายวงอันยาวเหยียดปาดวาดออก ทำท่าจะกวาดเอาตาพรานเฒ่าเข้ามาไว้ในวงรัด บุญคำก็นกรู้และว่องไวเกินตัวสมที่เป็นพรานมาชั่วชีวิต กระโดดหลบถอยห่างออกมาได้ โกยอ้าวกลับมาสมทบกับเชษฐา ซึ่งขณะนี้กระโดดเข้ายึดต้นเสลี่ยงใหญ่ขนาดห้าคนโอบ

"มันไม่สะเทือนเลย นาย ปืนเราทำอะไรมันไม่ได้"

เสียงบุญคำร้องออกมาเหมือนสำลัก หน้าซีดเผือด

เชษฐากัดริมฝีปากแน่น เขาเองในขณะนี้ก็ตกอยู่ในสภาพไม่ผิดอะไรกับบุญคำและทุกคน **อานุภาพของไรเฟิลแม้จะเรียกได้ว่า ขนาดหนักที่สุด สำหรับสัตว์ในแผ่นพิภพโลกนี้เท่าที่มนุษย์จะประดิษฐ์ออกมา และทั้งที่จับเป้าหมายอันเป็นส่วนสำคัญที่สุดคือบริเวณหัว ตลอดจนกระทั่งลูกนัยน์ตาของมัน ก็ยังมองไม่เห็นทางเลยว่า ไอ้มหายักษ์จะหมดฤทธิ์เดชลงอย่างที่หวังไว้**

ไม่มีปัญหา ถ้ามันชูคอขึ้นมาได้อีกครั้ง ก็แปลว่า หมู่บ้านหล่มช้างทลายหมดทั้งหมู่บ้าน!

อึดใจเต็มๆ ที่หัวหน้าคณะเดินทางยืนงัน ทำอะไรไม่ถูก ทุกคนที่กระจัดกระจายกันอยู่ในด้านต่างๆ ก็คงจะเช่นเดียวกัน เพราะบัดนี้พากันเงียบเสียงปืนไปชั่วขณะราวกับจะนัดกันไว้

เวลาแห่งการคาดคะเนอนาคตไม่ถูกนี้ ผ่านไปอีกครู่ใหญ่ พญางูตัวนั้นก็ยังหลบหัวซ่อนนิ่ง คงมีตอนปลายของลำตัวเท่านั้น ที่เคลื่อนไหวไปมาอย่างแช่มช้า เชษฐาเริ่มมีสีหน้าดีขึ้น ตาที่จับจ้องไปยังร่างมหึมาโดยไม่กะพริบนั้น เป็นประกายไปด้วยความหวัง

"ทำใจดีๆ ไว้ บุญคำ..."

เขาร้องออกมาเบาๆ อย่างตื่นเต้น มือกำแน่น

"ลูกปืนของพวกเราจะต้องได้ผลบ้างแน่นอน ไม่งั้นมันไม่ซึมนิ่งไปอย่างนี้หรอก เฉยไว้คอยดูมันให้ดี!"

"จริงของนาย! มันนอนเฉยไปแล้ว วาดแต่หางช้าๆ เท่านั้น!"

บุญคำอุทานเสียงลั่น

กลางลานหมู่บ้านคือกองอันพะเนินเทินทึก ประหนึ่งภูเขาเลากาของเจ้าอสูรดึกดำบรรพ์ตัวนั้น ความเงียบปกคลุมไปทั่ว เสียงขู่ของมันก็พลอยเงียบไปด้วย

เกิด เส่ย และจัน โผล่ลับล่อออกมาจากมุมต่างๆ ถือปืนจดๆ จ้องๆ เชษฐาก็โบกมือเป็นสัญญาณให้พวกนั้นสงบนิ่ง ไม่ให้เคลื่อนเข้าไปใกล้และไม่ให้ยิง นอกจากเตรียมพร้อมอยู่เช่นนั้น

ไม่มีใครสามารถจะคาดคะเนสิ่งใดได้ถูกทั้งสิ้น แต่ละวินาทีที่ผ่านไป...เป็นความกระสับกระส่ายร้อนรุ่มเหลือที่จะกล่าว

มันหมดฤทธิ์ลงแล้วหรือยัง?

มันจะชูหัวและก็สำแดงเดชขึ้นอีกเมื่อไหร่

นี่เป็นปัญหาที่ถามอยู่ในใจอันเต้นไม่เป็นส่ำของทุกคน

สองนาทีผ่านไป ซึ่งนานเหมือนถูกกดให้จมอยู่ในนรกร้อยปีก็ไม่ปาน ท่ามกลางสายตาอันเบิกโพลงของทุกคน ที่จ้องจับไปเป็นตาเดียว ต่างก็เห็นลำตัวที่ขมวดพันตัวเองยุ่งเหยิงอยู่นั้นค่อยๆ สยายคลายออกช้าๆ ท่อนปลายกระดืบๆ เป็นจังหวะ ดึงตัวเองออกไปยังชายป่าด้านที่มันโผล่ออกมา

บุญคำจับข้อมือเขาบีบโดยแรง กระซิบออกมาละล่ำละลัก

“ดูนั่น นาย! มันถอยแล้ว...พยายามจะลากตัวเองกลับเข้าดง”

ราชสกุลหนุ่มใบหน้าแดงเรื่อด้วยความปีติตื่นเต้น

“เฉยไว้ก่อน...ดูมัน...มันจะต้องบอบช้ำมากทีเดียว ถึงคิดจะหนีคอยจังหวะให้ดี ถ้ามันคลายตัวออกหมด เห็นหัวเมื่อไหร่ ยิงพร้อมกันเข้าไปที่หัวของมันอีก”

จริงอย่างที่บุญคำว่า เจ้ายักษ์ใหญ่ผู้ปราศจากตีน เริ่มผละถอยแล้ว ภายหลังจากเผชิญกับการต่อต้านอย่างถึงพริกถึงขิงของกลุ่มมนุษย์ใจเด็ด ซึ่งอย่างน้อยที่สุด ก็ทำเอามันสะบักสะบอมบอบช้ำจนหมดปัญญาที่จะสำแดงเดชต่อไปได้ การผละของมันก็คือ ค่อยๆ เขยิบตัวเองเข้าหาชายดงทึบ โดยกระดืบไปทางด้านข้าง และก็ฉลาดพอที่จะซุกหัวหลบอยู่ใต้ขมวดม้วนของลำตัวส่วนหนึ่ง มันจะต้องตระหนักดีว่าหัวของมันเป็นจุดอ่อนที่สุด และจะต้องป้องกันหลบซ่อนเอาไว้เพื่อไม่ให้ถูกซ้ำเติมอีก

ลักษณะการเคลื่อนไหวของมันในครั้งนี้ เห็นชัดว่าเชื่องช้าลงมาก ไม่มีปัญหา มันพิการลงเสียแล้ว กระดูกกลางลำตัวหลายต่อหลายตอน คงจะถูกลูกปืนทำอันตรายเอา ส่วนหัวก็ถูกเอาไว้หลายต่อหลายนัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งตาข้างซ้ายถูกกระสุนขนาด .458 ของเชษฐาเจาะทะลุออกข้างๆ รูจมูกนั้น เรียกว่าฉกรรจ์ทีเดียว แต่อาศัยที่เป็นสัตว์เลือดเย็น และขนาดที่ใหญ่โตมโหฬารเกินอำนาจของลูกปืนขนาดนั้น จึงเพียงแค่ทำให้มันบาดเจ็บตาบอดไปข้างหนึ่งเท่านั้น

พอท่อนปลายของลำตัวเข้าเขตป่ารก ความว่องไวของมันก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง คลายหัวออกจากการซุก ลากตัวเองปรูดๆ ขึ้นเนิน จังหวะนี้เอง เชษฐาก็ตะโกนบัญชาก้อง

“ยิง!”

เสียงปืนแผดสะเทือนเลื่อนลั่น ประสานพร้อมกันขึ้นอีกครั้ง จากทิศทางต่างๆ ที่คอยจ้องอยู่แล้ว ตัวหัวหน้าคณะเองวิ่งเขยกๆ กลับมาที่ไรเฟิลประจำมือของเขาอย่างแข่งกับเวลาด้วยความหวังว่า ขออีกเพียงนัดเดียว...เป็นนัดสุดท้ายเท่านั้นที่จับเข้ากลางส่วนหัวของมันด้วยขนาด

.458 แม็กนั่ม ไอ้ยักษ์ใหญ่อาจพบจุดอวสานของมันลงได้ เพราะตลอดเวลาเขาไม่สามารถจะเล็งยิงส่วนสำคัญของมันได้ถนัดเลย นอกจากลูกนัยน์ตาข้างซ้ายเท่านั้น มาตรว่ากระสุนจับเป็นเส้นตรงเข้ากลางสมองโดยไม่แฉลบเฉออกไปทางใดทางหนึ่งเสีย ประสาทส่วนบงการใหญ่ที่สุดของมัน ก็ควรจะดับ

เขาช้าไปเสียแล้ว กว่าจะวิ่งมาถึงปืนที่ตกอยู่ ไอ้มหายักษ์ก็พรวดพราดหายเข้าไปในดงรกเป็นการไปอย่างรวดเร็วชนิดได้โอกาส ผิดกับการค่อยๆ เคลื่อนขณะที่ยังกองอยู่กลางลานมากแสดงให้เห็นชัดว่า กำลังของมันยังมีอยู่ไม่ใช่น้อย

ลูกปืนที่พวกพราน และลูกหาบช่วยกันระดมสาดเข้าไปเป็นชุดสุดท้าย หยุดมันลงไม่ได้และไม่รู้ว่าผลเป็นเช่นไร

สิ่งที่เห็นต่อมาก็คือ ยอดไม้ในดงไหวเป็นคลื่นตามทิศทางการไปของมัน เหมือนมีรถไฟทั้งขบวนเข้าไปวิ่งแหวกอยู่ภายใต้ ทั้งๆ ที่พายุพัดกระหน่ำครืนครันอยู่ในขณะนี้ ก็ยังได้ยินเสียงเลื้อยอู้ของมันอย่างถนัด

บุญคำกับจัน ขยับจะแล่นตามเข้าไป แต่เชษฐาร้องห้ามไว้

“ยังไม่ต้องตาม! ปล่อยมันไปก่อน”

“ถ้าตามก็ทันครับ มันหลังหักไปแล้ว คงไปไม่ได้ไกลนัก”

จันบอกกระหืดกระหอบ

“รอให้พรานใหญ่กลับมาเสียก่อน เราปะทะมันได้แค่นี้ก็ดีที่สุดแล้ว”

ทุกคนเข้ามารวมกลุ่ม พวกชาวบ้านก็ฮือกันออกมาจากบ้าน ท่ามกลางความตระหนกอกสั่น โกลาหลกันไปหมด เชษฐาสั่งให้สำรวจโดยเร็ว แล้วเขาก็ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อปรากฏว่าไม่มีพวกลูกหาบ หรือชาวบ้านคนใดเป็นอันตรายเลย นอกจากเรือนหลังหนึ่งจะถูกหางของมันกวาดพังไป พวกที่ติดอยู่ในบ้านเคราะห์ร้ายหลังนั้น เพียงแต่เคล็ดขัดยอกเพราะตกเรือนบ้างเท่านั้น

เลือดของพญางูยักษ์ยังคงปรากฏกองอยู่ให้เห็นเปรอะไปหมด ตลอดทั้งลานหมู่บ้าน มีแนวกระจัดกระจาย วงกว้างในรัศมีร่วมร้อยเมตร เท่าที่มันจะดิ้นรนฟัดฟาดตัวไปขณะที่โรมรันกับฝ่ายมนุษย์ บางหย่อมเป็นกองหนาราวกับใครมาเชือดวัวไว้ทั้งตัว สภาพของรอยเลือดบอกชัดว่ามันได้รับบาดเจ็บฉกรรจ์ไปไม่น้อยทีเดียว

แล้วเชษฐากับทั้งหมดก็เฝ้ารอคอยข่าวคราวจากฝ่ายของรพินทร์ ที่ยังเงียบหายไปอย่างไม่มีอะไรกระโตกกระตาก ด้วยความกระวนกระวายใจเหลือที่จะกล่าว

พรานใหญ่กับอีกสี่คนที่ร่วมคณะไปด้วยขณะนี้อยู่ที่ไหน

พวกนั้นเป็นฝ่ายที่เดินสวนมุ่งเข้าไปหาเจ้างูยักษ์ตามแผน แต่แล้วเหตุใดจู่ๆ อสูรดึกดำบรรพ์ตัวนั้น จึงย่องเข้ามาตีท้ายครัว จนเกือบจะถล่มทลายวายวอดกันไปทั้งหมู่บ้าน

ไม่มีใครได้ยินเสียงระเบิดจากธนูของแงชาย

ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงปืนจากไชยยันต์หรือดาริน ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบเชียบอยู่ในปริศนาอันไม่อาจทำนายได้ พรานใหญ่กับคนเหล่านั้นหายไปไหนเสียแล้ว!!

พรานทั้งสี่ที่รพินทร์ทิ้งไว้ให้ ก็ไม่มีใครสามารถจะคลี่คลายปัญหาข้อนี้ของหัวหน้าคณะเดินทางได้ ต่างก็ร้อนใจราวกับถูกไฟเผาไปด้วยกันทุกคน

"ตามเถิดครับ นายใหญ่ ถ้ามันยังไงเสียแล้ว"

บุญคำพูดมาโดยเร็ว

เชษฐาหันหน้าเครียด เต็มไปด้วยความกังวลขีดสุด ชั่งใจอยู่ครู่ก็ตัดสินมาอย่างคนรอบคอบว่า

"รออีกสักพัก ถ้ายังเงียบอยู่ ค่อยออกตาม"

ก่อนหน้าการระเบิดกระสุนนัดแรกของเชษฐาเพียงอึดใจเดียว รพินทร์กับแงซายเดินย่องตามกันไปตามด่านสัตว์เล็ก มุ่งสวนเข้าหาเสียงที่กำลังเลื้อยอย่างแช่มช้าเงียบกริบมาตามด่านสายใหญ่เบื้องหน้า ทั้งสองมีความคิดตรงกัน คืออ้อมเข้าดักทางด้านข้าง เพื่อที่จะเห็นตัวเจ้าของเสียงเลื้อยมานั้นในระยะใกล้ที่สุดที่จะเข้าใกล้ได้ โดยไม่เปิดโอกาสให้มันรู้ตัว

พรานใหญ่ไต่ข้ามห้วยแห้งเล็กๆ ขึ้นไปยังอีกฝั่งหนึ่ง แงซายก็ติดหลังขึ้นมา ทั้งสองมาทรุดตัวหมอบอยู่ข้างจอมปลวกใหญ่เบื้องหน้าเป็นซุ้มเถาวัลย์ และหมู่ไม้ใหญ่น้อยหนาทึบ ปกคลุมบริเวณนั้นไว้ราวกับมีหลังคาครอบ...มองไม่เห็นท้องฟ้า ด่านใหญ่ที่แยกพ้นทางออกมา แลเห็นอยู่เบื้องหน้าระยะห่างไม่เกิน 40 เมตร ทางด้านซ้ายมือของด่านเป็นบริเวณเนินโคกมุมก้อนหินใหญ่ลักษณะโค้งข้อศอก เจ้างูยักษ์จะต้องเลื้อยโผล่ให้เห็นออกมาจากมุมนั้น ถ้าหากมันยังคงคืบรุดหน้ามาตามทิศทางที่คำนวณไว้

แงซายลงหมอบพังพาบ เอาหูแนบพื้นฟังอีกครั้ง อึดใจเดียวก็ทรุดตัวขึ้นคุกเข่า จ้องตาเขานิ่งอยู่เช่นนั้นโดยไม่เอ่ยคำใด แต่หยิบลูกธนูติดระเบิดขึ้น เตรียมพาดสายอย่างระมัดระวัง และนั่นย่อมเป็นคำตอบที่ชัดเจนที่สุด ซึ่งรพินทร์ก็ไม่จำเป็นต้องถามเหมือนกัน

เขาก็จุดบุหรี่ขึ้นในบัดนั้น จ่อริมฝีปากเข้าไปชิดหูแงซาย

"คอยฟังสัญญาณยิงจากฉัน และพยายามยิงให้ปักส่วนใกล้เคียงกับหัวของมันมากที่สุดพอธนูปัก กระโดดลงลำห้วยทันที"

จอมขมังธนูแงซายพยักหน้า เหงื่อผุดซึม นัยน์ตาเบิกโพลง จับไปยังมุมทางด่านนั้นตาไม่กะพริบ รพินทร์ปลดเซฟไรเฟิลประจำมือแล้วค่อยๆ วางตรงหน้าในลักษณะที่จะหยิบฉวยขึ้นมาได้อย่างทันที เปลี่ยนบุหรี่ติดไฟมาถือพร้อมไว้ในมือขวา สายตาของเขาชำเลืองอยู่ในระหว่างสายชนวนที่ดอกธนูอันพาดสายของแงซาย และทางมุมด่านนั้น

ในบริเวณอันเป็นดงทึบเช่นนี้ แม้พายุเบื้องบนเหนือขึ้นไป จะยังคงโหมกระพืออยู่อย่างรุนแรง แต่ในช่องหุบมันก็มีความสงัดพอที่จะสดับฟังเสียงอะไรได้ตามสมควร และบัดนี้นิ้วที่ถือ

บุหรี่ของรพินทร์ ไพรวัลย์ สั่นน้อยๆ โสตของเขาแว่วเสียงสิ่งหนักๆ ค่อยๆ เคลื่อนลงมาตามทางด่านนั้นอย่างถนัดชัดเจนเป็นช่วงหยุดๆ หายๆ ได้ยินแม้กระทั่งเสียงก้อนหินพลิกลั่น ไม่มีปัญหา... อีกไม่กี่อึดใจข้างหน้านี่แหละ สิ่งที่เคลื่อนลงมาตามด่านช้างนั้น ก็จะต้องพ้นมุมออกมาปรากฏให้เห็น

จอมพรานกลั้นลมหายใจ ชำเลืองไปที่สีหน้าผู้ร่วมสถานการณ์โดยไม่ตั้งใจ ก็เห็นใบหน้าสีทองแดงนั้นเครียดเขม็งกรามขบนูนเป็นสัน มือหนึ่งกำแน่นอยู่ที่คันธนู อีกมือหนึ่งจับท้ายลูกธนูซึ่งบัดนี้บากหลังคล้องติดอยู่กับสายเรียบร้อย

ครั้นแล้ว เหตุการณ์ชนิดหนึ่งมันก็เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน ทั้งสองสะดุ้งเฮือกขึ้นสุดตัว เสียงไรเฟิลนัดหนึ่ง แผดกึกก้องแว่วสะท้อนมา ได้ยินอย่างถนัดกังวานซ่าไปทั้งลูกเขา!

ก่อนจะทันรู้สึกตัวเช่นไร ก็ตูมลั่นตามติดขึ้นมาอีกนัดในระยะเวลาที่ห่างไม่ถึงอึดใจ

ทั้งสองหันพรวดไปจ้องตากันด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวได้ถูก ยังไม่ทันจะอ้าปากเอ่ยคำใดแก่กันออกมา ทีนี้ก็ได้ยินเสียงตูม!...ตูม!...ตูม! นับนัดไม่ถ้วน เอ็ดอึงประสานกันแซ่ไปหมด ราวกับเกิดมีการต่อสู้กันขึ้นขนานใหญ่ เสียงปืนที่ระเบิดไม่เป็นส่ำเหล่านั้น ดังไกลมาจากทางด้านหมู่บ้าน ไม่ใช่ฝ่ายของไชยยันต์หรือดาริน ผู้สงบรอคอยเขาอยู่เบื้องหลังไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก

“เกิดอะไรขึ้นที่หมู่บ้านแล้ว!”

แงซายอุทาน เต็มไปด้วยความตระหนก ระคนประหลาดใจขีดสุด ซึ่งก็เป็นอาการเดียวกับพรานใหญ่ ผู้ตะลึงไปชั่วขณะ

ทันทีที่เสียงปืนดังสนั่นหวั่นไหว สะท้านไปทั้งดงทึบ ทั้งสองผู้นั่งหมอบตะลึงงันอยู่ ก็ได้ยินเสียงก้อนหินถล่มร่วงพรู ดังมาจากทางด่านข้างหน้าที่เฝ้าอยู่แล้ว ป่าก็แตกอู้ห่างออกไปทางด้านหนึ่งอย่างรวดเร็ว แงซายรีบทิ้งตัวก้มลงฟังอีกครั้ง พลางร้องลั่นออกมา

“มันไปแล้ว ผู้กอง! มันเปลี่ยนทิศ หันหัวแยกลงป่าทางด้านขวา”

“เราเสียแผนทางด้านนี้เสียแล้ว มันตกใจเสียงปืนผละไปเสียก่อน รีบไปเถอะ แงซาย ไม่รู้เกิดอะไรขึ้นกับพวกเราที่หมู่บ้าน”

พรานใหญ่ร้องบอกเร็วปรื๋อ เผ่นเข้ามาตบไหล่แงซายเตือนให้ลุกขึ้น แล้วกระโดดลงห้วยไต่กลับขึ้นอีกฟากหนึ่ง แงซายก็กระโจนตามติดอย่างว่องไวทันๆ กัน ทั้งสองครึ่งวิ่งครึ่งเดิน เลาะลัดตัดทางอย่างรีบร้อน บ่ายหน้าย้อนมายังตำแหน่งที่ทิ้งไชยยันต์ ดาริน และคะหยิ่นไว้ **ตลอดเวลาที่จ้ำอ้าวมา เสียงปืนยังคงดังติดต่อกันอยู่เช่นนั้นอย่างไม่ยอมหยุด มันเป็นการระดมยิงอย่างขนานใหญ่ทีเดียว นับนัดไม่ถ้วนและคาดไม่ถูกด้วยว่ามันจะสิ้นสุดลงเมื่อใด**

ไชยยันต์ ดาริน และคะหยิ่น กระสับกระส่ายหน้าตาตื่นตกใจอยู่ก่อนแล้ว พอรพินทร์กับแงซายโผล่ย้อนกลับมา ทั้งสามก็กระโจนออกจากที่กำบัง สีหน้าของแต่ละคนบอกความตระหนกและงุนงงจนไม่อาจบรรยายได้ และแม้ทั้งสองฝ่ายจะมายืนหน้าตื่นเลิกลั่ก จ้องกันอยู่ในขณะนี้แล้ว เสียงปืนทางด้านหมู่บ้านจะสงบลงก็หาไม่

มันคงตูมตามสนั่นหวั่นไหวอยู่เช่นนั้น

“ตะลุมบอนใหญ่แล้ว!...”

ไชยยันต์ละล่ำละลักออกมา

“ให้จ้าวหักคอเถอะ เดาไม่ถูกเลยว่า เกิดกลียุคอะไรขึ้นกับพวกเราที่หมู่บ้านโน่น”

“รีบกลับเถิดครับ ถ้ามันยังไงเสียแล้ว!”

รพินทร์พูดแค่นั้น ก็ออกเดินอ้าวนำไปเบื้องหน้าโดยเร็ว ชนิดไม่ยอมให้เสียเวลาแม้แต่นิดหนึ่ง ไชยยันต์กับดารินเผ่นติดตามมาอย่างกระชั้นชิด ทั้งหมดเร่งฝีเท้าเต็มที่ ซักถามพูดจากันไปพลาง

“ทางด้านคุณกับแงซายว่าไง?”

“มันกำลังจะโผล่ออกมาให้เห็นอยู่แล้ว พอดีเสียงปืนทางโน้นดังเป็นข้าวตอกแตกเสียก่อน มันก็เลยเบนหัว ผละถอยกลับไป บังเหลี่ยมก้อนหินกันอยู่นิดเดียวเท่านั้น ถ้าไม่มีเสียงปืนดังขึ้นเสียก่อนทำให้มันตกใจ ป่านนี้แงซายได้ยินแล้ว”

“แน่ใจหรือว่า ไอ้งูยักษ์ตัวนั้น กำลังจะโผล่ออกมาขณะที่คุณดักอยู่กับแงซาย โดยมันไม่เปลี่ยนทิศทางอ้อมย้อนไปเล่นงานพวกเราที่หมู่บ้าน โดยปล่อยให้เราดักมันเก้ออยู่ทางนี้”

ไชยยันต์ถามแทบจะไม่หายใจ

“แน่ใจที่สุด ผมได้ยินแม้แต่เสียงที่มันเลื้อยใกล้เข้ามา ห่างไม่ถึง 60 เมตรเท่านั้น ถ้าไม่ใช่เพราะก้อนหินใหญ่บังก็คงมองเห็นตัวแล้ว”

“แล้วถ้างั้น...มันเกิดอะไรขึ้นที่หมู่บ้าน”

คราวนี้ไชยยันต์เอ่ยมาเหมือนกระซิบ จ้องหน้าเขาตาไม่กระพริบ หน้าซีด

“นั่นนะซิครับ มันเป็นปริศนาที่ทำให้ผมร้อนใจจนบอกไม่ถูกไปหมดแล้ว ผมสังหรณ์เสียแล้วว่า มันจะเป็นอย่างที่คุณไชยยันต์เคยสันนิษฐานให้ข้อคิดไว้ คือไอ้งูยักษ์จะต้องมีอยู่ด้วยกันสองตัวเป็นคู่กัน ตัวหนึ่งเลื้อยมาให้เห็นและเราตามรอยเข้ามาหมายเผชิญหน้ามันอยู่นี่ ส่วนอีกตัวหนึ่งวกอ้อมเข้าอีกด้านหนึ่งโดยเราไม่รู้ตัว เข้าเล่นงานทางหมู่บ้านและปะทะกับพวกเราทางโน้นขึ้น แต่ประเดี๋ยวก็รู้”

คำพูดของเขาทำให้ไชยยันต์นิ่งเงียบไปในทันทีนั้น ไม่มีใครเอ่ยปากอีก นอกจากจะเร่งฝีเท้ากันอย่างเต็มที่ ใจแทบไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

พอลงจากเนินเขา ขึ้นบริเวณไร่กล้วย เสียงปืนที่ดังแซ่สำราวกับประทัดตรุษจีนติดต่อกันอยู่พักใหญ่ ก็ซาสงบไปอีก ครู่เดียวก็พากันเดินมาอย่างรีบรุด ใกล้จะถึงเขตหมู่บ้าน ต่างก็ได้ยินเสียงพูดจาเอะอะอึงคะนึงแว่วมาจากหมู่บ้านนั้นฟังไม่ได้ศัพท์ แต่สำเนียงที่ได้ยินเหล่านั้น พอจะสำเหนียกได้ว่าเต็มไปด้วยความตื่นตระหนกตกใจเหลือที่จะกล่าว

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น ทั้งห้าคนก็ตรงเข้ามาถึง ต่างใจหายวาบที่มองเห็นคนทั้งหลายยืนออกันอยู่เต็มลานบ้าน เรือนหลังหนึ่งพังทลายลงมาราพณาสูรอยู่กับพื้น และกองเลือดแดงฉานละเลงไว้เปรอะไปตลอดทั้งลานบ้านอันกว้างขวาง พวกนั้นหันมาเห็นก็ร้องบอกกัน พร้อมกับพากันวิ่งพรูเข้ามารับ ส่งเสียงรายงานแซ่สนั่นฟังไม่ได้ ดารินกับไชยยันต์ก็ออกวิ่งตรงเข้าไปอย่างรวดเร็ว ร้องเรียกหาเชษฐา พอเห็นตัว ทั้งเพื่อนและน้องสาวก็เข้าไปจับตัวหัวหน้าคณะไว้ ซักถามข้อความแทบจะไม่หายใจ

กว่าทั้งสองฝ่ายจะรู้เรื่องของกันและกันตลอด ก็กินเวลาไม่ต่ำกว่าสิบนาที รพินทร์ถอนใจยาวเมื่อทราบว่าไม่มีใครเป็นอันตรายมากมายนัก จับมือเชษฐาไปบีบแน่น

“พวกเราที่หมู่บ้านนี่ปลอดภัยได้ ก็เพราะความรอบคอบถี่ถ้วนของคุณชายแท้ๆ ผมเองยังคิดไม่ถึงว่าอีกตัวหนึ่ง มันจะดอดเข้ามาตีท้ายครัว ถ้าคุณชายไม่ลงมาจากเรือนและเห็นมันก่อนเป็นคนแรกยิงปะทะไว้ ป่านนี้ไม่ใครก็ใครคงเสร็จกันไปบ้างแล้ว”

เชษฐาเองบัดนี้ก็เต็มไปด้วยความปีติยินดีเช่นกัน ที่เห็นรพินทร์กับคณะพากันกลับมาอย่างปลอดภัย

“นี่แปลว่ามันมีสองตัวแน่แล้วหรือ?”

หัวหน้าคณะถาม ยังไม่คลายความตื่นเต้นต่อเหตุการณ์ พรานใหญ่หยิบชายผ้าขาวม้าที่เคียนเอวอยู่ขึ้นเช็ดเหงื่อปนละอองฝนบนใบหน้า ที่หน้าผากของเขาเต็มไปด้วยริ้วรอย

“เห็นจะไม่มีปัญหาหรอกครับ เหตุการณ์ครั้งนี้มันพิสูจน์ให้เราเห็นชัดอยู่แล้ว เจ้าตัวหนึ่งก็คือตัวที่ผมกับแงซายกำลังดักคอยมันอยู่ อีกตัวหนึ่งก็คือตัวที่แยกมาอีกทางหนึ่งโดยเราไม่รู้ระแคะระคาย จนปะทะกับคุณชาย เสียงปืนทางนี้ ทำให้อีกตัวทางด้านโน้นชะงัก ไหวทันหลบไปเสียก่อน”

เชษฐาครางในลำคอ แล้วมองไปทางไชยยันต์ ผู้ยืนกัดริมฝีปากอยู่กระซิบต่ำๆ

“ถ้างั้นข้อสันนิษฐานของแกก็ถูกต้อง ไชยยันต์ เสียดายเหลือเกินที่แกกับรพินทร์ไม่ได้อยู่ที่นี่ด้วยในขณะนั้น พวกเราทางนี้เกือบตายกันทุกคน อดนึกเสียวไม่ได้ว่า...มันกลืนทั้งห้าคนเข้าไปก่อนแล้ว ถึงได้ผ่านเข้ามาจนถึงหมู่บ้านนี่ เพราะไม่ได้ยินเสียงระเบิด หรือเสียงปืนที่คอยฟังอยู่เลย”

ไชยยันต์ห่อไหล่ลง ทำตัวสั่นสยดสยิว

“ถ้าไม่ใช่เพราะเสียงปืนของแกทางนี้ ไอ้ตัวนั้นก็คงจะเสร็จแงซายกับรพินทร์ไปแล้ว มันกำลังจะโผล่ออกมาเป็นเป้าอยู่รอมร่อทีเดียว พวกเราก็ใจหายใจคว่ำหมด ที่ได้ยินเสียงปืนทางนี้ยังกับเกิดสงคราม ว่าแต่แกเถอะ เป็นอะไรบ้างหรือเปล่า ขายังไม่ค่อยยังชั่วดีเลย ตะลุมบอนกับไอ้ยักษ์เข้าให้แล้ว”

ราชสกุลหนุ่มใหญ่หัวเราะ ก้มลงมองดูขาตัวเอง

“เหตุการณ์ในตอนนั้น ทำให้ลืมคิดถึงเรื่องขาหรืออะไรทั้งสิ้น แต่ถ้าไม่ได้บุญคำ ป่านนี้ก็คงจะถูกลำตัวมันบดแหลกไปแล้ว ฟาดกับมันไปตามเรื่องเพราะความจำเป็นมันบังคับ อีตอนนั้น

ชุลมุนชุลเกกันดีเหลือเกิน น่าดูยิ่งกว่าคราวรบกะไอ้แหว่งเสียอีก เจ้าประคุณเอ๊ย!...ไม่รู้ใครเป็นใครวิ่งกันตับแทบทรุด แต่นับว่าโชคดีมากที่พวกเราส่วนมากไม่ถึงกับเสียสติ ช่วยกันระดมยิงได้อย่างพร้อมเพรียง แต่งั้นจันก็เกือบเสร็จไปแล้ว"

เชษฐาเล่าถึงเหตุการณ์ตอนนั้น ให้ฝ่ายที่ไม่ได้อยู่ร่วมด้วยได้ทราบโดยละเอียดอีกครั้ง นับตั้งแต่เห็นมันโผล่มาและกระสุนไรเฟิลนัดแรกของเขาระเบิดขึ้น ไชยยันต์กับดารินพลอยขวัญหายไปด้วย

"คราวนี้เห็นมันชัดกับตาแล้ว"

ประโยคสุดท้าย หัวหน้าคณะพูดแหบๆ กระเดือกน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ มองจับไปยังพรานใหญ่ผู้สงบนิ่งอยู่

"ผมกล้าพนันว่ามันใหญ่กว่าไดโนเสาร์ เท่าที่เคยเห็นจากโครงกระดูกในพิพิธภัณฑ์เสียอีก ลูกปืนของเราดูเหมือนจะทำอะไรมันไม่ได้เลย ทั้งๆ ที่ถูกไปนับไม่ถ้วนอย่างถนัดทั้งนั้น"

รพินทร์งันไปครู่ ยังไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น เดินออกไปสำรวจพิจารณารอยเลือด ที่กองเรี่ยราดอยู่ตลอดบริเวณอันกว้างขวางนั้นอย่างถี่ถ้วน แงซายก็ตามติดออกไปด้วย สีหน้าของเขาเงียบขรึม แสดงอาการใคร่ครวญหนัก แล้วพยักหน้า เรียกบุญคำผู้ร่วมเหตุการณ์อยู่กับเชษฐาอย่างใกล้ชิดเข้าไปซุบซิบสอบถามอะไรอยู่อีกครู่ใหญ่ ก็เดินกลับมาที่คณะนายจ้าง ซึ่งบัดนี้ชุมนุมกันอยู่ที่เรือนพัก ทุกคนเห็นดวงตาเครียดเคร่งเปี่ยมไปด้วยความกังวลหนักคู่นั้น เป็นประกายแห่งความหวังขึ้น

"ผมตรวจดูรอยแล้วครับ..."

พรานใหญ่พูดแผ่วต่ำ ดูดควันบุหรี่จนแก้มตอบ

"มันถูกฉกรรจ์ไปไม่น้อยทีเดียว รู้สึกว่ากระดูกกลางลำตัวบางส่วนจะหักด้วย ถ้าคำนวณไม่ผิด ไอ้ยักษ์ตัวนี้คงไปไม่รอด มันต้องตายแน่ ช้าหรือเร็วเท่านั้น มันช็อก นอนนิ่งไปพักหนึ่งไม่ใช่หรือครับ ก่อนที่จะถอยหนีไป"

เชษฐาลืมตาโพลง สีหน้าดีขึ้น มองดูเขาตื่นๆ

"ใช่! มันฟุบนิ่งไปพักใหญ่ ตอนที่พวกเราระดมกันซัลโว ขณะที่มันยกหัวขึ้นจะคาบจันพอขาดเสียงปืนชุดนั้น หัวมันก็ซบดินนิ่งไปทีเดียว แต่ลงท้ายก็เห็นมันลากตัวไปได้ ดูจะคล่องแคล่วรวดเร็วดีเสียด้วย ตอนที่เข้าเขตป่า"

"นั่นเห็นจะเป็นสัญชาตญาณหนีเอาตัวรอดครั้งสุดท้ายของมัน แต่แบบนี้ไปไม่ได้ไกลนักหรอกครับ งูถ้าลงกระดูกหักมันก็หมดกำลังเท่านั้น จะว่าลูกปืนของเราทำอะไรมันไม่ได้เลยก็ไม่ถูกนัก ผมเคยเรียนไว้แล้วว่า ถ้าถูกเข้าเหมาะๆ มันก็ต้องเสร็จเหมือนกัน นัดแรกที่คุณชายยิงถูกลูกนัยน์ตาของมัน วิถีกระสุนคงจะเฉียงออกมาทางด้านอื่นเสีย ถ้าผ่านตรงเข้าสมองนัดนั้นคงจะอยู่กับที่แล้ว ทีนี้หัวมันใหญ่โตเสียจนกระทั่งลูกปืนจับเป้าสำคัญไม่ถนัด ประกอบกับเป็นสัตว์ประเภทที่ตายยากอยู่แล้ว"

“คุณเชื่ออย่างนั้นหรือ?”

เชษฐาถามย้ำอีกครั้งเหมือนจะไม่แน่ใจ

“ผมกับแงซายจะออกตามมันเดี๋ยวนี้แหละครับ จัดการไอ้ตัวนี้ให้เสร็จสิ้นไปก่อน เพราะมองเห็นทางสะดวกแล้ว สำหรับอีกตัวค่อยว่ากันทีหลัง”

หัวหน้าคณะนิ่งเหมือนจะชั่งใจอยู่ครู่ แล้วก็พยักหน้า

“ตกลง ดีเหมือนกัน ความจริงพวกนี้จะตามมันไปแล้วตอนที่มันผละหนี แต่ผมห้ามไว้เอง เพื่อรอความเห็นจากคุณก่อน คิดถึงเรื่องขาเขยกของผมนี่แล้ว เจ็บใจทุกที อยากจะไปด้วยก็เดินตามไม่ไหว ต้องอยู่โยงทุกครั้ง”

ไชยยันต์เข้ามาตบไหล่เพื่อนอย่างปลอบใจ

“อย่าใจร้อนเชษฐา อีกไม่นานแกคงหายเรียบร้อย และเป็นได้บุกบั่นเคียงบ่าเคียงไหล่กับพวกเราแน่นอน สำหรับคราวนี้ก็นับว่าเป็นบุญอย่างยิ่งแล้ว ที่แกขาเจ็บเลยอยู่โยงที่หมู่บ้านนี่ ถ้าบังเอิญแกขาไม่เจ็บไปกับพวกเราด้วย ไอ้ยักษ์นั่นโผล่มาทางนี้อย่างที่แล้ว จะไม่มีใครแก้ไขสถานการณ์ได้ มันคงเอาใครไปกินได้บ้างเป็นแน่ แต่นี่ทั้งๆ ที่เป็นคนพิการ แกก็ยังฟาดกับมันได้อย่างน่าดู จนกระทั่งมันเป็นฝ่ายเปิดอ้าวไป นับว่าแกสามารถเกินคนขาหักธรรมดามากนัก”

รพินทร์ไม่ยอมเสียเวลาอีกเลยแม้แต่นาทีเดียว โบกมือเรียกบุญคำกับจัน ให้สมทบติดตามเพิ่มเติมไปอีกสองคน เพื่อสำหรับให้เป็นพรานคุ้มกันไชยยันต์กับดาริน ในกรณีเขากับแงซายต้องแยกไปเพียงสองคนตามแผน คงทิ้งให้เกิดกับเสย่อยู่กับเชษฐา เพราะแน่ใจว่าคงไม่มีเหตุร้ายอะไรเกิดขึ้นทางด้านหมู่บ้านอีก

แล้วทั้งหกคน สมทบด้วยคะหยิ่นอีกคนหนึ่ง ซึ่งขอติดตามไปด้วยตามเดิม รวมเป็นเจ็ด ก็ผละจากหมู่บ้าน ติดตามรอยเจ้างูยักษ์ลำบากตัวนั้นอย่างรีบเร่ง โดยเว้นระยะห่างกันเพียง 15 นาที นับตั้งแต่เวลาที่มันผละหนีไป

ในครั้งนี้ บุญคำทำหน้าที่แกะรอยนำไปเบื้องหน้า โดยเริ่มจากดงด้านที่เห็นมันเลื้อยหายเข้าไปนั้น พายุฝนขณะนี้ซาสงบลงแล้ว ป่าเปียกชุ่มชื้น รอยไปของมันแลเห็นได้ถนัดชัดเจน เพราะเป็นทางราบลู่ไปในพุ่มไม้ราวกับใครลากท่อนซุงขนาดใหญ่ผ่านไป มิหนำซ้ำเลือดยังปรากฏติดอยู่พื้นและกิ่งใบของต้นไม้เหมือนเทถังสีระไว้เป็นหย่อมๆ ผิดกับรอยเลือดเพียงจางๆ เมื่อครั้งที่ถูกยิง คราวเอาควายไปกินมากนัก บอกให้ทราบชัดว่า...บาดแผลที่ปรากฏตามร่างกายของมัน จะต้องฉกรรจ์เหวอะหวะไม่น้อยทีเดียว หาไม่เช่นนั้นแล้วเจ้าอสูรเลือดเย็นจะไม่มีเลือดออกมากมายถึงเพียงนี้

มันเป็นการตามรอยกันอย่างสะดวกสบาย เหนือกว่าการตามรอยสัตว์อื่นใดที่แล้วมาทั้งนั้น ทางไปอันพรวดพราดอย่างตกใจและคิดหนีของมัน ทำให้บริเวณที่รกทึบแต่แรกราบเรียบกลายเป็นทางด่านขึ้นกลายๆ

ทั้งหมดเร่งฝีเท้าไปตามรอยเลื้อยของมันอย่างแข่งกับเวลา และไม่จำเป็นต้องคอยคิดระแวงระวังตัวเกินไปนักว่ามันจะหลบซุ่มดักคอยอยู่ที่ใด ทั้งนี้เพราะความใหญ่โตมโหฬารผิดกับสัตว์โลกทั้งหลายนั่นเอง ถึงอย่างไรก็ตาม มนุษย์จะต้องเป็นฝ่ายเห็นมันได้ก่อนเสมอ โดยการตามรอยเลื้อยของมันไปเช่นนี้ เชื่อได้แน่ว่ามันไม่มีทางที่จะทำอุบายเร้นตัวคอยดักทำร้ายโดยไม่ให้ฝ่ายมนุษย์รู้ตัวล่วงหน้าได้เหมือนสัตว์ลำบากอื่นๆ อีกประการหนึ่ง **เจ้าสัตว์ดึกดำบรรพ์ยุคไดโนเสาร์ตนนี้ ก็ไม่ใช่สัตว์ประเภทมีเล่ห์เหลี่ยมเพทุบายอย่างไอ้กุด ไอ้มหิงสา หรือว่าไอ้แหว่ง ดังนั้นความหวั่นเกรงว่าจะถูกเล่ห์กล จึงเป็นอันหมดปัญหาไป**

คงมีแต่อย่างเดียวเท่านั้น คือถ้าประจันหน้าพบเห็นกันเข้าเมื่อใด ทำอย่างไรจึงจะสังหารมันได้อย่างฉับพลันเฉียบขาด ก่อนที่ฝ่ายมนุษย์จะเพลี่ยงพล้ำขึ้น สำหรับสัตว์ที่ทรหดอดทนและตายยากเช่นนั้น

รอยนั้น นำอ้อมคดเคี้ยวไปตามตีนเขาอันเอียงลาดประมาณ 45 องศา เป็นดงดิบ ไม้ใหญ่ยืนตระหง่านสูงชะเง้อม แผ่กิ่งก้านสาขาบังไว้ทึบ ชนิดที่แสงแดดแทบไม่มีโอกาสส่องผ่านลงมาได้ อากาศอับชื้นและชวนให้ตะครั่นตะครออย่างไรพิกล หนทางเดินก็ยิ่งลำบากขึ้น เพราะพื้นเต็มไปด้วยใบไม้หล่นลงมาปกคลุมทับถมกันด้วยกาลเวลาอันเหลือที่จะคณานับได้ ทำให้อากาศเต็มไปด้วยกลิ่นใบไม้เน่า และสาบของเห็ดราบางชนิด มองเห็นสิ่งต่างๆ ได้เป็นเงาตะคุ่มรางๆ ในระยะไม่เกิน 20 เมตร

บางแห่งเท้าซึ่งเหยียบบนพื้นที่ปกคลุมด้วยใบไม้นั้น จมลึกลงไปจนเกือบถึงเข่า ยากที่จะเคลื่อนไปโดยเร็วและเงียบลงได้อย่างเช่นที่ทุกคนต้องการ ไม่มีร่องรอยของสัตว์สี่เท้าชนิดใดอาศัยหากิน หรือเดินผ่านทางนี้มาก่อนทั้งสิ้น นอกจากสัตว์ประเภทเลื้อยคลาน และพวกหนอนตัวใหญ่ๆ

ทางไปของเจ้างูยักษ์ยังบริเวณนี้ และเป็นร่องประหนึ่งในเรือชะล่าแล่นไปบนบก

ยิ่งลึกเข้าไป การเดินก็ยิ่งลำบากขึ้นทุกขณะ สองสามครั้งที่ไชยยันต์ก้าวเหยียบลงไปบนพื้นที่ปกคลุมไปด้วยใบไม้หนาทึบนั้น แล้วก็เสียหลักถลำวูบทำท่าจะจมมิดหายไปเหมือนตกหลุมอันซ่อนอยู่ข้างใต้ แต่รพินทร์กับแงซาย ผู้เดินเคียงอยู่ใกล้ๆ ช่วยกันหิ้วปีกรั้งไว้ได้

บุญคำเอง...ผู้นำไปเบื้องหน้า ก็ล้มฟาดลงครั้งหนึ่ง เพราะเหยียบลงไปไม่พบพื้น นอกจากใบไม้ที่สุมอยู่เป็นเครื่องพรางตา กลิ้งโครมครามลงไปตามระดับราบนั้น แล้วไปติดกับต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ที่ยืนต้นดักอยู่ห่างจากระดับที่ทุกคนยืน ใจหายใจคว่ำอยู่ลงไปประมาณ 15 เมตร จันปลดเชือกที่คล้องติดเอวอยู่ทำเป็นบ่วงบาศไว้ได้ ก็ค่อยๆ ลากร่างของพรานเฒ่า ซึ่งมีอาการเหมือนกับว่าว่ายอยู่บนกองใบไม้ กลับขึ้นมาถึงที่เก่า ทุลักทุเล

“โอ้โฮ! หุบหรือเหวก็ไม่รู้ อยู่ข้างล่าง ตีนเหยียบลงไปไม่ถึงพื้นเลย มีแต่ใบไม้พรางตัวไว้ทั้งนั้น”

บุญคำร้องออกมาพร้อมกับสบถพำ หน้าตาตื่น มองไปรอบด้านอย่างหวาดๆ รพินทร์ก็กระดิกนิ้วเรียกคะหยิ่นผู้เดินอยู่รั้งท้ายขึ้นมา

“คะหยิ่น เจ้าชำนาญอยู่ในดงแบบนี้เหนือกว่าพวกเขา เพราะฉะนั้นเจ้าจงนำทางไปข้างหน้า”

คะหยิ่นยิ้มร่าออกมาเป็นครั้งแรก ยืดอกขึ้น

“ใช่แล้ว ไม่มีใครชำนาญป่าแถบนี้ไปกว่าคะหยิ่น แต่ตาบุญคำถือว่ารู้ทางดีกว่าคะหยิ่นออกนำมา คะหยิ่นก็อยากจะดูเหมือนกัน คะหยิ่นอยากเห็นตาเฒ่าตกลงไปในบ่อต่อหลุม ถูกแทะเหลือแต่กระดูก”

พรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึม แยกเขี้ยว คำรามออกมาอย่างหัวฟัดหัวเหวี่ยง

“โธ่! ไอ้ชิบหายนี่ ก็เอ็งทำไมไม่นำมาเสียแต่แรก ชิๆ เดี๋ยวพัดก็ซัดเปรี้ยงให้เท่านั้น หนอยแน่ะ เสือกบอกเสียด้วย ว่าอยากเห็นข้าถูกต่อหลุมแทะเหลือแต่กระดูก ถึงเหลือแต่กระดูกข้าก็เตะเอ็งได้วะ คะหยิ่น”

ทุกคนหัวเราะกันขึ้นได้เป็นครั้งแรก ท่ามกลางบรรยากาศอันเครียดหนักนั้น บุญคำค้อนหัวหน้าบ้านหล่มช้างปะหลับปะเหลือก ทำปากหมุบหมิบอยู่เช่นนั้น คะหยิ่นยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไม่กล่าวเช่นไร ลุยทะเลใบไม้แห้งสวบๆ นำไปเบื้องหน้าอย่างชำนาญทาง

ทุกคนเดินตามรอยของคะหยิ่นไปอย่างระมัดระวัง ไม่มีใครกล้าแยกห่างไปทางอื่นนอกจากจะเข้าแถวเรียงเดี่ยว จันลงมาอยู่รั้งท้ายปิดหลังขบวน หัวหน้าบ้านหล่มช้างนำเดินขึ้นไปในระดับสูง เหนือรอยของงูยักษ์ที่ปรากฏเป็นทางอันบุญคำใช้เป็นร่องเดินตามนั้นขึ้นมา บางขณะก็ตัดลงมาเดินอยู่ในลำดับที่ต่ำกว่า สลับกันไปมาอยู่เช่นนั้น

พักใหญ่จึงมาหยุดยืนนิ่งอยู่บริเวณหนึ่ง มีลำต้นของไม้ใหญ่ที่ชูยอดขึ้นไปชนิดแหงนคอตั้งบ่า ยืนเรียงรายกันอยู่ห่างๆ ปราศจากต้นไม้ขนาดเล็ก หรือพวกวัชพืชที่อาศัยขึ้นเกะกะตามดิน แม้แต่ต้นเดียว เห็นแต่พื้นใบไม้แห้งสีคล้ำปกคลุมไว้อย่างสม่ำเสมอตามลักษณะของพื้นที่ราวกับจะมีใครมาเกลี่ยไว้

รอยของงูยักษ์ที่เลื้อยเป็นทางมาตลอด บ่ายหน้าลงไปยังระดับลาดต่ำ เห็นพื้นใบไม้ตรงนั้นกระจุยกระจายผิดไปกว่าทุกตอนราวกับว่า น้ำหนักตัวอันมากมายที่เลื้อยผ่านตอนนั้น ทำให้มันจมมิดหายลงไปภายใต้รอยเลือด ที่เริ่มจะจางห่างไปนับแต่ได้เริ่มสาวรอยมาเป็นลำดับนั้น ปรากฏกองอยู่มากมายตรงตำแหน่งนี้อีกครั้ง แสดงว่ามันหยุดอยู่ขณะหนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจเลื้อยลงไปทางนั้น

คะหยิ่นชี้มือลงไป ปากบอกขึ้นลอยๆ ว่า

“มันลงไปทางนี้!”

บุญคำเอื้อมมือมาไสหัวนายบ้านหล่มช้าง พูดมาเสียงขุ่นๆ

“ไอ้เวร! อย่าว่าแต่เอ็งเลยวะ ลูกหมามันก็บอกได้ เห็นรอยอยู่ทนโท่”

เจ้านักเลงชาวดอยยิงฟัน ยืดอกขึ้นอีกครั้ง

“แต่ถ้าไม่มีคะหยิ่นเป็นคนนำ ก็จะไม่มีใครตามมันลงไปได้ มันมุดไปใต้ใบไม้แห้งแล้วไปโผล่ที่ขอบเหวตีนเขาลูกนี้ คนหรือสัตว์อื่นขืนมุดทะเลใบไม้ตอนนี้ ก็ต้องไม่โผล่อีกแล้ว”

“หมายความว่ายังไง บริเวณที่มันลงไปนี่ เป็นกองใบไม้ลึกมากหรือ?”

พรานใหญ่ถามมาโดยเร็ว

“ถ้ากวาดใบไม้เหล่านี้ออกไปหมด...”

คะหยิ่นว่า

“บริเวณตรงนี้เป็นหุบตัดลึกลงไป ใบไม้กองสูงท่วมขึ้นมา มันลึกสักเท่าใดพ่อของคะหยิ่นก็บอกไม่ได้ ใครไม่รู้เดินลงไปก็จมหาย ก่อนที่พ่อของคะหยิ่นจะมาค้นพบ หลายคนมาแล้วจมหายลงไปที่หุบใบไม้นี้ไม่เคยโผล่ ระยะที่จะจมลงไป...ห่างจากต้นรังต้นนี้ลงไปถึงต้นยูงใหญ่ข้างล่างที่เห็นอยู่นั่น ต่อจากนั้นลงไปแล้วก็พอจะเดินไปได้”

รพินทร์ยกแขนขึ้นปาดเหงื่อที่ใต้จมูก กะคำนวณดูตามคำบอกของคะหยิ่น เขตอันตรายที่หัวหน้าบ้านหล่มช้างว่า มันเป็นระยะห่างประมาณ 30 กว่าเมตร

“พอมีทางอื่นที่อ้อมไปได้โดยปลอดภัยบ้างไหม?”

คะหยิ่นสั่นหัว

“ถ้าจะตัดทางลงไปยังขอบเหวตีนเขาลูกนี้ คะหยิ่นยังค้นไม่พบว่าจะมีทางไหนที่เดินไปได้ ทุกด้านและทุกก้าวที่เหยียบลงไปในบริเวณนี้เป็นเหวใบไม้ทั้งสิ้น พบแต่ว่าระหว่างต้นรังกับต้นยูง เป็นที่แคบที่สุด”

“แล้วพวกเราจะมีวิธีผ่านลงไปได้ยังไง โดยไม่จมหายไปอย่างเจ้าว่า?”

“เอาเชือกของทุกคน มาผูกต่อกันเข้า...”

เจ้านักเลงชาวดอย ลูกหล่มช้างโดยสายกำเนิดอธิบาย

“ปลายข้างหนึ่ง ผูกติดกับต้นรังไว้ ปลายอีกข้างหนึ่งคะหยิ่นจะเอาติดตัวไป คะหยิ่นจะผ่านเหวใบไม้นี้ไปด้วยการเลื้อยอย่างเช่นที่คะหยิ่นเคยทำ เมื่อถึงต้นยูงก็จะผูกเชือกไว้อีกด้านให้ตึงเป็นสะพาน พวกเราใช้สายเชือกสะพานนี้ ไต่เลื้อยลงไปทีละคน”

“เลื้อย?”

รพินทร์ร้อง เบิกตาโตจ้องหน้า คะหยิ่นพยักหน้ายิ้มอย่างภาคภูมิ

“ใช่แล้ว”

“เจ้าแน่ใจหรือว่า เจ้าจะไม่จมหายลงไป”

“ถ้าเดินก็จม ถ้าเลื้อยอย่างคะหยิ่น ก็พอลงไปถึงต้นยูงนั่นได้”

“เจ้าเคยมาก่อนแล้วหรือ?”

“คะหยิ่นเคยมาหลายครั้งแล้ว พ่อสอนไว้ตั้งแต่คะหยิ่นยังเล็กๆ อยู่ พรานใหญ่อย่าสงสัยคะหยิ่นทำได้”

เสียงของคะหยิ่นเต็มไปด้วยความมั่นใจ ระหว่างที่เขากำลังจ้องหน้าเจ้านักเลงชาวดอยเพื่อการตัดสินใจอยู่นั้น ไชยยันต์กับดารินเป็นเพียงสองคนในคณะ ที่ไม่สามารถจะเข้าใจการพูดจาได้โดยปราศจากการแปล หันไปดูหน้ารพินทร์เหมือนจะถาม เพราะเห็นซุบซิบปรึกษาอะไรกับคะหยิ่นอยู่เป็นเวลานาน ซึ่งแงซายก็ดี บุญคำหรือจันก็ดี ขณะนี้มัวแต่ฟังการโต้ตอบนั้นอยู่ด้วยความตื่นเต้นสนใจ จนลืมที่จะถ่ายทอดออกมาให้เจ้านายสองคนทราบอย่างเคย

แล้วรพินทร์ก็อธิบายให้นายจ้างทั้งสองทราบในแผนการ และคำบอกเล่าของคะหยิ่น

“ถ้าบริเวณตรงนี้เป็นเหวใบไม้อย่างคะหยิ่นว่าจริง จะเดินไปหรือจะเลื้อย...มันก็ควรจมหายลงไปเหมือนกันนั่นแหละ เพราะน้ำหนักตัวมันไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปสักเท่าไหร่”

ดารินพูดเบาๆ หรี่ตามองลงไปยังพื้นใบไม้ที่เป็นระดับปูลาดลงไป อันมองผาดๆ ว่าน่าจะเหยียบลงไปได้

“ผมกำลังคิดอยู่เหมือนกัน ในข้อนี้ แต่รู้สึกว่ามันต้องเป็นเหวลึกและใบไม้สามารถจะแน่นแข็งพอที่จะรับน้ำหนักได้จริงๆ สังเกตดูที่รอยของไอ้งูยักษ์นั่นมันเลื้อยลงไป มันไม่ได้เลื้อยไปบนผิวใบไม้อย่างที่เราเห็นกันมาตลอด แต่มันจมหายลงไปเลย เหมือนดำน้ำหรือไม่ก็ชำแรกแผ่นดินหายไปงั้นแหละ ทีนี้งูมันมุดใบไม้ไปได้ เราทำไม่ได้อย่างมัน ขืนจมก็หายใจไม่ออกเท่านั้นเอง แล้วคะหยิ่นก็บอกว่ามันลึกเสียด้วย มีคนมาจมตายกันที่นี่หลายคนแล้ว ซึ่งมันก็น่าจะรวมถึงสัตว์อื่นๆ ที่หลงเข้ามาด้วย”

“แล้วคะหยิ่นว่าจะเลื้อยไปบนผิวใบไม้เหล่านี้?”

“มันว่ายังงั้นครับ มันบอกว่ามันเคยมาแล้ว”

นักผจญภัยสาวเม้มริมฝีปากแน่น แล้วสั่นหน้าอย่างไม่เห็นด้วย แต่ไชยยันต์เสริมมาว่า

“ผมคิดว่าควรจะเป็นไปได้นะ ความชำนาญเฉพาะตัวของมนุษย์เรา มันไม่เหมือนกันหรอก อีกอย่างหนึ่งถ้าจะถือตามหลักความจริง มันก็มีเหตุผลควรเชื่อได้บ้างเหมือนกัน ถ้าเราเดินน้ำหนักของตัวทั้งหมด มันไปอยู่ที่ขาทั้งสองข้าง ซึ่งแปลว่าน้ำหนักถ่วงเต็มที่ทีเดียว แต่ถ้าเรานอนราบลง น้ำหนักมันแบ่งเฉลี่ยออกไปได้ และอะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า คะหยิ่นเคยทำก่อนแล้วจะต้องรู้ดี อีกอย่างหนึ่งเราก็มีสายเชือกข้างหนึ่งมัดติดต้นไม้อยู่แล้ว พลาดพลั้งยังไงก็ยังช่วยดึงตัวคะหยิ่นขึ้นมาได้”

“เอาละ สมมติว่าเราผ่านปัญหาข้อนี้ไปได้นะ แต่คิดอะไรกันบ้างหรือเปล่า...”

ดารินเอ่ยเบาๆ ต่อมาด้วยวิสัยอันรอบคอบถี่ถ้วน อันเป็นลักษณะเดียวกันกับเชษฐาผู้เป็นพี่ชาย ตาส่อประกายสยดสยองของหล่อนยังจับนิ่งไปยังทะเลใบไม้แห้งเหล่านั้น ห่อไหล่ลง

“ถ้าเป็นอย่างคะหยิ่นว่า ข้างใต้ อาจเป็นเวิ้งของหุบหรือมิฉะนั้นก็เหวอันลึกที่สุด งูยักษ์ตัวนั้นมันดำหายลงไปที่นี่ มันอาจลงไปกบดานซ่อนอยู่ใต้ก้นอันลึกล้ำข้างหน้านี่ก็ได้ แบบเดียวกับดำหายลงไปใต้ทะเล แล้วเราจะตามมันพบได้อย่างไร”

คำพูดของหล่อน ทำให้รพินทร์กับไชยยันต์งันไป ต่างจมดิ่งอยู่ในห้วงคิดหนัก อึดใจเต็มๆ ที่ไม่มีใครเอ่ยคำใดออกมา นอกจากมองตากันนิ่ง...